

Giới thiệu Nghịch Mệnh Lộ

Cô vốn là một cô gái bình thường, có cuộc sống yên ổn. Sau khi tốt nghiệp ra trường cô muốn gây dựng một cuộc sống như mình mong ước nhưng không ngờ ngày đầu tiên đi làm thì tai họa lại đổ xuống đầu cô.

Tu tiên? Đùa cô sao? Xung quanh thiếu gì đàn ông mà lại chọn một cô gái tay trái gà không chặt như cô?

Cái gì? ngoài cô ra thì còn 8 thanh niên và một phụ nữ khác cùng đi? Mà như vậy đã rất ưu tiên phụ nữ rồi? Rắm thôi a!

Thế giới này chỉ có tám người đàn ông thôi sao? không chỉ có thế lại còn bắt chúng tôi đi cứu vũ trụ?

Không được?! Nếu vậy, bàn tay vàng của tôi đâu; hệ thống siêu cấp đa năng đâu; pháp quyết pháp bảo đỉnh cấp vô địch đâu? Tay trắng lấy cái gì tranh tiên lộ với người ta!

Tất cả không có, chỉ dựa vào một chữ “Ý”.

Ý chí!

Ý niệm!

Ồ! Vậy nghĩ là chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình à?

Ha ha ha... Tôi muốn đánh người!

Đừng khinh thường con kiến, cá chép còn có thể hóa rồng, nếu một ngày con kiến như ta đứng trên đỉnh tu chân giới, kẻ khinh người quá đáng nhất định sẽ hối hận.

.....

Tu tiên là gì?

Tranh cùng thiên đạo, tìm kiếm một con đường.

Thiên mệnh khó tránh, có đạt được sẽ có mất đi... Xứng đáng hay không xứng đáng, cam lòng hoặc không cam lòng, vẫn bị giam cầm bởi gông xiềng vận mệnh.

Ai có thể trả lời, thiên mệnh là gì? Ai định ra thiên mệnh?

Vận mệnh của mình, do mình định đoạt, hay do trời định?

Nàng chỉ tin: Đoạt tạo hóa, phá gông xiềng mới là tiên lộ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Quyển I: Tiên duyên - Chương 1: Lý Phi Yển

Văn Nam quốc là một tiểu đế quốc chỉ có bốn châu mười hai tỉnh nằm ở phía Đông lục địa.

Ngoài Việt thành - Việt châu của Văn Nam quốc năm mươi dặm, dưới chân núi Ngưu Đầu có một tiểu thôn chừng ba mươi hộ gọi là Triệu gia thôn.

Thôn dân Triệu gia sống chủ yếu bằng nghề săn bắn, cuộc sống tuy cơ cực nhưng bình lặng và ấm áp.

Sáng sớm trong thôn không khí se lạnh, vùng núi Ngưu Đầu mờ ảo trong màn sương huyền bí và tịch mịch, nam nhân trong Triệu gia thôn luôn luôn dậy sớm, tập năm tập ba rù nhau lên núi. Đợi khi ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào cửa thôn thì trong thôn chỉ còn lại phụ nữ và trẻ con.

Từng nhóm thôn phụ ôm chậu giặt kéo nhau ra bờ sông giặt giũ, trong nhóm phụ nhân đó có một thiếu phụ chừng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo thanh tú, nụ cười hiền lành ôm trong tay một chậu gỗ, nàng đang cùng một đại thẩm trung niên vừa đi vừa nói chuyện.

“Tiểu Lan, người và Lý đại lang nhà lão Lý thành thân đã hai năm, sao vẫn chưa có tin tức gì vậy, ta định ngày mai dẫn A Ngọc nhà ta lên Thiển Vân am trên núi xem ngày lành xuất giá, người đi cùng ta đi, cầu bồ tác cho một đứa con, ta không muốn nhìn Lý bà nương kia suốt ngày đem chuyện này ra chèn ép người nữa.”

Thiếu phụ nghe vậy sắc mặt cũng thoáng qua một tia lo lắng, nhưng rất nhanh nàng dịu dàng cười nói.

“Mấy ngày này cha cùng đại lang đều không có ở nhà, ngày may sợ rằng con không đi với thăm được.”

“Không phải trong nhà còn có Lý bà nương và Tiểu Yến sao? Chỉ có một ngày thôi, chẳng lẽ bà ta không thể tự lo được.”

Vị đại thẩm trung niên hơi nhíu mày, ánh mắt bất mãn. Thiếu phụ liền giải thích.

“Tiểu Yến còn nhỏ, nương con lại không khỏe.”

“Không khỏe? Hừ! sợ là bà ta giả vờ không khỏe để lười biếng, cô tình chèn ép người thôi.”

“Đại thẩm, nương không có chèn ép con, thăm đừng nói như vậy.”

“Người còn bệnh vực bà ta... Hừ! Từ lúc người vào nhà bọn họ, có ngày nào được an nhàn sung sướng đâu, Lý bà nương kia suốt ngày trốn trong nhà hết ăn lại nằm, tất cả mọi việc đều một mình người gánh hết, có còn thiên lý không chứ?”

“Đại thẩm, nương không được khỏe, làm con dâu như con, hầu hạ mẹ chồng là bổn phận nên làm, và lại còn có đại lang giúp, con không thấy cực khổ.”

Đại thẩm kia nhìn thiếu phụ, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng và bất đắc dĩ.

Tiểu Lan là đứa nhỏ ngoan ngoãn, cha mẹ Tiểu Lan mất sớm, từ nhỏ Tiểu Lan đã sống nhờ ở nhà bà, bà xem nàng như con ruột.

Gần hai năm trước, Tiểu Lan vừa tròn mười sáu, nhà lão Lý ở cuối thôn đến muốn cưới Tiểu Lan cho nhi tử Lý Đại Lang của bọn họ, vì hai vợ chồng lão Lý tính tình không tốt nên ban đầu bà không muốn gả, nhưng thấy Lý Đại Lang kia là người thành thật, lại hết lòng yêu thích Tiểu Lan, cuối cùng bà đành buộc lòng gả Tiểu Lan đi.

Không may là Tiểu Lan vào nhà họ Lý hai năm mà bụng vẫn chưa có tin tức, chính vì thế thái độ của hai vợ chồng lão Lý đối với nàng lại càng ác liệt hơn.

Lại nói Lý gia này là từ mười năm trước mới chuyển về đây, lúc đó bọn họ trông có vẻ là người có tiền, từ thái độ đến cách ăn nói đều là một bộ mặt cao hơn đầu, trong thôn không ai thích bọn họ, đến tận bây giờ vợ chồng lão Lý này vẫn còn cao ngạo như vậy, không thích giao thiệp với người trong thôn.

.....

Trong ngôi nhà đất hai gian của Lý gia phía cuối thôn, một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi sắc mặt trang nghiêm, cử chỉ đoan trang ngồi trên ghế giữa phòng, mặc dù đã lớn tuổi nhưng vẫn có thể nhìn ra lúc còn trẻ bà là một mỹ nhân, trên người bà mặc quần áo vải thô đơn giản sạch sẽ, ngoài cách ăn mặc ra, phụ nhân trung niên này nhìn không có chỗ nào là giống một phụ nhân nông thôn.

Người này chính là mẹ chồng của Tiểu Lan.

Lúc này Lý mẫu đang ngồi may vá, thần sắc nhìn như bình tĩnh nhưng động tác may vá lại hơi vương vấp, nếu là người quen thuộc với bà sẽ không khó nhận ra bà đang thấp thòm chờ đợi cái gì đó, lâu lâu bà lại liếc mắt nhìn sang một tiểu cô nương ngồi bên cạnh, trong ánh mắt có một loại ánh sáng chờ mong và hy vọng mãnh liệt.

Ngồi bên cạnh Lý mẫu là một tiểu cô nương chừng năm tuổi, nước da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng khả ái, nhưng về mặt tiểu cô nương lại không giống một đứa trẻ chút nào, thần sắc nhìn cứ như người lớn đang đàm chiêu, ánh mắt trong suốt tinh lạnh như mặt hồ không gợn sóng, không ai biết tiểu cô nương này đang nghĩ gì.

Phụ nhân nhìn tiểu cô nương yên lặng ngồi đó, trông vô cùng ngoan ngoãn, thần sắc của bà từ vui mừng chuyển sang hơi không hài lòng.

Từ khi tỉnh lại sau cơn bạo bệnh nửa tháng trước, tiểu nữ nhi của bà liền biến thành như vậy, thường hay thần thờ như đang nghĩ ngợi điều gì đó đến mức nhập thần, biểu hiện rất khác biệt với những đứa bé năm tuổi bình thường khác.

Trong lòng bà không khỏi lo lắng, nhưng nghĩ đến hy vọng kia, bà liền tự an ủi mình, chắc là vì vừa vừa khỏi bệnh nên có chút thay đổi mà thôi, nghĩ vậy phụ nhân mỉm cười, gương mặt bà buồn lòng, ánh mắt lộ ra tia từ ái hiếm thấy.

“Tiểu Yến, đã đói bụng hay chưa?”

Tiểu cô nương gọi là Tiểu Yến ngẩng đầu nhìn Lý mẫu, sau đó hơi nở nụ cười nói:

“Con chưa đói.”

“Giờ này tại sao đại tẩu người vẫn chưa về nấu cơm chứ, giặt có mấy bộ quần áo sao lại lâu như vậy. Hừ! Không chừng đã trốn việc đi chơi rồi.”

Lý mẫu sắc mặt tức giận, khi nhắc đến Tiểu Lan trong mắt bà có một tia ghét bỏ, tiểu cô nương hơi nhíu mày, không kèm được lên tiếng.

“Mẫu thân, đại tẩu giặt xong quần áo còn phải đi nhặt củi nữa, đại ca cùng đội săn lên rừng hai ngày rồi chưa về, cha đi Việt thành cũng chưa thấy trở lại, củi trong nhà sớm đã dùng hết, mẫu thân đừng trách oan đại tẩu.”

Lý mẫu nghe tiểu cô nương lên tiếng nói giúp Tiểu Lan, sắc mặt liền trầm xuống.

Từ sau khi khỏi bệnh, nữ nhi càng ngày càng có hành động và thái độ nghiêng về phía Tiểu Lan, cố tình muốn chống đối bà, trong lòng bà không vui nhưng không nỡ la mắng nữ nhi mình, chỉ có thể phát tiết trên người con dâu Tiểu Lan.

Nhận ra ánh mắt khó chịu của Lý mẫu, tiểu cô nương Tiểu Yên bất đắc dĩ không nói gì nữa, đứng lên nhảy xuống đất muốn đi ra ngoài, Lý mẫu liền hỏi:

“Tiểu Yên, con đi đâu vậy?”

“Con muốn ra ngoài chơi.”

Chỉ nghe được một câu như vậy, bóng dáng nhỏ nhắn kia đã chạy mất, lúc này sắc mặt Lý mẫu mới giãn ra, thoải mái nở nụ cười, thà nhìn thấy bộ dạng trẻ con ham chơi của nữ nhi còn khiến bà yên tâm hơn là bộ dạng thần thờ của nàng, nhìn nàng dờ dẩn ngồi một chỗ, bà cứ phải lo lắng lần bệnh nặng đó nàng bị sót đến gốc ghếch.

Lúc này đến phiên Lý mẫu thần thờ, phu quân bà đi Việt thành đã ba ngày mà vẫn chưa có tin tức, không biết có tìm được người không? Chỉ cần tìm được người chứng minh trong người Tiểu Yên có thứ kia, cả nhà mình liền có thể trở về rồi.

“Haizz...! Mong là có thật, hy vọng của cả nhà đặc hết vào lần này.”

Lý mẫu bắt đầu lẩm bầm, trí óc chạy về khoảng ký ức năm xưa, khoảng ký ức đó giống như thiên đường, ăn sung mặc sướng, có kẻ hầu người hạ, không như bây giờ phải sống ở nơi khi ho cò gáy, ngày ngày đối mặt với một đám thôn phụ quê mùa dốt nát, thật sự không thể chịu được!

“Mười năm rồi, ta chịu đủ rồi, lần này nhất định thành công... nhất định.”

Lý mẫu nhíu mày, nghiêng chắc hàm răng nhìn ra cửa sổ, nhìn ánh mặt trời sáng lạng bên ngoài, ánh mắt như đang thiêu đốt.

.....

Phía sau Triệu gia thôn có một cái cây cổ thụ rất lớn, gốc cây lớn chừng bốn năm người ôm, cành lá xum xuê, bóng râm ngã dài một khoảng lớn, Tiểu Yên rời khỏi nhà liền chạy thẳng đến cây cổ thụ tìm một chỗ khuất ngồi xuống, sau đó tiếp tục ngẩn người.

Nhìn từng đợt khói bếp bốc lên trên từng cái nhà đất trong thôn, lại nhìn ngọn núi hùng vĩ hình đầu trâu phía sau lưng, trong lòng Tiểu Yên không khỏi thở dài một hơi.

Nàng xuyên qua đã được nửa tháng rồi, nhớ đến cái hôm định mệnh ấy, trong lòng nàng thật sự rất muốn khóc.

Hôm ấy là ngày chính thức đi làm đầu tiên của nàng, mới sáng sớm trời đã mưa lất phất, nàng dẫn xe ra chuẩn bị đi làm, cha mẹ dùng ánh mắt đầy chờ mong và tự hào để đưa tiễn.

Trên đường đi, tâm trạng của nàng vẫn rất là hăng hái, thể nhưng ai có ngờ đâu, mới đi được nửa đường thì bỗng nhiên nàng nghe được một tiếng.

Ong...!

Đầu óc như bị cái gì giáng mạnh vào choáng váng, hai mắt tối sầm, lúc đó nàng còn lo lắng bản thân không giữ được tay lái té xuống làm hư cái xe, nhưng đợi khi nàng kịp định thần lại nhìn ra xung quanh thì ngay lập tức không thể suy nghĩ gì được nữa, trong một giây đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng.

Đúng như dự đoán, vì cú choáng vừa rồi mà nàng không giữ được tay lái, cỗ xe nghiêng một bên, nàng và cả cái xe cũng nghiêng theo một góc bốn mươi lăm độ so với mặt đường nhưng lại lơ lửng như vậy mà không ngã xuống, một hiện tượng phản khoa học diễn ra trước mắt khiến nàng cảm thấy đầu óc một lần nữa muốn choáng váng.

Dù trong lòng vừa hoảng vừa bất an nhưng nàng vẫn cố gắng bình tĩnh, ra sức cảm nhận xung quanh.

Thân thể cũng như mọi thứ xung quanh đều bất động, kể cả gió hay không khí cũng không hề di chuyển lấy một chút nào, ngay cả trái tim trong ngực cũng không đập, chỉ có ý thức là vẫn còn mà thôi.

Phía trước mặt có mấy người cũng chạy xe trên đường nhưng kỳ lạ là bọn họ hình như không hề bị choáng vì tiếng động lớn kia, vẫn vững vàng cầm tay lái, thần sắc bình thản động lại trên mặt, chẳng lẽ bọn họ không nghe thấy tiếng động vừa rồi?

Chuyện gì đã xảy ra?

Hiện tượng này khiến nàng nhớ đến một khái niệm từng thấy trong phim viễn tưởng – Ngưng đọng thời gian. Ngay khi vừa nghĩ như vậy thì đột nhiên nàng nghe thấy một tiếng thở dài và một giọng nói đầy cảm thán.

“Haizz!... chỉ có mấy người như vậy thôi à, quả là càng lúc càng tệ...”

“Ai đó, ai đang nói vậy?”

Nàng điên cuồng gào lên trong lòng, giọng nói kia giống như nghe được tiếng lòng của nàng, cười khề một tiếng, sau đó dùng giọng điệu hết sức mệt mỏi thì nói:

“Mấy con kiến vừa mới mất mạng các ngươi không có tư cách biết ta là ai, vũ trụ này sắp diệt vong, ta cho mỗi người các ngươi một vạn năm, trong một vạn năm nếu không đạt được tu vi tiên đế, tiên hoàng... Hừ! Vậy thì người thân của các ngươi cùng với thế giới này sẽ hóa thành tro bụi.”

“Cái gì?!”

“Không cần nói nhiều, đi đi... Hừ! Mong là đám rác rưởi các ngươi còn có thể dùng được.”

“Khoang, khoang đã...”

Chưa kịp hỏi được gì thì đã bị một lực hút vô hình cuốn lấy, linh hồn nàng rời khỏi thân thể bay lên. Trong lúc đó, nàng còn chứng kiến thân thể mình nát thành tro bụi.

Nhìn thấy thân thể bị hủy, dù không thật sự có xúc giác nhưng vẫn cảm thấy trong lòng đau nhói, sợ hãi tức giận bao phủ lấy nàng.

Lại nhìn ra xa hơn, nàng ngạc nhiên phát hiện tầm nhìn của bản thân xa đến không tưởng, dù đã bay trên tận tầng mây nhưng vẫn có thể nhìn rõ thời gian thật sự bị ngưng đọng lại, nàng thấy cha mẹ mình bất động ngồi trong nhà, mấy người hàng xóm đi ngoài đường cũng giữ nguyên tư thế bước đi, cành cây ngọn cỏ cũng thế, tịch mịch yên tĩnh đến đáng sợ.

Sau đó nàng lại bị hút vào một vòng xoáy màu đen, ý thức liền mất đi.

Đôi khi nàng lấy lại ý thức thì liền phát hiện mình đã sống lại trong thân xác của một đứa bé gái gần sáu tuổi tên là Lý Phi Yến, dù đã qua nửa tháng như nàng có cảm giác chuyện hôm đó chỉ vừa diễn ra mà thôi.

Tất nhiên, nàng cũng từng không chấp nhận được sự thật rằng mình đã trở thành một đứa bé, thậm chí từng tự thôi miên mình bằng ý nghĩ là bản thân chỉ đang nằm mơ, nhưng thời gian cứ luôn là câu trả lời thiết thực nhất, nửa tháng rồi, có muốn không chấp nhận cũng không được khi sự thật cứ rành rành ra đó, nàng thật sự đã chết và xuyên đến thế giới khác, trọng sinh làm trẻ con, trên lưng còn mang theo một trọng trách nặng nề mà không được một lời giải thích.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Khách nhân đến

Ở Triệu gia thôn, mọi người đều gọi nàng Tiểu Yến, vì cha mẹ không muốn sống hòa đồng với thôn dân nên nàng cũng trở thành đối tượng không được chào đón.

Nhớ đến những người nhà hiện tại của mình, trong lòng Lý Phi Yến không khỏi cảm thấy đau đầu, theo những gì nàng quan sát được trong nửa tháng qua, xuất thân của cha mẹ nàng chắc chắn không thấp, nhưng không biết vì lý do gì mà dẫn theo đại ca đến ẩn cư tại Triệu gia thôn, sau đó sinh ra nàng.

Cha mẹ tính tình khá là kiêu ngạo, dù bản thân đã trở thành thôn dân nghèo khó như bao người nhưng vẫn không chịu chấp nhận hiện thực, đại ca nàng ngược lại là người thành thật, biết an phận thủ thường.

Đại tẩu Tiểu Lan càng là người thiện lương tốt bụng, cùng đại ca nàng thân thân đã hai năm nhưng chưa sinh được con, suốt ngày bị hai vị cha mẹ kiêu ngạo của nàng sai sử như người hầu nhưng không có một lời oán trách, thậm chí một lòng hiếu thuận, hết sức phụng dưỡng, đại tẩu Tiểu Lan chính là mẫu nữ nhân điển hình của xã hội cổ đại, lúc nào cũng cam chịu số phận và giữ vững phụ đức, khiến cho một người xuyên qua như nàng vừa khâm phục vừa bức tức.

Còn nhớ ngày đầu tiên nàng mở mắt trên thế giới này, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là đại tẩu Tiểu Lan, đại tẩu canh giữ bên giường bệnh của nàng suốt đêm, nhìn thấy nàng tỉnh lại, đại tẩu ngay lập tức nở nụ cười vui mừng phát ra từ tận đáy lòng, khiến cho ấn tượng của nàng dành cho đại tẩu không hề tệ, thậm chí so với cha mẹ tham vọng kia càng sâu sắc hơn.

Đại tẩu năm nay chỉ mới mười tám tuổi, còn nhỏ hơn tuổi của nàng ở kiếp trước, nhìn đại tẩu bị mẫu thân gây khó dễ hàng ngày, Lý Phi Yến cảm thấy rất xót xa, một người khá xinh lại hiền dịu như Tiểu Lan, nếu sống ở thế giới kia của nàng không biết sẽ có bao nhiêu người tranh giành xon đến muốn rước về nhà, chứ đâu như hiện tại bị nhà chồng ức hiếp khó dễ đủ điều, vậy mới nói, phụ nữ cổ đại thật sự quá khổ rồi!

Lý Phi Yến cứ như vậy suy nghĩ vẩn vơ một lúc lâu, đột nhiên nàng nhìn thấy đại tẩu Tiểu Lan đang gấp gấp chạy đến, Lý Phi Yến liền đứng lên đi về phía Tiểu Lan.

“Đại tẩu tìm muội sao?”

Tiểu Lan cười cười bước đến bế Lý Phi Yến lên nói:

“Cha và nương đang tìm muội, chúng ta về thôi.”

Lý Phi Yến bị Tiểu Lan bế lên sắc mặt liền không được tự nhiên, nhìn bộ dạng vui vẻ của đại tẩu Tiểu Lan mà không khỏi bất đắc dĩ, đại tẩu chưa có con nên đối với trẻ nhỏ đặc biệt khát vọng và yêu thích, mà Lý Phi Yến chỉ mới năm tuổi, tuy ở tuổi này đã là hơi lớn để được người ta bế, nhưng đại tẩu Tiểu Lan lại thích bế nàng như vậy.

Về đến nhà, đại tẩu Tiểu Lan mới thả Lý Phi Yến xuống, xoa mặt nàng cười nói.

“Cha và nương đang tiếp khách trong nhà, khách nhân muốn gặp muội, muội vào trong đi, tẩu phải đi chế cùi, lát nữa sẽ dọn cơm.”

Lý Phi Yến nở nụ cười, gật đầu rồi chạy vào nhà chính, nhà chỉ có hai gian, gian trước là nơi tiếp khách cũng là chỗ ngủ của Lý phụ Lý mẫu, Lý Phi Yến cùng đại ca đại tẩu nàng ở gian sau, ngoài hai gian nhà còn có một căn phòng nhỏ che tạm bên ngoài để chứa cùi và nấu cơm.

Lý Phi Yến đi đến cửa gian nhà chính thì thấy Lý phụ đã trở lại, còn có một nam nhân trung niên ăn mặc như quan gia nhà giàu đang ngồi nói chuyện với cha mẹ nàng.

Thấy bóng dáng nhỏ của Lý Phi Yến xuất hiện, cha mẹ nàng liền vẫy tay bảo nàng tiến vào.

Trung niên nam nhân kia cũng không chút ngại đánh giá nàng từ trên xuống dưới, Lý Phi Yến không thích ánh mắt của ông ta nhưng cũng không có biểu hiện ra mặt, nhu thuận bước vào đứng bên cạnh cha mẹ mình.

“Phụ thân, Mẫu thân.”

Ở trong nhà cha mẹ nàng muốn nàng gọi bọn họ là phụ thân mẫu thân, cách dùng từ này chỉ có nhà giàu mới dùng, ở trong thôn mọi người đều dùng từ cha và nương, bởi vậy mới thấy thái độ làm người của Lý phụ Lý mẫu rất không hợp với Triệu gia thôn.

Bọn họ còn không cho Tiểu Lan gọi bọn họ là phụ thân mẫu thân như nàng và đại ca, ngược lại đại tẩu phải xưng hô giống trong thôn, nàng cảm thấy chuyện này là Lý phụ Lý mẫu cố ý, giống như không thừa nhận đại tẩu là người trong nhà vậy.

“Ha ha... Tiểu Yến, vị này là Lưu tổng quản, là bạn tốt của ta, con mau chào Lưu thúc thúc đi.”

“Nhị thiếu gia quá khách sáo rồi.”

Vị Lưu tổng quản nghe Lý phụ nói vậy liền làm ra vẻ không dám nhận, nhưng nghe lời ông ta nói, Lý Phi Yến bắt được một điều, Lưu tổng quản này gọi cha nàng là nhị thiếu gia, như vậy xem ra cha nàng thật là xuất thân nhà giàu, mà vị Lưu tổng quản này chính là người ở bên kia tới, như vậy mục đích của bọn họ là gì?

Dù trong lòng suy nghĩ không ngừng nhưng ngoài mặt Lý Phi Yến vẫn phản ứng rất nhanh, nàng nhu thuận như thường bước đến trước mặt Lưu tổng quản, ngọt ngào gọi một tiếng.

“Lưu thúc!”

Lưu tổng quản nở nụ cười ôn hòa nhìn Lý Phi Yến, ra vẻ thân thiết kéo tay nàng nói.

“Yến tiểu thư thật là xinh đẹp lại ngoan ngoãn, thật là khiến người ta yêu thích, gia chủ mà nhìn thấy nhất định rất vui vẻ.”

Vừa nói, vị Lưu quan gia này vừa bắt đúng ngay vào cổ tay của Lý Phi yến, rất nhanh nàng liền cảm thấy một thứ rất kỳ quái, nó như một dòng nước ấm chảy vào người mình từ vị trí tiếp xúc với ngón tay của Lưu quan gia, Lý Phi Yến không khỏi sợ hãi, sắc mặt nhất thời lộ hoảng sợ, vội vàng muốn rút tay lại.

Lưu quan gia khẽ nhướn mày, trong ánh mắt lóe lên vui mừng, sau đó quay sang Lý phụ gật đầu cười nói.

“Chúc mừng, kinh mạch của tiểu thư quả thật đã mở ra.”

Vừa nghe Lưu quan gia nói như vậy, Lý phụ ngay lập tức lộ ra sắc mặt mừng rỡ, Lý mẫu hai mắt đỏ lên, kích động đến phát khóc.

Lý Phi Yến nhìn biểu hiện của bọn họ như vậy liền khó hiểu, không kềm được hỏi:

“Phụ thân, mẫu thân, có chuyện gì vậy?”

Lý phụ và Lý mẫu nhìn Lý Phi Yến, trong mắt toàn là vui mừng và tự hào.

“Nữ nhi bảo bối, con đúng là phúc tinh của ta.”

Lý phụ vui mừng cuối xuống bế Lý Phi Yến lên đặt trên đùi mình, Lưu quản gia thấy vậy liền đứng lên cười nói:

“Thời gian không còn sớm, nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, tại hạ phải trở về phục lệnh với lão gia, ta sẽ nhanh chóng báo tin tốt cho mọi người”

“Ha ha ... làm phiền Lưu quản gia rồi!”

“Bôn phận, bôn phận thôi!”

Lưu quản gia và Lý phụ nói thêm mấy lời khách sáo rồi cáo từ rời đi, Lý phụ liền đứng lên tiễn người ra đến đầu thôn, trong nhà lúc này chỉ còn lại Lý Phi Yến và Lý mẫu.

Lý mẫu đột nhiên nhào đến ôm chầm lấy Lý Phi Yến khóc lên.

“Nữ nhi bảo bối của ta, cuối cùng chúng ta cũng sắp được những ngày lành rồi.”

Lý Phi Yến hơi hép mắt, trong lòng nghĩ ngợi sâu xa, lát sau, nàng quay đầu nhìn ra cửa, từ vị trí của nàng có thể thấy được con đường chính của Triệu gia thôn, nhóm thôn dân đang chậm rãi đi lại trên đường chuẩn bị về nhà nghỉ trưa, trong lòng của nàng có dự cảm, có lẽ nàng sắp không thể nhìn được những cảnh tượng quen thuộc này nữa rồi.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Lão đầu kỳ lạ

Một tháng sau ngày Lưu quản gia đến, cả nhà của Lý Phi Yến vẫn sống tại Triệu gia thôn như cũ, Lý phụ Lý mẫu đã bắt đầu sốt ruột.

Hàng ngày, Lý phụ thường hay đi lại trong sân, lâu lâu lại ngó nhìn ra cửa thôn.

Lý mẫu ngồi trong nhà may vá nhưng lại không hề có tinh thần, may được vài đường lại ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Lý Phi Yến nhìn bọn họ như vậy, chỉ có thể thờ dài.

Hôm đó, sau khi Lưu quản gia rời đi, nàng đã tìm có cớ tình hỏi đến thân phận của Lý phụ, một đứa nhỏ ngây thơ tò mò đặt câu hỏi là hết sức bình thường, không ai nghĩ ngờ mục đích của nàng. Lý phụ liền nói tất cả căn nguyên mọi chuyện cho nàng biết, nhưng sự thật là Lý phụ chỉ muốn trút bầu tâm sự chính mình mà thôi.

Dựa vào những gì Lý phụ nói cùng với những gì nàng tự mình suy luận ra, mọi chuyện cuối cùng cũng rõ ràng.

Lý Phụ tên thật là Lý Hoài Nghi, là thứ tử của trưởng tộc Lý gia, một trong mười đại thế gia của Văn Nam quốc.

Ở thế giới này có khái niệm công lực và võ công giống như phim kiếm hiệp nàng hay xem, mà Lý gia cũng là một gia tộc luyện võ có danh tiếng.

Lý phụ thân là con của tộc trưởng nhưng sinh ra lại không có thiên phú luyện võ, kinh mạch nhỏ yếu không thể luyện ra nội lực, trong một thế gia đại tộc mấy trăm người như vậy đương nhiên chịu hết mọi loại khi nhục, bị cười là phế vật, thậm chí ngay cả đại ca ruột thịt cũng không xem hán vào mắt.

Vị đại ca kia của Lý Hoài Nghi tên là Lý Hoài An, không chỉ là trưởng tử mà còn là một thiên tài luyện võ, được định là tộc trưởng kế tiếp của Lý gia.

Lý Hoài An tính cách đa nghi, không yên tâm về đệ đệ mình, cho dù Lý Hoài Nghi nổi tiếng là phế vật không có tiền đồ, ông ta vẫn tìm cách đuổi Lý Hoài Nghi ra khỏi Lý gia.

.....

Lý Hoài Nghi đứng trong sân, lo lắng nhủ chặt chân mày, đột nhiên hắn nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bé đứng sau cánh cửa, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt hắn liền dịu xuống, trong đó còn ẩn chứa một tia tự hào.

Gần hai tháng trước Lý Phi Yến đột nhiên sốt cao ba ngày ba đêm, nhà lại nghèo khó không có tiền đi huyện thành mua thuốc, Lý Hoài Nghi ban đầu lo lắng vô cùng, nhưng khi thấy Lý Phi Yến đột nhiên không thuốc tự khỏi thì hắn liền nghĩ đến một loại khả năng, Lý Phi Yến không phải bị bệnh mà phát

sốt, hiện tượng này ở Lý gia gọi là “thức tỉnh tiềm lực”.

Sau khi trải qua quá trình này, kinh mạch người Lý gia sẽ tự động được đã thông, nếu học võ công tiến bộ sẽ vô cùng kinh người.

Hắn và nhi tử Lý Gia Thành của mình là hai người duy nhất trong Lý gia không được trải qua quá trình đó, chính vì thế mà nhà hắn bị xem là phế vật, bị đuổi đến Triệu gia thôn.

Lý Hoài Nghĩa luôn cho rằng nguyên nhân mình và nhi tử không thể luyện võ là vì huyết mạch mình không tốt, liên lụy đến nhi tử, nhưng không ngờ tiểu nữ nhi của hắn lại không giống, năng mới năm tuổi vậy mà có thể thức tỉnh, so với người khác còn sớm hơn, thời gian thức tỉnh cũng kéo dài hơn gấp đôi.

Từ hết hi vọng chuyển thành tràn ngập hi vọng, hắn liền tìm cách liên lạc với Lý gia nhưng không thành công, cuối cùng hắn đánh liều chạy đến Việt Thành tìm Lưu tổng quản giúp đỡ. Năm xưa Lưu tổng quản và hắn quan hệ cũng không tệ, may mắn Lưu tổng quản chịu giúp.

Khi chứng thực Lý Phi Yến thật sự đã thức tỉnh, không có điều gì có thể làm hắn vui mừng hơn thế, cuối cùng hắn cũng có hi vọng trở về Lý gia, có hi vọng lấy lại thân phận nhị lão gia mà hắn nên được.

Lý Phi Yến thấy Lý Hoài Nghĩa nhìn mình, nàng cười cười rồi quay đầu chạy ra nhà bếp.

Trong bếp đại tẩu Tiểu Lan đang nấu cơm, đại ca đang chế củi trước sân. Hai phu thê quan hệ cực tốt, lâu lâu lại đưa mắt nhìn nhau, Lý Phi Yến nhìn bọn họ, trong lòng bất giác thấy ấm áp.

Đại ca nàng tên là Lý Gia Thành, năm nay hai mươi tuổi, hắn là người thành thật lại chăm chỉ, Lý Phi Yến rất có hảo cảm với vị đại ca này.

Đột nhiên nàng lại cảm thấy bất đắc dĩ, đại ca và đại tẩu tính cách hiền lành như thế, nếu suốt đời sống ở triệu gia thôn, nhất định sẽ có cuộc sống vô cùng viên mãn, nhưng nếu theo cả nhà về Lý gia, sợ rằng sẽ gặp không ít phiền toái.

Lý Phi Yến thờ dãi, không muốn phá hỏng không khí tốt đẹp này, nàng quay đầu rồi đi.

Cây cỏ thụ sau thôn là nơi nàng đặc biệt thích đến, bởi vì ở dưới bóng cây cỏ thụ này không khí so với nơi khác đặc biệt mát mẻ.

Không khí ở thế giới này thật sự là một loại đặc ân, chỉ hít thở thôi cũng đủ làm cho người ta cảm thấy thoải mái, có thể nhờ vậy mà ở thế giới này con người sống đến chín mươi tuổi là hết sức bình thường.

Đến ngồi dưới cây cỏ thụ, nàng hít sâu một hơi, cảm thấy như có một dòng nước mát chảy vào trong ngực, cả người cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Dõi mắt nhìn ra phía xa xa, ánh nắng vàng nhạt nhuộm lên thôn nghèo, từng cột khói trắng mỏng manh bay lên từ từng ngôi nhà đất nhỏ, gió nhẹ thổi qua kéo từng đợt khói trắng bay đi.

Khung cảnh bình dị này làm lòng nàng yên ả lạ thường, nếu như không mang mục tiêu nặng nề trên vai, nàng nguyện ý sống cả đời bình thường ở đây.

Sẽ có người nói nàng quá không có chí hướng, thế nhưng nữ nhân nào mà không muốn một cuộc đời vô lo vô nghĩ, tự do tự tại kia chứ.

Thoáng cái tâm tư đã bay đến tận chân trời, nơi mà tầm mắt nàng có thể dõi đến.

“Tiểu nha đầu thật thú vị!”

Đột nhiên một tiếng cười khê phát ra trên đỉnh đầu khiến Lý Phi Yến giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn, ngay lập tức phát hiện một người đang nằm trên cành cây.

Người này ở đó từ bao giờ, sao nàng lại không phát giác được?

Một lão đầu ăn mặc như khất cái, quần áo rách rưới, trên đầu tóc tai rối bời, mặt mũi cũng lấm lem, trên mặt còn có một hàm râu quai nón rậm rạp, chỉ nhìn thấy được đôi mắt hơi đục ngầu.

Lão đầu có vẻ như đang say xỉn, lẳng một cái lập tức từ trên cành cây ngã xuống đất.

Ach!

Cây cỏ thụ này rất lớn cho nên cành cây cách mặt đất đến gần mười mét, lão đầu ngã xuống một cái lập tức bất động.

Lý Phi Yến hét hồn, vội vàng chạy đến, còn chưa kịp chạm vào thì lão đột nhiên cử động, từ từ bò dậy.

Lý Phi Yến lùi lại, đứng một bên nhìn.

Lão đầu này như là không có chuyện gì chậm rãi đứng dậy, phỉu bụi trên quần áo, sau đó lười biếng vắn vẹo eo lưng, chậm chạp đi đến bên cạnh gốc cây rồi ngồi xuống.

Sau khi ngáp dài một hơi, lão đầu giơ tay vẫy vẫy Lý Phi Yến.

“Tiểu nha đầu, đến đây nói chuyện với ta đi.”

Lý Phi Yên đưa mắt quan sát lão đầu này một lúc lâu, ngoại trừ giống một lão sâu rọu ra thì không có điểm gì đáng chú ý, nàng cũng không có đi lên, đứng tại chỗ cách gốc cây chừng mười bước chân hỏi:

“Lão là ai? Ta chưa từng gặp lão.”

Lão đầu nửa khép nửa mở đôi mắt mịch mờ men say của mình, nhìn càng thêm biếng nhác, lão bình thản nói:

“Nha đầu vô phép, lão gì mà lão, gọi tiền bối.”

Khóe miệng Lý Phi Yên hơi run rẩy một chút, cuối cùng quyết định không chấp nhứt với đối phương.

“Tiền bối từ đâu đến?”

Lão đầu nhìn nhìn nàng, sau đó chậm rãi nói:

“Nha đầu nguoi tuổi còn nhỏ mà thông tuệ khác thường, thật hiếm thấy.”

Lý Phi Yên hơi giật mình, mím môi không lên tiếng, nếu hiện tại nàng phản ứng quá khích ngược lại càng thêm khác thường, im lặng giả vờ không hiểu là tốt nhất.

Nhìn vẻ mặt ra vẻ ngây người của Lý Phi Yên, lão đầu lập tức cười ra tiếng.

“Còn biết giả bộ cơ đấy, tính cảnh giác cũng rất mạnh.”

Lý Phi Yên trong lòng run lên, lão đầu này cho nàng cảm giác rất bất an, đột nhiên lão đầu hỏi:

“Nha đầu, nguoi tên gì?”

Lý Phi Yên ngẩng đầu, hơi do dự rồi nói:

“Lý Phi Yên.”

“À!”

“Tiền bối, nguoi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

“Một lão khát cái mà thôi, có cái gì đáng tìm hiểu, nha đầu, bảo nguoi đến đây, nguoi đứng đó làm gì? Sợ ta ăn thịt nguoi à?”

“Không phải!”

Lão đầu nhìn Lý Phi Yên vẫn đứng đó không động, lão cũng không ép buộc, giọng điệu như đang ngái ngủ hỏi:

“Lúc này ta thấy nguoi suy nghĩ rất lâu, có chuyện gì phiền não sao?”

Lý Phi Yên cuối đầu, tròn mắt đảo một vòng, sau đó ngẩng đầu ngây thơ nói.

“Ta không có suy nghĩ gì hết, vì ta ngốc hay ngẩn người thôi.”

Lão đầu vẫn cười như thường, bình thản nói:

“Trẻ con nói dối là không tốt đâu.”

Lý Phi Yên muốn nhảy dựng, không hiểu sao lúc này nàng bất giác cảm thấy tất cả bí mật của mình không thể nào giấu diếm được đôi mắt đối phương. Ngay lập tức nàng có ý nghĩ muốn thoái lui.

“Ta... Trẻ rồi, ta phải về nhà, cha mẹ đang đợi ta ăn cơm, tiền bối, ta đi trước nha.”

Lão đầu này không rõ lai lịch lại khó chơi, chạy là thượng sách, nếu gặp phải kẻ chuyên bắt cóc thì nàng tiêu đời, dù sao lúc này nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ gần sáu tuổi.

Nhìn bóng Lý Phi Yên thanh thoát chạy đi, lão đầu vẫn cười như thường, vẫn lười biếng tựa vào gốc cây như là sắp ngủ.

Lý Phi Yên chạy được một đoạn xa mới dừng lại, quay đầu nhìn thì phát hiện lão đầu vẫn ngồi đó cười cười nhìn mình, nàng hơi nhú nhú mày.

Thật không thể hiểu nổi! Khi đối diện với đối phương, trong lòng nàng bất giác cảm thấy bị áp bách một cách kỳ quái.

“Tiểu Yến, tìm được muối rồi.”

Ngay lúc này, đại ca Lý Gia Thành đi đến, cười cười cuối xuống bẻ nàng lên.

Lý Phi Yến lại bắt đắc dĩ, đại ca và đại tẩu giống nhau, cực kỳ thích bẻ nàng.

“Đại ca tìm muối có chuyện gì sao?”

“Ở nhà đang dọn cơm, tìm muối về ăn cơm.”

“A, vậy về nhà thôi.”

Lý Gia Thành gạt đầu rồi mang theo Lý Phi Yến về nhà, Lý Phi Yến tranh thủ quay đầu nhìn lại gốc cây thì bất ngờ nàng phát hiện không nhìn thấy lão đầu kia đâu.

Trong lúc Lý Phi Yến đang giật mình, đột nhiên Lý Gia Thành nói:

“Tiểu Yến, muối có muốn đi Việt thành không?”

Lý Phi Yến giật mình ngay đầu nhìn Lý Gia Thành, nàng nhận ra ánh mắt rồi rấm của hắn, nàng cũng hiểu được Lý Gia Thành có thể là luyện tiếu Triệu gia thôn, dù sao cũng là nơi hắn đã sinh sống mười năm nay. Lý Phi Yến suy nghĩ rồi nói:

“Nếu đại ca không muốn trở về, ca và đại tẩu có thể ở lại, đừng để người khác ảnh hưởng đến ý nguyện của ca, làm người là phải có chính kiến của mình.”

Lý Gia Thành ngạc nhiên nhìn Lý Phi Yến, sau đó hắn cười nói:

“Muội thật thông minh, chà trách có thể “Thức tỉnh tiềm lực”.”

“Mấy câu đó muội nghe Nguru thúc thúc nói, đại ca, Nguru thúc nói không đúng sao?”

Lý Phi Yến chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ hỏi, Lý Gia Thành ôn hòa xoa đầu nàng cười nói:

“Không, Nguru thúc nói rất đúng.”

Nguru thúc thúc trong thôn nổi tiếng là người hào sảng lại hay nói, Lý Gia Thành vì vậy mà không nghi ngờ Lý Phi Yến lấy cớ, hai huynh muội đi thẳng về nhà.

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Lý gia

Việt châu Lý gia là một trong mười thế gia của Văn Nam quốc, gia chủ Lý gia – Lý Quốc Đường có hai người con trai, Đích tử - Lý Hoài An, Thứ tử - Lý Hoài Nghĩa.

Mười năm trước, cả nhà Lý Hoài Nghĩa bị đuổi khỏi Lý gia, chuyển đến ẩn cư tại Triệu gia thôn.

Mấy tháng trước Lý Hoài An ra ngoài không biết đã đụng chạm đến ai, bị người ta giết chết, mà cùng lúc đó nhi tử của hắn Lý Gia Bảo cưới ngựa chạy loạn ngoài thành bị ngã mất mạng, thật sự là bị kịch dồn dập kéo đến Lý gia.

Dòng chính Lý gia đã bị đoạn tuyệt, Lý Quốc Đường liền quyết định cho cả nhà Lý Hoài Nghĩa trở về, tin tức này rất nhanh đã truyền ra khắp thành Việt châu.

Nhìn một phủ đệ to lớn đồ sộ trước mặt, Lý Phi Yến thờ dài trong lòng, nàng lại phải chuyển chỗ ở rồi.

Từ ngày gặp Lưu tổng quản, Lý Phi Yến đã đoán được mình có thể sẽ phải rời đi Triệu gia thôn.

Qua hai tháng, Lưu tổng quản trở lại, lần này ông ta không đi một mình mà còn dẫn theo rất nhiều gia đình, bọn họ nhiều người, không đến nửa canh giờ tất cả đồ đạc trong nhà đều bị bọn họ thu xếp xong, sau đó cả nhà nàng liền lên xe ngựa theo đám người Lưu quản gia trở lại Việt thành.

Trong từ đường của Lý gia, một nhóm rất đông người tụ tập lại một chỗ, ngồi ở giữa là một người chừng năm mươi tuổi, vóc người cường tráng, thần sắc nghiêm nghị, cả người toát ra uy nghiêm của tộc trưởng.

Hàng ghế đầu hai bên là những lão già lớn tuổi, ngồi phía sau là từng nhóm trung niên nhân, không thấy người trẻ tuổi nào xuất hiện ở đây.

Khi cả nhà năm người của Lý Phi Yến bước vào, mọi cặp mắt đều tập trung lại đây, Lý Phi Yến có chút bất an nhưng không sợ hãi, Lý phụ, Lý mẫu sắc mặt vui mừng khỏi nói, ngược lại đại ca Lý Gia Thành và đại tẩu Tiểu Lan lại có bộ dạng thấp thòm không yên.

“Phụ Thân!”

Lý phụ vừa nhìn thấy Lý Quốc Đường ngồi phía trên liền hô lên, phịch một tiếng quỵ xuống, Lý Quốc Đường thấy con trai của mình, trong mắt cũng lộ ra tia kích động.

“Mau đứng lên.”

“Phụ Thân, hài nhi đã trở về.”

“Tốt, trở về là tốt rồi, mấy năm này... vất vả cho các ngươi.”

Lý Quốc Đường đầy hòa ái cười nói, Lý Phi Yến âm thầm xem thường.

Nếu trưởng tử cùng đích tôn của ngài không chết, bản thân mất đi người nối nghiệp thì ngài làm sao chấp nhận lão cha kinh mạch nhỏ yếu không thể luyện võ của ta.

Lý Phi Yến trong lòng buồn bực nhưng ngoài mặt vẫn nhu thuận đứng đó, vẻ mặt hồn nhiên như thường, phải nói nàng xuyên đến đây cũng đã được gần ba tháng, kỹ năng đóng giả trẻ con sớm đã luyện xong.

Cha con gặp nhau tất nhiên là có nhiều chuyện muốn nói, thế nhưng rất nhanh ánh mắt của Lý Quốc Đường đã tập trung lên người của Lý Phi Yến.

Ngay lập tức, những người khác cũng chú ý đến nàng, ánh mắt của Lý Quốc Đường hơi lộ ra tia nghiền ngẫm, nhưng rất nhanh bị hấn che dấu đi, sau đó nụ cười của hắn càng thêm hiền hòa vẫy tay gọi.

“Mau đến đây.”

Lý Phi Yến trong lòng thâm hô:

Tiết mục chính đến rồi.

Vừa nghĩ như vậy vừa lộ ra tia do dự, ngẩng đầu nhìn Lý phụ và Lý mẫu như đang hỏi ý, bộ dạng hết sức ngoan ngoãn, không một ai có thể phát hiện ra tia khác thường nào, được ánh mắt đồng ý của Lý phụ, Lý Phi Yến chậm rãi đi đến trước mặt Lý Quốc Đường.

Vẫn với nụ cười hòa ái, Lý Quốc Đường rất tự nhiên nhắc nàng lên, đặc ngồi xuống bên cạnh mình.

Thấy hành động của Lý Quốc Đường, mọi người đều hiểu Lý Quốc Đường rất coi trọng đứa cháu gái này, ngay cả ghế tộc trưởng của mình cũng cho nàng ngồi lên cơ mà.

“Tiểu nha đầu, ngươi tên là gì?”

Lý Quốc Đường vừa hòa ái hỏi vừa không dấu vết đặt tay lên cổ tay Lý Phi Yến, ngay lập tức Lý Phi Yến đoán được hắn muốn làm gì nhưng vẫn cố tình như không nhận ra, nhu thuận nói:

“Con tên là Lý Phi Yến.”

“Ừm! vậy ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Vừa tròn sáu tuổi ạ.”

Ngay lúc này, dòng nước ấm kia lại xuất hiện, Lý Phi Yến liền giả vờ kinh sợ, vẻ mặt sợ hãi lo lắng muốn rút tay về nhưng lại không dám.

Nhìn phản ứng của Lý Phi Yến, ánh mắt của Lý Quốc Đường lại vui mừng thêm vài phần, nhưng với tu dưỡng của hắn thì rất nhanh tia cảm xúc mừng như điên kia liền biến mất, hắn nhẹ giọng trấn an Lý Phi Yến.

“Không cần lo lắng, gia gia chỉ kiểm tra thân thể ngươi một chút mà thôi.”

Lúc này, Lý Phi Yến mới yên tĩnh lại, lát sau Lý Quốc Đường buông cổ tay của nàng ra, sau đó nhìn một vòng mọi người trong phòng rồi gật đầu nói:

“Quả thật kinh mạch đã thông, cảm ứng của đứa nhỏ này cũng rất tốt, có khả năng rất lớn là thật sự có linh căn.”

“Vậy thì tốt rồi, ít ra còn có chút hy vọng, không cần lãng phí danh ngạch kia.”

Một ông lão bảy tám mươi tuổi ngồi bên tay trái của Lý Quốc Đường thờ dài nói, một người khác phía đối diện cũng than thở.

“Chỉ tiếc đứa nhỏ Gia Bảo kia... Thôi bỏ đi, đứa nhỏ này cũng không tệ, thời gian vẫn còn có ba năm, Quốc Đường, người dạy dỗ cho tốt.”

“Các vị thúc bá cứ yên tâm, đứa nhỏ này là cháu của ta, ta nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

Lý Quốc Đường nghiêm túc gật đầu với mấy lão nhân ngồi xung quanh.

Trong lúc đó, không ai chú ý đến ánh mắt của Lý Phi Yến đã mấy lần lóe lên tia sáng kích động khi nghe bọn họ nhắc đến “linh căn” rồi “danh ngạch” gì đó.

Nàng chưa có giây phút nào quên giọng nói kia. Một vạn năm, nàng chỉ có thời hạn một vạn năm, mà cơ hội của mình đang ở trước mắt, bảo sao nàng không mừng rỡ kích động cho được.

Cố gắng áp chế cảm xúc của chính mình, Lý Phi Yến cuối đầu, thân thể hơi cứng nhắc, nhận ra Lý Phi Yến khẩn trương, Lý Quốc Đường chỉ cho là nàng sợ chỗ lạ nên liền cười nói:

“Được rồi, mấy người Hoài Nghĩa đi đường xa hiện giờ chắc đã mệt nhọc, các người trở về nghỉ ngơi trước đi, tối nay mở tiệc ăn mừng nhà Hoài Nghĩa trở về.”

Buổi tối hôm ấy, Lý phủ quả thật bày tiệc rượu mừng cả nhà Lý Phi Yến trở lại Lý phủ, lúc này Lý Phi Yến mới biết danh gia vọng tộc lâu đời chính là đông đúc như thế nào, không nói đến hạ nhân trong phủ, chỉ chủ nhân đã có hơn trăm người, chưa kể những người có việc ra ngoài chưa kịp trở về.”

Yến tiệc thịnh soạn khiến Lý Phi Yến được dịp ăn uống thỏa thích, nhớ kiếp trước nàng đã lớn, sức ăn cùng sự thèm ăn cực kỳ ít ỏi, đối với thức ăn cũng không có khát vọng quá lớn. Nhưng hiện tại trở thành đứa nhỏ sáu tuổi, khẩu vị của nàng tăng mạnh, dù lý trí không muốn ăn nhiều như vậy nhưng lại không cách nào kềm chế được bản năng thèm ăn của chính mình.

Ăn no một bụng, Lý Phi Yến liền về phòng rửa mặt rồi leo lên giường ngủ một giấc ngon lành, khả năng đặc đầu ngủ đó của trẻ con lại tiếp tục phát huy tác dụng.

Sáng hôm sau, trời vừa sáng thì Lý Phi Yến đã bị gọi dậy, bị đưa đến sân tập võ trong phủ, đến nơi thì thấy Lý Quốc Đường đã đứng đợi từ trước, Lý Phi Yến liền âm thầm rơi lệ trong lòng, nàng có dự cảm, thời gian sung sướng hết ăn rồi ngủ của nàng đã kết thúc.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Giác ngộ

Lịch học hàng ngày của Lý Phi Yến dày đặc khiến nàng phát khổ.

Buổi sáng và buổi tối phải theo Lý Quốc Đường luyện kiếm, rèn thân thể, tập tĩnh tọa, buổi trưa và chiều phải cùng Lưu tổng quản trong phòng học chữ, đọc kinh thư.

Phiền phức hơn nữa là còn phải đối phó với đám thân thích đến lấy lòng này nọ.

Với thân phận tôn nữ được tộc trưởng xem trọng nhất, nàng biến thành đối tượng ai cũng nhìn chằm chằm.

Buổi sáng, nàng như thường bị đánh thức rồi tự mình đi đến võ trường. Trên đường đi, nàng lại bị chặn đường.

“Đứng lại.”

Nhìn ba đứa nhóc đang đứng chắn đường mình, Lý Phi Yến trong lòng thờ dài.

Trẻ con thật là phiền phức!

“Có chuyện gì không?”

Ba đứa nhỏ này gồm hai đứa bé trai và một đứa bé gái chừng bảy tám tuổi.

Đưa bé trai lớn nhất nhìn Lý Phi Yến từ trên xuống dưới, ánh mắt khinh thường nói:

“Ngươi muốn đi đâu?”

Lý Phi Yến nhìn ba đứa nhỏ này liền hiểu bọn chúng đến là vì mục đích gì. Chẳng đường cảnh cáo, trò này quá quen thuộc.

Nàng từ nhỏ sống bên ngoài, gia gia là tộc trưởng nên dễ dàng quyết định cho nàng danh ngạch kia, trong tộc đương nhiên sẽ có người không phục nhưng không dám chống lại quyền uy của gia gia cho nên mới ra tay từ chỗ nàng.

Mấy đứa nhỏ này chỉ là đồn tiên phong.

Lý Phi Yến không có phản ứng, lách người tránh ra rồi đi thẳng.

“Đứng lại, ta bảo ngươi đứng lại có nghe không?”

Lý Phi Yến làm như không nghe đám nhóc này nói gì, đứa bé lớn nhất kia lập tức xông qua muốn bắt lấy vai nàng nhưng bị Lý Phi Yến tránh đi.

“Nếu ngươi dám chạm vào ta, ta sẽ hét lên nói ngươi đánh ta.”

“Ngươi dám vu khống ta?”

“Vậy thì sao? Nếu không muốn bị vu khống thì cách ta xa một chút.”

“Hừ! Ta cũng có thể nói ngươi bắt nạt chúng ta, sao phải sợ ngươi.”

“Các ngươi đồng người, lại lớn tuổi hơn ta, các ngươi thử xem các trưởng bối sẽ tin ta hay là tin các ngươi.”

Ba đứa nhỏ nhìn nhau, lại nhìn ánh mắt lạnh của Lý Phi Yến, trong lòng chúng quả thật có chút sợ, dù sao Lý Phi Yến cũng thuộc dòng chính, hoàn toàn chiếm ưu thế so với chúng.

Những đứa nhỏ này sống trong đại tộc sớm đã hiểu được tranh đấu trong tộc, cũng không phải thật sự ngây thơ cái gì cũng không hiểu.

Thấy thần sắc do dự của bọn chúng, Lý Phi Yến cũng không nhiều lời quay đầu rồi đi, Đứa nhỏ lớn nhất không cam lòng hét lớn

“Ngươi chờ đó, đợi sau này ta gia nhập môn phái tiên gia, bá tiên nhân làm sư phụ, tu luyện thành tiên, ta nhất định sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.”

Lý Phi Yến không nói gì tiếp tục đi thẳng.

Nhìn theo bóng lưng nàng, đứa nhỏ lớn nhất bức tức nói:

“Trở về báo lại với mẫu thân, chúng ta tìm cách khác”

.....

Đi thẳng đến võ trường, Lý Phi Yến lập tức nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Lý Quốc Đường.

“Gia gia.”

Lý Quốc Đường quay đầu nhìn nàng, mỉm cười hòa ái nói:

“Đến rồi thì bắt đầu đi.”

Lý Phi Yến ra về do dự, sau đó mới lên tiếng.

“Gia gia, con có thắc mắc.”

“Ồ, nói ta nghe thử.”

“Lúc này con nghe tam đường huynh nói hẳn nhất định sẽ gia nhập môn phái tiên nhân, bá tiên nhân làm sư phụ, tu luyện thành tiên, sau đó sẽ trở về đánh cho con một trận.”

Lý Quốc Đường nhướn mày, cười hỏi:

“Rồi sao? Con sợ à?”

“Không phải, con chỉ thắc mắc, thật sự có tiên nhân sao?”

Ánh mắt Lý Quốc Đường sáng lên lạ thường, ánh mắt che dấu một tia kỳ vọng nhìn Lý Phi Yến.

“Tiền nhân có tồn tại, con có muốn gặp tiền nhân không?”

Hai mắt Lý Phi Yến đột nhiên phát sáng, hưng phấn nói:

“Muốn nha, gia gia, tiền nhân đang ở đâu?”

Lý Quốc Đường nở nụ cười, xoa đầu nàng nói:

“Muốn được gặp tiền nhân trước tiên con phải tập luyện cho tốt, khi nào tốt rồi là có thể đi gặp tiền nhân.”

“Được, con nhất định sẽ chăm chỉ tập luyện.”

Lý Phi Yến hăng hái nói rồi quay đầu chạy ra sân, bắt đầu bài tập hít thở buổi sáng, Lý Quốc Đường chỉ nhìn thấy được bóng lưng vội vàng của nàng mà không nhìn thấy được ánh mắt bình tĩnh tràn đầy vẻ nghĩ ngợi sâu xa khác hẳn ánh mắt ngây thơ mà hắn thường thấy.

.....

“Tam phu nhân!”

“Ừ! Mở cửa.”

“Tam phu nhân, không được đâu, gia chủ đã dặn không được mở cửa.”

“Cái gì hả? Ta chỉ muốn vào thăm đại tẩu cũng không được sao, mở cửa cho ta.”

“Tam phu nhân, nhưng mà...”

“Các người càng ngày càng tốt nhỉ, ngay cả lời của ta mà cũng không nghe?”

“Nô tài không dám!”

“Còn nói không dám, mở cửa ra mau.”

“Cái này...”

“Ngươi yên tâm, cứ mở cửa đi, ta vào thăm đại tẩu một chút sẽ ra, nếu xảy ra chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Nô tài tuân lệnh!”

....

Canh khuya trăng tàn, Lý phủ rộng lớn chìm trong màn đêm tĩnh mịch.

Lý Phi Yến đang nằm ngủ thì bị tiếng xì xầm bàn tán của hai nha hoàn canh cửa và ánh đuốc sáng rực lướt qua cửa sổ đánh thức.

“Vẫn chưa tìm được sao?”

“Chưa! Nghe nói là tranh thủ lúc mở cửa đưa com đánh người xông ra.”

“Thật tình, không phải có hộ vệ canh giữ sao?”

“Ngươi chưa nghe đồn sao? Đại phu nhân biết võ công, nghe nói cũng rất lợi hại.”

Lý Phi Yến nằm nghe hai nha hoàn ngoài cửa bàn luận, trong lòng lập tức máy động.

Đại phu nhân? Chẳng lẽ là phu nhân của Lý Hoài An?

Từ khi về Lý phủ nàng chưa từng nhìn thấy vị đại phu nhân này, mọi người trong phủ như cố tình tránh nhắc đến bà ta.

Theo những gì nha hoàn nói vừa rồi, Đại phu nhân hình như bị giam lỏng, lúc này lại mới vừa trốn ra.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Phi Yến đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lập tức bật dậy.

Đột nhiên tiếng nói chuyện ngoài cửa im bặt, nàng vén màn giường, lên tiếng hô:

“Tiểu Mai, Tiểu Đào!”

Không gian yên lặng khiến tinh thần người ta căng thẳng, bình thường nàng vừa gọi Tiểu Mai Tiểu Đào sẽ lập tức chạy vào, lúc này đột nhiên không tiếng động.

Không bình thường!

Lý Phi Yên mảnh liệt bất an, ngồi xồm trên giường đưa mắt nhìn chằm chằm cửa phòng. Trong phòng chỉ đốt một ngọn nến nhỏ, ánh sáng mờ ảo khiến không gian càng có vẻ âm trầm.

Kết!

Cửa phòng bị người ta đẩy mở, Lý Phi Yên tròn mắt nhìn một bóng đen đứng ngoài cửa.

Không phải Tiểu Mai, Tiểu Đào!

Bóng đen bước vào phòng, Lý Phi Yên biến sắc nhìn một trung niên phụ nhân sắc mặt trắng bệch mặc áo tan, tay cầm một thanh thủy thủ còn đầm máu bước vào.

Không cần hỏi Lý Phi Yên cũng biết Tiểu Mai Tiểu Đào sợ là lành ít dữ nhiều.

Nàng chậm rãi đứng lên, tuột xuống giường, mắt nhìn chằm chằm trung niên phụ nhân, giả vờ ngạc nhiên hỏi:

“Ngươi là ai?”

“Quả thật rất xinh đẹp, ngươi rất giống mẫu thân ngươi.”

Giọng nói của bà ta khàn khàn, nụ cười trên mặt nhìn cực kỳ dữ tợn.

Lý Phi Yên liếc mắt nhìn con dao trong tay bà ta, trong lòng bất giác ớn lạnh.

Như nhận ra nàng lo lắng cái gì, bà ta nhẹ răng cười, hai tròng mắt đỏ bừng mở to nhìn nàng, như một con độc xà lăm le đoạt mạng.

“Ngươi sợ ta dùng dao giết ngươi sao?”

Lý Phi Yên nhìn bà ta, mím môi không nói.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không dùng nó để giết ngươi đâu, bởi vì như vậy ngươi sẽ chết rất nhanh, ta không muốn ngươi được giải thoát sớm như vậy, ta muốn để cho ngươi giày dụa từ từ chết trong tay ta.”

Tròng mắt Lý Phi Yên co rút lại, tim đập liên hồi, mồ hôi lạnh rịn ra sau lưng. Nhưng đầu óc nàng lúc này ngược lại càng thêm tỉnh táo, trong lòng nhanh chóng suy tính đường thoát thân.

Nàng mới sáu tuổi, chân ngắn, có muốn chạy cũng không thoát được người trưởng thành, quan trọng nữa là đại phu nhân này còn biết võ công, bà ta có thể xử lý hai nha hoàn canh cửa mà lại không gây ra bất kỳ tiếng động nào, nếu muốn giết nàng là chuyện rất dễ dàng.

Trước mắt ngoại trừ cố gắng kéo dài thời gian chờ người đến cứu ra nàng không còn con đường an toàn nào khác.

Nghĩ vậy, Lý Phi Yên liền lộ ra vẻ mặt sợ hãi, từ từ lùi đến cửa sổ, ra vẻ yếu ớt, sợ đến phát run nói.

“Đừng... Đừng đến gần đây.”

Đại phu nhân nhìn nàng sợ đến trắng bệch cả mặt, trong mắt bà ta xuất hiện tia hài lòng, cười lớn nói:

“Tốt, đúng là như vậy... Dám hại chết con trai của ta, các ngươi đều phải chết. Ha ha ha...”

Sau khi đắc ý cười, vẻ mặt bà ta đột nhiên biến thành đau khổ, vừa cười vừa khóc hô:

“Bảo Nhi, ngươi có thấy không, nương sắp báo thù cho ngươi rồi... Phu quân, chàng yên tâm, thiếp nhất định không để bọn chúng đạt được mục đích, chỉ có Bảo nhi của chúng ta mới có thể trở thành tiên nhân, bọn chúng đừng hòng đánh mất vị trí của con chúng ta, a ha ha...”

Miệng lẩm bẩm như người điên, nước mắt từ khóe mắt bà ta chảy dài trên mặt, cặp mắt đỏ ngầu như ma nhập vô cùng khủng bố.

Lý Phi Yên mặt mày khó coi, người đàn bà này điên rồi, bà ta nghĩ nàng hại chết Lý Gia Bảo.

Vừa cẩn thận xem chừng đại phu nhân vừa nhìn xung quanh tìm cách, dù thế nào nàng cũng không thể chết dễ dàng như vậy được.

“Hoài An, Bảo Nhi...A ha ha... Hoài An, Bảo Nhi, Hoài An, Bảo Nhi...”

Đại phu nhân bắt đầu điên loạn lắm lắm.

Phải nói công sức luyện tập hơn một tháng nay của Lý Phi Yến ngay giờ phút này giúp ít rất nhiều, dù nhỏ tuổi nhưng thể lực và sự dẻo dai của thân thể rất tốt, tranh thủ cơ hội đại phu nhân đang chìm vào đau khổ, nàng nhanh nhẹn nhảy lên bàn cạnh cửa sổ, cố tình đập đổ bình hoa trên bàn phát ra tiếng vang không nhỏ sau đó nhảy ra cửa sổ, động tác cực kỳ dứt khoát trôi chảy.

Mong là có người nhận ra chỗ này bất thường, nhanh chóng chạy đến cứu nguy.

Vừa nhảy Lý Phi Yến vừa nghĩ như vậy.

Vì nàng còn nhỏ, độ cao từ mặt đất đến cửa sổ đối với nàng đã xem là cao rồi, ngã một cái đau điếng nhưng nàng không chần chờ chút nào, nhanh chóng bò dậy bỏ chạy nhưng mới chạy được hai bước thì đột nhiên một trận gió lạnh ủa đến từ sau lưng, trên cổ lập tức đau nhói.

Thì ra đại phu nhân bị tiếng bình hoa vỡ kéo ra khỏi nội tâm của mình, thấy Lý Phi Yến bỏ trốn, bà ta như bị kích thích, nội lực vận chuyển, phi thân một cái đã nhanh chóng nhảy ra cửa sổ, lướt đến từ phía sau dùng một tay nắm cổ Lý Phi Yến.

Bà ta hung hăng quăng Lý Phi Yến xuống, một tay bóp cổ Lý Phi Yến đè ra đất, một tay kẻ sát thủy thủ vào mặt nàng, đôi mắt mở to như sắp rơi trông mắt ra ngoài, ánh mắt tràn đầy điên cuồng khiến người ta sợ hãi.

“Muốn chạy sao? Ngươi đừng hòng, dám hại Bảo Nhi của ta, dám đánh vị trí của nó, ngươi phải chết.”

Đại phu nhân là người luyện võ, lực tay của bà ta vô cùng mạnh, Lý Phi Yến cảm thấy cổ mình sắp bị bóp nát, không khí tắc nghẽn khiến mặt nàng đỏ bừng như sắp xuất huyết.

“Tôi... không... có.”

“Nói dối, là ngươi, là ngươi!”

Đại phu nhân nghiến răng, cảm thấy dùng một tay bóp cổ Lý Phi Yến còn chưa thỏa mãn, bà ta dùng luôn cả tay kia.

Ngay lập tức Lý Phi Yến không thể nói được gì nữa, rất nhanh trong ngực không có không khí khiến nàng cảm thấy đau nhói, còn đau hơn cả cổ đang bị siết chặt, nỗi đau từ trong ngực bắt đầu lan đến toàn thân, chân tay nàng giải dựa kịch liệt, nhưng càng như vậy đại phu nhân càng dùng sức, sắc mặt càng dữ tợn.

Hai mắt Lý Phi Yến mở to, nước mắt bất giác chảy xuống.

Nàng phải chết như vậy sao?

Không! Nàng không muốn chết! Nàng còn có nhiệm vụ phải hoàn thành!

Tay chân cuồng loạn vung vẩy, đột nhiên tay nàng đụng phải một thứ lạnh lạnh, đầu óc đang mơ hồ vì thiếu dưỡng khí bị cái lạnh này bức ra được một tia tỉnh táo.

Thủy thủ!

Đại phu nhân dùng hai tay siết cổ nàng, chính vì thế thủy thủ mới bị bà ta buông xuống ở bên cạnh.

Nhưng tay Lý Phi Yến lại ngắn, trong lúc vùng vẫy lỡ tay đẩy thủy thủ văng ra xa hơn, hiện tại muốn bắt lấy liền không dễ dàng.

Đứng trước ranh giới của sự sống và cái chết, ý chí muốn sống của nàng trở dậy mãnh liệt.

Lý Phi Yến dùng tất cả sức bình sinh của mình giơ tay ra, dùng đầu móng tay móc lấy chuỗi thủy thủ, cố gắng kéo lại gần.

Rắc!

Vị trí vai phát ra một tiếng vang nhỏ mà chỉ nàng mới nghe thấy, vì quá cố vuron tay, dây chằng vai sợ rằng đã bị thương.

Lý Phi Yến quên luôn đau đớn, mạnh mẽ bắt lấy thủy thủ, hai mắt nàng đỏ bừng, lộ ra một tia điên cuồng nhìn đại phu nhân. Phát hiện bà ta đang dùng sức bóp cổ nàng, vẻ mặt còn lộ ra khoái cảm và thỏa mãn, lập tức tất cả do dự trong lòng nàng biến mất, cầm thủy thủ mạnh mẽ đâm và bụng bà ta.

Cảm giác vật sắc nhọn đâm vào da thịt người khiến Lý Phi Yến hơi rùng mình.

Nàng mở to mắt nhìn chằm chằm sắc mặt cứng đờ kinh ngạc của đại phu nhân, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm là muốn sống.

Lý Phi Yến không chỉ đâm một lần, vì nàng biết chỉ một vết đâm không thể làm gì được đại phu nhân, bà ta có nội lực, có thể dùng nội lực ức chế quá trình chảy máu, như vậy bà ta sẽ có thêm thời gian giết nàng, chính vì thế nàng không chần chờ liên tục đâm vào bụng bà ta.

Lúc Đại phu nhân như lấy lại được chút thanh tỉnh, bà ta cũng đoán ra được ý đồ của Lý Phi Yến, thế nhưng bà ta lại không quan tâm đến mạng sống

của mình, vẫn dùng sức bóp cổ Lý Phi Yến, hai mắt còn lộ ra một tia giải thoát.

Trông mặt Lý Phi Yến co rụt lại nhìn đại phu nhân, nhìn về mặt bà ta biến thành vô cùng thanh thản, khác hẳn về dữ tợn vừa rồi, đại phu nhân khẽ mỉm cười, mặc cho máu tươi từ khóe môi mình liên tục tuôn trào.

Máu theo một dòng rơi cả lên mặt Lý Phi Yến, nàng chỉ cảm thấy ý thức của mình mờ hồ dần, sức lực toàn thân dần rút đi, tầm mắt bị nhuộm một màu đỏ thẫm.

Khốn kiếp! Bà ta muốn đồng quy vi tận với nàng.

Trước giây phút ý thức hoàn toàn biến mất, Lý Phi Yến chỉ nghe được tiếng bước chân dồn dập và một tiếng hô lớn:

“Tiểu Yến!”

....

Đợi khi Lý Phi Yến mở mắt ra lần nữa, nàng phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng thông thoáng. Một nha hoàn trẻ tuổi vui vẻ kinh hô:

“Yến tiểu thư tỉnh lại rồi, may quá! Người đâu, mau đi báo với gia chủ.”

Lý Phi Yến nhận ra nha hoàn này, nàng ta chính là nha hoàn Tiểu Thúy của mẫu thân.

Thì ra nàng vẫn chưa chết!

Tin tức Lý Phi Yến tỉnh lại nhanh chóng truyền khắp Lý Phủ, thân thích trong phủ nhanh chóng kéo đến, trong phòng ồn ào rối loạn một hồi, đến khi Lý Quốc Đường không kiên nhẫn hạ lệnh cho mọi người tản đi, trong phòng mới có thể trở về yên tĩnh.

Lúc này trong phòng chỉ còn một mình Lý Quốc Đường và Lý Phi Yến, Lý Quốc Đường liền hỏi chuyện xảy ra đêm đó, Lý Phi Yến kể lại từ đầu đến cuối, không hề dấu diếm. Đương nhiên, giữa chừng còn không quên thêm vào tâm trạng nàng lo lắng sợ hãi ra sao, hoàn thành vai diễn một đứa nhỏ sáu tuổi.

Lý Quốc Đường tay vuốt chòm râu, ánh mắt đắm chiều, im lặng lắng nghe, ánh mắt nhìn Lý Phi Yến càng ngày càng lóe lên tia tán thưởng, cuối cùng Lý Quốc Đường chỉ gật đầu nói:

“Làm rất tốt, may mắn ngươi thông minh, chuyện lần này là có người cố tình muốn gây chuyện, ta sẽ giải quyết, ngươi cứ an tâm tịnh dưỡng, muốn cái gì cứ nói với Lưu quản gia.”

Lý Phi Yến nhìn Lý Quốc Đường, hơi cúi đầu, che dấu tia phức tạp trong mắt, râu rĩ hỏi:

“Gia gia... Đại phu nhân... như thế nào rồi?”

Lý Quốc Đường nhìn Lý Phi Yến, thấy nàng cúi đầu, hai vai hơi run lên, hẳn cũng hiểu được dù sao Lý Phi Yến cũng chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi, lần đầu tiên giết người đương nhiên sẽ có sợ hãi, chính vì thế liền nhỏ giọng an ủi.

“Là do nàng muốn giết người trước, người chỉ là tự vệ, không phải lỗi của người.”

Lý Quốc Đường không nói thẳng ra kết cục của đại phu nhân, tự Lý Phi Yến cũng có thể từ đó suy ra kết quả.

Nàng chỉ là một cô gái bình thường, kiếp trước là một công dân lương thiện, chưa bao giờ nghĩ đến có ngày mình sẽ giết người. Hiện tại đột nhiên nàng nhận ra, nàng đã không còn là cô gái yếu đuối có cuộc sống bình thường trước đây.

Mục tiêu của nàng là tu chân, là phi thăng, là thành tiên, như vậy, giết người sau này sợ rằng chính là chuyện hết sức bình thường, bởi vì tu chân là một con đường gió tanh mưa máu, nếu nàng thất bại, máu của nàng cũng sẽ nằm trong số máu nhuộm đỏ tiên lộ của kẻ khác.

Nắm tay siết chặt thành quyền, trong lòng đột nhiên đau nhói một cái, như có một giọng nói vang vọng trong tâm nàng.

Ngươi làm vậy đáng không, vì tiên lộ, ngươi sẵn sàng đánh đổi nhân tính của mình sao? Ngươi chấp nhận bản thân trở thành kẻ máu lạnh vô tình ư?

Trong đầu nàng ký ức đột nhiên ùa về, cuộc sống bình dị kiếp trước, thời gian ngắn sống ở thế giới này, còn có chuyện đêm đó.

Đột nhiên nàng nhớ đến cha mẹ của mình ở kiếp trước, trong lòng cuối cùng sáng tỏ, ánh mắt biến thành kiên quyết.

Trở thành kẻ mất nhân tính thì thế nào chứ? Chỉ cần cha mẹ và người thân được bình an, nàng có thể bất chấp mọi thứ.

Ngay cả ở kiếp trước, không phải đó cũng là mục tiêu duy nhất của nàng sao? Học hành thật tốt, sau đó thành đạt, khiến cha mẹ hạnh diện, mang đến cuộc sống tốt đẹp cho gia đình, mang đến tự do và tự tôn cho bản thân.

Đã như vậy, nàng còn có lý do gì để do dự?

Lý Phi Yến hít sâu một hơi, vì mục tiêu phía trước, nàng phải quen với chết chóc, vì vốn dĩ sinh tử đã là quy luật của tự nhiên.

Nếu đã muốn bước trên tiên lộ, nàng phải bỏ đi những ràng buộc thể tục này.

Cuối cùng nàng cũng tỉnh ngộ.

Lý Quốc Đường thấy Lý Phi Yến im lặng không nói, hần hơi híp mắt rồi đột nhiên nghiêm khắc nói:

“Thế nào, sợ sao? Hừ! Đem đó nếu ngươi không chống trả, người chết chính là ngươi.”

Lý Phi Yến giật mình ngẩng đầu nhìn Lý Quốc Đường, chỉ thấy ánh mắt tràn đầy nghiêm khắc của hắn.

“Tiểu Yến, ngươi còn nhỏ, nhưng sau này ngươi cũng phải lớn lên, phải hiểu được, trên đời này muốn tồn tại thì không thể tránh khỏi tranh đấu, có tranh đấu thì phải có chết chóc, ngươi nhất định không được phép nhân từ với kẻ địch, bởi vì nhân từ chính là tự sát, có nghe rõ không?”

Lý Phi Yến mím môi gật đầu nói:

“Tiểu Yến nhớ kỹ rồi.”

Nghe vậy, ánh mắt của Lý Quốc Đường mới hơi dịu xuống, nhẹ giọng nói:

“Ta biết ngươi là đứa trẻ thông minh, nhưng có thể hôm nay ngươi chưa hoàn toàn hiểu được những gì gia gia nói, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu, được rồi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhìn bóng lưng rời đi của Lý Quốc Đường, trong lòng Lý Phi Yến thờ dài.

Gia gia, sự thật ngay lúc này ta đã có thể hiểu rõ đạo lý mà người muốn dạy bảo, ta sẽ không mắc sai lầm.

Lý Phi Yến đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Tối hôm đó, sợ rằng tổ phụ đã sớm đến, ngay cả nàng cũng có thể nhanh chóng đoán được động cơ của đại phu nhân, gia gia sao lại không đoán ra cơ chứ? Lúc nàng sắp mất ý thức chắc chắn là gia gia đã ra tay.

Lý Phi Yến không khỏi thờ dài.

Gia gia, vì muốn dạy cho ta một đạo lý, ngài có cần làm đến vậy không? Hy sinh cả tính mạng con cháu cả của ngài.

Ngài cũng quá vô tình rồi!

Mấy hôm sau, Lý Phi Yến hoàn toàn bình phục, nàng nghe được cả nhà tam phòng bên chi thứ hai dòng thứ bị gia gia phạt nặng, bị tịch thu hết tiền tài, ngay cả người hầu cũng bị lấy đi, trong Lý phủ phải tự làm tự sống còn thảm hại hơn cả hạ nhân.

Lý Phi Yến đối với chuyện này không mấy quan tâm, nàng trở lại cuộc sống bận rộn của mình, so với trước đây nàng đặc biệt cố gắng, gần như liều mạng, Lý Quốc Đường đưa ra bất kỳ bài tập nào nàng cũng không than một tiếng mà gắng sức hoàn thành.

Hơn bao giờ hết nàng biết rõ, trên thế giới này chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại.

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Qua cầu rút ván

Thoáng cái Lý Phi Yến đã về Lý gia được một năm tròn, nàng lúc này đã được bảy tuổi. Cuộc sống so với một năm trước cũng không mấy thay đổi, vẫn lăn lộn giữa luyện võ, đọc sách như trước.

Đối với luyện võ nàng không có ý kiến, nhưng về phần đọc sách thì cảm thấy hơi quá rồi, nàng cũng không có đi thi trạng nguyên, đọc nhiều sách như thế làm gì? Cho dù trí nhớ kiếp này tốt đến kinh người, nhưng nàng cũng không muốn học hết tứ thư ngũ kinh như thế.

Một buổi sáng, sau khi hoàn thành xong bài kiểm pháp, Lý Quốc Đường đột nhiên hô ngừng, cho phép nàng nghỉ sớm, Lý Phi Yến rất ngạc nhiên, không khỏi lên tiếng hỏi:

“Gia gia, hôm nay người bận việc sao?”

“Ha ha... Đúng là tôn nữ của ta, rất thông minh, hôm nay gia gia phải tiếp khách, cho phép người được nghỉ sớm một buổi, thế nào? Không muốn?”

“Cũng lâu rồi con không được nghỉ sớm, đa tạ gia gia!”

“Ha ha... Hôm nay nghỉ một chút, tối nay luyện bù, trở về nghỉ ngơi đi”

Lý Phi Yến cười khô, không có ý kiến.

“Vâng”

Lý Phi Yến hơi khom lưng hành lễ với Lý Quốc Đường, sau đó quay đầu chạy như bay rồi đi, nhìn bóng dáng nhỏ của nàng biến mất ở nguyệt môn, Lý Quốc Đường vẫn mỉm cười nhìn theo, trong mắt như đang suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau Lưu quân gia bước đến bẩm báo.

“Lão gia, người của La gia đã đến.”

“VẬY À, MỜI HỌ VÀO ĐI”

“Đã sắp xếp xong rồi.”

“Ừm!”

.....

Trong lúc đó, Lý Phi Yến đã trở về phòng của mình, cởi giày nhảy lên giường trùm chăn lại. Nàng muốn ngủ bù buổi sáng dậy sớm, mỗi buổi sáng đều ước mơ có thể làm điều này mà không được, hôm nay có cơ hội sao có thể bỏ qua được chứ.

Nằm lẫn lộn một hồi, cuối cùng đứa nhỏ bảy tuổi Lý Phi Yến dễ dàng vào giấc ngủ, đợi đến khi nàng mở mắt ra thì đã là giữa trưa, nha hoàn đến gọi nàng dậy ăn cơm, sau đó là đến giờ dạy học của Lưu quân gia.

Ngày hôm sau, cuộc sống luyện tập của nàng lại tiếp tục, Lý Quốc Đường không nhắc lại nguyên nhân cho nàng nghỉ sớm ngày hôm đó, Lý Phi Yến không hỏi và cũng không biết khách đến hôm đó là ai, có mục đích gì, mãi cho đến nửa tháng sau.

Một ngày này, Lý Phi Yến đang nằm trên ghế trong phòng vừa đọc sách vừa ăn trái cây, hôm nay Lưu quân gia lại bận việc, nàng chỉ cần tự đọc sách ở trong phòng, bất chợt đại tẩu Tiểu Lan đẩy cửa phòng bước vào, Lý Phi Yến khó hiểu nhìn Tiểu Lan.

Vừa thấy ánh mắt quan tâm của nàng, đại tẩu Tiểu Lan đột nhiên ôm chặt lấy nàng rồi khóc lên. Lý Phi Yến sửng sốt, một lúc sau mới lên tiếng hỏi:

“Đại tẩu, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Lan vẫn yên lặng khóc mà không chịu nói, lát sau nàng mới buông thân thể Lý Phi Yến ra, sau đó xoa khuôn mặt của Lý Phi Yến, cười hiền lành nói:

“Tiểu Yến sau này muội nhớ phải tự chăm sóc mình, buổi tối muội hay đá chân, nhớ phải cẩn thận nếu không sẽ bị cảm lạnh... Còn nữa, muội thích ăn điểm tâm nhưng phải biết tiết chế, ăn nhiều quá không tốt... Muội rất thông minh, ta biết muội thường âm thầm giúp đỡ cho ta, nhưng sau này đại tẩu không thể chăm sóc cho muội nữa, Tiểu Yến... Muội nhất định phải sống cho thật tốt”

Sau khi liên thanh dặn dò một hồi, Tiểu Lan lại ôm chặt Lý Phi Yến thêm một cái nữa, sau đó dứt khoát buông tay chạy thẳng ra ngoài.

Lý Phi Yến ngây người nhìn đại tẩu Tiểu Lan biến mất sau cánh cửa, trong lòng dâng lên một dự cảm không hay. Ngay lập tức, lửa giận bùng nổ trong lòng nàng.

Là kẻ nào ép đại tẩu rời đi!

Lý Phi Yến vụt một cái nhảy xuống ghế, cũng chạy nhanh ra ngoài.

Không thấy Tiểu Lan, nàng liền chạy thẳng đến chỗ ở của Lý phụ và Lý mẫu, đến nơi cũng không tìm được bọn họ.

“Yến tiểu thư?!”

“Phụ thân, mẫu thân của ta đâu?”

“Nhị lão gia và phu nhân đã đi chính viện rồi.”

“Người có thấy đại tẩu của ta không?”

“Vừa rồi hình như thiếu phu nhân cũng chạy về hướng chính viện.”

Nói mấy câu với nha hoàn quét tước trước cửa, Lý Phi Yến liền không chần chừ chạy thẳng đến chính viện.

Vừa bước vào cửa nàng liền thấy đại tẩu Tiểu Lan nước mắt đầy mặt đang quỳ dập đầu ba cái với phụ mẫu nàng rồi xách hành trang muốn rời đi, còn đại ca Lý Gia Thành thì đang bị hai tên hộ vệ giữ chặt, hắn vừa khóc vừa hô:

“Tiểu Lan, nàng đừng đi, Tiểu Lan...”

Ngay lúc này, Lý Phi Yến bước ra chặn ngay trước cửa.

“Đại tẩu, tẩu muốn đi đâu?”

“Tiểu Yến, ta... Ta phải đi.”

Sắc mặt Tiểu Lan trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt khổ sở nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười, muốn dấu đi nỗi đau của Lý Phi Yến.

Lý Phi Yến nắm chặt nắm tay, tình cảnh như thế này chỉ liếc mắt nàng liền đoán được sự tình, cái gọi là “qua cầu rút ván” cũng chỉ có thể đến như vậy mà thôi.

Lý Phi Yến tức giận đến phát run, nàng nhìn Tiểu Lan, ánh mắt bất giác lộ ra một tia hung hăng.

Ngay lúc này, Lý Phi Yến rất muốn chửi vào mặt Tiểu Lan.

Đồ ngu xuẩn này! Sao có thể nhịn chứ?

Bị đối xử như vậy, tại sao nữ nhân này lại có thể nhịn nhục ngu ngốc đến thế?

Dù trong lòng đang giận cực công tâm nhưng Lý Phi Yến vẫn cố giữ bình tĩnh, nàng cuối đầu, âm thầm nghĩ cách, đến khi ngẩng mặt lên nước mắt đã lưng tròng, đôi mắt to trong suốt ngập nước trông vô cùng đáng thương.

Lý Phi Yến đột nhiên nhào đến bắt lấy cánh tay của Tiểu Lan hô to:

“Muội không cho phép đại tẩu đi.”

Sau đó, nàng quay sang đám người Lý Quốc Đường hét lên.

“Vì cái gì, vì cái gì mọi người bắt đại tẩu rời đi?”

Lý phụ nhíu mày, vụng trộm liếc mắt nhìn Lý Quốc Đường, thấy Lý Quốc Đường không có vẻ tức giận trước thái độ chất vấn của Lý Phi Yến mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn đưa mắt ra hiệu cho Lý mẫu, ngay lập tức, Lý mẫu hiểu ý, vội vàng bước đến khuyên can.

“Tiểu Yến, con còn nhỏ, không hiểu được đâu, mau đến đây với ta.”

Lý Phi Yến đối với hai vị phụ thân mẫu thân này đã hoàn toàn thất vọng, nhớ đến cha mẹ kiếp trước của mình tốt đẹp và cao quý như thế nào, Lý Phi Yến trong lòng càng khó chấp nhận, sắc mặt đỏ lên, nàng mím môi nhìn thẳng Lý Quốc Đường kiên quyết nói:

“Nếu mọi người muốn đuổi đại tẩu, con sẽ cùng đại tẩu rời đi.”

“Tiểu Yến, con nói cái gì vậy?”

Lý phụ và Lý mẫu ngay lập tức gấp gáp hô lên, vội vàng khuyên nhủ, nhưng Lý Phi Yến lại để ngoài tai lời nói của bọn họ, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm Lý Quốc Đường, bởi nàng biết, chỉ có Lý Quốc Đường mới là người có quyền quyết định.

Lý Quốc Đường thấy Lý Phi Yến nhìn chằm chằm mình, ánh mắt cầu xin nhưng tuyệt đối kiên định, hắn biết Lý Phi Yến không hề nói đùa, ánh mắt Lý Quốc Đường lóe lên tán thưởng nhưng rất nhanh trong lòng hắn lại thờ dãi.

Đứa trẻ thông tuệ đến như vậy, nhưng đáng tiếc tính cách lại quá ngang bướng, sau này ra bên ngoài sẽ phải chịu thiệt.

Rất nhanh Lý Quốc Đường quyết định, phải mượn chuyện lần này dạy cho Lý Phi Yến một bài học khi nào thì nên từ bỏ.

Lý Quốc Đường đột nhiên nghiêm mặt quát:

“Ồ nháo, đứa nhỏ như ngươi khi nào đã có quyền được lên tiếng, mau lui xuống!”

Lý Phi Yến có chút sững sờ nhìn thái độ thay đổi như lật sách của Lý Quốc Đường, nàng ngay lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng nói:

“Đại tẩu có lỗi gì? tại sao gia gia lại muốn đuổi đại tẩu ấy, người không sợ chuyện này truyền ra ngoài, mọi người sẽ cười lý gia qua cầu rút ván sao?”

“Hừ! Tiểu Lan lấy chồng ba năm chưa hoài thai, theo đạo lý bị hưu là phải.”

Nghe Lý Quốc Đường vô tình nói như vậy, Lý Phi Yến vừa tức vừa gấp.

“Dựa vào cái gì lỗi là ở đại tẩu, biết đâu nguyên nhân là ở đại ca thì sao, nếu vì chuyện này mà đổ tội cho đại tẩu thì thật là vô lý.”

Nghe Lý Phi Yến nói câu này, Lý Gia Thành bị trấn áp ở một bên lập tức đỏ mặt, nhưng hấn mím môi không nói lời nào, vợ chồng Lý Hoài Nghĩa thì biến sắc, sắc mặt của Lý Quốc Đường cũng trầm xuống.

Vừa rồi là giả vờ nhưng hiện tại thì hấn đã bị Lý Phi Yến chọc giận thực, Lý Quốc Đường vỗ mạnh bàn một cái khiến cái bàn run lên như sắp vỡ nát.

“Hồ ngôn loạn ngữ, ai dạy người cách ăn nói ngỗ nghịch như vậy?”

“Phụ thân, xin bớt giận, Tiểu Yến còn nhỏ, nhất thời nói sai, chúng ta nhất định sẽ dạy dỗ lại nàng đàn hoàn.”

Lý Hoài Nghĩa thấy Lý Quốc Đường tức giận, lập tức giải thích.

Trong lúc đó, Lý Phi Yến bị tức đến muốn cười.

Ngỗ nghịch? Nam nhân có thể nói nữ nhân gả mái không biết đẻ trứng, nhưng lại không chấp nhận được người khác nói mình và nam nhân trong nhà mình bất lực, nào có đạo lý như vậy chứ?!

Dù trong lòng buồn bực nhưng Lý Phi Yến biết, mình làm Lý Quốc Đường tức giận cũng không phải là chuyện tốt, ngay lập tức, nàng cắn răng quỳ xuống nói:

“Là con nói sai rồi... Nhưng mà, gia gia... Con xin người, đừng đuổi đại tẩu đi.”

Thấy Lý Phi Yến quỳ xuống, Tiểu Lan liền cắn môi, nước mắt lại trào ra.

“Tiểu Yến, muội đừng làm vậy.”

Lý Phi Yến nhìn Tiểu Lan, trong lòng cảm thấy xót xa, nàng khẩn thiết nhìn Lý Quốc Đường.

“Gia gia, cầu xin người!”

Không còn cách nào, Lý Phi Yến bất chấp mọi thứ, liên tục dập đầu, Lý Quốc Đường thấy nàng như vậy cũng hơi đau lòng, nhưng hấn biết mình không thể mềm lòng được, đành cắn răng hô lên:

“Người đâu, đưa tiểu thư về phòng, không có lệnh của ta, không cho phép nàng ra ngoài.”

Lý Phi Yến khiếp sợ, nàng không ngờ, Lý Quốc Đường lại kiên quyết tàn nhẫn như vậy.

Nàng không thể rời đi, nếu không, đại tẩu sẽ bị đuổi đi mất, không thể... Lúc này, đầu óc Lý Phi Yến đã bắt đầu hơi loạn, thấy hai tên hộ vệ bước đến, đột nhiên nàng vùng dậy hét lên.

“Không được, gia gia, người không thể làm vậy, đại tẩu không có lỗi, đại tẩu vô tội, người sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

“Không cần nói nhiều, mang nàng đi.”

Lý Phi Yến cắn môi, đột nhiên rút thủy thủ dấu trong tay áo ra đặt vào cổ của mình.

“Gia gia, nếu người nhất quyết bắt đại tẩu đi, con sẽ chết cho người xem.”

Từ sau chuyện của đại phu nhân lần đó, Lý Phi Yến luôn mang theo thủy thủ để phòng thân, không ngờ lần đầu tiên dùng lại là đặc vào cổ chính mình.

“Tiểu Yến.”

Tiểu Lan, Lý phụ, Lý mẫu và cả Lý Gia Thành đồng loạt khiếp sợ la lên.

Lý Quốc Đường trợn mắt, cơn tức của hấn bùng phát đến đỉnh điểm. Nhìn bộ dạng liêu chết của Lý Phi Yến, Lý Quốc Đường càng thêm nộ hỏa công tâm, hấn run rẩy chỉ vào nàng.

“Tốt, tốt... Càng ngày càng lớn mật.”

Vừa dứt lời Lý Quốc Đường đột nhiên phi thân lên, trong lúc Lý Phi Yến chưa kịp phản ứng thì cánh tay cầm thủy thủ đột nhiên tê rần, thủy thủ đã rời tay văng sang một bên.

Lý Phi Yến hoảng hốt nhìn Lý Quốc Đường đứng ngay ở trước mặt nàng, không nói nên lời.

Sắc mặt Lý Quốc Đường cực kỳ âm trầm.

“Hừ! Mang Yến tiểu thư nhốt vào phòng chứa củi, không có lệnh của ta không ai được thả nàng ra.”

Ngay lúc này, Lý Phi Yến mới kịp phản ứng, nhưng nàng đã bị một hộ vệ nhấc bổng lên, nàng hoảng sợ giẫy giụa thảm thiết hô to.

“Gia gia, đừng đuổi đại tâu, cầu xin người! gia gia...”

Nhìn thần sắc Lý Quốc Đường vẫn thờ ơ lạnh nhạt, Lý Phi Yến tuyệt vọng, nước mắt không thể kềm được nữa mà mãnh liệt tuôn trào, không phải là giả vờ mà nàng khóc thật, nàng không thể giữ lại được đại tâu, nàng cảm thấy bản thân thật bất lực, sự bất lực này thật sự rất khôn nạn!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Nội công tâm pháp

Trong phòng chứa củi lạnh lẽo, Lý Phi Yến co mình lại ngồi trong góc, sắc mặt nàng hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn quật cường không chịu lùi bước, khiến cho Lý Quốc Đường đứng bên ngoài nhìn vào không khỏi nhũn mảy.

Thật cứng đầu!

Cửa mở ra, Lý Phi Yến ngẩng đầu nhìn, thấy Lý Quốc Đường bình thản tiến vào, nàng lại cuối đầu không nói lời nào, Lý Quốc Đường cũng không giận, hần bước đến lạnh nhạt hỏi:

“Vẫn chưa nghĩ thông sao?”

“Con không có làm sai.”

Lý Phi Yến bình tĩnh nói, bộ dạng không một chút hối hận.

Lý Quốc Đường thở dài một hơi, rút trong ngực ra một cuộn giấy đưa cho Lý Phi Yến, sau đó không nói gì quay đi.

Khi Lý Quốc Đường vừa ra đến cửa thì có mấy nha hoàn tiến vào, trên tay còn ôm theo chăn đệm, bọn họ bận rộn sắp xếp giường ngủ cho nàng, Lý Phi Yến liền hiểu được, Lý Quốc Đường là quyết tâm muốn nhốt nàng ở đây sám hối rồi, nhưng dù biết như vậy, Lý Phi Yến cũng không có ý định lùi bước.

Nàng bắt đầu chú ý đến cuộn giấy mà Lý Quốc Đường đưa đến.

Sau khi đọc qua một lượt, nàng liền biết nội dung viết trong đó chính là một bộ nội công tâm pháp.

Trong một năm qua Lý Quốc Đường đã dạy cho nàng rất nhiều kiến thức, những thứ mà trước đây nàng chỉ từng nghe nói sơ qua trong phim, hiện tại đã có thể hiểu được rõ ràng.

Như là: Nội công tâm pháp nói đơn giản chính là phương pháp tu luyện nội lực. Còn nội lực là một dạng lực lượng sinh ra trong thân thể, theo thời gian tập luyện lâu dài, nội lực sẽ ngày càng thâm hậu hơn, mà muốn nhanh chóng tăng lên nội lực thì phải nhờ đến nội công tâm pháp.

Nhưng không phải ai cũng có thể luyện được nội công, bởi vì chỉ những người có kinh mạch đủ vững chắc và thông suốt mới có thể sinh ra nội lực.

Tuy nhiên, thiên phú của một người không chỉ phụ thuộc vào kinh mạch, quan trọng hơn nữa chính là khả năng cảm nhận, hay còn gọi là “cảm quan”, chỉ khi cảm nhận được nội lực trong cơ thể mới vận dụng được nội công tâm pháp, điều động được nội lực.

Bình thường người luyện võ phải tốn rất nhiều thời gian, ít nhất cũng ba bốn năm, đồng thời phải trải qua rất nhiều thử thách, không ngừng rèn luyện, mài dũa cảm quan của mình mới có thể cảm nhận được nội lực.

Thế nhưng, có một số ít trường hợp ngoại lệ.

Nói là thiên tài cũng được, hoặc cũng có thể xem những người đó là thiên mệnh chiếu cố, vừa sinh ra liền có cảm quan cực kỳ mạnh mẽ, không chỉ có thể cảm thấu thân thể mình mà còn có thể cảm nhận được thiên địa xung quanh.

Những người này còn được gọi là người có linh căn, không chỉ có thể học nội công mà thậm chí có thể tranh đoạt cùng thiên địa, tu luyện linh lực, trở thành tiên nhân.

Lý Phi Yến may mắn, với cảm quan của nàng, Lý Quốc Đường đánh giá nàng có chín phần khả năng là người có linh căn.

Dù Lý gia chỉ là một võ gia phàm nhân, nhưng cũng có một chút đỉnh đáng với tầng lớp cao cao tại thượng mà người ta gọi là tu sĩ, chính vì thế Lý Quốc Đường mới biết được một số kiến thức cơ bản ít ỏi như vậy.

Lý Phi Yến nhìn nội dung trong cuộn giấy, trong lòng không khỏi hơi ngạc nhiên.

Trước đây Lý Quốc Đường không cho nàng tu luyện nội lực, hiện tại sao đột nhiên lại đưa nội công tâm pháp cho nàng chứ?

Lý Quốc Đường làm người thâm sâu khó dò, bình thường làm gì cũng ít khi chịu giải thích rõ ràng.

Lý Phi Yến thở dài, mặc kệ nguyên nhân vì sao, hiện tại đã có tâm pháp thì cứ luyện thử xem, nàng cũng rất tò mò cảm giác của võ lâm cao thủ là như thế nào?

Lý Phi Yến cũng không chần chờ, bước đến cái giường vừa được chuẩn bị ngồi xuống, bắt đầu làm theo phương pháp ghi trong cuộn giấy, qua một thời gian nàng liền nhận ra có gì đó không đúng.

Theo lời gia gia thì tu luyện nội công tâm pháp là rèn luyện nội lực trong chính cơ thể của mình, còn loại nội công tâm pháp này lại càng lúc càng kéo cảm quan của nàng tập trung ra bên ngoài.

Như vậy là sao chứ?!

Lý Phi Yến khó hiểu nhưng vẫn kiên trì luyện tiếp.

Bất chợt, nàng cảm thấy một thứ gì đó nhỏ như sợi tóc... Không, còn nhỏ hơn sợi tóc rất nhiều từ đầu ngón tay nàng chui vào thân thể sau đó biến mất không thấy dấu.

Lý Phi Yến giật mình mở mắt, kiểm tra lại chính mình nhưng lại không thấy có điểm nào khác thường, nàng bắt đầu hồi thần nhớ lại cảm giác vừa rồi, một dự đoán lóe lên trong đầu nhưng chính nàng cũng không dám khẳng định.

Một lúc sau Lý Phi Yến mới điều chỉnh lại suy nghĩ loạn cào cào của mình, bỏ tạp niệm ra khỏi đầu, lại bắt đầu thử luyện lần nữa.

Qua thời gian gần nửa canh giờ, sợi tơ kia lại xuất hiện, lúc này, Lý Phi Yến không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục, dần dần sợi tơ kia xuất hiện càng lúc càng nhiều.

Dù đang nhắm mắt đã tọa nhưng khóe môi Lý Phi Yến lại bắt giác khẽ nhếch lên.

Ba hôm sau, Lý Quốc Đường trở lại nhìn nàng, Lý Phi Yến liền hỏi ra thắc mắc của mình.

“Gia gia, pháp quyết người cho con lần trước hình như có gì đó không đúng.”

Hai mắt Lý Quốc Đường đột nhiên sáng lên, cổ che dấu vẻ kích động tiến tới bắt lấy hai vai Lý Phi Yến.

“Tiểu Yến, nói cho gia gia biết, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lý Phi Yến hơi sợ nhìn vẻ mặt thất thố của Lý Quốc Đường, nhưng vẫn lập tức kể lại cảm nhận của mình, còn cố tình miêu tả cảm giác khi sợi tơ kia chạy vào ngón tay.

Lý Quốc Đường càng nghe hai mắt càng phát sáng, đột nhiên ông kích động ngửa đầu cười lên ha hả.

“Tốt! Rất tốt, liệt tổ liệt tông phù hộ Lý gia ta.”

Sau khi kích động một hồi, Lý Quốc Đường cuối đầu nhìn Lý Phi Yến cười nói:

“Làm rất tốt, Tiểu Yến, ngươi được miễn lệnh cấm túc, trở về phòng đi.”

Lý Phi Yến nhìn Lý Quốc Đường, ra vẻ ngây thơ hỏi:

“Gia gia, sợi tơ kia có phải là linh khí trong truyền thuyết không?”

Ánh mắt Lý Quốc Đường sáng quắc nhìn nàng, sau đó cười hòa ái xoa đầu nàng nói:

“Sau này không được nhắc đến chuyện này với bất kỳ ai, khi nào thuộc tâm pháp kia rồi thì lập tức đốt cuộn giấy đi, có biết không?”

Trong lòng Lý Phi Yến run lên, suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Tuy Lý Quốc Đường không nói nhưng Lý Phi Yến cũng có thể đoán được câu trả lời, trong lòng vui mừng cực kỳ.

Nàng không hỏi nhiều nữa, cầm cuộn giấy trở lại viện của mình, lệnh cấm túc đã giải, nàng không cần ở lại phòng chứa củi nữa.

Ngày hôm sau, Lý Phi Yến lại phải trở lại cuộc sống luyện tập cả ngày như cũ.

Còn về tâm pháp kia, hôm qua ngay khi về đến phòng mình nàng đã đốt đi rồi. Bởi vì nội dung trong đó nàng sớm đã thuộc nằm lòng.

Có thể vì thay một bộ thân thể mới, trí nhớ của nàng so với trước kia mạnh hơn rất nhiều lần, kinh thư bình thường còn có thể nhìn hai lần liền nhớ hết, nói gì đến chỉ một trang khẩu quyết.

Lại qua vài ngày, Lý phủ được một phen nhộn nhịp, mọi người chìm trong không khí phấn khởi. Nhưng đối với Lý Phi Yến, chuyện này không có gì đáng vui mừng.

Gia gia đã thay đại ca đi cầu hôn một nữ nhân khác.

Nữ nhân kia họ La, là cháu gái của gia chủ La gia.

La gia cũng là một thế gia, danh tiếng không hề thua kém Lý gia.

Đối với mối hôn sự này, phụ mẫu nàng cực kỳ hài lòng, nói cái gì mà môn đăng hộ đối.

Lý Phi Yến nghe mà chỉ muốn cười, cười cho thế sự nhân tình quá bạc bẽo, lạnh lùng.

Hai tháng sau.

Lý phủ hôm nay đặc biệt nhộn nhịp, trong phủ đâu đâu cũng thấy treo đèn kết hoa. Hạ nhân trong phủ người người bận rộn. Bởi vì hôm nay là ngày thành thân của Lý Gia Thành và nữ nhân La gia kia.

Lý Phi Yến ngược lại rảnh rỗi, gia gia và Lưu tổng quản đều bận rộn, nàng được nghỉ một ngày.

Lý Phi Yến một mình đi dạo trong vườn hoa, nha hoàn Tiểu Thúy chậm rãi đi theo phía sau không dám lên tiếng.

Dù Lý Phi Yến còn nhỏ tuổi nhưng tính cách lại thích yên tĩnh, không hiếu động như những đứa trẻ bình thường, cùng với thân phận đại tiểu thư được gia chủ xem trọng nhất, hạ nhân trong phủ không ai dám quá tùy tiện trước mặt nàng.

Lý Phi Yến đi vào lương đình trong hoa viên ngồi xuống hóng mát, Tiểu Thúy lập tức tiến lên làm nhiệm vụ của mình, bận rộn pha trà bày điểm tâm.

Lý Phi Yến im lặng nhìn, bên tai lại loáng thoáng nghe được tiếng cười nói của nha hoàn đi lại trên hành lang. Bọn họ bàn tán đều là chuyện liên quan đến tân nương tử.

Nào là của hồi môn của thiếu phu nhân nhiều thế này, y phục của tân nương cầu kỳ thế kia.

Nhớ trước đây, đám nha hoàn trong phủ chưa từng cung kính đối với đại tẩu Tiểu Lan như thế. Bọn họ không lười biếng trách móc thì chính là nói xiên nói xỏ, vì đại tẩu hiền lành cho nên bọn họ mới dám bắt kính như vậy.

Có lần một nha hoàn còn dám kiểm soát nói trong phủ thiếu người làm muốn Tiểu Lan tự mình giặt quần áo, đúng lúc Lý Phi Yến nhìn thấy, cuối cùng Lý Phi Yến làm cho nha hoàn kia đi phòng giặt, suốt ngày ngâm tay vào nước bẩn cho chừa cái tật khi chủ.

Hôm nay, chứng kiến cảnh tân thiếu phu nhân vừa mới vào phủ đám nha hoàn này đã bắt đầu muốn dựa hơi. Trong lòng Lý Phi Yến cảm thấy thực bi thương cho Tiểu Lan đại tẩu.

Chỉ vì xuất thân thôn quê liền bị người ta khinh rẻ, vì hiền lành liền bị người khác chèn ép.

Nàng tự hỏi, làm người hiền lành chẳng lẽ cũng là sai?

Không! Hiền lành không sai nhưng yếu mới là sai. Tiểu Lan quá yếu đuối, không chịu thay đổi, không chịu đấu tranh, kết cục mới phải như vậy, nàng dù muốn giúp, nhưng lực bất tòng tâm.

Tiểu Thúy thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Phi Yến lộ ra vẻ đăm chiêu, ánh mắt hiện lên ý cười.

Lý Phi Yến mới bảy tuổi, dung mạo còn cực kỳ xinh đẹp khả ái, làm ra vẻ mặt nghĩ ngợi như vậy đương nhiên vào mắt người khác liền biến thành dễ thương chết người.

Thế nhưng Tiểu Thúy cũng không dám cười quá lộ liễu.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, Lý Phi Yến ngẩng đầu liền thấy Lý Gia Thành mặc một thân y phục tân lang đi đến, Dù trên người là hi phục đồ đầy vui mừng nhưng sắc mặt của hắn lại không có một chút vui vẻ. Hắn đi vào lương đình, nhìn Lý Phi Yến, nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Tiểu Yến!”

Trong lòng Lý Phi Yến thở dài một hơi, quay đầu nhìn Tiểu Thúy nói:

“Đại ca và ta muốn trò chuyện một chút, ngươi lui đi đi.”

Tiểu Thúy không dám cãi lời, lập tức rời đi.

Lý Gia Thành bước đến ngồi xuống đối diện với Lý Phi Yến. Đột nhiên cả hai đều trầm mặt, không ai nói gì.

Một lúc sau, Lý Gia Thành mới mở miệng nói chuyện, hần như đang tự lẩm bầm với chính mình vậy:

“Năm đó khi ta theo phụ thân và mẫu thân đến Triệu gia thôn, vì cha mẹ không hợp với thôn dân nên không có ai chịu chơi với ta.

Chỉ có mỗi Tiểu Lan mà thôi, nàng không chê ta nói chuyện khó nghe, cũng không chê ta vô dụng không làm được bất kì chuyện gì. ...

Tiểu Lan lớn lên là cô nương đẹp nhất trong thôn, ta biết đám A Đại bọn họ đều thích nàng, thậm chí bên ngoài thôn nam nhân để ý đến nàng cũng không ít, nhưng mà, Tiểu Lan vẫn chọn ta. ...

Ngày chúng ta đi Việt thành, Tiểu Lan nói nàng không cần vinh hoa phú quý, nàng muốn cùng ta ở lại Triệu gia thôn làm một đôi phu phụ bình thường. ...

Hôm đó, Tiểu Lan bị ép rời đi, ta chỉ biết cầu xin, ngoài ra không làm được cái gì khác... Ta so với muội thật sự rất vô dụng, ngay cả dũng khí đứng ra đấu tranh cho nàng mà cũng không có, càng không có can đảm cùng nàng rời đi.

Hôm nay, ta cũng không dám cãi lời gia gia, nên mới mặc vào quần áo này chuẩn bị cùng nữ nhân La gia kia bái đường, ta thật sự là một tên vô dụng đến nhu nhược. Thật khổ nạn!”

“Đại ca... đừng nói nữa...”

“Tiểu Yến, muội nói, đại ca có phải rất đáng bị khinh thường không?”

“Muội không có tư cách xem thường ca, bởi vì muội cũng giống như ca thôi, bất lực nhìn đại tẩu rời đi, muội có giúp được cái gì đâu chứ?”

Lý Phi Yến cười tự giễu, Lý Gia Thành nhìn khuôn mặt non nớt nhưng thần sắc lại bình tĩnh đến bất thường của Lý Phi Yến, tâm trạng càng thêm nặng nề, hai mắt hần đỏ lên, run giọng hỏi:

“Vì cái gì ta lại vô dụng như vậy chứ? Vì cái gì phụ thân mẫu thân và gia gia lại phải làm như vậy?”

Nhìn Lý Gia Thành khổ sở, Lý Phi Yến đột nhiên nhếch môi cười, nụ cười nhìn như hồn nhiên ngây thơ nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng âm u.

“Vấn đề không phải nằm ở bọn họ, vấn đề chính là... Chúng ta bất lực vì chúng ta là kẻ yếu.”

Lý Gia Thành ngẩng đầu nhìn Lý Phi Yến, hần cần rặng, đột nhiên đứng bật dậy.

Ngay lúc này, tiếng hô mừng rỡ của Lưu tổng quản rơi vào tai hai người.

“Thành thiếu gia, thi ra thiếu gia ở đây, chúng ta mau đi thôi, kiệu hoa đã đến.”

Lý Gia Thành hít sâu một hơi, cười khổ nhìn Lý Phi Yến nói:

“Đại ca phải đi rồi.”

Lý Phi Yến cười khẽ gật đầu, nhìn Lý Gia Thành theo Lưu quản gia rời đi, Lý Phi Yến cuối đầu thở dài một hơi.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc Lý Phi Yến còn đang say ngủ thì đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập từ xa kéo đến, Lý Phi Yến bị Tiểu Thúy đánh thức.

Lý Quốc Đường sắc mặt bình thản bước vào, không đợi Lý Phi Yến mở miệng hỏi, Lý Quốc Đường đã lên tiếng trước.

“Tiểu Yến, hôm qua nghe nói Gia Thành có đi tìm ngươi nói chuyện?”

“Đúng vậy, gia gia, có chuyện gì sao?”

“Sáng nay nha hoàn đến báo, nó đánh thuốc mê tân nương rồi bỏ trốn, nó có đến tìm ngươi không?”

“Con ngủ thẳng từ tối qua, không có gặp đại ca.”

Lý Quốc Đường nhìn thẳng hai mắt Lý Phi Yến, nàng cũng không trốn tránh, thấy vậy Lý Quốc Đường gật đầu nói:

“Vậy được rồi, ta đi trước.”

Lý Quốc Đường vừa quay lưng đi thì lại có nha hoàn hốt hoảng chạy vào báo.

“Gia chủ, không xong rồi, thiếu phu nhân khóc đòi bỏ về nhà mẹ đẻ.”

Lý Quốc Đường cau chặt chân mày, sải bước nhanh chóng rời đi.

Lý Phi Yến suy nghĩ một chút liền đoán được, Lý Gia Thành có thể là đã đi tìm Tiểu Lan rồi.

Nàng không khỏi thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần bọn họ được ở bên nhau, nàng liền yên tâm.

Cuối cùng, tân thiếu phu nhân bị Lý Quốc Đường thuyết phục, chấp nhận ở lại Lý gia.

Lý Quốc Đường thì cho người đi tìm Lý Gia Thành khắp nơi nhưng không thấy, đến một tháng sau, Lý Quốc Đường tức giận đến nổi phách rất nhiều người trong tộc đi tìm, cả phủ đệ rộng lớn số người giảm đi gần nửa.

Hành động của Lý Quốc Đường khiến Lý Phi Yến giật mình sợ hãi, Lý Gia Thành chỉ đào hôn thôi, sao phải làm lớn chuyện đến vậy kia chứ. Với hiểu biết của nàng đối với Lý Quốc Đường thì bình thường ông sẽ không làm vậy.

Có gì đó bất thường!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Lý gia kinh biến

Một đêm trăng sáng treo cao trên bầu trời thành Việt châu, tiếng báo canh ba vang lên trong góc hẻm, cổng lớn Lý gia đồ sộ ngay tại đường chính nổi với công thành.

Bên trong trạch viện, mọi người đều đang yên giấc, chỉ có vài hộ vệ canh gác là vẫn còn thức gát đêm.

Lý Quốc Đường ngồi trong thư phòng, trên tay cầm một cái hộp bạch ngọc nhỏ chừng một nắm tay, Lý Quốc Đường nhìn hộp ngọc này mà ánh mắt lộ ra vẻ bi thương, đầu óc như đã chạy về khoảng ký ức của gần hai năm trước, cũng trong một đêm như thế này, hắn đang ở trong thư phòng thì đại nhi tử của hắn Lý Hoài An mang một thân đầy máu lên lút trở về.

“Phụ thân!”

“Hoài An, đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Hoài An bị thương rất nặng, vừa nhìn liền biết phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn nhi tử hấp hối, Lý Quốc Đường đau đớn cùng lo lắng tột độ.

“Phụ thân, giữ lấy... Đây là hy vọng của Lý gia...”

Lý Hoài An dùng hết sức nhét một hộp ngọc vào tay hắn, sau khi kể lại sự việc, dặn dò vài câu, Lý Hoài An liền tắt thở.

Hôm nay, cầm trong tay hộp ngọc đã từng thấm đẫm máu của nhi tử mình, trong lòng Lý Quốc Đường cực kỳ phức tạp.

Trong lúc Lý Quốc Đường đang chìm đắm trong bi thương, tại cửa sau của Lý phủ, một nhóm người mặt đồ đen nằm đầy trên mái nhà, nhìn số lượng liền khiến cho người ta cảm thấy lạnh người, một tên hắc y nhân dẫn đầu lạnh lùng nói với thuộc hạ của mình ở bên cạnh.

“Các ngươi đã biết phải làm gì rồi chứ?”

“Đại nhân yên tâm, dù phải trả giá như thế nào chúng thuộc hạ cũng sẽ đoạt lại bảo vật cho đại nhân.”

Hắc y nhân nghe thuộc hạ biểu lộ trung tâm, hài lòng gật đầu nhưng vẫn không quên dặn dò.

“Ta nhắc lại lần nữa, không được phép mở ra xem đồ vật bên trong, nghe rõ chưa?”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Hắc y nhân cầm đầu nhìn trạch viện Lý gia rộng lớn trước mặt, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh, trong lòng dày đặc sát khí.

Lý gia! Dám tranh đoạt với chúng ta? Hừ! các ngươi phải chết.

.....

Lý Quốc Đường ở trong thư phòng không hề hay biết đại nạn đã lâm đầu, vẫn còn ngồi đó bi thương cho cái chết của trưởng tử.

Bất chợt một tiếng nổ lớn phát ra phía hậu viện làm cho ông giật mình bừng tỉnh, lập tức đứng bật dậy.

Ngay lúc này, Lưu tổng quản chạy vào.

“Lão gia không xong, chúng đã đánh tới.”

Lý Quốc Đường ban đầu còn kinh ngạc nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại, sắc mặt âm trầm.

“Cuối cùng bọn chúng cũng đến, được rồi, tiếp tục tiến hành theo kế hoạch.”

“Tuân lệnh.”

Lưu quản gia ngay lập tức quay đi, phía hậu viện tiếng chém giết càng lúc càng lan đến gần, tiếng hét thảm của tộc nhân và hạ nhân cũng nằm trong những âm thanh hỗn loạn đó.

Thế nhưng, Lý Quốc Đường lại như là không nghe thấy, hắn chạy đến bên giường ngủ của mình, kéo tất cả chăn đệm ra, sau đó ẩn vào một ô vuông dưới giường, thì ra giường ngủ này có lắp đặt cơ quan.

Ngay lập tức, một hốc vuông chừng nửa thước mở ra trên mặt giường, Lý Quốc Đường thò tay lấy ra một cái bọc vải, mở bọc vải ra, bên trong có một bức thư, một xấp ngân phiếu và một cái lệnh bài bằng bạc hình một bông hoa mai.

Lý Quốc Đường lại lấy hộp ngọc từ trong ngực ra, bên trong chỉ có một viên châu to như trái nhãn màu đen bóng, ngoại trừ màu sắc thâm đen kỳ dị ra thì không thấy có điểm nào khác thường.

Lý Quốc Đường nắm viên châu trong tay, đóng hộp ngọc lại, một lần nữa bỏ hộp rỗng vào trong ngực, xách theo bọc vải chạy thẳng đến chỗ ở của Lý Phi Yến.

Lý Phi Yến đã sớm bị tiếng nổ lớn làm tỉnh giấc, chỗ ở của nàng ở một góc yên tĩnh gần hoa viên, chính vì thế cuộc chiến nhất thời chưa lan đến đây.

Lý Phi Yến không biết xảy ra chuyện gì, cho nên chỉ bảo Tiểu Thúy đi xem, nhưng đã lâu rồi mà Tiểu Thúy vẫn chưa trở lại, trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Ngay lúc nàng ngồi đứng không yên thì cửa bị mở ra, Lý Quốc Đường một tay cầm kiếm một tay cầm bọc vải chạy vào, Lý Phi Yến kinh ngạc vội chạy đến.

“Gia gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không cần nói nhiều, Tiểu Yến, nghe cho rõ đây, chỉ cần ngươi còn sống, Lý gia vẫn sẽ còn có hy vọng, ngươi nhất định phải sống sót, nhất định phải trở thành cường giả, phục hưng Lý gia ta.”

Lý Phi Yến ngẩng người nhìn Lý Quốc Đường, chưa kịp nói gì, đột nhiên bị Lý Quốc Đường nhét vào miệng một vật tròn tròn trơn bóng, nàng tròn trĩnh hai mắt, bị ép nuốt vật đó xuống, ngay lập tức, trong đầu nàng nghe một tiếng nổ lớn.

Ong... Oành!

Lý Phi Yến chấn động thân mình, ngay sau đó, nàng ngã xuống đất bất tỉnh.

Lý Quốc Đường thấy vậy, vội vàng kiểm tra nàng một lượt, phát hiện Lý Phi Yến tuy hôn mê nhưng lại không có dấu hiệu nguy hiểm nào khác, lúc này, Lý Quốc Đường mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Không chần chờ lâu, Lý Quốc Đường ôm lấy Lý Phi Yến chạy ra khỏi phòng, đi thẳng đến hoa viên.

Trong hoa viên có một tòa núi giả xây dựng rất cầu kỳ, Lý Quốc Đường tránh qua mấy ngã rẽ sau đó chạy đến một tảng đá lớn, giẫm mấy cái trên mặt đất, đột nhiên mấy phiến đá lát đường bên cạnh tách ra một khe hở đủ để một người đi xuống, bên trong là những bậc đá nối thẳng vào lòng đất.

Lý Quốc Đường không chần chờ lách người tiến vào mật đạo, sau đó khe hở nhanh chóng đóng lại.

Chạy trong địa đạo tối om chừng nửa canh giờ, Lý Quốc Đường mới chạy đến cuối địa đạo, lại ấn mấy cái trên vách tường, trên đầu lại lộ ra một khe hở, sau đó, hắn phi thân lên khỏi mặt đất.

Lúc này mới thấy xung quanh là một khoảng rừng rậm, ánh trăng mờ ảo chiếu rõ trên bầu trời, Lý Quốc Đường không dừng lại một giây nào, ôm theo Lý Phi Yến chạy nhanh trong rừng.

Lại qua thêm nửa canh giờ, Lý Quốc Đường chạy đến một căn nhà nhỏ cạnh bờ sông, cũng không gõ cửa mà mạnh mẽ nhảy hàng rào xông vào.

Ngay lúc đó, cửa nhà mở ra, nếu lúc này Lý Phi Yến tỉnh táo, nàng nhất định vô cùng kinh ngạc bởi vì người này không ai khác chính là Tiểu Lan đại tẩu.

Tiểu Lan một thân quần áo rộng che khuất thân thể nhưng vẫn mơ hồ thấy cái bụng hơi nhô cao của nàng.

Thấy Lý Quốc Đường ôm Lý Phi Yến đang hôn mê đến, Tiểu Lan khiếp sợ, hai mắt đỏ lên vội vàng tiếp lấy Lý Phi Yến từ trong tay Lý Quốc Đường.

Nhìn Lý Phi Yến, lại nhìn cái bụng hơi nhô cao của Tiểu Lan, ánh mắt Lý Quốc Đường không khỏi lộ ra tia phức tạp, sau đó lại chuyển thành kiên định.

“Huyết mạch của Lý gia, ta giao lại cho ngươi.”

Lúc này, Tiểu Lan không thể kiềm được nữa, nước mắt tuôn trào, vội quỳ xuống, ôm theo Lý Phi Yến đập đầu với Lý Quốc Đường ba cái.

“Xin tổ phụ yên tâm, cháu dâu nhất định dùng tính mạng bảo vệ bọn họ.”

Ánh mắt của Lý Quốc Đường hơi xúc động, ông thở dài một hơi, sau đó đưa bọc vải mang theo cho Tiểu Lan, cuối cùng lại nhìn Lý Phi Yến một cái, bao nhiêu hy vọng được gửi gắm hết vào cái nhìn này, cuối cùng Lý Quốc Đường quay người rời đi, và có lẽ sẽ không bao giờ có thể trở lại.

Tiểu Lan nhìn theo cho đến khi bóng của Lý Quốc Đường biến mất, nàng hít sâu một hơi kiềm nén tâm tình rồi vào nhà đóng cửa lại.

Kế hoạch tiếp theo tổ phụ đã sắp xếp xong, nàng chỉ cần hoàn thành đúng theo kế hoạch là được.

Thì ra việc Tiểu Lan bị bắt rồi đi là do Lý Quốc Đường sắp đặt trước, một lần tiểu lan đột nhiên ngắt xiu ngay trên bàn cơm, Lý Quốc Đường biết y thuật đã tự mình bắt mạch cho nàng nên mới phát hiện Tiểu Lan đã mang cốt nhục của Lý gia, Lý Quốc Đường liền cố tình che giấu và lập ra kế hoạch đào tẩu để bảo toàn Lý Phi Yến và đưa trẻ trong bụng của Tiểu Lan.

Ban đầu chính Tiểu Lan cũng không biết kế sách của Lý Quốc Đường, nhưng sau khi nàng vừa bước chân ra khỏi Lý gia liền được người ta đưa đến ngôi nhà này, ở đây, nàng gặp Lý Quốc Đường, biết được sự thật, Tiểu Lan đương nhiên sẽ nghe theo sự sắp đặt của ông.

Tiểu Lan nhanh chóng lấy ra một bộ quần áo vải thô thay đổi cho Lý Phi Yến, còn quần áo của Lý Phi Yến thì bị nàng đốt đi, thu xếp mọi việc xong xuôi, Tiểu Lan liền mang Lý Phi Yến lên giường, đặc nằm xuống bên cạnh mình, giả vờ cả hai đang ngủ.

Thời gian trôi qua từng giây, Tiểu Lan không cách nào ngủ được nhưng nàng cũng không dám cử động, cứ nằm đợi cho đến trời sáng.

Nàng không biết trong khoảng thời gian chờ đợi đó, đã có vài vị khách áo đen đi qua đây, đứng trên nóc nhà quan sát hai người các nàng một lúc lâu, thấy không có gì khác thường những vị khách áo đen này mới rời đi.

Khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua khe cửa, Tiểu Lan mới dám xoay người nhìn ra bên ngoài, lúc này nàng phát hiện, toàn thân mình đã ướt đầm mồ hôi.

Tiểu Lan nhìn lại Lý Phi Yến vẫn còn hôn mê nằm bên cạnh, nước mắt một lần nữa tuôn trào, nàng ôm Lý Phi Yến lặng lẽ rơi nước mắt.

Cuối cùng chỉ còn lại có chúng ta mà thôi!

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Người là ai?

Lý Phi Yến phát hiện bản thân bị lạc trong một thế giới đầy sương mù trắng xóa, nàng cứ đi mãi mà không thấy điểm cuối, trong lòng vẫn cứ lo lắng không yên, không biết Lý gia hiện giờ như thế nào rồi.

Không biết Lý Quốc Đường đã cho nàng ăn cái gì, nàng chỉ cảm thấy một nguồn năng lượng khủng bố nuốt chửng lấy mình sau đó thì bản thân liền xuất hiện ở đây, tóm lại đây là đâu chứ?

Ngay lúc này, một giọng nói có chút khinh bỉ đột ngột phát ra bên cạnh khiến Lý Phi Yến muốn nhảy dựng, chỉ thấy không biết từ lúc nào bên cạnh nàng đã xuất hiện một bóng người, người này là một nam nhân, thân hình cao lớn, tóc ngắn màu đen nhưng lại không nhìn rõ được mặt của hắn.

Bóng người này nhìn Lý Phi Yến từ trên xuống dưới một lượt, hừ một tiếng.

“Chỉ là một đứa nhóc bảy tuổi, Không phải chứ?! Cứ nghĩ lần đầu ít ra cũng sống cho đến lúc trưởng thành, không ngờ ngươi lại có thể vô dụng đến như vậy, mới được hai năm lại muốn toi đời là thế nào? Rác rưởi! Đúng là rác rưởi trong rác rưởi!”

Dù là ai đi chăng nữa, bị một kẻ đột nhiên xuất hiện luôn miệng chửi mình, chắc chắn cũng sẽ có cảm giác muốn cắn người như nàng lúc này.

Nhưng Lý Phi Yến là người có kiên nhẫn và đủ định lực, nàng mím môi cô gắng áp chế cơn tức, lạnh lùng hỏi:

“Ngươi là kẻ đã đưa ta trọng sinh đến đây phải không? Đây là đâu? Tại sao ta lại xuất hiện ở đây? Ngươi nói ta sắp chết là có ý gì?”

“Hừ! Ngươi nghĩ mình có tư cách đặt câu hỏi sao?”

“Ngươi...”

Lý Phi Yến hít sâu một hơi, áp chế xúc động, cười lạnh nói:

“Ngươi không muốn nói chuyện với ta, vậy ngươi xuất hiện ở đây làm cái gì?”

“Vì cái gì à, nếu ngươi không phải là phế vật, ta cần gì phải để lại một tia thần niệm chứ?!”

Lý Phi Yến không nhịn nổi nữa.

“Ngươi có phải đàn ông không? Nói chuyện với phụ nữ như vậy mà được hả?”

“Phụ nữ? Ngươi nói ngươi ấy hả? Tự nhìn lại mình đi, ngươi chẳng qua chỉ là một đứa nhóc, đã trọng sinh thì linh hồn đã đồng bộ với thân thể, ngươi nghĩ mình còn là người của kiếp trước sau?”

Lý Phi Yến im lặng nhìn hình hài đứa nhỏ bảy tuổi của mình.

Người kia thấy nàng không nói, giống như đã thỏa mãn, giọng điệu hơi tốt lên một chút nói.

“Đây là thức hải của ngươi, còn việc tại sao ngươi xuất hiện ở đây thì... A... Thật đáng ngạc nhiên... Ồ!... Thì ra là một con sâu nhỏ đang tác quái... Ha ha... Thú vị!”

Người này vừa nhìn vào trong màn sương vừa lẩm bẩm, một tay vuốt cằm như đang suy tính gì đó. Lý Phi Yến không khỏi nhướn mày nhìn hắn, ngay lúc này, hắn quay sang nói với nàng.

“Vận khí của ngươi quả thật không tệ. Hừ! Vốn dĩ ta để tia thần niệm này ở đây là để đề phòng ngươi chết dọc đường, giúp ngươi trọng sinh một lần nữa, cho ngươi thêm một cơ hội cố gắng, tuy lần này không tính là ngươi đã chết nhưng không sao, mất một lần sống lại nhưng ngươi được lợi không ít đâu.”

Lý Phi Yến không khỏi kinh hãi, cuối cùng nàng hiểu được vì sao người này lại xuất hiện trong thức hải của mình, đồng thời nàng cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, đang yên đang lành đột nhiên sắp chết, chẳng lẽ gia gia cho nàng uống thuốc độc?

“Ý ngươi nói là ta sắp chết cho nên ngươi mới xuất hiện?”

“Chính xác là ngươi đang chết từ từ, linh hồn của ngươi bị con sâu kia thôn phệ mất hai phần ba, đã cận kề cái chết cho nên ta mới xuất hiện bảo vệ phần linh hồn còn lại của ngươi, nếu ngay cả linh hồn cũng không còn thì còn trọng sinh cái gì được nữa.”

Lý Phi Yến biến sắc, cùng lúc đó, một tiếng gầm kinh thiên phát ra từ sâu trong màn sương trắng.

“Nhân loại chết tiệt, ngươi là ai? Tại sao xen vào chuyện của ta?”

Sương trắng bên trong thức hải quay cuồng kịch liệt, sau đó bị tách ra hai bên lộ ra một cái bóng khổng lồ.

Lý Phi Yến vừa nhìn một cái liền trực tiếp choáng váng, hai mắt tròn to muốn rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Trời đất quỷ thần thiên địa ơi! rờng... Một con rờng thứ thiệt!

Trước mắt nàng, một cái đầu rờng khổng lồ to như một ngọn núi lớn, thân dài không thấy điểm cuối được bao bọc bởi lớp vảy màu xanh đậm, trên lưng có một cặp cánh khổng lồ giống như cánh dơi phủ lớp vảy màu xanh nhạt, toàn thân nó có vô số lỗ điện màu vàng du động liên hồi, đôi mắt màu vàng kim tròn to nhìn Lý Phi Yến và người thần bí kia. So với con rờng này, nàng nhỏ bé đến tư cách làm con kiến cũng không có.

Lý Phi Yến cảm thấy khó thở, chênh lệch giữa đôi bên đã không thể hình dung nổi nữa.

Không như Lý Phi Yến khiếp sợ thất sắc, bóng người thần bí bên cạnh lại không có vẻ gì là bất ngờ, ngược lại hắn nghiêng ngả đánh giá con rồng kia, cuối cùng còn thần nhiên bình luận.

“Thái Cổ Lôi Long ở tuổi thiếu niên à! Thú vị!”

Con rồng hít lại đôi mắt vàng kim to bằng cả tòa nhà hai tầng, từ cổ họng nó phát ra tiếng nói ong ong chấn động.

“Nhân loại kia, ngươi là ai?”

“Một con sâu nhỏ như ngươi không có tư cách biết ta là ai.”

Nghe giọng điệu miệt thị quen thuộc, trên trán Lý Phi Yến nổi lên ba vạch hắc tuyến.

“Cuồng vọng!”

Quả nhiên, con Thái Cổ Lôi Long kia nổi giận, đôi cánh vung vẩy một cái, cả thế giới trong thức hải đều run lên.

Lý Phi Yến sợ hãi lùi lại một bước, chỉ có bóng người thần bí là bất vi sở động, hắn lạnh nhạt nói:

“Theo ta được biết, ở vũ trụ này ngay cả tiên giới long tộc từ sau thượng cổ cũng đã không còn con Thái Cổ Lôi Long nào rồi, không ngờ hàng cực hiếm ngươi lại lưu lạc đến hạ giới.”

Thái Cổ Lôi Long đột nhiên ngừng động tác vung cánh, trong đôi mắt to khủng bố lóe lên một tia cảnh giác nhìn bóng người thần bí.

“Ngươi rốt cục là ai?”

“Cần ta trả lời nữa sao? Vừa rồi ngươi không nghe ta nói à?”

“Ngươi muốn chết?”

“Hừ! Chi là tiểu long chưa trưởng thành mà thôi, cho dù là mãnh long trưởng thành lúc toàn thịnh trong mắt ta vẫn là một con sâu nhỏ, huống chi ngươi chỉ còn một chút thần hồn trốn trong nội đan.”

Nghe bóng người thần bí nói vậy, con Thái Cổ Lôi Long sững lại, cảnh giác nhìn người thần bí.

“Ngươi đừng hòng hù dọa ta!”

“Hù dọa ngươi? Ha ha... có lừa ngươi hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết.”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì? Dễ hiểu thôi, ngươi cũng đã nghe ta nói chuyện với nàng rồi đó, ta ở đây là để bảo vệ hồn phách của đứa nhỏ này, ngươi đã đoạt thứ gì thì phải trả lại đi chứ!”

Thái Cổ Lôi Long và Lý Phi Yến đồng thời trợn mắt nhìn người thần bí.

Trong lúc đó, hắn cười lên ha hả, giơ một tay ra làm động tác chụp vào hư không một cái, Thái Cổ Lôi Long đột nhiên hết thảm, vô cùng sợ hãi mà giãy giụa.

“Không! Không thể nào, ngươi...”

Nó còn chưa nói dứt câu, thân thể khổng lồ đã nổ tung biến thành vô số điểm sáng, sau đó những điểm sáng này một phần dung nhập vào trong thức hải của Lý Phi Yến khiến cho thức hải của nàng ầm ầm bành trướng ra, còn một phần thì tụ tập lại sau đó dung nhập vào linh hồn bán trong suốt của nàng vẫn còn sững sờ đứng đó.

Đợi khi thần hồn của Lý Phi Yến đã ngưng thực giống như là người thật ở bên ngoài thì chỉ còn thừa lại duy nhất ba điểm sáng, người thần bí vuốt cằm, bộ dạng có chút đắc ý nói:

“Cho ngươi kiêu ngạo!”

Hắn đưa tay hút ba điểm sáng vào lòng bàn tay, ba điểm sáng liền tụ lại làm một, sau đó hắn vung tay lên, một cái đồ án phức tạp đột nhiên xuất hiện trên không trung, ở giữa đồ án giam giữ một điểm màu xanh, chính là thứ còn lại của con Thái Cổ Lôi Long kia.

Làm xong chuyện này, người thần bí mới xem như thỏa mãn.

Lý Phi Yến liền hỏi:

“Ngươi đã làm gì?”

Người thần bí không trả lời, hần vẫn còn đang bận lăm bằm

“Cũng không tệ, còn có...”

Hần lật tay một cái, từ hư không xuất hiện một viên châu màu đen sáng bóng, viên châu lớn như trái nhãn này chính là thứ mà Lý Quốc Đường đã cho Lý Phi Yến ăn.

“Đây là cái gì?”

Lý Phi Yến tò mò hỏi, người thần bí sau khi hành thâm con rồng xui xẻo kia, tâm trạng có vẻ rất tốt, nghe hỏi liền trả lời.

“Nội đan của con sâu nhỏ kia...”

“Gia gia sao lại có được nội đan của Thái Cổ Lôi Long chứ? chuyện này thật sự là không thể tin được.”

“Nếu ta đoán không lầm, gia gia của ngươi đã trúng phải vận cực chó, phát hiện ra động phủ của Nguyên Thủy Thiên Tiên. Hừ! Nguyên Thủy Thiên Tiên kia thực là xui xẻo. Trăm phòng ngàn phòng vậy mà quên mất đề phòng đám phạm nhân như con kiến này, đề đồ của mình bị một con kiến lên vào từ kẹt cửa trộm đi một món, nếu hần còn sống nhất định tức chết.”

“Nguyên Thủy Thiên Tiên?”

Lý Phi Yến kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng nghe đến cái danh xưng này, người thần bí có vẻ hứng thú cười nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tiên là những tiên nhân đầu tiên được sinh ra ở giai đoạn khai thiên lập địa, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà bọn họ đã lần lượt ngã xuống trong thời thái cổ.

Con Thái Cổ Lôi Long này huyết mạch vô cùng nguyên thủy, chắc chắn nó đã sinh ra trong giai đoạn Nguyên Thủy Thiên Tiên bắt đầu suy vong. Vào thời đại đó, muốn bắt lấy một con Thái Cổ Lôi Long chưa trưởng thành, lấy ra nội đan đồng thời phong ấn một phần thần hồn của nó như vậy, ta không nghĩ còn ai có thể làm được ngoại trừ Nguyên Thủy Thiên Tiên.

Được rồi, bây giờ đến việc chính, tiểu nha đầu, ngươi gặp may rồi, hôm nay tâm trạng anh đây không tệ, giúp ngươi đến nơi đến chốn, bù lại một lần trọng sinh kia của ngươi.”

Người thần bí giờ tay lên, ấn mấy cái pháp quyết, sau đó đánh vào viên nội đan. Ngay lập tức, viên nội đan này biến mất.

Cùng lúc đó, Lý Phi Yến đột nhiên hét thảm một tiếng, công người ngã xuống đất, một cổ đau đớn cực độ bao trùm lấy nàng, không chỉ thần hồn trong thức hải của nàng chịu đã kích, mà chính xác hơn, đau đớn này là đến từ thân thể của nàng ở bên ngoài.

Chỉ thấy toàn thân Lý Phi Yến đỏ lên quỷ dị, mồ hôi đổ ra như tắm, đau đớn chẳng khác nào bị thiêu sống. Nàng tròn mắt nhìn người thần bí kia.

“Ngươi đã làm gì?”

“Hừ! Chỉ là dùng nội đan Thái Cổ Lôi Long cải tạo thân thể ngươi một chút mà thôi.”

Lý Phi Yến kinh sợ.

Cải tạo thân thể?!

Nhìn sắc mặt khó coi cùng ánh mắt tóe lửa của Lý Phi Yến, người thần bí liền nói:

“Nhìn ta làm gì? Ta cho ngươi một cơ duyên cấp nghịch thiên như vậy, ngươi phải cảm ơn ta mới đúng.”

“Câm miệng!”

Lý Phi Yến đau đớn đến muốn phát điên, người thần bí còn ra vẻ hết sức hả hê. Tuy nhiên thân thể của hần đã càng lúc càng mơ hồ, nhưng hần không quan tâm, chỉ lo chăm chọc nàng.

“Hừ! Nhìn bộ dạng vô dụng của ngươi đi, chỉ có chút đau đớn như vậy thôi ngươi đã muốn chịu không nổi rồi, thật uổng công anh đây để bặt ngươi đến như vậy. Cũng nói cho ngươi biết, thiên phú càng tốt, thiên đạo càng đối xử tàn khốc, tự tính toán cho tốt đi.”

“Câm mồm... Ngươi rốt cuộc là ai? Trái Đất và vũ trụ xảy ra chuyện gì?... Tại sao muốn chúng ta đi tu luyện đến cảnh giới tiên để mới có thể cứu lấy nó.”

Lý Phi Yến cố gắng chống chọi với cơn đau, vì thân thể của người thần bí này đã mơ hồ đến gần như trong suốt, nàng còn có việc muốn hỏi hần.

Người thần bí nghe Lý Phi Yến hỏi, chỉ hừ một tiếng, dùng thái độ khinh miệt nói:

“Ta đã nói đám con kiến không có giá trị các ngươi chưa đủ tư cách biết ta là ai, cũng không có quyền hỏi nhiều.”

Lý Phi Yến thật sự tức giận đến muốn cắn chết kẻ này ngay tại chỗ, từ lúc gặp hắn đến bây giờ, hắn chưa từng nói được một câu dễ nghe, mở miệng ngậm miệng đều “con kiến” rồi “rác rưởi” này nọ. Lý Phi Yến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng có xem thường con kiến... Không ai có thể biết trước được tương lai đâu... Hôm nay ta chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi, nhưng... Biết đâu sau này ta đục hóa trùng sinh, trở thành một tồn tại mạnh mẽ... Thì ngươi... Nhất định sẽ hối hận.”

Bóng người thần bí nghe Lý Phi Yến tức giận nói vậy, lập tức há mồm phát ra tiếng cười vô cùng phóng đãng, Lý Phi Yến càng tức điên lên.

“Được, Được, Được!!!... Tiểu nha đầu, anh đây sẽ chờ... Ha ha ha...”

Tiếng cười nhỏ dần rồi biến mất, bóng người thần bí cũng biến mất không thấy, tia thần niệm của hắn đã tiêu tán mất.

Cuối cùng vẫn không hỏi được gì, tên khốn kín miệng!

Lý Phi Yến trong lòng hơi phức tạp, nàng đoán tên biến thái thần bí này nhất định thực lực rất mạnh, thậm chí có thể không yếu hơn cái gì tiên đế, tiên hoàng rồi Nguyên Thủy Thiên Tiên gì đó.

Nhưng nếu hắn đã mạnh như thế, vì có gì lại không tự mình cứu lấy thế giới, vì cái gì phải tốn công sức đưa mấy người mình đến thế giới có thể tu tiên này? Còn dụng tâm đến mức cho một cơ hội trọng sinh thứ hai.

Thật là khó hiểu... Lại nghĩ ngợi một lát, Lý Phi Yến sắc mặt càng thêm khó coi, bởi nàng có một dự đoán.

Có thể tên biến thái điên khùng này đang đùa giỡn mấy người như nàng cũng nên, tồn tại mạnh mẽ bất tử, sống vô số năm liền tịch mịch muốn kiếm chuyện chơi đùa, khả năng này không phải là chuyện gì đó quá vô lý... Càng nghĩ đầu óc càng loạn a!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Di nguyện của gia gia

Trên một chiếc thuyền lớn chuyên chở khách đang di chuyển trên sông, Tiểu Lan thuê một căn phòng nhỏ hình vuông dài rộng chừng bốn thước, lúc này, nàng đang lo lắng nhìn người đang nằm trên giường.

Chỉ thấy toàn thân Lý Phi Yến đỏ lên như sắp phun huyết, mồ hôi ướt đầm, cả người cong lại như một con tôm, hai mắt nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt.

Bộ dạng này đã kéo dài ba ngày ba đêm rồi, Tiểu Lan thật sự vô cùng lo lắng, nhưng với hoàn cảnh đang đào tẩu của bọn họ hiện tại, nhất thiết không thể xảy ra bất kì chuyện nào động náo.

Tiểu Lan chỉ có thể vừa lo lắng vừa liên tục cầu trời.

Lại qua một ngày một đêm, tình trạng của Lý Phi Yến mới tốt hơn, làn da không còn đỏ lên như vậy nữa, chỉ có điều Lý Phi Yến vẫn không có tỉnh lại, Tiểu Lan vừa mới vui mừng lại tiếp tục lo lắng.

Bốn canh giờ sau, Lý Phi Yến cuối cùng cũng mở mắt. Sau năm ngày chiến đấu với đau đớn, đầu óc nàng nhất thời vẫn còn hơi mờ mịt.

Một lúc lâu sau, nàng mới tỉnh táo lại, đợi khi nhìn thấy Tiểu Lan đang ngồi bên cạnh lo lắng nhìn mình, Lý Phi Yến không khỏi giật mình.

“Đại tẩu? Sao tẩu lại ở đây?”

Lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, Lý Phi Yến nhíu mày vội vàng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta đang ở đâu? Mọi người trong nhà như thế nào rồi?”

Tiểu Lan nghe Lý Phi Yến hỏi, không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể cuối đầu yên lặng không nói.

Ánh mắt bi ai của Tiểu Lan và những lời Lý Quốc Đường nói trước lúc cho nàng ăn nội đan Thái Cổ Lôi Long cùng lúc xuất hiện trong đầu nàng ngay lập tức tiết lộ đáp án. Lý Phi Yến sững sờ nhìn Tiểu Lan, sau đó, nàng thất thần, theo bản năng hỏi:

“Chẳng lẽ, Lý gia xảy ra chuyện rồi?”

Tiểu Lan không nói gì mà yên lặng ôm lấy Lý Phi Yến.

Với người có tính cách như Tiểu Lan, làm sao có thể là là đối thủ của Lý Phi Yến, sau vài lượt truy hỏi, Tiểu Lan đã không giấu diếm được nói hết mọi chuyện cho nàng nghe.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, Lý Phi Yến cắn chặt môi, nàng không có gào khóc thảm thiết, chỉ im lặng rơi nước mắt.

Tiểu Lan thấy vậy, không biết phải nói gì, hai người cứ trầm mặt rơi lệ.

Một lúc lâu sau, Lý Phi Yến từ từ bình tĩnh lại một chút, lúc này, Tiểu Lan mới đưa bọc vải Lý Quốc Đường để lại cho nàng.

Lý Phi Yến liền mở bọc vải ra, bên trong chỉ có một xấp ngân phiếu, một cái lệnh bài bằng bạc và một phong thư.

Về phong thư kia, Lý Quốc Đường dặn rằng, khi nào nàng được mười sáu tuổi mới được mở ra đọc, thế nhưng Lý Phi Yến bên cho rằng nàng hiện tại đã đủ tư cách để đọc.

Mở thư ra đọc qua một lượt, vừa đọc nàng lại không kiềm được tiếp tục rơi nước mắt.

Cuối cùng nàng cũng hiểu mọi việc, khúc mắc trong lòng đến nay đã được giải đáp.

Cái Lệnh bài bằng bạc trong bọc vải kia tượng trưng cho một danh ngạch tham gia Tiên Duyên Hội, trên thế giới này quả thật tồn tại môn phái tu tiên.

Những đứa trẻ dưới mười lăm tuổi có lệnh bài sẽ được một lần tham gia Tiên Duyên Hội, nếu tư chất đạt yêu cầu sẽ được thu nhận vào tu tiên môn phái tu luyện.

Cả Văn Nam quốc cũng chỉ có mười lăm danh ngạch, chia cho mười thế gia mỗi nhà một danh ngạch, còn lại năm danh ngạch đều nằm trong tay của hoàng tộc, mà Lý gia cũng được một cái.

Mọi việc bắt đầu khi Lý Hoài An đi buôn bán ở bên ngoài, khi đi ngang qua Lãnh U sơn mạch, gặp phải bọn cướp, bị đuổi chạy vào sơn mạch, đi cùng hán trên đường đào tẩu còn có một kẻ gọi là Mộ Dung Tu. Sau đó, hán và Mộ Dung Tu tình cờ phát hiện một hang động kì dị.

Từ trong đó, Lý Hoài An gặp được cái mà hán gọi là bảo tàng, cuối cùng hán và Mộ Dung Tu tân tân khổ khổ lấy được nội đan của Thái Cổ Lôi Long ở tầng ngoài, thế nhưng bọn họ đều là người phạm, chỉ nghĩ viên châu kia là tiên đan, Lý Hoài An vẫn luôn cho rằng thứ đó có thể giúp nhi tử hán được chọn trong Tiên Duyên Hội.

Lúc đó, Mộ Dung Tu không biết vì cái gì bị vây ở trong di tích không thể ra ngoài được, cuối cùng chỉ có mình Lý Hoài An trăm cay ngàn khổ chạy ra khỏi Lãnh U sơn mạch.

Lý Hoài An không biết tên Mộ Dung Tu kia đã động tay động chân gì lên người hán mà việc hán chiếm được “tiên đan” bị người của Mộ Dung Tu ở bên ngoài biết được, ngay lập tức truy sát hán, đợi khi hán chạy về được Lý gia thì đã trọng thương sinh mạng khó giữ.

Lý Quốc Đường điều tra ra được thể lực Mộ Dung gia này rất bí ẩn lại hùng hậu hơn Lý gia của bọn họ rất nhiều, chính vì thế ông liền bắt đầu lập kế hoạch, mà kế hoạch của Lý Quốc Đường không phải là cứu Lý gia mà là cứu lấy một vài người để cho huyết mạch Lý gia không bị tuyệt diệt mà thôi.

Từ việc đuổi Tiểu Lan cho đến ép Lý Gia Thành cưới nữ nhi La gia, tất cả đều là vì muốn ép Lý Gia Thành và Tiểu Lan người đang mang huyết mạch Lý gia rời đi, sau đó, lấy cớ cho tộc nhân trẻ tuổi trong tộc tử tán ra ngoài tìm Lý Gia Thành, nhằm tránh đi Mộ Dung gia đuổi giết. Đồng thời, Tiểu Lan cũng là nước cờ cuối để cứu Lý Phi Yến nàng.

Gia gia!

Gia gia làm tất cả đều vì mấy người các nàng, gia gia hy sinh cả bản thân mình và các trưởng bối Lý gia chỉ để giữ lấy tia hy vọng, phụ mẫu của nàng dù tính cách không tốt, nhưng họ vẫn thật tâm yêu thương nàng, trong đại họa đó, họ cũng đã trở thành vật hy sinh.

Lý Phi Yến lúc này chợt nhận ra mình thật sự xem Lý gia là gia đình, chính vì thế Lý gia bị diệt, khiến nàng thật tâm đau đớn khó nói thành lời.

Ký ức một năm sống trong Lý phủ tràn ngập trong lòng nàng, nàng nhớ từng người trong Lý gia, nhớ từng cảnh cây ngọn cỏ, mà nhớ nhiều nhất là gia gia.

Nhìn ông giống như rất nghiêm khắc nhưng sự thật ông rất chiều chuộng nàng, ông chính là hình tượng gia gia mà kiếp trước nàng từng ao ước.

Hiện tại, mất rồi! Mất đi gia gia thật rồi!

Lý Phi Yến cắn môi, nước mắt không thể kiềm chế.

Tầm mắt của nàng nhòe đi, nhìn câu cuối cùng trong di thư của Lý Quốc Đường: “Khi có đủ năng lực, nhất định phải diệt Mộ Dung gia để báo thù cho Lý gia ta.”, Lý Phi Yến siết chặt nắm tay.

“Gia gia, Tiểu Yến nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của người”

....

Một con đường nhỏ vắng vẻ dưới chân núi, một nữ nhân mang thai bụng to cùng với một đứa bé gái chừng bảy tám tuổi đang trốn chạy.

Phía chân trời mây đen đang kéo đến, ở phía sau có một đám người tay cầm đao kiếm đang đuổi theo, sắc mặt bọn họ vô cùng dữ tợn.

Lý Phi Yến vừa chạy vừa hô

“Đại tẩu, cố lên...”

“Tiểu Yến, muội chạy trước đi.”

“Không được, muội không bỏ tẩu lại đâu.”

“Các người không cần chạy, cùng ở lại chỗ này đi.”

Ầm!

Tiếng sấm rền cùng tiếng cười của đám nam nhân hung ác phía sau hòa vào nhau, rơi vào tai làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng. Lý Phi Yến cắn chặt răng, vừa hận vừa lo lắng.

Đã gần bốn tháng qua, nàng và Tiểu Lan đại tẩu lưu lạc khắp nơi, thẳng đến phương bắc, bị rất nhiều thế lực nhắm vào: Sơn tặc, cướp đường, người của mấy thế gia khác muốn đoạt Tiên Duyên lệnh.

Nhưng tất cả những lần trước đều may mắn vượt qua được, hôm nay tình thế càng thêm hung hiểm, sắp bị ép vào tuyệt lộ.

Đám sơn tặc này đuổi theo không bỏ, đại tẩu Tiểu Lan lại gần ngày sinh, nếu như không có nàng diu đỡ, đại tẩu sớm đã không chạy nổi.

Trong lòng Lý Phi Yến thực hận, vô cùng hận.

Tại sao chứ? Đại tẩu gần ngày sinh, tại sao bọn chúng lại đến vào lúc này?

Hai mắt Lý Phi Yến đỏ lên, không ai thấy trong đó tích tụ một cỗ điên cuồng.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Lý Dạ Mặc

“A...”

Tiểu Lan không may trượt chân một cái, ngã lăn ra đất, Lý Phi Yến lập tức biến sắc.

“Đại tẩu... Tẩu không sao chứ?”

Sau khi ngã xuống, Tiểu Lan ôm bụng không đứng dậy nổi, đám sơn tặc rất nhanh đã đuổi đến, bọn chúng nhìn hai người Lý Phi Yến, nở nụ cười vô cùng dữ tợn.

Trong lúc đó, Lý Phi Yến không có thời gian quan tâm bọn chúng nữa, nhìn dòng máu đỏ chảy xuống từ hạ thân của Tiểu Lan, cả người Lý Phi Yến run lên.

Bốn tháng bị đuổi bắt, vô số lần thoát chết trong gang tấc, vô số lần bị phản bội, bị bán đứng, vô số lần đứng trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nàng sớm đã bị ép đến muốn phát điên.

Lúc này, nhìn thấy đứa nhỏ trong bụng Tiểu Lan sắp không giữ được, mạng sống của cả ba đang đứng trên bờ vực thẳm, tất cả hận ý dồn nén của nàng cùng lúc bùng nổ.

Lý Phi Yến đứng dậy, quay đầu nhìn đám sơn tặc, ánh mắt nàng rất bình tĩnh nhưng ẩn trong sự bình tĩnh đó là hận ý điên cuồng.

Tiểu Lan ôm bụng, sắc mặt trắng như tờ giấy, đau đớn ập đến nhấn chìm nàng, nhưng Tiểu Lan vẫn cố gắng nói:

“Tiểu Yến, mau chạy đi... Mau...”

“Ha ha... không chạy được đâu, dư nghiệt Lý gia, các người tốt nhất là ngoan ngoãn chịu trời đi.”

Lý Phi Yến nhìn tên sơn tặc cầm đầu, nàng đột nhiên nở một nụ cười dữ tợn.

“Ta có thể giao ra Tiên Duyên lệnh, nhưng các người phải thả chúng ta rồi đi.”

“Hừ! Các người vốn dĩ đã rơi vào tay bọn ta, Tiên Duyên lệnh bọn ta có thể tự mình lấy”

“VẬY À, VẬY THÌ CHÚNG TA CÙNG CHẾT ĐI.”

Lý Phi Yến đột nhiên lao đến tên đầu lĩnh, nhìn thân hình nhỏ bé của nàng chạy đến, tên đầu lĩnh cười chế nhạo, thậm chí cũng không thèm tránh. Nhưng nếu có cơ hội được lựa chọn một lần nữa, lúc này hẳn nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy, bởi vì:

Bốp!

Tiếng động giòn tan như con dao cắm vào quả trứng, tên đầu lĩnh ngay cả kêu lên một tiếng cũng không thể, vì bụng của hắn đã bị nắm đấm nhỏ đánh vỡ tung, cánh tay của Lý Phi Yến từ phía trước xuyên thẳng ra phía sau.

Không gian đột nhiên lặng ngắt.

Tất cả mọi người trợn mắt, không thể tin vào hình ảnh đang hiển hiện trước mắt, một đứa nhỏ bảy tám tuổi đâm thủng bụng một nam nhân cao gần bốn thước, ngay cả tiểu hung thủ cũng sửng sờ kinh hãi trước sức mạnh kinh dị của chính mình.

Nhưng rất nhanh, nàng tỉnh táo lại, lập tức rút tay ra, máu lẫn nội tạng theo đó bắn ra tứ tung, phun vào thân thể nhỏ bé của nàng, khiến cho một đứa bé xinh đẹp giờ đây đã biến thành một huyết nhân, tên đầu lĩnh trợn trắng mắt, ngã ra đất phát ra một tiếng động nặng nề.

Trong lúc đó, hai mắt Lý Phi Yến đỏ lên, lại xông đến một tên gần nhất còn đang ngẩn người.

Bốp!

Lại một kẻ chết vì bị đâm thủng lồng ngực.

Đến lúc này, đám sơn tặc còn lại mới hoàn hồn, vì hình ảnh vừa rồi quá mức kinh dị, lại nhìn Lý Phi Yến toàn thân đầy máu đang hung tợn nhìn bọn họ, một đám lập tức mất hết dũng khí chiến đấu, đồng loạt hét lên bỏ chạy.

“Trại chủ và phó trại chủ bị nó giết rồi, mau chạy thôi, nó là yêu quái!”

Nói là yêu quái cũng phải, vì không có đứa trẻ tám tuổi nào lại có thể lực kinh khủng đến như vậy.

Rất nhanh con đường dưới chân núi trở nên tĩnh lặng, ngoài hai cái xác chết ra chỉ còn có mỗi Lý Phi Yến và Tiểu Lan, trên bầu trời mây đen đã kéo đến dày đặc, tiếng sấm ầm ầm khiến lòng người bất an.

Tiểu Lan ôm bụng rên lên một tiếng, Lý Phi Yến liền xông qua, không nói lời nào vác Tiểu Lan lên nhanh chóng chạy đi.

.....

Ầm!

Trong một ngôi miếu đồ nát mờ tối, tiếng sấm và tiếng mưa ở bên ngoài không cách nào lấn áp được tiếng kêu của Tiểu Lan đang lọt vào tai Lý Phi Yến, nàng chỉ có thể ở một bên nắm chặt lấy tay Tiểu Lan, cố gắng động viên.

“Đại tẩu, cố lên...”

Bởi vì bên ngoài bầu trời u ám, mưa lớn không ngừng, chính vì thế, không thể nào ước lượng thời gian, nhưng rất nhanh Lý Phi Yến phát hiện ngoài trời đã tối đen như mực, trong miếu chỉ còn lại ánh nến nàng vừa thắp lên.

Thời gian trôi qua, tiếng mưa và tiếng sấm ngoài trời vẫn không ngừng nhưng tiếng của Tiểu Lan lại càng lúc càng nhỏ, Lý Phi Yến sợ hãi cực độ, hai mắt đỏ bừng gần lớn.

“Đại tẩu, tẩu phải gắng lên!”

Tiểu Lan sắc mặt trắng như tờ giấy, cố gắng quay đầu sang nhìn Lý Phi Yến, sau đó, run run rút lấy con dao nhỏ trong tay áo ra đặt vào tay nàng, ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Lý Phi Yến lập tức choáng váng, cảm giác như có một cây búa tạ đập vào người, đau đớn khiến nàng run lên, nước mắt không thể kềm được nữa trào ra, giọng nói không ngừng run rẩy.

“Đại tẩu, ta không thể...”

Tiểu Lan đã rất suy yếu, nghẹn ngào nói nhỏ:

“Xin muội, đừng để... Con của ta... Chết!”

“Không... tẩu phải cố lên, hai người nhất định đều sẽ bình an.”

Từ khóe mắt Tiểu Lan, có nước mắt chảy ra, ánh mắt khổ sở, run run đưa tay lên, muốn chạm vào mặt Lý Phi Yến, nhưng chỉ mới giờ ra một nửa đã vô lực rơi xuống.

Lý Phi Yến giật mình, lập tức bắt lấy tay của Tiểu Lan, tự động áp lên mặt mình.

Tiểu Lan cảm nhận được khuôn mặt Lý Phi Yến đã ướt đẫm nước mắt, nàng đau lòng nghẹn ngào.

“... Ta... Không thể...”

Lý Phi Yến cuối đầu, cắn môi không nói được lời nào.

Người thân của mình cứ từng người từng người ra đi, nhưng nàng lại không thể làm được gì, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn, làm người gánh chịu mất mát.

Không! nàng không muốn lại có thêm đau khổ nữa!

Nếu nàng phát hiện khả năng của mình sớm hơn, giết hết đám sơn tặc kia, đại tẩu sẽ không gặp nạn. Đều do nàng vô dụng.

Lý Phi Yến cắn môi đến bật máu, trái tim như bị bóp chặt, đau khổ bị ai vây phủ lấy nàng.

Ngay lúc này, thực tại tàn nhẫn đang bắt buộc nàng phải đưa ra lựa chọn.

Một lựa chọn làm nàng đau đớn còn hơn bị lăng trì, nếu có lựa chọn nào khác, nàng sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để Tiểu Lan và đứa nhỏ trong bụng đều được bình an.

Thế nhưng, hiện thực cho nàng biết, nàng chỉ có một con đường để chọn.

.....

Ánh nến lập lòe nghiêng ngã phía sau lưng, khuôn mặt của Lý Phi Yến bị bóng đen che phủ.

Mắt nhìn Tiểu Lan bất động nằm đó, hơi thở như có như không, cái bụng nhô cao vẫn còn, máu của Tiểu Lan đã muốn cạn khô, nhưng nước mắt của Lý Phi Yến thì không, từng giọt nước mắt cứ lăn dài trên mặt.

Lý Phi Yến cầm lấy con dao, nhìn Tiểu Lan, miệng thì thảo.

“Đại tẩu, ta sẽ cứu tẩu thoát khỏi nỗi đau này.”

Ầm! Đùng! ...

Tiếng sấm vang vọng trên thương khung, tiếng mưa đánh vào lòng người, tiếng khóc tê tâm liệt phế của trẻ con càng khiến hoàn cảnh thêm bi thảm.

Có ai hiểu được nỗi đau đến muốn mất đi tri giác này chăng? Chính tay mình tiễn người thân ra đi là nỗi thống khổ lớn nhất trên trần thế!

Ôm đứa nhỏ mới sinh đang khóc rống trong tay, Lý Phi Yến khẽ mỉm cười, kèm theo đó là hai hàng nước mắt.

“Từ hôm nay, tên của người là Lý Dạ Mặc.”

.....

Đường mòn trên núi vắng lặng, chỉ có một lão đầu ăn mặc rách rưới, đầu đội nón cỏ, tay chống gậy chậm rãi đi trên đường.

Vì đêm qua mưa lớn cho nên con đường trở nên lầy lội. Lão đầu không quan tâm, vẫn cứ đi tới.

Lão đầu kia đi thẳng đến đỉnh núi, đứng trên đó dõi mắt nhìn xuống thung lũng dưới chân, một lúc sau, lão lắc đầu lẩm bầm.

“Không phải nơi này.”

Đột nhiên, lão đầu ngẩng đầu nhìn về ngọn núi phía đối diện, trên sườn núi có một tòa miếu đồ nát ẩn hiện trong sương.

Cuối đầu thoi dài một hơi, lão đầu chỉ cảm thán một câu:

“Thiên mệnh vô tình a!”

.....

“Tiểu Mặc, cô cô sẽ bảo vệ ngươi.”

Lý Phi Yến ngồi dưới một gốc cây trên sườn núi, trên tay ôm một đứa bé vài tháng tuổi, một cảnh tượng nếu để người khác nhìn thấy nhất định vô cùng khó tin, Lý Phi Yến cho một ngón tay vào miệng của đứa bé, dùng máu của chính mình thay sữa.

Thấy đứa trẻ uống no nằm ngủ ngon lành, vẻ mặt trẻ nhỏ xinh xắn đáng yêu lúc ngủ càng thêm thiên chân. Lý Phi Yến không khỏi ngọt ngào nở nụ cười.

Đã hai tháng từ cái ngày Tiểu Lan ra đi, Lý Phi Yến mang theo đứa nhỏ mới sinh bốn ba, tiếp tục đi theo hướng bắc, vì tránh tai mắt của kẻ có chủ tâm, nàng không vào bất kì thành trấn nào, chỉ theo đường nhỏ trên núi mà đi.

Như vậy cũng cùng nghĩa với việc, nàng không có thức ăn nói chi là sữa cho đứa nhỏ. Cũng may hiện tại đang là mùa hạ, trong rừng rau quả dại không ít, nàng thậm chí còn có thể săn thỏ rừng hay gà rừng để no bụng, dùng quả dại vắt nước cùng máu của động vật cho đứa nhỏ uống thay sữa, có đôi lúc thiếu thốn quá nàng chỉ có thể cho nó uống máu của chính mình.

Đứa nhỏ này cũng rất đặc biệt, thể chất cực kỳ tốt, bởi vì từ khi sinh ra nó chưa bao giờ bị bệnh như trẻ con thông thường, lại không kén ăn, ngoại trừ một tháng đầu không chịu uống máu, nhất là máu của nàng ra, đứa thứ gì nó liền uống thứ đó. Nhưng sau này, vì quá thiếu thốn, đứa nhỏ cũng dần quen với việc dùng máu thay sữa.

Trong mấy tháng qua, Lý Phi Yến rất nhanh đã nhận ra thể chất của mình khác thường, không những sức lực kinh khủng mà sức chịu đựng cũng kinh người, cho dù dùng máu thay sữa nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một canh giờ là bình phục lại như thường. Hết sức thần kỳ.

Lý Phi Yến cho rằng đây là phúc lợi mà tên biến thái thần bí kia nói, trong lòng nàng vì vậy mà sinh ra một tia cảm kích với hắn, mặc kệ hắn có mục đích gì, nhưng phúc lợi hắn cho nàng, thật sự đã cứu mạng nàng rất nhiều lần.

Lý Phi Yến cuối đầu nhìn đứa nhỏ trên tay, ánh mắt liền lộ ra tia âm áp, trong nhân sinh của nàng, có thể nói chi còn hắn này là người thân duy nhất, tình cảm huyết thống gắn kết không thể diễn tả thành lời.

“Tiểu Mặc, ngươi nhất định phải mạnh mẽ, nhất định phải sống sót.”

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Thời đại thiên tài

Dưới chân Ngũ Tuyệt Sơn có một tiểu thôn gọi Tiểu La thôn.

Trong một ngôi nhà nhỏ có một đại thẩm đang ngồi may vá, ở bên cạnh là một đứa bé kháu khỉnh đáng yêu chừng một tuổi đang nằm đó, tự chơi đùa với chân tay của chính mình.

Đại thẩm trung niên lâu lâu lại quay đầu nhìn tiểu tử này, thấy tiểu béo lại đưa tay vào trong miệng, đại thẩm bật cười kéo tay của nó ra.

“Tỷ tỷ ngươi không cho ngươi đưa tay vào trong miệng, Tiểu Mặc ngoan, lấy tay ra nào.”

Ngũ Tuyệt Sơn, ngọn núi hùng vĩ nhất Văn Nam quốc, gần một nửa ngọn núi bị che khuất bởi mây mù. Từ xa nhìn lại, ngọn núi trở nên cực kỳ bí ẩn.

Trong một sơn cốc dưới chân núi, có một thân ảnh nhỏ mặc một bộ quần áo bằng vải thô, ngồi bất động dưới chân một dòng thác nhỏ, mặc cho dòng nước lạnh xối qua người.

Một tiểu cô nương tám chín tuổi vô cùng xinh đẹp khả ái, làn da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, đợi đến khi nàng mở mắt ra thì ngay lập tức những đóa hoa xung quanh đều phải thất sắc, đôi mắt đen tuyệt mỹ hắc bạch phân minh lấp lánh như bầu trời đêm.

Nàng nhìn về đỉnh núi Ngũ Tuyệt khuất trong tầng mây, ánh mắt lộ ra tia chờ mong, chỉ còn ba tháng nữa là đến Tiên Duyên hội.

Phạm nhân bình thường không hề biết rằng ngọn núi hùng vĩ kia chính là nơi diễn ra Tiên Duyên Hội của Văn Nam quốc, cơ hội thoát khỏi phạm thai tiến vào tiên đạo ở trước mắt này.

Thở dài một hơi, tiểu cô nương đứng dậy, nhảy một cái đã phi qua khoảng cách hai trượng xuất hiện bên bờ hồ, nhưng nếu là người có tu luyện nhìn thấy cảnh vừa rồi, nhất định sẽ rất ngạc nhiên, vì nàng nhảy qua khoảng cách xa như vậy bằng sức mạnh thân thể thuần túy, sức mạnh thân thể của tiểu cô nương này rất kinh người.

Tiểu cô nương đó không phải là Lý Phi Yên thì còn có thể là ai?!

Đã gần một năm qua đi sau cái đêm mưa gió đó, hiện tại Lý Phi Yên đã chín tuổi, sau mấy tháng trời đeo lợi suối, cuối cùng nàng cũng đến được Ngũ Tuyệt Sơn. Sau đó, nàng mang theo Tiểu Mặc tá túc lại Tiểu La thôn dưới chân núi.

Lý Phi Yên nói với thôn dân mình và tiểu đệ thất lạc cha mẹ lưu lạc khắp nơi, thấy hai đứa nhỏ không nơi nương tựa cho nên thôn dân mới chịu chứa chấp, mỗi ngày Lý Phi Yên gửi Tiểu Mặc cho Trương đại thẩm nhà bên cạnh chăm hộ, nàng lấy lý do muốn vào rừng nhặt củi đổi sữa cho đệ đệ, nhưng thật ra đa phần thời gian nàng đều chạy một mạch vào sơn cốc vô tình tìm được này để tu luyện, đợi đến khi trở về tiện tay nhặt củi hoặc bắt một con gà rừng liền giải quyết được vấn đề đồ ăn.

Sở dĩ Lý Phi Yên cứ phải đến sơn cốc xa xôi này là vì nàng phát hiện tu luyện pháp quyết mà Lý Quốc Đường đưa cho tại sơn cốc này so với ở nơi khác thì tốc độ hấp thu linh khí nhanh hơn rất nhiều.

Sau gần một năm kiên trì, hiện tại nàng đã có thể điều khiển và cảm ứng được tia linh khí chạy trong thân thể mình. Chỉ có điều linh khí chạy vào một vòng, sau đó cứ thể thoát ra khỏi thân thể, vẫn không cách nào có thể giữ lại.

Lý Phi Yên phán đoán, pháp quyết này hình như còn thiếu nội dung, chính vì thế nàng không cách nào giữ linh khí lại cơ thể, không cách nào chính thức bước vào con đường tu tiên được.

Ngoài ra, thu hoạch lớn nhất trong một năm qua là tốc độ tăng trưởng thể lực của nàng nhanh kinh người.

Từ một năm trước, nàng đã có thể dùng một nắm đấm đánh chết người, hiện tại thì không cần phải nói, thân thể nàng trở nên kì lạ như vậy, không thể nghi ngờ là vì viên nội đan của Thái Cổ Lôi Long kia.

Nhớ đến khoảng thời gian năm ngày năm đêm bị hành hạ trong đau đớn, nếu không đạt được lợi ích gì, nàng sẽ phải tức chết mất thôi.

Lý Phi Yên còn phát hiện một chuyện không mấy vui vẻ, nàng bị sấm sét ưu ái đặc biệt, ưu ái đến nỗi mỗi khi trời mưa, nàng đều không dám ra khỏi nhà, một khi nàng không có cái gì che chắn trong ngày mưa gió, sấm sét nhất định sẽ tới thăm.

Gần một năm qua, nàng bị sét đánh đến ba lần, lần nào cũng mất xám mày tro nhưng lại không hề bị thương gì đáng nói. Ngược lại sau mỗi lần bị sét đánh, nàng liền cảm thấy thân thể mình có mạnh lên đôi chút.

Mặc dù chỗ tốt không ít, nhưng cũng không dám dùng cách lấy lỗi luyện thể này, nàng hiện tại ngay cả cấp thấp nhất của người tu tiên cũng chưa đến, tốt nhất không nên làm bậy.

.....

Hoàng cung Thái Nguyệt quốc, ngự hoa viên một mảnh náo loạn, một tiểu cô nương mỹ lệ xinh xắn tay cầm một thanh kiếm đuổi theo một thiếu niên, vừa đuổi nàng vừa kêu lớn:

“Đừng chạy, nhị hoàng huynh, không phải ngươi nói muốn thách đấu với ta sao?”

“Ta không đấu với ngươi nữa, ngươi đừng đến đây.”

Tiểu cô nương nghe thiếu niên nói, đột nhiên đứng lại, ánh mắt lộ ra tia bất mãn và khinh bỉ, nàng vút thanh kiếm trên tay xuống đất, bữu môi, quay lưng đi về một hướng khác.

Thấy tiểu cô nương không đuổi theo mình nữa, thiếu niên kia liền dừng lại, ngay lập tức, một nhóm cung nhân ào đến, vây quanh thiếu niên rồi rít.

“Nhị điện hạ, không sao chứ?”

“Hừ! Còn phải hỏi sao? Bọn điện hạ sao có thể bị đứa con hoang kia làm bị thương được cơ chứ?”

Lúc này, thiếu niên không hề giống kẻ sợ hãi bỏ chạy vừa rồi, hần bày ra vẻ mặt kiêu ngạo, đẩy đám cung nhân ra, nghênh ngang bước đi.

Đám cung nhân chỉ có thể cung kính tiến bước hần, nhưng trong lòng bọn họ đều có cùng một ý nghĩ:

Ngươi chỉ giỏi lên mặt với đám nô tài chúng ta mà thôi, trước mặt Cơ công chúa, ngươi chỉ là một con chuột nhát gan!

Trong lúc đó, tiểu cô nương đang bước nhanh trở về cung điện của mình, cung nhân và phi tần nhìn thấy đều cố tình tránh xa nàng. Tiểu cô nương cảm

thấy hết sức buồn bực.

Tại sao chứ? Nàng chỉ muốn có bằng hữu mà thôi, chi vậy mà cũng không được sao?

Nghe nói, đến Tiên Duyên Hội thì anh tài của Đông Thiên đại thế giới sẽ xuất hiện, Trực giác cho nàng biết, trong số đó sẽ có người làm bằng hữu với nàng.

Tiểu cô nương cười khẽ một tiếng, ánh mắt lộ ra phấn khích.

.....

Vũ Văn đại lục, Vân Phong thành, Vũ Văn gia.

Một thiếu niên thân thể gầy yếu ngồi trên một tòa lầu cao, trước mặt thiếu niên có một cổ cầm, đôi tay thiếu niên di động nhẹ nhàng trên dây đàn, từng đợt âm thanh trầm bổng vang vọng không gian. Thiếu niên này chỉ khoảng bảy tám tuổi nhưng khí chất ôn nhã thanh khiết toát ra lại không thể xem thường được.

“Kỳ Nhi!”

Một nam tử tuấn mỹ không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng thiếu niên, thiếu niên quay đầu lại mỉm cười gọi một tiếng:

“Phụ thân!”

Nam tử này khẽ cười rồi bước đến ngồi xuống bên cạnh tiểu nhi tử của mình, từ ái xoa đầu hắn.

“Ta nghe mẫu thân ngươi nói, ngươi muốn tham gia Tiên Duyên Hội?”

“Ừm!”

Thiếu niên mỉm môi, kiên quyết gật đầu. Nam tử kia hơi nhíu mày nói:

“Nhi tử của Vũ Văn Minh ta, không có bất cứ kẻ nào có quyền bắt ngươi phải chứng minh điều gì.”

“Phụ thân, người là trưởng tộc Vũ Văn gia, lại là cường giả độ kiếp kỳ, nếu con ở lại Vũ Văn gia, khó tránh khiến đệ tử gia tộc nghĩ phụ thân thiên vị con.”

“Ta đâu có ý định sẽ thiên vị.”

“Nhưng cũng sẽ có người nghĩ phụ thân thiên vị thôi, hôm qua không phải các trưởng lão đã nói...”

“Kỳ Nhi, bọn họ nói gì là chuyện của bọn họ, ngươi không cần bận tâm.”

“Phụ Thân, hài nhi muốn tự mình tiến lên bằng chính sức của bản thân, chứng minh cho cả Vũ Văn gia rằng nhi tử của phụ thân sẽ không thua kém bất kỳ ai.”

Thiếu niên nắm chặt nắm đấm nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc kiên quyết.

Thấy vậy, Vũ Văn Minh mỉm cười không khuyên nữa, nhi tử của hắn tất nhiên phải có được dũng khí này, dù có chút xót lòng khi phải để nhi tử của mình ra ngoài chịu khổ, nhưng đồng thời hắn cũng cảm thấy là nam nhi thì lập thân bằng chính sức của mình mới là đúng đắn.

“Được rồi, vậy ngươi định sẽ bái nhập vào tông phái nào?”

Nghe Vũ Văn Minh hỏi như vậy, thiếu niên đột nhiên ừ ừ.

“Con cũng chưa biết... Nhưng nếu có thể... Con muốn đến Càn Nguyên đại lục, chỉ đáng tiếc, Càn Nguyên không mở Tiên Duyên Hội.

Vũ Văn Minh ánh mắt lộ ra thâm ý cười nói:

“Không, lần này bọn diên kia nhất định sẽ tham gia, con chuẩn bị cho tốt đi.”

Thiếu niên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn phụ thân mình, vui mừng hỏi:

“Phụ Thân, thật sự như vậy sao?”

“Ta nói dối ngươi làm gì, Tiên Duyên Hội lần này đặc thù, sẽ không tông môn nào bỏ qua đâu, ngươi yên tâm.”

“Đặc thù?”

Thiếu niên khó hiểu, ánh mắt thâm thúy của Vũ Văn Minh lóe lên tia sáng thâm sâu mà nhi tử hần không thể hiểu được, chỉ nghe Vũ Văn Minh bình thản nói:

“Thiên mệnh thay đổi, thời đại biến thiên, thịnh thế thiên tài, cơ hội vạn năm có một này sẽ không ai bỏ qua.”

Thiếu niên nhú mày nghiêng đầu, cái hiểu cái không, nhưng vẫn cực kỳ vui vẻ.

“Nếu có thể trở thành môn hạ của Hòa Thánh thúc thúc là được rồi.”

Vũ Văn Minh quay đầu nhìn Vũ Văn Kỳ, lắc đầu nói:

“Xem ra Hòa Thánh ảnh hưởng đến ngươi còn nhiều hơn kẻ làm phụ thân ta, sau này nếu ngươi chịu ủy khuất mà hần không quản, ta nhất định không để yên cho hần.”

Thiếu niên nở nụ cười, trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh uy phong tự tại của Hòa Thánh, trong mắt của thiếu niên toàn là hâm mộ và hướng tới.

Vũ Văn Minh nhìn thần sắc cuồng nhiệt của nhi tử, bất đắc dĩ cười cười.

“Nhưng ta phải báo trước cho ngươi biết, cách chọn đệ tử của đám vô sĩ kia có chút khác người, thiên phú tốt thôi chưa chắc mấy kẻ điên đó sẽ để ý tới, con còn phải cố gắng hơn nữa.”

Nghe Vũ Văn Minh nói vậy, thiếu niên ngay lập tức nghiêm túc gật đầu

“Kỳ Nhi rõ rồi, nhất định không để cho phụ thân thất vọng.”

“Tốt! Còn có chuyện này, Hòa Thánh không thích hợp làm sư phụ ngươi, người mà ngươi cần hướng tới chính mà tiểu sư đệ của hần, Chân Giả Vương – Huyền Vân.”

.....

Hoành U đại lục, khu vực quản hạt của Hợp Hoan Giáo.

Trong một tòa thành trì, một thiếu niên khát cái khoảng mười tuổi, khuôn mặt thanh tú lạnh như băng, một mình ngồi trong hẻm nhỏ nhìn ra đường lớn, đối diện với một kỹ viện vô cùng cầu kỳ xa hoa, ánh mắt của hần khi nhìn thấy những kỹ nữ kia bất giác lộ ra một tia sát ý, đột nhiên, một giọng nói đáng khinh phát ra bên cạnh hần.

“Chán ghét kỹ nữ như vậy, tiểu tử, chẳng lẽ lão cha ngươi bị kỹ nữ lừa mất rồi sao?”

Tiểu khát cái gật mình quay đầu nhìn, không biết từ lúc nào, một nam nhân trung niên ăn mặc bần thiêu rách rưới xuất hiện bên cạnh mình. Tiểu khát cái hơi nhú mày, sau đó không nói một tiếng nào đứng dậy rời đi.

Trung niên khát cái cũng không tức giận, ngược lại còn hăng hái chạy theo phía sau liên tục nói chuyện với tiểu khát cái kia.

“Tiểu tử, sao lại căng thẳng như vậy, lão thúc ta nói ra chính là muốn tốt cho ngươi...”

Tiểu khát cái làm như không nghe thấy, tiếp tục lách vào hẻm nhỏ, trung niên khát cái không nản chí, vẫn tiếp tục bám theo.

.....

“Tiểu tử, ta nói chuyện với ngươi cả ngày nay, ngươi một chữ cũng không đáp lại là sao? Ta làm như vậy là dẫn đường chỉ lối cho ngươi a.”

Lúc này, sắc mặt của tiểu khát cái đã không phải lạnh lùng bình thường, nó âm trầm đến cực điểm.

Tiểu khát cái đột nhiên quay đầu nhìn khát cái trung niên, ánh mắt sắc bén lại không kiên nhẫn, lần đầu tiên chủ động lên tiếng.

“Lão quá phiền, đừng có đi theo ta nữa, nếu không... Đánh lão!”

Khát cái trung niên tròn mắt, bộ dạng như bị xúc phạm nghiêm trọng, ngao ngao la lên:

“Có còn thiên lý hay không? Ta vì muốn giúp ngươi, đã tốn biết bao nhiêu nước bọt, dồn tất cả hơi sức, ngươi lại như vậy. Ngươi... Ngươi... Ngươi thật là làm ta tức chết!”

Cặp lông mày thanh tú của tiểu khát cái nhíu lại, lạnh lùng nói:

“Ta không cần!”

“Nhưng ta thấy tiểu tử ngươi rất hợp với ta, muốn nhận ngươi làm đệ tử.”

Tiểu khát cái nướng mảy, đột nhiên nhếch mép cười lạnh nói:

“Lão có bản lĩnh gì mà muốn làm sư phụ của ta?”

Bị tiểu khát cái đã kích, khát cái trung niên tức đến thối tung chòm râu.

“Được, được lắm... Ngươi dám nghi ngờ thực lực của ta? Hừ! Ta muốn đổi ý.”

Nói xong, khát cái trung niên móc trong người ra một lệnh bài màu đen đưa cho thiếu niên, bày ra bộ mặt khiêu khích nói:

“Đợi khi ngươi thông qua khảo nghiệm này rồi hãy nói đến bài ta làm sư phụ nhé!”

Tiểu khát cái nhìn lệnh bài trong tay đối phương rồi hỏi:

“Là cái gì?”

“Hừ! Lệnh bài Tiên Duyên của Hoành U đại Lục.”

.....

Tư Không Đại Lục, Thiên Không thành, Tư Không gia, trạch viện phía tây.

Một vườn thuốc nhỏ tĩnh lặng sương khói lượn lờ, một lão phụ nhân và một tiểu cô nương trên tay cầm giỏ thuốc đang thu hoạch thảo dược trong vườn, lão phụ mỉm cười nhìn tiểu cô nương nói:

“Tư Tĩnh, sau khi ngươi rời đi, không còn ai cùng bà già như ta hái thuốc nữa.”

“Được bà bà, hay là ta không đi nữa.”

“Sao có thể, đám “đệ nhất mạch” kia lúc nào cũng kiêu ngạo, ngươi phải nhanh chóng trưởng thành đi thôi, đợi khi Tư Tĩnh của ta trở thành cường giả rồi trở về cho đám mắt cao hơn đầu kia sáng mắt.”

Tiểu cô nương hiền lành nở nụ cười, nhìn chẳng khác nào một tiểu tiên nữ.

.....

Tây Minh đại lục, Âm Huyết thành, đường cái nhộn nhịp người qua lại.

Nơi đây là một khu chợ của tu giả, từng cái quầy nhỏ được bày bán bên vệ đường, trong đám quầy nhỏ này có một chỗ bày bán phù lục khá bắt mắt, ngòai sau quầy là một ông lão tóc bạc và một thiếu niên tám chín tuổi.

Thiếu niên này cực kỳ thanh tú, nhìn sơ qua khó phân định được là nam hay nữ, ở khóe mắt bên trái có một vết bớt màu đỏ kì dị giống như dây leo, đôi mắt linh động cùng nụ cười lúc nào cũng hiện trên môi khiến người khác nhìn vào liền biết thiếu niên này là một tên giao hoạt.

Lão giả nhìn về phía thiếu niên, khóe mắt liền không che dấu được ý cười.

“Tiểu tử ngươi lại đang nghĩ quỷ kế gì đúng không?”

“Gia gia, ngài không thể tin tưởng tôn tử của ngài một chút sao?”

“Hừ! Ta còn lạ gì tên nhóc ngươi, đừng có mà đi gây thị phi đấy, Tiên Duyên hội sắp đến, ta còn chờ ngươi làm nổ mảy nổ mặt Bạch gia chúng ta đó.”

Nghe lão giả nói, thiếu niên bĩu môi tràn đầy bất mãn.

“Làm tán tu cũng đâu có tệ, vì cái gì mọi người cứ phải chấp nhất như vậy chứ?”

“Hừ! Ngươi thì biết cái gì, tóm lại ngươi cứ làm theo ý ta là được rồi.”

“Dạ, dạ, dạ... Trong mắt ta, lão gia ngài là ông trời, ta không dám cãi lời.”

.....

Thiên Hoàn đại lục, một trong hai thánh địa phật môn – Huyền Quang Tự.

Một tiểu hòa thượng đang bận rộn phụ việc trong bếp, đột nhiên, một hòa thượng lớn tuổi thân hình béo tốt, có vẻ là sư phụ quản lý phòng bếp nhìn tiểu hòa thượng lạnh nhạt nói:

“Vô Niệm!”

Tiểu hòa thượng ngẩng đầu lên nhìn về phía đại hòa thượng kia, lúc này mới thấy, tiểu hòa thượng chỉ khoảng sáu bảy tuổi, khuôn mặt tròn tròn, cái đầu trọc lóc, hai mắt nhỏ như hai đường chỉ, miệng nhỏ môi hồng, trông vô cùng khả ái nhưng lại có chút buồn cười.

Tiểu hòa thượng nhìn về phía đại hòa thượng chắp tay hỏi:

“A đi đà phạt, sư thúc, ngài gọi ta có việc gì?”

“Ngươi đi ruộng rau mang về một luống cải trắng đi.”

“Vâng.”

Tiểu hòa thượng vẫn cười như thường, gặt đầu một cái rồi quay người chạy đi.”

Thấy tiểu hòa thượng rời đi, tất cả mọi người có mặt âm thầm thờ phào một hơi, bọn họ đều không kèm được cao hứng.

“Vô Niệm bị sư thúc sai đi, như vậy buổi sáng hôm nay mọi người có thể ăn no rồi.”

Trong lúc đó, tiểu hòa thượng đang vô cùng hăng hái chạy đến ruộng cải trắng, không phải tiểu hòa thượng không biết sư thúc chọn đúng lúc sắp ăn cơm bảo mình đi là vì không muốn mình được ăn cơm, hẳn biết trong lòng còn cảm thấy cao hứng, bởi vì hắn có cơ hội lấp đầy cái bụng của mình, so với ăn cơm trong chùa thì ăn rau cải trắng tươi mới ngoài đồng còn hấp dẫn hơn, ai bảo sức ăn của hắn lại lớn hơn người bình thường nhiều đến như vậy làm gì.

Tiểu hòa thượng không biết bộ dạng hí hửng không có hình tượng của hắn đã bị người ta thấy hết. Trong một khóm trúc gần bờ ruộng, có một lão tăng mặc áo cà sa màu tro, lão tăng đứng đó mỉm cười rất hiền từ nhìn tiểu hòa thượng, nhưng tiểu hòa thượng lại không thấy được sự tồn tại của vị đại sư này.

.....

Nam Cung đại lục, Thiên Khí Thành, Nam Cung Gia.

Trong một mật thất mờ tối, một lão giả và một thiếu niên ngồi đối diện nhau.

Thiếu niên kia cực kỳ tuấn tú, tuổi chừng mười một mười hai, lúc này, thiếu niên cung kính ngồi trước mặt lão giả.

“Phi Nhi, có tin tức của Kính Nhi chưa?”

“Tổ phụ, vẫn chưa.”

“Aizz!... Đại bá ngươi thật quá hồ đồ, sợ rằng Kính Nhi đã lành ít dữ nhiều.”

“Tổ phụ, tại sao lại như vậy, nếu đại ca có thể đạt được truyền thừa, không phải là tốt cho Nam Cung gia chúng ta sao?”

Lão giả lắc đầu, đầy mắt che dấu một tia lo lắng khó thấy.

“Truyền thừa kia không hiện thế thì tốt hơn, gia tộc chúng ta cất giữ vật kia không phải để đi tìm truyền thừa, tổ sư đã truyền lại di ngôn, phải tận lực che dấu sự tồn tại của nó, không được để nó hiện thế, hiện tại đại bá ngươi lại hồ đồ gây chuyện lớn, ta xem, Đông Thiên lại nổi lên một hồi sóng gió rồi.”

Thiếu niên nghe vậy không khỏi giật mình, lão giả thở dài rồi đưa mắt nhìn thiếu niên.

“Phi Nhi, đã đến nước này, Nam Cung gia chỉ còn có thể trông chờ vào ngươi, sinh ra trong thời đại biến thiên, tài không bằng người thì không thể tồn tại được, nhớ kĩ, nhớ kĩ.”

Giọng nói của lão giả vang vọng cả mật thất, như xuyên qua cả lòng đất, vang vọng trong hư không.

.....

Tĩnh Châu đại lục thuộc quản hạt của Côn Luân, Mông thành.

Trong một cái cửa hàng luyện khí nhỏ, một thiếu niên mười một mười hai tuổi im lặng lau chùi thanh kiếm trong tay, thần sắc vô cùng nghiêm cẩn và thành kính, trường quầy thấy thiếu niên như vậy liền nhủ mảy, không vui nói:

“Tuần tiểu tử, ngươi định lười biếng hả, cả buổi còn chưa lau chùi xong một thanh kiếm là sao?”

Thiếu niên giật mình, ngẩng đầu ngờ ngác nhìn về phía chương quầy, sau đó, thiếu niên lại cúi đầu, đặc thanh kiếm đã được lau sạch trên tay sang một bên, cầm lên một thanh kiếm khác tiếp tục lau chùi.

Chương quầy thấy vậy thì hừ một tiếng rồi không quan tâm đến thiếu niên nữa.

Nếu một tu sĩ có mặt ở trong cửa hàng lúc này, nhất định người đó sẽ nhận ra, bên ngoài thân thể của thiếu niên có một ba động kỳ dị lúc hiện lúc ẩn, ba động này mang một khí tức vô cùng bén nhọn.

.....

Quý U đại lục, thành Man Quý, khu vực quản hạt của Quý Thi Cung.

Bên trong trạch viện của thành chủ, từng tiếng roi da chất chứa khiến người nghe rung mình phát ra trong từ đường.

Một nam nhân trung niên hung hăng quát từng roi lên tấm lưng trần của một thiếu niên chưa đến mười tuổi, máu chảy ra không ngừng nhưng sắc mặt của thiếu niên lại không thay đổi một chút nào, hoàn toàn là vô cảm.

Bất cứ ai nhìn vào đôi mắt vô tình của thiếu niên, đều cảm thấy một luồng khí âm u quý dị khiến người ta sợ hãi.

“Ưu Nhi, ngươi phải nhớ, ngươi không phải là người, ngươi là dạ quý... Chính vì thế, không được phát sinh đồng cảm với bất cứ ai.”

.....

Đoan Mộc đại lục, Thanh Phong thành, Đoan Mộc gia.

Trong biệt uyển, một tiểu cô nương dùng tư thế của một nữ vương giẫm lên cánh tay của một hạ nhân, khuôn mặt thanh tú tràn đầy vẻ khinh thường, thiếu nữ cười lạnh nói:

“Ngay cả châm trà rót nước mà ngươi cũng làm không xong thì có tư cách gì tiếp tục sống?”

“Đại tiểu thư tha mạng!”

Nhìn hạ nhân này cầu xin tha thứ, thần sắc của tiểu cô nương lại không có một chút thương xót, hừ lạnh một tiếng.

“Muốn ta tha mạng cho ngươi cũng được, nhưng mà... ngươi phải làm chó cho ta xem...”

Hạ nhân kia ngay lập tức biến sắc mặt.

.....

Trong mỗi tông môn đều có một hai mầm móng tuổi trẻ như vậy.

Liệu ai có thể tiếp tục giữ được vị thế của mình? Và ai sẽ bị nhấn chìm trong thời đại thiên tài nổi lên như nấm mọc sau mưa này?

Ai mà biết được chứ!

Nhưng chắc chắn một điều rằng, kẻ yếu không có tư cách tồn tại trong cuộc chiến giữa các thiên tài yêu nghiệt thời đại cực thịnh của Đông Thiên đại thế giới.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Sơn cốc thần bí

Một ngày mùa hạ, Lý Phi Yến như thường lệ tu luyện trong sơn cốc dưới chân núi, thấy mặt trời sắp xuống núi, Lý Phi Yến đứng dậy muốn rời đi.

Ngay lúc này, một người từ cửa cốc đi vào.

Người này chừng hai mươi tuổi, dung mạo bình thường, trên người mặc đạo bào màu xanh.

Thanh niên cũng nhìn thấy Lý Phi Yến, hẳn ta có vẻ hơi bất ngờ khi thấy nàng xuất hiện ở đây, ánh mắt cảnh giác đánh giá Lý Phi Yến một lượt, thấy nàng chỉ là một tiểu cô nương bình thường, thanh niên thở dài nhẹ nhõm, nở nụ cười nói:

“Tiểu muội muội, sao lại một mình đi vào núi như vậy, rất nguy hiểm đó.”

Lý Phi Yến cũng đánh giá thanh niên này, tuy với cảm quan của nàng vẫn chưa thể nhìn ra được tu vi của đối phương, nhưng nàng lại có thể chắc chắn đối phương chính là một tu sĩ, bởi vì dòng chảy linh khí xung quanh thanh niên không bình thường.

Cảm quan của Lý Phi Yến vốn dĩ đã rất mạnh, sau khi bị người thần bí tế luyện thân thể, cảm quan càng tăng lên gấp bội, có thể cảm nhận rõ dòng chảy linh khí ngoài tự nhiên.

Hơn nữa, một năm qua nàng vẫn tu luyện pháp quyết vô danh kia, tuy chỉ có thể dẫn khí nhập thể nhưng không luyện hóa trở thành của mình được, cảm quan lại nhờ đó mà chậm rãi tăng trưởng.

“Ta vào rừng để nhặt củi.”

Lý Phi Yến làm như không nhận ra nụ cười giả tạo trên mặt đối phương, ra vẻ ngây thơ, thuận tiện bịa ra một lý do.

Thanh niên cười nói:

“Nhặt củi đâu cần đi xa đến vậy, và lại nơi này vắng vẻ, sao muội lại biết được?”

“Một lần chạy theo thỏ con mới phát hiện nơi này, đại ca ca, ta thấy đâu có nguy hiểm gì, bình thường lúc đi nhặt củi ta thường đến đây chơi, cũng không thấy có thú hoang.”

Thấy ánh mắt trong veo không một chút tạp chất của Lý Phi Yến, thanh niên hơi thả lỏng một chút nhưng vẫn không thôi cảnh giác, bởi vì nắm tay bên phải của hắn vẫn nắm chặt thứ gì đó không buông, Lý Phi Yến đoán là một loại thủ đoạn công kích.

Đối mặt với một người mạnh mẽ hơn mình rất nhiều, trong lòng Lý Phi Yến đương nhiên lo lắng, nhưng với tâm trí của nàng, vẫn có thể ép cho mình bình tĩnh.

“À, nếu vậy thì muội nên về đi, trời sắp tối, ở lại trên núi rất nguy hiểm.”

Nghe thanh niên này nói vậy, Lý Phi Yến trong lòng cảnh giác nhưng ngoài mặt lại tươi cười nói:

“Vậy ta đi trước nha, đại ca ca, người cũng phải cẩn thận đó.”

Nhìn tiểu cô nương xinh đẹp khá ái ngại như vậy, ánh mắt của thanh niên không khỏi hơi dịu lại, cười nói:

“Tiểu muội muội đừng lo, mau về đi.”

“Ừm! Đại ca ca, tạm biệt!”

Lý Phi Yến nở một nụ cười tươi như hoa, sau đó quay người rời đi.

Tuy ngoài mặt không hiển lộ nhưng trong lòng Lý Phi Yến lúc này đang cực kỳ cảnh giác, tất cả cảm quan đều tập trung lại sau lưng, mắt nàng không thấy được thanh niên kia, thế nhưng cảm quan của nàng vẫn luôn theo dõi dòng chảy linh khí xung quanh.

Thấy linh khí xung quanh không có gì dị động, Lý Phi Yến trong lòng thở phào một hơi.

Đợi khi đã rời khỏi sơn cốc, nàng cũng không lập tức chạy đi mà tiếp tục vừa đi vừa nhặt củi, bởi vì Lý Phi Yến chợt nhớ ra, tu sĩ có một thứ rất lợi hại gọi là thần thức, thứ đó có thể tàn ra một phạm vi nhất định, trong sự bao phủ của thần thức, tu sĩ có thể quan sát được mọi thứ.

Đợi khi đã cách sơn cốc một khoảng rất xa, nàng mới bắt đầu nhanh chân bỏ chạy.

Lý Phi Yến đoán không sai, thanh niên kia thật sự đã dùng thần thức âm thầm theo dõi nàng, phát hiện không có gì đáng nghi hắn mới thật sự yên tâm.

Lý Phi Yến là người thường, nếu không vì sợ gặp tâm ma kiếp, hắn đã ra tay giết nàng. Tu sĩ không được tàn sát phạm nhân, đó là quy luật thiên đạo giáng xuống tu tiên giới.

Đưa mắt nhìn một vòng quanh sơn cốc, hai mắt hắn lộ ra tia sáng tham lam.

Trên tay hắn đột nhiên từ hư không xuất hiện một cây bút lông dài hơn một tấc.

Thanh niên nhìn cây bút trên tay, ánh mắt lóe lên tia sáng mừng rỡ.

“Quả đúng là nơi này rồi, hừ! Đợi khi ta đạt được truyền thừa, trở thành cường giả, sẽ không có kẻ nào có thể tranh giành ghế tộc trưởng của ta, tội đánh cắp thần bút cũng không cần quan tâm đến nữa. Vân Phi, người chờ đó!”

Thanh niên đi đến bên bờ hồ nhỏ kia, đứng đối diện với thác nước trắng xóa, đột nhiên hắn đưa cây bút ra trước mặt, không biết hắn đã làm gì mà cây bút kia bắt đầu run lên.

Àm!

Hồ nước đột nhiên cũng run lên theo, có cái gì đó màu đen từ dưới đáy hồ đang chuyển động, nước hồ cũng từ từ biến thành màu đen một cách quỷ dị.

Thanh niên trợn mắt phẫn kích mà nhìn.

Nếu Lý Phi Yến có mặt ở đây nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ, hồ nước mà nàng hay tu luyện trong đó lại có thể xuất hiện dị tượng kỳ quái như vậy.

Vù!

Từ dưới hồ nước bay lên một điểm đen, điểm đen vừa xuất hiện, không gian đột nhiên chấn động một cái sau đó như bị đông cứng lại. Dòng thác đang chảy đột ngột bất động. Sơn cốc như bị hãm vào một vùng không gian khác.

Trong lúc đó, điểm đen kia dần dần mở rộng ra thành một hắc động đen ngòm treo giữa không trung.

Từ trong hắc động ầm ầm phát ra một giọng nói già nua.

“Hãy báo danh đi.”

Thanh niên hơi ngần ra, hần suy nghĩ một chút rồi cắn răng cầm bút chấm vào nước màu đen trong hồ, sau đó vung bút viết lên không trung bốn chữ:

Nam Cung Vân Kính!

Theo chuyển động của cây bút, trên không trung thật sự xuất hiện bốn chữ màu đen.

Hắc động kia lại không có động tĩnh, qua ba lần hô hấp, trong hắc động lại truyền ra tiếng thờ dài, giọng già nua bình thản nói:

“Người không phải.”

Vừa dứt lời, từ trong hắc động bắn ra một tia sáng màu vàng kim, tia sáng này tốc độ cực nhanh, thanh niên còn chưa kịp phản ứng đã bị tia sáng đánh trúng.

Ba!

Một tu giả vừa mới đứng sờ sờ đó, nháy mắt một cái đã biến thành một đám bụi phấn, ngay cả một mảnh vụn quần áo cũng không còn, cứ như người này chưa từng tồn tại, thứ còn lại duy nhất chỉ có mỗi cây bút không chút bắt mắt rơi cạnh bờ hồ.

Sau khi bắn ra tia sáng chết chóc, hắc động lại thu nhỏ thành điểm đen rồi lặn xuống hồ.

Ào ào!

Thác nước lại chảy, nước trong hồ lại trong vắt như thường, ngoại trừ cạnh bờ hồ nhiều thêm một đồng bụi đang bị gió thổi tán dần đi và một cây bút lông cũ kỹ, sơn cốc không có bất kỳ điểm gì khác thường.

Thanh niên tu sĩ kia đã chết, nhưng không có bất kỳ ai biết đến nguyên nhân cái chết của hắn, thật đủ ủy khuất.

Thế nhưng bản chất của tu chân giới là vậy, sảy chân một chút chính là chết, thậm chí có người không làm gì cả cũng có thể ngã xuống.

Đối với người phạm, tu sĩ là một tồn tại cao cao tại thượng, nhưng đối với thiên đạo, sinh mạng của bọn họ so với người phạm càng không đáng giá, đó là cái giá phải trả cho kẻ nghịch thiên mà đi.

.....

Lúc này, Lý Phi Yến đã chạy đến chân núi, nhìn Tiểu La thôn ẩn hiện xa xa, ánh mắt lạnh nhạt của nàng lộ ra một tia độ ẩm.

Vác theo bó củi, Lý Phi Yến thả người chạy nhanh trở về.

Đợi khi về đến đầu thôn nàng liền giảm tốc độ, chuyển thành lững thững chậm rãi đi bộ vào thôn.

Đầu tiên là đến nhà trưởng thôn giao bó củi đổi lấy một bao sữa dê, sau đó đi về phía cuối thôn.

Nhà của Trương đại thẩm đã lên đèn, đoán rằng con trai và con dâu thẩm ấy đã về nhà.

Thấy Lý Phi Yến về đến, Trương đại thẩm liền gọi nàng vào nhà, lo lắng hỏi:

“Hôm nay sao về trễ vậy? Có gặp nguy hiểm không?”

Con trai và con dâu của Trương đại thẩm cũng nhìn nàng bằng ánh mắt quan tâm, Lý Phi Yến cười nói:

“Không có, chỉ là muốn tìm ít quả dại cho Tiểu Mặc nên về trễ thôi.”

Con dâu của Trương đại thẩm nhận lấy túi sữa dê trên tay nàng.

“Về là tốt rồi, đưa đây ta giúp muội hâm nóng đã.”

“Cảm ơn Kiều tẩu!”

Lý Phi Yến nở nụ cười, lúc này con trai của Trương đại thẩm nói:

“Tiểu Yến, sau này muội không cần đi lên núi nhặt củi nữa, sữa dê cho Tiểu Mặc ta sẽ lo liệu, nghe nói Trần gia thôn bên kia núi đã bị thổ phi tấn công, thời gian này lên núi rất nguy hiểm.”

Lý Phi Yến có chút kinh ngạc khi nghe tin này, Trương đại nương cuối đầu thờ dài.

“Thời thế loạn lạc, thổ phi cũng sinh ra nhiều hơn, đáng thương cho người Trần gia thôn.”

“Nghe nói đám thổ phi này là từ nơi khác đến, bọn chúng rất là tàn nhẫn, đã thiêu rụi cả Trần gia thôn, giết sạch người không chừa một ai.”

“Tàn ác quá!”

Lý Phi Yến im lặng lắng nghe, trong lòng ảm ảm bất an, ngay lúc này một tiếng gọi kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Yến!”

Tiểu tử Lý Dạ Mặc đã được một tuổi, trắng trẻo mập mạp, đặc biệt đôi mắt của hắn cực kỳ giống Lý Phi Yến.

Nghe giọng nói của nàng, tiểu tử kia đang chơi trên giường liền quay đầu nhìn, sau đó tươi cười bò đến đầu giường gọi nàng.

Ánh mắt Lý Phi Yến liền biến thành ôn nhu, quay đầu lập tức bước đến ôm hắn bế lên.

Lý Dạ Mặc ôm lấy cổ Lý Phi Yến, phát ra tiếng cười thanh thúy.

Lý Phi Yến nghe vào tai tâm trạng liền tốt lên, khóe môi bất giác khẽ cười.

Máu mủ tình thâm! Trong hoàn cảnh của nàng càng cảm nhận được rõ ràng.

Lý gia bị diệt môn, người còn sống không biết được bao nhiêu, đại ca cũng không rõ tung tích, bên cạnh nàng cũng chỉ còn lại đứa nhỏ này mà thôi.

Lý Phi Yến âm thầm quyết tâm, nàng nhất định phải chăm sóc tốt Lý Dạ Mặc, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ hắn.

.....

Mấy hôm sau, Lý Phi Yến phải tìm cách viện mọi lý do mới được Trương đại thẩm cho lên núi.

Hôm nay nàng muốn trở lại sơn cốc kia xem thử, nàng đoán rằng thanh niên đó chắc đã rời đi, tu sĩ sẽ không ở một chỗ quá lâu. Đã qua mười ngày nàng mới trở lại chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Khi đến gần sơn cốc, trong lòng nàng hơi căng thẳng, cũng có chút do dự, nhưng cuối cùng sự tò mò đã chiến thắng.

Ngay từ đầu nàng đã cảm thấy nơi đó khác thường, bởi vì linh khí trong sơn cốc nhiều hơn ở bên ngoài đến mấy lần. Đến khi thấy thanh niên kia xuất hiện thì nàng đã chắc chắn một điều.

Sơn cốc đó nhất định có bí mật!

Khi tiến vào sơn cốc, Lý Phi Yến tìm qua một lượt nhưng không thấy thanh niên kia đâu, nàng cũng cẩn thận kiểm tra linh khí xung quanh, không có bất kỳ dị động gì, đến lúc này Lý Phi Yến mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Phi Yến lại như thường lệ đi đến bờ hồ, vừa định ngồi tu luyện thì bất chợt nàng nhìn thấy một vật nằm lẫn trong bụi cỏ.

Đó là một cây bút lông, thân bút được làm bằng gỗ màu đen, lông bút màu trắng ngà. Nhìn sơ qua, ngoại trừ cảm thấy nó hơi cũ kỹ thì không khác gì cây bút bình thường. Thế nhưng dưới cảm quan của Lý Phi Yến, cây bút này rất kỳ quái, bởi vì mắt nàng có thể nhìn thấy nhưng lại không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Lý Phi Yến cầm cây bút lên, nghiên cứu một chút, đột nhiên phát hiện trên thân bút có khắc chữ, nhưng mà chữ viết này lại uống lượng lộn xộn chẳng khác nào một con giun, nàng không thể nào đọc được.

Lý Phi Yến nhú mày, cảm thấy cây bút này rất bí ẩn, không chừng là một loại nào đó cũng nên.

Lý Phi Yến bắt đầu mơ mộng lung tung, đôi khi nàng bình tĩnh lại, nhìn cây bút bình thường đến không thể bình thường hơn, trong lòng liền thờ dài.

Cũng có thể chỉ là trò đùa của người khác, cổ tình khắc ký hiệu vớ vẩn mà thôi.

Nàng chỉ đành thờ dài bỏ cây bút vào cái túi nhỏ mang bên hông, cái túi này chuyên chứa vật bất ly thân của nàng, ví dụ như lệnh bài Tiên Duyên Hội hay là một xấp dày ngân phiếu kia, hiện tại nhiều thêm một cây bút không rõ công dụng.

Lý Phi Yến nghĩ: Dù gì hiện tại nàng cũng chưa chính thức bước chân vào tu tiên giới, tầm mắt hạn hẹp không cách nào nhìn ra bí mật của cây bút này, đôi khi nàng đủ khả năng, sẽ tự động biết được thứ này thật sự là bảo bối hay chỉ là một cây bút bình thường, do đó cứ cất giữ trước rồi tính.

Lý Phi Yến lại tìm kiếm quanh bờ hồ một lát, không tìm được gì khác nữa, nàng không khỏi hơi thất vọng, nàng đoán cây bút này có thể là do thanh niên tu sĩ hôm qua để lại, muốn thử vận may xem hán còn để lại thứ nào khác không, cuối cùng không có kết quả gì.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Bóng lưng cô độc

Đến khi mặt trời ngã về tây, Lý Phi Yến đột nhiên đứng dậy, bởi vì hôm nay nàng cứ có cảm giác bất an một cách kỳ lạ, rất khó tĩnh tâm.

Nhìn sắc trời không còn sớm, nàng đi tìm một ít quả dại ăn lót dạ, sau đó cũng không ở lại tu luyện nữa mà quay đầu trở về thôn.

Lý Phi Yến cho rằng bất an của mình là đến từ sự tò mò đối với cây bút, thế nhưng Lý Phi Yến không biết, người có linh hồn mạnh mẽ có một khả năng đặc biệt, đó chính là từ trong hư vô cảm ứng được tai họa đang kéo đến.

.....

Lý Phi Yến toàn thân lạnh toát đứng trên một thân cây lớn ở sườn núi nhìn về một phía, chỉ thấy ánh lửa bốc cao kéo theo khói đặc đen ngòm che phủ cả một khoảng chân núi, nàng vụt một cái nhảy xuống đất, liều mạng chạy như bay về phía ánh lửa kia.

Tiểu La Thôn, Tiểu Mặc!

Tiểu thôn chỉ có hơn hai mươi hộ dân này đâu còn khung cảnh bình dị như trước, chỉ thấy đâu đâu cũng là cảnh nhà cháy, người chết.

Tiếng khóc thét, tiếng chửi mắng và tiếng cười dữ tợn hòa quyện vào nhau tạo ra âm thanh của cái chết.

Một nhóm sơn tặc cười tuấn mã tay cầm đao lớn mặt mày dữ tợn tung hoành chạy trong thôn. Thấy người liền cướp, cướp xong liền giết. Đôi khi Lý Phi Yến chạy về đến, cảnh chết chóc máu chảy thành sông này như một kích trí mạng đánh vào tinh thần nàng.

Hai mắt Lý Phi Yến đỏ lên, tràn đầy bất an và sợ hãi, cảnh tượng này khiến nàng nhớ đến hôm mưa gió đó, cái hôm Lý Dạ Mặc trào đời, vết thương trong lòng lại rách miệng, cảm giác đau đớn giận dữ kéo đến, nhưng lần này nàng không có khóc, chỉ là ánh mắt càng thêm điên cuồng.

Một tên sơn tặc phát hiện ra Lý Phi Yến đứng ở cửa thôn, hần cười ha ha hô lớn xông đến:

“Ha ha ha... Có đồ tốt, là một tiểu mỹ nhân, bắt nó bán cho Xuân Hồng viện trong thành nhất định sẽ kiếm được không ít tiền.”

Lý Phi Yến lạnh lùng nhìn tên sơn tặc đang cười ngạo lao đến, trong lòng nàng dâng trào sát ý, nàng không nói một lời, hơi khom người xuống, sau đó đột nhiên phóng lên như một con chim đại bàng.

Phải biết, trong một năm này, Lý Phi Yến đã tung hoành khắp cả vùng rừng rậm quanh Ngũ Tuyệt Sơn, đấu tranh với vô số dã thú, sớm đã tập thành kỹ năng chiến đấu.

Với thể lực kinh người, nàng nhảy một cái đã lên cao gần một trượng, dễ dàng bay qua đỉnh đầu tên sơn tặc, trong khoảng khắc đó, hai tay của nàng như hai móc sắc chộp vào đầu tên sơn tặc kia.

Rắc một tiếng, đầu tên sơn tặc bị vụn cong đi quỵ đi.

Đôi khi Lý Phi Yến rơi xuống phía sau lưng của hán, con ngựa vẫn còn chạy về phía trước nhưng tên sơn tặc thì đã rớt xuống đất mất mạng.

Lý Phi Yến không hề chần chừ, chân vừa chạm đất đã chạy thẳng về phía một ngôi nhà nhỏ phía cuối thôn.

Nàng chờ người đứng sững lại trước ngôi nhà nhỏ dân làng dựng tạm cho nàng, ngôi nhà đã sụp đổ, nhà của Trương đại thẩm bên cạnh cũng như vậy, còn bóng dáng Trương đại thẩm và Tiểu Mặc lại không thấy đâu.

Đầu óc Lý Phi Yến nhất thời trống rỗng, đến khi từng giọt nước mưa nặng nề rơi xuống nàng vẫn chưa có phản ứng, chỉ nghe tiếng nàng lẩm bẩm như có như không.

“Trời lại mưa, tại sao lại là trời mưa?... Tại sao vậy?... Ngay cả Tiểu Mặc cũng mất rồi? Ta mất hết rồi, mất tất cả mọi người rồi!?”

Đột nhiên, Lý Phi Yến nhớ lại, người thân bí đã từng nói một câu:

Thiên phú càng tốt, thiên đạo càng đối xử tàn khốc!

Lý Phi Yến há mồm, sắc mặt đột nhiên vắn vẹo dữ tợn.

“Là như vậy sao? Bởi thế mà người đối xử với ta như vậy ư? Tại sao chứ?... Không thể như vậy... Không... Ta không tin!”

Một tiếng gào tuyệt vọng vang vọng trong màn mưa, Lý Phi Yến như phát điên nhào vào đồng hồ nát, dùng tay không bới móc như đang tìm kiếm cái gì, mặt kệ đôi tay nhỏ nhắn bị lửa làm bỏng, bị vật sắc nhọn đâm đến máu chảy đầm đìa.

Khi bọn sơn tặc tụ tập đến vây quanh Lý Phi Yến, khi nhìn thấy bộ dạng của nàng như vậy, cả đám đều kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

“Lão đại, đứa nhỏ này phát điên rồi.”

“Hừ! Mặt kệ nó, trong thôn này chỉ có một mình nó là nữ hài, không bắt nó thì bắt ai?”

Trong lúc đám sơn tặc đang bàn luận với nhau, Lý Phi Yến từ trong đồng hồ nát moi ra được một cái áo nhỏ bị cháy xém. Vừa nhìn thấy cái áo này, Lý Phi Yến đột nhiên cuối đầu cười, tiếng cười so với tiếng khóc càng nào nề bi thảm.

Lão đại nhóm sơn tặc nhú mày, lúc này, một tên sơn tặc sợ hãi chạy đến báo.

“Lão đại, Lão Tạ bị giết chết ngoài cửa thôn rồi.”

“Cái gì? Hung thủ là ai?”

“Không biết, nhưng chết vì bị gãy cổ.”

Tên lão đại biến sắc. Hắn quyết định thật nhanh.

“Gặp cao thủ rồi, không cần chần chừ nữa, bắt lấy nó, chúng ta lập tức rời khỏi đây.”

Nói rồi, một tên sơn tặc phóng ngựa chạy đến muốn bắt lấy Lý Phi Yến, không ai để ý, bầu trời trên đỉnh đầu mình sấm sét đang tụ tập lại chớp lóe không ngừng, Lý Phi Yến đang cười điên cuồng đột nhiên ngửa đầu bi thống thét lên hai chữ:

“Thiên đạo...”

Ầm! Đoàn...

Một đoàn sấm sét màu trắng xanh từ trên thiên không phóng thẳng xuống vị trí trung tâm đồng hồ nát, chuẩn xác đánh vào người Lý Phi Yến.

Đáng thương cho đám sơn tặc, kẻ ở xa nhất cũng chỉ cách Lý Phi Yến ba trượng, khi đoàn sấm sét này đánh lên người Lý Phi Yến, dư chấn và lôi uy khuếch tán ra cũng đủ khiến cho bọn chúng kể cả con ngựa đang cưỡi đồng loạt biến thành cái xác cháy đen, uy lực khủng bố như vậy, đoàn lôi điện màu trắng kia không phải là loại lôi điện bình thường.

Không gian yên tĩnh chỉ còn nghe được tiếng mưa tầm tã, thôn nhỏ bị cháy thành đồng hồ nát, lửa bị nước mưa dập tắt nhưng cũng chỉ để lộ ra mảnh phế tích điêu tàn.

Lý Phi Yến thê thảm bò lên từ cái hố rộng hai trượng sâu bốn thước, lần này nàng bị thương không nhẹ, lôi điện này quý dị khiến cho lục phủ ngũ tạng đau đớn như sắp vỡ, toàn thân da thịt rướm máu. Nhưng Lý Phi Yến như không cảm nhận được cái đau, như một con rối chậm rãi đi ra khỏi Tiểu La thôn, để lại sau lưng một thể giới tịch liêu thê lương, bóng dáng nhỏ bé kia cô đơn và yếu ớt đến thảm thương. Từ trong màn mưa chỉ nhìn thấy một bóng lưng cô độc mờ hồ.

Nàng chỉ còn lại một mình!

.....

Gần Ngũ Tuyệt Sơn có một thành trấn gọi là trấn Khê Thạch.

Phía tây trần Khê Thạch có một ngọn đồi trống, bên trên chỉ chút bia mộ, ngọn đồi này là nghĩa địa cho nên ít ai đặt chân đến đây.

Bên cạnh nghĩa địa có một tòa miếu hoang, khất cái trong trần Khê Thạch thường tập trung về đây.

Một lão khất cái râu quai nón, đầu đội nón cỏ, tay chống gậy xuyên qua rừng bia mộ đi vào tòa miếu hoang kia.

Trong miếu lúc này có khoảng bảy tám khất cái đang nằm nghỉ trưa. Lão khất cái vào miếu, những người này chỉ quay đầu nhìn một cái rồi không quan tâm đến nữa.

Trong thời đại này, một lão khất cái có cái gì đáng để người ta chú ý chứ.

Lão khất cái vừa vào liền đi thẳng về một góc, trong góc nhỏ đó, có một bóng người nhỏ bé trùm một miếng vải bố rách rưới đang ngồi.

Lão đi đến ngồi xuống bên cạnh đứa nhỏ kia.

“Cuối cùng, chỉ còn lại mình ngươi sao?”

Vừa nghe câu này, thân thể trong tấm vải bố hơi cử động một chút, một cái đầu ló ra ngoài, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem, nhưng vẫn không che giấu được một đôi mắt to trong vắt.

Lý Phi Yến nhìn lão khất cái, hơi nhú mày, như đang cố nhớ xem lão khất cái này là ai.

Nhìn chằm chằm bộ râu quai nón của lão khất cái một lúc lâu, đột nhiên nàng ngạc nhiên nhìn lão khất cái.

“Là lão?!”

Ba!

Đỉnh đầu bị đánh một cái đau nhói, Lý Phi Yến đau đến nhăn mặt nhú mày.

Trong lúc đó, lão khất cái vẫn bình thản như thường nói:

“Đã nói với ngươi rồi, là tiền bối.”

Lý Phi Yến mím môi không lên tiếng. Người này chính là lão khất cái kỳ quái nàng đã gặp ở Triệu gia thôn khoảng bốn năm trước. Nếu không phải bộ râu của lão đầu nàng rất gây ấn tượng, không chừng nàng đã không nhận ra được lão.

Lão khất cái nhìn Lý Phi Yến, đột nhiên cười khẽ hỏi:

“Thế nào? Tức giận?”

Lý Phi Yến bĩu môi, trái lương tâm nói:

“Không có, sao tiền bối lại ở đây?”

“Không phải cố tình muốn tìm ngươi đâu, chỉ là trùng hợp thôi, phải nói ta và ngươi rất có duyên.”

Lý Phi Yến cuối đầu trầm mặt, sau đó lại hỏi:

“Sao tiền bối nhận ra được là ta?”

“Hôm qua sớm đã thấy ngươi ngồi trong trần Khê Thạch rồi, mắt cả ngày mới nhớ ra là ngươi, hôm nay lại nhìn thấy miếng vải bố này, ai mà không nhận ra.”

Nghe lão khất cái nói vậy, Lý Phi Yến mới xem như chấp nhận.

Nếu không phải nàng đã dùng cảm quan dò xét qua, phát hiện linh khí xung quanh lão khất cái không có dị động nào khác thường, chứng tỏ lão đầu không phải tu sĩ thì nàng nhất định sẽ nghi ngờ sự trùng hợp này.

Lão khất cái lười biếng tựa người vào đồng rơm, nhắm mắt lại như đang muốn ngủ. Lý Phi Yến thấy vậy cũng không lên tiếng, im lặng ngồi một bên.

Một lúc lâu sau đột nhiên lão khất cái lại lên tiếng.

“Một mình không có nghĩa là cô độc, ngươi phải trưởng thành lên.”

Lý Phi Yến ngẩng ngẩng cả người, quay đầu nhìn lão khất cái, phát hiện lão vẫn đang nhắm mắt, miệng chép chép mấy cái, bắt đầu ngáy nhỏ.

Nàng đột nhiên cảm thấy nao nao, trong đầu nhớ lại câu nói vừa rồi của lão khất cái.

Một mình không có nghĩa là cô độc?

Phải vậy không?

Nàng mất nhà cửa, mất gia tộc, mất thân nhân, nếu không cô độc, vậy nàng còn lại cái gì chứ?

Ánh mắt Lý Phi Yến bất giác âm trầm xuống, ngay lúc nàng đang chìm vào tâm tư của chính mình, đột nhiên một tia rung động nhỏ phát ra trong thức hải khiến nàng giật mình.

Tuy hiện tại nàng không cách nào tự đưa thần trí vào trong thức hải, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được tia rung động này là đến từ điểm màu xanh trên đồ án màu đỏ treo giữa không trung, mà điểm màu xanh đó chính là thứ còn sót lại của con Thái Cổ Lô Long khủng bố kia.

Lại cẩn thận cảm nhận một lần nữa nhưng lại không thấy gì, Lý Phi Yến nhún mày tự hỏi.

Là ảo giác sao?

Nhưng ngay lúc này, ảo giác kia lại giúp nàng thông suốt một chuyện, thế giới u ám trong tâm hồn bất chợt bị một tia tinh quang chiếu rọi.

Ai nói nàng không còn gì chứ? Nàng còn gia đình ở kiếp trước đang chờ mình trở về, nàng còn một mục tiêu lớn cần hoàn thành, nàng có cần phải ở đây bị lụy ngu xuẩn như vậy hay không?

Và lại, Tiểu Mặc chỉ là mất tích, vốn dĩ không nhìn thấy xác, nàng dựa vào cái gì mà cho rằng nó đã chết chứ?

Có thể nó đã được cứu thoát, hiện đang sống ở một nơi nào đó, dù nàng có ngồi đây bị thương cũng không thể thay đổi được gì.

Lão đầu nói đúng, nàng không cô độc, nàng vẫn còn hy vọng!

Đôi mắt đang âm trầm của Lý Phi Yến đột nhiên sáng lên, tia bi ai trong mắt biến mất, thay vào đó là ánh sáng kiên định.

Không ai nhìn thấy khóe môi dầu trong mớ râu rậm rạp của lão khất cái khẽ nhếch lên.

Không tệ!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Dũng khí

Ngày ba mươi tháng sáu, trấn Khê Thạch gần Ngũ Tuyệt Sơn đặc biệt náo nhiệt hơn bình thường, trong trấn nhỏ đột nhiên xuất hiện bảy tám nhóm người ăn mặc xa hoa, vừa nhìn liền biết là kẻ giàu có.

Trước cửa quán trọ Đại Các, một nhóm bốn người phong thái bất phàm chậm rãi đi đến, trong bốn người này có một tiểu cô nương nhìn rất ngây thơ, một phụ nhân và hai nam nhân trung niên. Lúc này, sắc mặt tiểu cô nương vô cùng lo lắng hỏi:

“Ngày mai mọi người thật sự không thể đi cùng với ta sao?”

“Tiểu thư, thật sự không được, đó là quy định của bề trên, người không mang lệnh bài không được bước lên núi.”

Phụ nhân trung niên hiền lành an ủi tiểu cô nương, một nam nhân trung niên trong nhóm đột nhiên nhíu mày nhìn xung quanh một lượt rồi nghiêm khắc nói:

“Được rồi, đừng nói chuyện đó ở đây, đặt phòng trước đã.”

Nghe vậy ba người còn lại liền gật đầu im lặng bước vào quán trọ.

Không ai chú ý, ngồi bên cạnh lối đi trước cửa vào quán trọ Đại Các này có một tiểu khất cái cả người được một tấm vải bố rách nát trùm kín từ đầu đến chân, nàng ngồi nơi đó bất động như một pho tượng. Nhưng không ai biết, ẩn bên trong tấm vải rách là một đôi mắt vô cùng linh động.

Nghe nhóm bốn người vừa rồi nói chuyện, khóe môi tiểu khất cái khẽ nhếch lên, sau đó, nàng đứng lên đi về hướng tây trấn.

Tiểu khất cái này chính là Lý Phi Yến, sau khi nghe ngóng được thông tin mình muốn nghe, nàng trở lại tòa miếu đồ nát kia, lúc này trong miếu chỉ còn

mỗi lão khát cái, những người khác đều đã ra ngoài đi xin ăn hết rồi, cũng chỉ có lão đầu này là không lo không nghĩ như vậy.

Lại nói, nàng và lão khát cái ở trong miếu cũng tròn hai tháng, không biết từ lúc nào nàng đã trở nên thân thiết với lão đầu này.

Trong lòng bất giác lo lắng cho lão ăn mỳ sâu rượu bất cần đời. Chính vì thế, nàng phải trở lại tòa miếu cũ nát thăm lão trước lúc rời đi.

Nhìn lão đầu say khướt ôm bầu rượu phát ra tiếng ngáy, Lý Phi Yến lách đầu thờ dãi đi đến bên cạnh lão.

Cầm bầu rượu đặt sang một bên, nhẹ nhàng chỉnh lại quần áo xóc xếch của lão.

Lý Phi Yến lấy từ trong túi đeo bên hông ra mấy tấm ngân phiếu, nhìn xung quanh không có ai, nàng xếp ngân phiếu lại, nhét vào áo lão đầu.

Ngân phiếu gia gia cho nàng rất nhiều, nàng lấy ra ba vạn lượng cho lão đầu, bấy nhiêu đã đủ để an hưởng tuổi già, vô lo vô nghĩ.

Sau đó, Lý Phi Yến lấy tấm vải bố nàng hay choàng cẩn thận đắp lên cho lão.

Tấm vải bố này tuy nhìn củ kỷ rách rưới nhưng cực kỳ sạch sẽ, không bẩn thiếu như người khác nghĩ.

Làm hết mọi chuyện, Lý Phi Yến lại nhìn lão khát cái, nhẹ giọng nói:

“Lão đầu, ta phải đi rồi, lão phải bảo trọng, nếu có cơ hội, ta sẽ về thăm lão.”

Nói xong, Lý Phi Yến dứt khoát đứng dậy rời đi.

Đợi khi bóng lưng nàng biến mất, lão khát cái cứ tưởng đang ngủ lại đột nhiên mở mắt, ánh mắt nào phải mờ mịt men rượu như Lý Phi Yến nghĩ, rõ ràng là một đôi mắt sáng ngời thâm thúy như chứa đựng cả bầu trời.

Lão đầu cầm tấm vải bố Lý Phi Yến đắp cho, lại móc ngân phiếu từ trong ngực ra, khoe môi khê mỉm cười, miệng lại lẩm bẩm.

“Tiểu nha đầu chết tiệt! Cuối cùng vẫn không gọi được một tiếng tiền bối.”

.....

Trên con đường nhỏ ngoài cửa trấn Khê Thạch, một thân ảnh nhỏ mặc áo choàng màu nâu có mũ trùm che kín mặt.

Sở dĩ Lý Phi Yến phải giả trang khát cái trà trộn vào trấn Khê Thạch là vì nàng muốn tìm hiểu thông tin về chủ nhân những danh ngạch khác.

Lý gia sụp đổ, nàng chỉ có một mình, chính vì thế, nàng phải tự mình trù tính.

Sau nửa tháng ngồi ở góc đường kia đóng giả khát cái, nàng biết được khảo đề của Tiên Duyên Hội năm nay là phải dùng sức của chính mình trong vòng ba ngày leo lên được đỉnh Ngũ Tuyệt Sơn.

Quan trọng là trong ba ngày này, không cho phép bất cứ người nào khác ngoại trừ chủ nhân danh ngạch được phép bước lên Ngũ Tuyệt Sơn nửa bước.

Xem ra môn phái tu tiên kia là muốn một lần tuyển chọn công bằng rồi, như vậy đối với người có hoàn cảnh như Lý Phi Yến chính là tin tức không thể tốt hơn.

Lý Phi Yến suy tính kỹ càng, quyết định đến núi Ngũ Tuyệt Trước, đợi đến khi trời sáng sẽ lập tức tiến lên núi.

Nếu không, một khi bị đám người thế gia khác phát hiện, nàng còn chưa kịp lên núi đã bị bọn hắc chặn đường cướp giết mất rồi.

Con đường của nàng đang ở trước mắt, nàng sẽ không để bất kỳ kẻ nào cản trở, một khi có kẻ cản đường... Nàng sẽ không nương tay.

.....

Trên lưng núi Ngũ Tuyệt, thân thể Lý Phi Yến nhẹ như chim yến, cực nhanh vượt qua địa hình hiểm trở.

Đối với nàng chạy trên lưng núi cũng không quá khó, chỉ cần phải cẩn thận không để mình trượt chân, bởi vì lưng núi trơn trượt, một khi trượt chân thì bản thân sẽ bị lăn xuống một khoảng cách xa, công sức trước kia liền đổ sông đổ biển, cũng may, nàng có kinh nghiệm lăn lộn trong núi rừng một thời gian dài, cho nên dọc đường vẫn bình an, chưa bị ngã một lần nào.

Sau khi leo được hai phần ba núi, Lý Phi Yến đã không thể nhìn thấy được cảnh dưới chân núi nữa, bởi vì bên dưới nàng có một biển mây trắng che khuất tầm nhìn.

Không khí càng lên trên càng lạnh, với thân thể mạnh mẽ hơn người thường của Lý Phi Yến mà còn cảm thấy lạnh buốt nói chi là người khác.

.....

Đứng trên một bình đài đá tự nhiên trên lưng núi, Lý Phi Yến ngẩng đầu nhìn đoạn đường còn lại của mình là vách đá thẳng đứng, ánh mắt không khỏi hơi sợ hãi, leo vách đá như vậy rất nguy hiểm, nếu trượt tay một cái, kết cục chính là tan xương nát thịt.

Do dự một chút, đột nhiên Lý Phi Yến mím môi tự đập vào đầu mình một phát.

Sợ hãi chính hèn yếu!

Nàng hít thở sâu, híp mắt nhìn vách đá, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chỉ là vách đá mà thôi, không có dũng khí đối mặt thì sao mà leo lên cảnh giới tiên đế được!”

.....

Từ sáng sớm cho đến khi ánh sao treo đầy trên bầu trời, Lý Phi Yến cuối cùng nhìn thấy được đỉnh núi ngay phía trước, nàng không khỏi vui mừng, nụ cười hiện rõ trên mặt

Bộ dạng Lý Phi Yến lúc này không mấy tốt, giày dưới chân đã không thấy, mười đầu ngón tay, mười đầu ngón chân, kể cả lòng bàn tay và lòng bàn chân đều nhầy nhụa máu thịt, quá trình leo vách đá của nàng thật sự không mấy tốt đẹp.

Trên đỉnh Ngũ Tuyệt Sơn chỉ là một khoảng đất trống, rộng chừng năm mươi trượng.

Lý Phi Yến chật vật bò lên đến nơi, lập tức ngã lăn ra vì mệt mỏi.

Trên đỉnh đầu là cả một bầu trời sao lấp lánh rộng lớn vô biên, Lý Phi Yến không khỏi nở nụ cười thỏa mãn, cảm giác đau đớn từ từ chỉ truyền đến cũng vì vậy mà giảm đi nhiều, không gian tĩnh lặng nơi này thật sự khiến Lý Phi Yến muốn nhắm mắt lại ngủ ngay một giấc, thế nhưng ngay lúc này, một giọng nói phát ra trên đỉnh đầu nàng.

“Ồ! Tiểu nha đầu khá đây, chỉ mất hơn một ngày.”

Lý Phi Yến vội vàng bò dậy, bàn chân vừa đứng lên liền đau đến nhe răng, Lý Phi Yến cố gắng xem nhẹ cảm giác nhức nhối đến tận xương tủy truyền đến từ lòng bàn chân, nàng đưa mắt nhìn nam nhân chừng ba mươi tuổi mặt thanh sam đứng trước mặt mình.

Dưới cảm quan của nàng cũng chỉ mơ hồ cảm thấy linh khí hơi dị động một chút vì người này, cảm giác không rõ ràng như thanh niên nàng đã gặp trong sơn cốc lần đó. Nguyên nhân có thể là vì tu vi của hai người khác nhau nên phản ứng cũng không giống.

Nam nhân này nhìn Lý Phi Yến thâm trầm như vậy mà vẫn quật cường đứng vững, hẳn liền nở một nụ cười tán thưởng.

“Cũng rất kiên cường, ngươi tên là gì?”

Lý Phi Yến lấy lại bình tĩnh, nàng hơi chấp tay hành lễ với nam nhân này rồi nghiêm cẩn nói:

“Tiểu nữ gọi là Lý Phi Yến.”

“Ồ! Ngươi chính là người của Lý gia kia? Đưa lệnh bài Hoa Dương cho ta xem.”

Lý Phi Yến vội vàng lấy tám lệnh bài bạc trong cái túi nhỏ vẫn mang bên hông ra đưa cho nam nhân.

Nhìn thấy lệnh bài, người này gật đầu.

“Đi theo ta.”

Lý Phi Yến không dám chần chừ liền theo sát nam nhân này đi đến trung tâm đỉnh núi.

Trung tâm đỉnh núi có một cái sân lót đá, giữa sân có một đồng lửa lớn, một thanh niên chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đang ngồi thiền bất động cạnh đồng lửa.

So với nam tử đi bên cạnh, nàng càng khó cảm nhận được dị động của linh khí xung quanh thanh niên kia.

Bên cạnh thanh niên còn có một cái bàn đá, trên bàn đá là một vật hình tròn nhìn như một cái la bàn lớn chừng hai bàn tay, trên la bàn chẳng chịt đồ án kỳ dị, có năm viên thủy tinh nhỏ bằng ngón tay cái khảm xung quanh.

Lúc này, Lý Phi Yến đã bước vào cái sân nhỏ, nam tử trẻ tuổi đang ngồi kia đưa mắt đánh giá Lý Phi Yến một lượt, sau đó gật gù đầu xem như chấp nhận, đợi khi nhận lấy lệnh bài của Lý Phi Yến từ trong tay của nam nhân kia hắn mới lên tiếng.

“Ngươi đến bên kia đặt tay lên La Bàn Ngũ Hành rồi dùng pháp quyết luyện linh lên nó đi.”

Lý Phi Yến nghe lời bước đến đặt tay lên khoảng trống giữa la bàn, sau đó, nhớ đến lời nam tử kia nói, nàng cảm thấy có chút chột dạ.

Lý Phi Yến không biết pháp quyết luyện linh mà nam tử kia nói có phải là pháp quyết vô danh mà nàng hay luyện hay không, bất đắc dĩ quay sang hai người bọn họ cười một cách hơi xấu hổ nói:

“Xin hỏi... Pháp quyết luyện linh gì đó có phải là pháp quyết có thể hút linh khí vào cơ thể hay không?”

Hai người bọn họ nhìn nhau, sau đó nhìn Lý Phi Yến với ánh mắt đồng cảm.

Mặc dù người có được Hoa Dương lệnh đều xuất thân thế gia nhưng dù sao cũng chỉ là phạm nhân, có được pháp quyết sơ lược do các môn phái truyền ra nhưng bọn họ thực sự không hiểu được công dụng của nó, mà Lý gia đã bị diệt môn, đứa nhỏ này không biết gì cũng là dễ hiểu.

Nam tử kia có chút không kiên nhẫn gật đầu nói:

“Chính là cái đó, ngươi làm nhanh đi.”

“Vâng.”

Được câu trả lời chắc chắn, Lý Phi Yến yên tâm, lập tức dùng pháp quyết mà Lý Quốc Đường đưa lên La Bàn Ngũ Hành, hai người kia yên lặng nhìn phản ứng của la bàn. Lý Phi Yến hơi căng thẳng.

Vừa qua ba lần hô hấp thì bất chợt hai viên cầu thủy tinh nhỏ trên la bàn đồng loạt phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, hai người kia vừa nhìn thấy cảnh này lập tức trợn mắt.

Nhanh như vậy?!

Nhưng bọn họ chưa kịp làm ra phản ứng thì chớp mắt một cái viên cầu thứ ba cũng đã sáng lên một nửa, nam nhân lập tức hô:

“Dừng lại! Như vậy được rồi.”

Lý Phi Yến giật mình rút tay ra khỏi la bàn, sắc mặt căng thẳng nhìn hai người này.

Trong lúc đó, bọn họ đang dùng ánh mắt trao đổi với nhau, khi nhìn về phía Lý Phi Yến ánh mắt đã dễ gần không ít, nam tử kia lần đầu nở nụ cười nói:

“Chúc mừng sư muội, tiền đồ vô lượng.”

“Chúc mừng Lý sư muội.”

Người kia cũng thêm vào.

Lý Phi Yến ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Thái độ thay đổi cũng quá nhanh rồi!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Hai mươi một bá chủ

Lý Phi Yến có chút không thích ứng kịp tốc độ thay đổi thái độ của bọn họ, nhưng nàng rất nhanh đã tỉnh táo lại, hơi chấp tay thi lễ một cái nói:

“Phiền hai vị sư huynh giải thích một chút.”

Nam tử kia cười khẽ rồi nói:

“Ngũ Hành La Bàn chính là một linh khí kiểm tra linh căn, trên đó có năm viên lăng tinh, mỗi một viên lăng tinh sáng lên tượng trưng cho một loại linh căn, đồng thời độ sáng của lăng tinh cũng chứng tỏ mức độ hoàn hảo của linh căn.”

“Như vậy càng nhiều linh căn, linh căn càng hoàn hảo thì càng có lợi sao?”

“Đương nhiên, thiên địa có rất nhiều loại linh khí trộn lẫn vào nhau, ở những loại địa thế đặc biệt tỷ lệ của những loại linh khí đó cũng sẽ khác nhau:

Trong rừng mộc linh khí sẽ nhiều hơn những loại linh khí khác, trong nước thì thủy linh khí chiếm tỷ lệ lớn nhất.

Giả sử người có thủy linh căn thì tốc độ hấp thu và luyện hóa thủy linh khí sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều lần, đồng thời khi tu luyện pháp quyết thủy hệ sẽ làm ít hưởng nhiều.

Như vậy, khi người có nhiều linh căn đồng nghĩa với tốc độ tu luyện của người so với người thường cũng nhanh hơn nhiều, tiềm lực cũng vì vậy mà vượt trội so với kẻ khác. Mà linh căn của người càng hoàn thiện thì ưu thế đạt được cũng càng lớn.”

“Nhưng lúc này ta vẫn chưa kiểm tra xong cơ mà.”

Nhìn vẻ mặt tiếc rẻ của Lý Phi Yến, hai người này liền nhìn nhau mỉm cười, nam nhân tu sĩ tiên liền giải thích.

“Người yên tâm, ở đây chỉ là kiểm tra xem người có đủ tiêu chuẩn để tham gia Tiên Duyên Hội hay không mà thôi, đợi Tiên Duyên Hội chính thức đến, người cần phải triển lộ toàn bộ thiên phú, thu hút những cường giả đại thể lực kia.”

Trong lòng Lý Phi Yến ngay lập tức run lên, xem ra Tiên Duyên Hội không đơn giản như nàng nghĩ, nàng chỉ là một tiểu cô nương đối với tri thức cơ bản của tu tiên giới không có một chút hiểu biết gì.

Lý Phi Yến lập tức bắt lấy cơ hội, cười lấy lòng hỏi:

“Hai vị sư huynh có thể nói cho tiểu muội biết tiêu chuẩn dự Tiên Duyên Hội là như thế nào hay không?”

Hai người kia biết tiểu nha đầu giáo hoạt này đang nghĩ gì, nhưng dựa vào mức độ phản ứng của Ngũ Hành La Bàn, bọn họ dự đoán được tiểu nha đầu này không chừng có cơ hội được báii nhập vào những môn phái cấp cao, chính vì thế bọn họ rất vui lòng kết giao với nàng.

“Thật ra Tiên Duyên Hội không đơn giản như phạm nhân các người tưởng tượng, đa số người sau khi vượt qua kiểm tra của chúng ta đều sẽ trở thành đệ tử ngoại môn của Hoa Dương Môn, không có tư cách tham gia Tiên Duyên Hội chân chính, chỉ những người sở hữu trung phẩm linh căn trở lên mới có cơ hội đi tham gia Tiên Duyên Hội tại trung tâm đại lục do thượng môn chủ trì.”

Lý Phi Yến không khỏi khiếp sợ, nàng cảm thấy độ quy mô của Tiên Duyên Hội này đã vượt qua mức độ nàng có thể tưởng tượng được.

“Trung phẩm linh căn là bao nhiêu loại linh căn.”

“Ba, thượng phẩm là bốn, cực phẩm là năm, ngoài ra còn có loại tuyệt phẩm biến dị linh căn trong truyền thuyết.”

“Biến dị linh căn?”

Lý Phi Yến càng thêm tò mò, ánh mắt phát sáng, nam tử trẻ tuổi kia liền cười nói:

“Ha ha... Người có hứng thú cũng phải. Tuyệt phẩm linh căn là những linh căn biến dị không nằm trong ngũ hành, mỗi loại đều vô cùng lợi hại, những vấn đề như tốc độ hấp thu và luyện hóa linh khí thông thường đều không quan trọng nữa, bởi vì đối với tuyệt phẩm linh căn, linh khí loại nào cũng đều như nhau, tất cả đều có thể thoải mái luyện hóa.”

Lý Phi Yến lần đầu tiên nghe được mấy khái niệm này, ngay lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, nam tử thấy vậy liền cười nói:

“Thật ra biến dị linh căn rất khó gặp, mấy ngàn năm mới xuất hiện một người, chẳng khác nào phượng mao lân giác.”

Nam nhân nghe đến đây, đột nhiên nói:

“Sư huynh, ta nghe nói Đông Thiên đại thể giới chúng ta từ hai mươi năm trước đã bước vào giai đoạn đại khí vận, vạn năm lập lại một lần kéo dài khoảng gần trăm năm, trong giai đoạn này thiên tài sinh ra lớp lớp, tuyệt phẩm linh căn cũng không phải là hiếm gặp như vậy.”

“Người cũng tin mấy lời đồn đó à.”

“Nhưng ba năm trước, Cửu U Giáo vừa thu được một đệ tử biến dị Phong linh căn đấy.”

“Hai vị sư huynh, ta có thắc mắc này, Ngũ Hành La Bàn là phản ứng với các loại linh căn, như vậy còn biến dị linh căn thì sao? Vẫn có thể kiểm tra chứ?”

Ngoài mặt Lý Phi Yến ra vẻ tò mò nhưng trong lòng lại suy tính sâu xa. Nói về thiên phú thì nàng cũng có chút tự tin.

Biến dị linh căn!

Nam tử nghe Lý Phi Yến hỏi vậy thì lắc đầu nói:

“Cái này khó, bởi vì dễ dàng lẫn lộn với cực phẩm linh căn, dù sao Ngũ Hành La Bàn cũng chỉ là một linh khí trung phẩm mà thôi.”

“Vậy làm thế nào có thể kiểm tra ra được?”

“Nghe nói phải bố trí một đại trận mới được. Người yên tâm, Tiên Duyên Hội chính là dùng loại đại trận kia kiểm tra linh căn một lần nữa, người có bao nhiêu thiên phú đều sẽ hiển lộ ra.”

“Đúng vậy, ta xem tìm năng của người rất có thể vào được trung môn.”

Sau đó, Lý Phi Yên lại tiếp tục hỏi, hai người này cũng rất hào phóng trả lời.

Lý Phi Yên nghe bọn họ nói, đi từ bất ngờ này đến ngạc nhiên khác, cuối cùng, phải dùng tâm thế cực độ khiếp sợ và phấn khích để tiếp nhận được từng chuyện nghe được. Nàng cũng sơ bộ hình dung được rốt cục tên biến thái kia đã đưa nàng đến một thế giới như thế nào.

Thế giới này gọi là Đông Thiên đại thế giới, trong Đông Thiên đại thế giới có mười tám đại lục địa và hai mươi ba hải vực.

Mà Văn Nam quốc chỉ là một đế quốc nhỏ trong hàng ngàn đế quốc của Lăng Xuyên đại lục. Và bá chủ của đại lục này là một trong hai mươi một thế lực hùng mạnh nhất Đông Thiên đại thế giới – Cửu U giáo.

Trong giới này có rất nhiều tông môn, nhưng đứng trên tất cả có hai mươi một thế lực, gọi chung là “Nhị thập nhất bá chủ”, bao gồm: nhất phái, nhị tự, tam tông, tứ cung, ngũ gia, lục giáo. Cửu U giáo chính là nằm trong hàng lục giáo kia.

Mỗi thế lực trong đó đều là bá chủ một phương, nhiều thế lực một mình làm chủ cả một lục địa, thậm chí nhất phái Côn Luân còn một mình làm chủ cả hai lục địa, dưới trướng của mỗi thế lực đều có mấy trăm trung môn, dưới trung môn lại có gần ngàn tiểu môn, dưới những tiểu môn tu tiên này lại chính là hàng ngàn quốc gia phàm nhân.

Phải nói thực lực của hai mươi một bá chủ khổng lồ như những con quái thú hồng hoang, chỉ nằm im thôi cũng đủ chấn nhiếp thiên hạ.

Nhất phái Côn Luân chính là môn phái kiếm tu, dù thực lực của các bá chủ chênh lệch không nhiều, nhưng lực công kích siêu cường của kiếm tu mọi người đều công nhận, cho nên việc một mình Côn Luân chiếm đóng hai lục địa có người không phục nhưng lại không ai đứng ra chống đối cả.

Nhị tự: Đại Phật và Huyền Quang là hai môn phái Phật tu cùng nhau chưởng quản lục địa lớn nhất Đông Thiên đại thế giới – Thiên Hoàn.

Mặc dù hai đại phái cùng chia nhau một lục địa nhưng không có nghĩa là bọn họ nhỏ yếu hơn các bá chủ khác, chẳng qua là vì Phật tu không thích tranh giành mà thôi.

Tam tông bao gồm:

Hỗn Độn Tiên Ma Tông ở Càn Nguyên đại lục là tông môn nổi tiếng với sự bí ẩn và bất thường, không chính không tà, hành sự tùy hứng phóng túng, có lời đồn các đệ tử bá chủ khác không muốn dính dáng gì đến đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông.

Tiếp theo là Vô Cực Thiên Tông, bá chủ của Thái Vi đại lục. Vô Cực Thiên Tông tu luyện vô cực đại đạo, là môn phái đề cao chính nghĩa, xem trọng luật lệ và lấy việc thuận theo thiên địa tự nhiên làm căn nguyên.

Đệ tử Vô Cực Thiên Tông thường là người cương trực, thẳng thắn, đặc biệt họ tinh thông bói toán có thể dự đoán được tương lai.

Cuối cùng chính là Thái Ất Tiên Tông, độc chiếm Thanh Châu đại lục, tông môn này chuyên luyện đan, tu giả không ai là không thích đan dược, chính vì thế ở Đông Thiên đại thế giới, Thái Ất Tiên Tông chính là môn phái được kính nhường nhất, ngay cả đệ tử Côn Luân cũng không muốn đắc tội với đệ tử Thái Ất Tiên Tông.

Tứ cung:

Huyết Minh Cung ở Tây Minh đại lục là môn phái chuyên tu huyết ma đại đạo.

Đệ tử Huyết Minh Cung thường rất hiếu chiến hiếu sát, tính cách lại bá đạo bất trị, không bao giờ nhường nhịn người khác, bọn họ thường bị xem là một đám ma đầu thiên lý bất dung.

Ma Đạo Cung chiếm giữ Đông Ám đại lục, đệ tử môn phái này chuyên tu đạo ma thần, chính xác là tu luyện thân thể thành pháp bảo, có người ví đệ tử Ma Đạo Cung là một đám quái vật hình người.

Âm Dương Cung ở Lưỡng Nghi đại lục là môn phái tiên đạo nhưng lại tu luyện thuật song tu. Môn phái này tôn thờ âm dương kết hợp, trong môn phái có cả nam lẫn nữ, bất kỳ đệ tử nào cũng đều tinh thông cả âm dương, đều là tài tử giai nhân, hơn nữa, vì tính chất công pháp mà đệ tử phái này đều có dung mạo vô cùng bắt mắt, vì thế đệ tử Âm Dương Cung ra ngoài được rất nhiều người chào đón.

Cuối cùng là Quỷ Thi cung, môn phái tu luyện quỷ đạo này ở Quỷ Man đại lục, cũng như tên gọi của nó, đệ tử môn phái này giỏi nhất là thuật luyện thi, ngự quỷ và luyện hồn, cũng như những môn phái ma đạo khác, sẽ không có người thường nào thích tiếp xúc với kẻ ăn ngủ cùng thi thể và quỷ quái.

Ngũ Gia là năm đại gia tộc tu chân lâu đời của Đông Thiên đại thế giới gồm: Nam Cung, Vũ Văn, Tư Không, Đoan Mộc và Mộ Dung.

Mỗi gia tộc đều chiếm lĩnh một lục địa mang tên của chính gia tộc mình, so với những tông phái kia, thế lực của ngũ đại gia tộc này không hề yếu hơn, xuất hiện từ thượng cổ, sau bao nhiêu năm tồn tại, phả hệ của mỗi gia tộc đã chia ra vô số nhánh, chính vì thế, xét về số lượng thành viên trong gia tộc không hề ít hơn một bá chủ thượng môn chút nào. Trong Đó:

Nam Cung gia là thế lực đứng đầu về luyện khí, nơi sản sinh vô số pháp bảo lợi hại.

Vũ Văn gia tinh thông phù trận không thế lực nào sánh bằng, đồng thời Vũ Văn gia cũng được xem là mạnh nhất trong ngũ đại gia tộc vì đã đoạt được đại lục cuối cùng trong năm đại lục địa lớn nhất Đông Thiên đại thế giới, cùng với hai đại phật tự, Hỗn Độn Tiên Ma Tông, Vô Cực Thiên Tông và Huyết Minh Cung.

Tư Không gia tinh thông linh thảo y dược, so với Thái Ất Tiên Tông cũng không kém hơn bao nhiêu, tuy nhiên Tư Không gia chú trọng nhất không phải là luyện đan mà là trồng linh thảo và sản xuất thiên tài địa bảo.

Còn Đoan Mộc gia thì nổi tiếng về thuật ngự thú và nuôi dưỡng linh thú.

Cuối cùng, Mộ Dung gia là môn phái kinh thương, nói kinh thương nghe có vẻ bình thường nhưng một khi có nhiều linh thạch thì có gì mà không thể làm được đây.

Lục giáo gồm:

Cửu U Giáo ở Lăng Xuyên đại lục là môn phái tôn thờ Cửu U Tước, công pháp tu luyện của bọn họ làm cho bản thân có được năng lực của Cửu U tước.

Hợp Hoan Giáo và Huyền Linh Giáo cùng chia nhau Hoành U đại lục, Hợp Hoan Giáo là ma giáo chỉ nhận nữ đệ tử, công pháp tu luyện của bọn họ dựa vào hấp thu dương khí, trên lãnh địa quản hạt của Hợp Hoan Giáo thì kỷ viện là thể loại buôn bán thịnh hành nhất.

Ngược lại Huyền Linh Giáo lại chính là một môn phái nam nhiều nữ ít đến đáng thương, vì đây là một môn phái dành cho nông phu và đầu bếp, chuyên gia trồng đủ loại linh cốc và chế biến thành linh thực.

Dù tu sĩ đã thoát khỏi phạm thế, nhưng ai mà không thích mỹ thực? Nhất là mỹ thực vừa có thể hưởng thụ vừa có lợi cho tu vi tăng tiến thì ai có thể từ chối được cơ chứ?!

Vì thế, khác với lãnh địa của Hợp Hoan Giáo là thiên đường ôn hương nhuỷ ngọc, lãnh địa của Huyền Linh Giáo lại là thiên đường mỹ vị ẩm thực.

Ba bá chủ cuối cùng đều có một điểm chung là cực kỳ đặc thù.

Mạn Đà Giáo với linh vật Mạn Đà La là môn phái chuyên luyện độc.

Ngũ Hành Giáo tinh thông ngũ hành pháp trận là chuyên gia khôi lỗi.

Phong Thiên giáo đặc biệt đáng sợ với pháp thuật phong ấn, bọn họ không chỉ có thể phong ấn mọi thứ, thậm chí các đại năng của Phong Thiên Giáo còn có thể phong ấn một mảnh thiên địa.

Một lần đầu óc được mở mang một mảnh lớn, Lý Phi Yến cảm thấy đầu óc mình đã trương lên vì vô số suy nghĩ tính toán của bản thân, đồng thời nàng còn cảm thấy một cả giác cuồng nhiệt dâng lên trong lòng.

Thế giới này rộng lớn bao la như vậy, nàng muốn được tự do tung hoành trong đó, không phải sẽ rất phấn khích và đặc sắc sao?!

Nhiều năm như vậy, tâm tính nàng vốn đã bị mài đến chay cứng, ít khi cảm thấy hưng phấn cuồng nhiệt như thế.

“Thế nào? Người còn gì muốn hỏi nữa không?”

Nam tử kia cười cười nhìn thần sắc biến hóa không ngừng của Lý Phi Yến.

Lúc này, Lý Phi Yến cười khổ nói:

“Đa tạ hai vị sư huynh đã chỉ giáo.”

“Ha ha... Có cái gì đâu mà đa tạ, bây giờ ta không nói cho người biết, đợi đến lúc tham gia Tiên Duyên Hội người cũng sẽ được biết mà thôi.”

Lý Phi Yến có chút ngạc nhiên nhìn nam tử, nam tử thờ dãi nói:

“Chúng ta chỉ là nội môn đệ tử của Hoa Dương môn, một tiểu môn phái mà thôi, những chuyện về các bá chủ thượng tầng như vậy người nghĩ chúng ta biết từ đâu chứ? Những gì chúng ta biết về bọn họ sợ rằng cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Ta nói cho người những điều này chỉ vì cho người thêm thời gian tính toán... Có mà biểu hiện cho tốt, bỏ qua cơ hội này rồi không còn cơ hội thứ hai đâu.”

Nam tử hơi lắc đầu cảm thán, trong mắt che dấu một tia tiếc nuối.

Lý Phi Yến nghiêm cẩn đứng lên, thật tâm hành lễ với hai người này một cái.

Dù biết bọn họ giúp nàng một phần là vì muốn lôi kéo quan hệ, nhưng trong lòng nàng cũng không khỏi cảm kích.

Đối với một người như nàng, những thông tin ít ỏi kia rất quý giá.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Lần đầu thể nghiệm phi hành

Khi mặt trời ló dạng phía chân trời thì đình Ngũ Tuyệt lại có thêm người mới đến, đó là một thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi, trên người hắn mặc quần áo tơ lụa thượng hạng, dù đã thu liễm nhưng vẫn nhìn ra một tia cao ngạo trong mắt.

Trên tay thiếu niên còn cầm theo một thủy thủ màu ngân bạch, vừa nhìn thấy thủy thủ kia, nam nhân liền như rồng mây nói:

“Hạ phẩm pháp khí! Tiểu tử này chắc là con cháu hoàng tộc rồi.”

“Hà sư đệ, làm nhiệm vụ thôi.”

Nam tử trẻ tuổi kia vậy mà gọi trung niên nam nhân là sư đệ, quả thật đối với tu sĩ nhìn dung mạo bề ngoài muốn đoán được tuổi tác thật sự của bọn họ là không dễ.

Lý Phi Yên từ tối hôm trước đã biết được danh tính của hai người này, nam nhân sư đệ họ Hà còn nam tử kia họ Đồng, hai người bọn họ đều là đệ tử nội môn của Hoa Dương Môn.

Trong lúc đó, Hà sư huynh đã đến chỗ của thiếu niên kia, sau khi kiểm tra lệnh bài của hắn thì dẫn hắn đến chỗ của Đồng sư huynh.

Khi thiếu niên phát hiện Lý Phi Yên đã có mặt ở đây từ trước thì nụ cười trên mặt có chút cứng lại, ánh mắt lóe lên tia kinh dị, nhưng rất nhanh thiếu niên lấy lại bình tĩnh, bước đến chấp tay thi lễ với Đồng sư huynh.

“Tiểu đệ Mã Thương, tham kiến sư huynh.”

Đồng sư huynh nhìn Mã Thương một lượt rồi cũng giống với Lý Phi Yên, kiểm tra lệnh bài xong liền cho hắn đến Ngũ Hành La Bàn kiểm tra linh căn.

Qua mười hơi thở thì một lăng tinh phát sáng, sau đó đến cái thứ hai, cái thứ ba. Ngay lập tức, Đồng sư huynh và Hà sư huynh cũng cho Mã Thương dừng lại, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều bất ngờ. Mặc dù thời gian và mức độ phản ứng của Ngũ Hành La Bàn đối với Mã Thương không tốt bằng Lý Phi Yên nhưng vẫn có ba loại linh căn, như vậy thì Mã Thương cũng nằm trong danh sách đạt tiêu chuẩn của Tiên Duyên Hội.

Trong một lần xuất hiện hai người có tư cách tham gia Tiên Duyên Hội chính là chuyện xưa nay hiếm có.

Sau khi giải thích một chút với thiếu niên, Đồng sư huynh liền cho Mã Thương đi nghỉ ngơi, Mã Thương cười cười gật đầu đồng ý sau đó hắn đi thẳng đến chỗ của Lý Phi Yên, nhìn nàng một thân áo choàng che kín như bưng, ngay cả mặt mũi cũng không thấy rõ, nhưng Mã Thương vẫn tươi cười ngồi xuống bên cạnh.

“Vị sư muội này không biết xưng hô thế nào?”

Lý Phi Yên liếc mắt nhìn Mã Thương một cái, hơi trầm ngâm một chút sau đó lạnh nhạt nói:

“Lý Phi Yên”

Mã Thương lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Chính là Lý gia đó?”

Trong mắt hắn lóe qua một tia thú vị, giống như trẻ con mới được một món đồ chơi vậy.

Nhưng suy nghĩ của hắn làm sao qua được con mắt sắc bén của Lý Phi Yên, trong lòng nàng cười lạnh.

Chỉ là một tên nhóc âm hiểm ngạo mạn mà thôi!

“Ha ha... Chúng ta cùng là người Văn Nam quốc, sau này, người cứ việc đi theo ta, ta sẽ chăm sóc cho người.”

Hai người Đồng sư huynh và Hà sư huynh thấy cảnh này thì khẽ mỉm cười không lên tiếng, sau khi tiếp xúc với Lý Phi Yên đêm qua, bọn họ biết rõ tiểu

nha đầu này không đơn giản như vẻ bề ngoài cũng như tuổi tác của nàng, tiểu tử Mã Thương muốn lừa gạt nàng là không thể nào.

Chỉ thấy Lý Phi Yến lạnh nhạt liếc mắt nhìn Mã Thương rồi đứng lên nói:

“Không cần!”

Nói xong Lý Phi Yến đi đến một góc khác ngồi xuống tiếp tục dưỡng thương, đối với người như Mã Thương, ngay cả xã giao nàng cũng lười làm.

Sắc mặt Mã Thương cứng đờ, hẳn là hoàng tử, chưa bao giờ bị người không nể mặt như vậy, ánh mắt hắn lộ ra tia căm tức nhìn Lý Phi Yến.

Thời gian cứ thế trôi qua, lục tục có thêm ba người lên đến đỉnh núi, bọn họ đều có một điểm chung là trên người có mang theo hạ phẩm pháp khí, cho nên dễ dàng leo lên được vách đá kia.

Chỉ có Lý Phi Yến là thật sự không dùng ngoại lực mà leo lên bằng chính sức lực của mình.

Cuối cùng có hai người đạt được hai lăng tinh phát sáng, một người chỉ có thể làm một cái có phản ứng mà thôi, kết thúc thời hạn ba ngày chỉ có năm người vượt qua khảo nghiệm, về phần mười người còn lại, không biết là không kịp đến hay là giữa đường đã gặp phải tai nạn gì đó bỏ mình, nhưng vấn đề này không nằm trong nhiệm vụ của hai người Đồng sư huynh và Hà sư huynh.

Sau khi tập hợp năm người lại, Đồng sư huynh vung tay một cái, bên cạnh bọn họ đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm lớn bằng cả một con thuyền.

Sau đó, Đồng sư huynh lại vung tay về phía năm người. Lý Phi Yến chỉ cảm thấy một cơn gió kéo đến bao bọc lấy mình, đợi khi mở mắt ra thì cả bọn đã ở trên thanh phi kiếm kia, ngay lập tức sắc mặt năm người lộ ra tia phấn khích và hâm mộ, ngay cả Lý Phi Yến cũng không kìm được hai mắt sáng lên.

Phi kiếm được Đồng sư huynh điều khiển nhanh chóng bay lên rồi vù một cái xé mây bay đi, tốc độ nhanh kinh người.

Bên ngoài phi kiếm xuất hiện một bức màn sáng trong suốt che hết áp lực khi phi hành, cho nên mấy người bên trong không hề bị ảnh hưởng, chẳng khác nào đứng trên đất bằng.

Đứng trên phi kiếm, từ trên cao nhìn xuống khung cảnh bên dưới, tất cả mọi người đều phấn khích không thôi, Hà sư huynh mỉm cười nói:

“Đợi khi các ngươi trực cơ thành công là có thể ngự khí phi hành, lúc đó tự mình thể nghiệm cảm giác bay lượn trên không trung.”

Cả đám hai mắt lập tức sáng lên, Đồng sư huynh ở bên cạnh thấy vậy trong lòng âm thầm thở dài.

Trong nhóm này đa số là hạ phẩm linh căn mà còn là tạp linh căn, muốn trực cơ được là cả một thiên đại vấn đề, thậm chí sẽ có người suốt đời không đột phá được bình cảnh, mãi mãi kẹt lại luyện khí sơ kì, đợi qua vài chục năm rồi trở về với cát bụi.

Thế nhưng nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của những thiếu niên thiếu nữ ngây thơ chưa thể hiểu được câu “thiên đạo vô tình” này, Đồng sư huynh không muốn nói ra, cứ để bọn họ giữ lấy hy vọng có lẽ sẽ tốt hơn.

Bay liên tục ba ngày cuối cùng trước mặt cũng xuất hiện một dãy núi cao, sơn môn của Hoa Dương Môn chính là nằm ở đó.

Đồng, Hà hai vị sư huynh đều là tu sĩ trúc cơ kỳ, một hai tháng không ăn không uống cũng chẳng có vấn đề gì, thế nhưng đi cùng bọn họ lại đều là phạm nhân, cũng may Hà sư huynh đã có chuẩn bị, từ túi trữ vật của mình lấy ra một mớ lương khô và nước uống, nếu không năm người có lẽ đã không thể chịu nổi.

Phi kiếm không lồ ngừng lại trên một quảng trường được làm bằng đá xanh, ngay lập tức, có mấy ngoại môn đệ tử chạy đến cung kính chào Đồng sư huynh và Hà sư huynh.

Đồng sư huynh và Hà sư huynh gật đầu với mấy ngoại môn đệ tử này rồi quay đầu nhìn năm người nói:

“Các ngươi theo mấy vị sư huynh sư tỷ này đến bên kia đợi, lát nữa chương môn sẽ đích thân gặp các ngươi.”

Vừa nói ánh mắt Đồng sư huynh vừa lướt đến hai người Lý Phi Yến và Mã Thương một cái, sau đó, Đồng sư huynh và Hà sư huynh rời đi.

Năm người Lý Phi Yến liền theo mấy ngoại môn đệ tử của Hoa Dương Môn đi về một hướng của quảng trường, nói tu chân giới chính là cá lớn nuốt cá bé là hoàn toàn chính xác, ngay khi Đồng sư huynh và Hà sư huynh vừa rời đi, mấy đệ tử ngoại môn này liền thay đổi sắc mặt, lên giọng dạy bảo giáo huấn bọn họ liên hồi, đợi đến khi đến chỗ tụ họp bọn họ mới thôi.

Lúc này Lý Phi Yến phát hiện ở đó đã có sẵn hai nhóm thiếu niên thiếu nữ giống như bọn họ, xem ra dưới cái bóng của Hoa Dương môn có đến ba đế quốc dựa vào.

Mấy nhóm thiếu niên thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu trao đổi kết giao, mà hăng hái nhất trong đó không ai khác chính là Mã Thương.

Lý Phi Yến không muốn tham gia nên chọn một góc đứng yên chờ đợi, qua khoảng hai khắc, đột nhiên phương xa có một mỹ phụ trung niên phiêu phiêu bay đến, nàng không hề dùng pháp khí phi hành mà vẫn tự nhiên bay bổng trên không trung, nhìn như thực chậm nhưng mới chớp mắt mỹ phụ trung niên này đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Ánh mắt Lý Phi Yến lập tức trở nên nóng bỏng cực kì.

Tu sĩ kim đan kỳ trong truyền thuyết!

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Tư Nhất Thành

Lý Phi Yến mặc y phục tơ lụa màu xanh của Hoa Dương Môn, đứng trên một linh khí phi hành hình chiếc lá khổng lồ đang bay nhanh trên tầng mây.

Chiếc lá này màu xanh như ngọc, còn phát ra hào quang ấm áp, có thể phóng to thu nhỏ, bên trên còn huyền hóa ra kiến trúc phòng ở, vô cùng thần kỳ.

Lúc này, trên pháp bảo còn có hơn mười người khác, ngoài vị trung niên mỹ phụ chương môn của Hoa Dương Môn luôn ở trong trạch viện mà linh khí huyền hóa không xuất hiện, đệ tử Hoa Dương môn đi theo hộ tống là bốn người, những người còn lại cũng giống như Lý Phi Yến, là người đi tham gia Tiên Duyên Hội.

Lý Phi Yến không hứng thú tham gia vào mấy trò kết giao, lợi dụng nhau một cách vụng về của những thiếu niên thiếu nữ kia, trong đầu nàng chỉ chú tâm suy tính cho tương lai phía trước.

Không ngờ Tiên Duyên Hội mười năm tổ chức một lần lại là một đại hội lớn diễn ra trên hầu hết các đại lục của Đông Thiên đại thế giới.

Trừ Côn Luân kiều ngao không tham gia, Hỗn Độn Tiên Ma Tông thần bí không hứng thú, hai đại phạt tự không yêu cầu cao về đệ tử nên chỉ tuyển chọn trong Thiên Hoàn đại lục, cùng ngũ đại gia tộc không nhận người ngoài, mười hai bá chủ còn lại đều sẽ tham gia vào thịnh hội này.

Không chỉ mười hai bá chủ mà nhóm trung môn tiểu môn cũng sẽ tham gia vào, tất nhiên, thượng môn sẽ chọn trước lấy hết thịt rồi, trung môn sẽ lấy phần đầu cá còn lại, tiểu môn phái cũng chỉ thu được chút nước canh mà thôi.

Lý Phi Yến cho rằng, Tiên Duyên Hội có lẽ là một loại thủ đoạn của mười hai bá chủ để giữ vững vị thế, đoạt hết nhân tài, đồng nghĩa với nhân tố đột biến sẽ không bao giờ xuất hiện ở trung môn và tiểu môn được.

Tốc độ của linh khí phi hành này rất nhanh, nhanh hơn phi kiếm của Đồng sư huynh rất nhiều, thế nhưng bọn họ vẫn mất đến một tháng mới đến được trung tâm đại lục, như vậy mới thấy, một đại lục ở thế giới này lớn như thế nào. Mà Lăng Xuyên đại lục này còn là đại lục nhỏ nhất của Đông Thiên đại thế giới.

Một tòa thành rộng đến không tưởng nằm dưới chân một tòa sơn mạch hùng vĩ xuất hiện trong tầm mắt của Lý Phi Yến, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một cảnh tượng chấn động như vậy.

Bốn năm trước, lần đầu tiên đến Việt thành, nàng đã rất ngạc nhiên về độ rộng lớn của một tòa thành trăm ngàn người, mà tòa thành trước mặt này còn rộng lớn gấp trăm lần Việt thành.

Khiến người ta mở rộng tầm mắt chính là kiến trúc trong tòa thành kia, tuy vẫn là kiến trúc cổ đại nhưng đồ sộ xa hoa và tinh xảo đến khó tin.

Từ những tòa tháp to lớn mấy chục tầng đứng sừng sững đến những trạch viện rộng lớn chẳng khác nào cung điện, cả đường đi lại cũng được trải phẳng bằng một loại đá như thạch anh.

Lý Phi Yến rung động khó nói thành lời. Trong lòng nàng cảm thán, xem ra tu sĩ càng thích sự tráng lệ và không gian rộng lớn.

Hoa Dương chương môn nhìn bộ dạng kích động của nhóm thiếu niên thiếu nữ, khóe môi khẽ mỉm cười.

“Đó là Tư Nhất thành, cổng nhà của Cửu U Giáo.”

Nghe Hoa Dương chương môn nói vậy, bọn họ càng thêm kích động.

“Đúng là một trong hai mươi một bá chủ, thật là lợi hại!”

“Đúng đúng... quá lợi hại, ta chưa từng nghe đến trên đời lại có tòa thành lớn đến như vậy.”

Từng tiếng kích động xen lẫn cảm thán phát ra bên cạnh, Lý Phi Yến nghe nhưng không nói một câu nào, đám thiếu niên thiếu nữ này tổng cộng tám người, đều là người đạt đủ yêu cầu tham gia Tiên Duyên Hội.

Lý Phi Yến hoàn toàn không thể hòa nhập với những người này được, bởi bọn họ đều là hoa trong lồng kính, vừa nhìn nàng đã cảm thấy phiền phức rồi.

Khi bọn họ chỉ còn cách Tư Nhất Thành vài dặm, có ba tu giả mặc y phục màu xám chặn phía trước. Lúc này, chương môn Hoa Dương Môn đột nhiên xuất hiện.

Một thanh niên áo xám ở bên ngoài chấp tay nói:

“Xin tiên bối cho xem lệnh bài.”

Ba người ở bên ngoài tu vi chắc chỉ là trúc cơ kỳ, nếu không cũng không gọi chương môn Hoa Dương Môn là tiên bối. Tuy nhiên sắc mặt của bọn họ không có cung kính, cả ba người đều là một bộ dạng lạnh nhạt không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Lý Phi Yến không khỏi đưa mắt nhìn Hoa Dương chương môn, chỉ thấy thần sắc bà như thường, vung tay một cái, từ trong tay áo bay ra một lệnh bài rơi vào tay của thanh niên áo xám kia.

Thanh niên áo xám kiểm tra lệnh bài một cái rồi mới nói:

“Quả đúng là lệnh bài xuất nhập của Cửu U Giáo ta, mời tiên bối nhập thành.”

Chương môn Hoa Dương Môn gật đầu, điều khiển linh khí vượt qua ba tu sĩ áo xám tiến vào Tư Nhất Thành.

Lúc này Lý Phi Yến nghe một vị đệ tử nội môn Hoa Dương Môn nói:

“Bọn họ là đệ tử ngoại môn của Cửu U Giáo, làm nhiệm vụ kiểm tra lệnh bài xuất nhập thành Tư Nhất.”

Trong lòng Lý Phi Yến không khỏi cảm thán.

Quả là đệ tử đại thế lực có khác, không hề sợ tu sĩ kim đan như chương môn Hoa Dương Môn chút nào!

Nàng đoán, nếu chương môn Hoa Dương Môn không đưa ra được lệnh bài, không chừng bọn họ cũng dám động thủ.

Sau khi vào thành, lại bay một lúc sau mới ngừng lại, sau đó mọi người được chương môn Hoa Dương đưa ra ngoài.

Lúc này cả đám đều trở mắt nhìn ra xung quanh, từng tòa lầu các cao lớn đồ sộ nhưng lại vô cùng xa hoa khiến Lý Phi Yến âm thầm khen ngợi không thôi.

Nơi bọn họ dừng chân chính là một khách điểm, khách điểm này cao năm tầng, không gian lại vô cùng rộng lớn trang nhã, ngay lúc này, có một thiếu nữ xinh đẹp bước đến chào hỏi chương môn Hoa Dương Môn.

“Vị tiên bối này có phải là Hoa Dương tiên bối không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì mời tiên bối theo tiểu nữ, mấy vị tiên bối Xích Hành Môn đợi đã lâu.”

Thiếu nữ lại quay đầu nhìn qua đám Lý Phi Yến sau đó cười nói:

“Còn về mấy vị sư đệ sư muội này cứ để người của chúng ta dẫn đi nghỉ ngơi trước, phòng của Hoa Dương Môn đã chuẩn bị xong rồi.”

“Được.”

Chương môn Hoa Dương Môn cười khẽ sau đó dẫn những đệ tử Hoa Dương môn rời đi, còn đám Lý Phi Yến thì theo một thiếu nữ khác đi về một hướng, thiếu nữ đi phía trước vừa dẫn đường vừa thông báo cho đám Lý Phi Yến một số quy định trong khách điểm cũng như quy định cần nhớ trong Tư Nhất thành.

Khi cả nhóm đi đến trong sảnh chính của khách điểm, mọi người đều không khỏi mở to mắt nhìn.

Đại sảnh cực kỳ rộng, có rất nhiều người đang ngồi ăn uống, thiếu nữ dẫn đường liền nói:

“Đây là đại sảnh, sau này mọi người muốn ăn uống thứ gì thì đến đây gọi, thức ăn phạm nhân tất cả được miễn phí cho nên mọi người cứ tự nhiên.”

“Như vậy, ở đây có cả đồ ăn của tu sĩ sao?”

“Đương nhiên rồi, Tư Nhất Thành là thành trì của tu sĩ, rất ít có phạm nhân ở đây, nếu có cũng chỉ là người nhà của tu sĩ mang vào thành mà thôi, bình thường chúng ta không phục vụ thức ăn phạm nhân, nhưng vì các người mới đặc biệt chuẩn bị.”

“A.”

Ánh mắt mọi người không khỏi sáng lên, Lúc này có một nhóm người từ bên ngoài đi vào.

Đi đầu là một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi, hoa phục hoàng tử, thần sắc kiêu ngạo, đi bên cạnh hắn còn có ba bốn thiếu niên và một thiếu nữ.

“Khang ca ca, huynh nhất định phải chủ trì công đạo cho ta, Cơ công chúa thật quá đáng.”

Thiếu nữ kia hơn mười tuổi, dung mạo yêu kiều, đang ôm lấy cánh tay của thiếu niên làm nũng, thiếu niên liền kiêu ngạo nói:

“Ngươi yên tâm, nó chỉ là một tiện chủng thôi, ta nhất định sẽ khiến nó đi xin lỗi ngươi.”

“Khang ca ca thật lợi hại.”

Lúc này bọn họ cũng đã thấy nhóm người Lý Phi Yến, thiếu niên "Khang ca ca" hơi nhú mày, thế nhưng khi nhìn thấy Lý Phi Yến lạnh nhạt đứng một bên, hai mắt hắn liền sáng lên, lập tức bỏ cánh tay của thiếu nữ kia bước nhanh tiến đến.

Lý Phi Yến mặc đồng phục Hoa Dương Môn chuẩn bị, tuy chỉ là một tiểu môn nhưng dù gì cũng là tiên môn, chất liệu may mặc đương nhiên là thượng hạng, lại thêm dung mạo nàng vốn dĩ đã rất tốt, chính vì thế thiếu niên kia vừa nhìn hai mắt đã tỏa sáng.

“Tiểu muội muội, ngươi tên là gì, ta là nhị hoàng tử của Thái Nguyệt quốc, tên gọi Vinh Khang.”

Lý Phi Yến nhú mày, một tên tiểu tử chưa đến mười lăm tuổi mà đã bắt đầu lộ ra bản tính háo sắc, thật quá đáng khinh!

Dù không có chút thiện cảm nào với Vinh Khang nhưng Lý Phi Yến vốn là người rất biết nhẫn nhịn, thấy mọi người đều đưa mắt nhìn mình, nàng lạnh nhạt trả lời.

“Lý Phi Yến.”

“A... Thì ra là Yến muội muội, ngươi là người mới đến phải không? Ta mời ngươi ăn một bữa nhé.”

“Hừ! Đồ ăn là miễn phí, ai cần ngươi mời, nói ra mà không biết ngượng.”

Một vị hoàng tử khác cũng có mặt ở đây không nhịn được thái độ kiêu ngạo của Vinh Khang liền lên tiếng châm chọc.

“Ngươi là ai?”

Vinh Khang nhú mày nhìn Mã Thương, Mã Thương liền cười lạnh nói:

“Ta chính là hoàng tử Văn Nam quốc, Mã Thương.”

“Văn Nam quốc là nơi khi ho cò gáy nào, bốn hoàng tử không biết.”

“Vậy Thái Nguyệt quốc là nơi quỷ quái nào? Ta cũng không biết.”

“Ngươi...”

Hai bên bắt đầu đầu vô mồm, Lý Phi Yến không hứng thú quay sang thiếu nữ dẫn đường vẫn đang im lặng đứng đó hỏi:

“Tỷ tỷ không ngăn bọn họ sao?”

Thiếu nữ cười cười nói:

“Tuy Tư Nhất thành nghiêm cấm động thủ nhưng hai vị hoàng tử này tuổi nhỏ vô tri lại còn chưa động tay động chân, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu, vả lại, ngăn bọn họ gây gỗ không nằm trong chức trách của ta.”

Lý Phi Yến cười khẽ, thiếu nữ này chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nhiều nhất cũng chỉ lớn hơn hai người Mã Thương và Vinh Khang có một hai tuổi mà thôi, nàng nói hai người kia nhỏ tuổi vô tri chính là cười bọn họ ngu ngốc thiếu năng còn gì.

Ngay lúc này, Vinh Khang và Mã Thương quay sang nhìn nàng, bọn họ nhận ra, cùng đối phương cãi nhau là không có ý nghĩa, Vinh Khang bày ra vẻ mặt thân thiện nhất mà hắn có nói:

“Yến muội muội, hay là ngươi đi cùng ta, ta bảo đảm nhất định chiếu cố tốt ngươi.”

“Hừ! Lý Phi Yến, chúng ta đến cùng một nơi, ngươi chắc biết nên chọn bên nào rồi chứ?”

Mã Thương sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Thiếu niên nóng nảy thích tranh phong!

Lý Phi Yến cảm thấy buồn cười vì sự ngây thơ của hai người này, ở đây mọi người đều giống như bọn họ là người tham gia Tiên Duyên Hội, đối với tu sĩ thân phận ở thế tục vốn dĩ không quan trọng, đem thân phận ra cũng chỉ hù được mấy thiếu niên thiếu nữ ngây thơ không trải sự đời thôi.

“Dựa vào cái gì ta phải đi theo các ngươi? Các ngươi là ai chứ? Nếu muốn làm hoàng tử thì về hoàng cung tìm mẹ của các ngươi mà dựa vào đi, ở nơi này các ngươi cũng chỉ giống như chúng ta mà thôi.”

“Ngươi...”

Sắc mặt hai người Mã Thương và Vinh Khang trực tiếp biến xanh, tức giận gơ tay chỉ vào Lý Phi Yến, ánh mắt lộ ra ác độc.

Mã Thương mới đầu tức giận nhưng rất nhanh hấn bình tĩnh lại, hấn cũng biết rõ lời Lý Phi Yến nói không sai, nhất thời ghen hòng không nói được lời nào

“Sao ngươi dám nói như thế với Khang ca ca, lập tức quỳ xuống nhận lỗi!”

Ngay lúc này, thiếu nữ đi cùng Vinh Khang nhảy vào trừng mắt nhìn Lý Phi Yến, hùng hổ ra lệnh, Lý Phi Yến lười chấp nhất với nàng ta, bình thân đứng đó làm như không nghe thấy.

Thiếu nữ tức giận nhưng lại không biết phải làm sao, ủy khuất nhìn Vinh Khang, hai mắt đỏ bừng chực khóc.

“Khang ca ca, nàng ta kiêu ngạo như vậy, Khang ca ca nhất định phải cho nàng ta một bài học.”

“Lý Phi Yến, bọn hoàng tử là người rộng lượng, nếu ngươi cuối đầu xin lỗi, đi theo hầu cận ta, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Vinh Khanh kiêu ngạo nhìn Lý Phi Yến, bộ dạng như đã đại phát từ bi.

Lý Phi Yến nhú mày, lạnh nhạt nói hai chữ:

“Cút đi!”

Vinh Khang trợn mắt nhìn nàng, nhất thời kích động thất thố, hấn gơ cánh tay lên muốn tát đến.

Thân thủ của hấn cũng xem như không tệ, tốc độ ra tay rất nhanh, thế nhưng không may người hấn gặp phải lại là Lý Phi Yến, nàng chỉ nhẹ nhàng nghiêng người ra sau một chút đã tránh được bàn tay của hấn.

Vinh Khang đánh vào không khí, cảm thấy cực kỳ mất mặt, sắc mặt đỏ bừng, hấn nghiêng răng nghiêng lợi lại muốn ra tay lần nữa.

Thiếu nữ dẫn đường kia lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Tur Nhất thành nghiêm cấm động thủ, Vinh sư đệ, ngươi không nên gây chuyện nữa.”

Vinh Khang dừng lại, sắc mặt vẩn vèo, sau đó trừng mắt âm u nhìn Lý Phi Yến.

“Xem như ngươi may mắn.”

Lý Phi Yến cười lạnh, không thèm tranh chấp với hấn, thế nhưng ngay lúc này có một người lên tiếng xen vào.

“Sai rồi, người may mắn chính là ngươi đó.”

Lý Phi Yến lập tức ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, một thân ảnh nhỏ nhắn đang ôm lan can nhìn xuống bọn họ, người này trên mặt mang một cái mặt nạ quý dữ tợn nên không nhìn ra mặt mũi.

Thiếu nữ đi cùng Vinh Khang vừa rồi đột nhiên hét lên.

“Á, quý quý...”

Sau đó thiếu nữ quay đầu bỏ chạy mất dạng, Lý Phi Yến kinh ngạc, dù mặt nạ kia hơi dữ tợn một chút nhưng làm gì mà sợ đến vậy chứ?

Trong lúc đó, sắc mặt của Vinh Khang cũng biến thành khó coi, âm thầm trốn đến một bên.

Không đợi Lý Phi Yến tự hỏi xong, thân ảnh trên lầu hai đột nhiên nhảy xuống kéo theo một loạt tiếng kinh hô, nhưng may mắn là người kia thân thủ không tệ, dễ dàng tiếp đất an toàn, mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Người kia vừa chạm đất liền chạy nhanh đến trước mặt Lý Phi Yến, ánh mắt ẩn trong mặt nạ sáng lên, nghiêng ngả đánh giá Lý Phi Yến một lượt, đột nhiên người này vung nắm đấm ra đánh đến, tốc độ so với Vinh Khang nhanh gấp mười lần, lực lượng cũng vượt trội hơn hấn.

Lý Phi Yến giật mình, theo phản xạ né sang một bên tránh đi nắm tay của đối phương, lùi lại ba bước, kéo giãn khoảng cách.

Lý Phi Yến cũng hơi khó chịu, nhú mày hỏi:

“Tại sao ngươi động thủ với ta?”

Đối phương phát ra tiếng cười thanh thúy trong trẻo, lúc này Lý Phi Yến mới nhận ra người này rõ ràng là một tiểu cô nương.

“Thú vị! Tiếp chiêu.”

Tiểu cô nương lại xông lên tấn công, tốc độ cực kỳ nhanh, Lý Phi Yến nhú mày, đã không còn kiên nhẫn, có người đột nhiên đến đánh nàng, sao nàng có thể đứng yên.

Lý Phi Yến cũng không chần chờ, xông lên đánh trả, với ưu thế về thể lực, dù đối phương có chiêu thức bài bản cùng tốc độ đặc biệt linh hoạt, nhưng nàng vẫn không rơi xuống hạ phong.

Đến lúc này, thiếu nữ dẫn đường kia vốn lạnh nhạt đứng một bên đột nhiên xông ra giữa, mạnh mẽ chộp lấy nắm tay cả hai đang vung ra, ngay sau đó, thiếu nữ không khỏi kinh ngạc nhìn hai người, nhất là khi nhìn Lý Phi Yến, ánh mắt có một tia kinh dị.

Thiếu nữ rõ ràng là một tu sĩ, thế nhưng chỉ đỡ nắm tay của hai tiểu nha đầu mà lại hơi chấn động thân mình.

“Khụ... Từ Nhất thành nghiêm cấm động thủ.”

Thiếu nữ kia ra vẻ bình thản nói, nhưng không ai thấy đôi bàn tay giấu trong tay áo của nàng đang run rẩy, cánh tay đỡ quyền của Lý Phi Yến đã bị vỡ xương bàn tay, đau đớn không nói, còn cánh tay đỡ quyền của người đeo mặt nạ kia cũng cảm thấy tê dại nhừ nhôi vì bị đánh trúng huyết đạo trong lòng bàn tay.

Thiếu nữ đeo mặt nạ thu tay lại, cười lên ha hả, tung tăng chạy về phía Lý Phi Yến.

Lý Phi Yến lập tức cảnh giác.

Người này điên rồi, lại muốn động thủ sao?

Nhưng không như Lý Phi Yến nghĩ, đối phương không có lại động thủ, ánh mắt trong mặt nạ sáng rực nhìn nàng rồi hưng phấn vui mừng nói:

“Tốt quá, tìm được rồi, từ hôm nay ngươi chính là bằng hữu của ta.”

(Đây là truyện thứ hai của mình sau Chiến Trường Hậu Cung, đã sửa được lỗi chính tả và dấu câu, mong được các bạn tiếp tục ủng hộ và góp ý)

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Vinh Cơ

Lý Phi Yến bị thái độ của đối phương làm sững sờ.

Lúc đến gần mọi người mới thấy, chiều cao của Lý Phi Yến và thiếu nữ đó là bằng nhau, vóc dáng cũng tương đương.

Chỉ kỳ quái là một người mang mặt nạ quỷ vừa xấu lại dữ tợn còn một người lại là mặt ngọc mày ngài, môi hồng răng trắng, rõ ràng chính là một cái tiêm nạng trở thành mỹ nhân tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành, rơi vào mắt người ta cảm thấy cực kỳ đối lập.

Thấy Lý Phi Yến kinh ngạc nhìn mình, tiểu cô nương liền chộp lấy cánh tay của Lý Phi Yến, lắc lắc có ý thúc giục.

“Mau nói chuyện a, đồng ý đi mà, bằng hữu! Đồng ý đi... Ngươi không đồng ý ta sẽ không để cho ngươi đi.”

Khóe miệng Lý Phi Yến run lên hai cái.

Lại gặp phải rắc rối, ôn thần mặt dày ép người ta kết bằng hữu với mình còn có thể nói với giọng điệu ăn vạ như vậy sao? Muốn uy hiếp nàng?

Sắc mặt Lý Phi Yến trầm xuống, mạnh mẽ rút tay về.

“Vị tỷ tỷ này, tiểu muội cùng tỷ tỷ vừa mới gặp mặt đã thấy không hợp, không cách nào cùng tỷ tỷ làm bằng hữu, mời tỷ tỷ đi tìm người khác đi.”

Thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Lý Phi Yến, tiểu cô nương này không những không giận mà ngược lại còn phát ra tiếng cười hi hi nói:

“Sai rồi, sai rồi... Ngược lại mới đúng, chúng ta chưa quen đã thân, sẽ là bằng hữu tốt, trực giác nói cho ta biết như vậy, ngươi chính là tỷ muội tốt, bằng hữu tốt của ta.”

Lý Phi Yến hít sâu một hơi kiềm chế cảm giác muốn đánh người này xuống, nàng cười lạnh nói:

“Ta không quan tâm trực giác gì đó của ngươi, ta không có hứng thú cùng ngươi chơi đùa đâu, tránh ra!”

“Không, ta nhất quyết rồi, từ trước đến giờ chưa có ai có thể làm bằng hữu với ta, ta nhất định phải bắt ngươi trở thành bằng hữu.”

Lúc này đến lượt gân xanh trên trán Lý Phi Yến nhảy lên ba cái.

“Ngươi muốn làm bằng hữu của ai không liên quan gì với ta, ta không muốn làm bằng hữu với ngươi.”

Nói xong Lý Phi Yến quay sang thiếu nữ dẫn đường.

“Tỷ tỷ, mời dẫn đường, ta muốn về phòng.”

Thiếu nữ dẫn đường nghe Lý Phi Yến nói vậy liền gật đầu, quay lưng đi đến cầu thang, nhóm người Lý Phi Yến cũng đi theo phía sau, vừa rồi Lý Phi Yến cùng thiếu nữ kia ra tay, mấy người Mã Thương đều nhìn thấy rõ ràng, ánh mắt nhìn Lý Phi Yến nhiều thêm một tia kính sợ, không dám có ý kiến gì đi theo phía sau.

Tiểu cô nương kia đưa mắt nhìn theo bóng lưng bọn họ, nàng nắm chặt nắm tay, đột nhiên há miệng hét lớn.

“Ta nói rồi, ta nhất định sẽ thuyết phục được ngươi... Đúng rồi, ta gọi là Vinh Cơ, ngươi tên là gì hả?”

Lý Phi Yến rung mình một cái, ngay lập tức tăng nhanh bước chân, nàng cảm thấy nàng nên tránh đưa diện này xa một chút.

Trực giác của nàng mách bảo, nếu dính dáng đến đồ diện đó thì phiền phức sẽ tìm đến nàng dài dài.

.....

Căn phòng của Lý Phi Yến nằm ở cuối hành lang trên tầng ba, căn phòng này rộng tám thước, từ cửa sổ có thể nhìn xuống con đường nhộn nhịp phía dưới, một đêm ngủ ngon giấc không có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, vào sáng sớm hôm sau.

Cộc cộc cộc...

Một tiếng gõ cửa đánh thức Lý Phi Yến, nàng hơi nhú mồm bước xuống giường, sau đó tiến đến mở cửa, xuất hiện trước mắt là một tiểu cô nương trạc tuổi nàng, mặc một bộ váy màu xanh ngọc ngào nhưng vẫn không ngọt bằng nụ cười trên môi người mặc.

Tiểu cô nương này rất xinh xắn, so với nàng cũng không kém hơn, vừa thấy đối phương, trực giác liền cho nàng biết người này là ai, khiến nàng cảm thấy phiền phức như vậy chỉ có thể là cái đồ diện hôm qua mà thôi.

“Chào! Yến Yến, ngươi đã chịu làm bằng hữu của ta hay chưa?”

Àm!

Lý Phi Yến mạnh mẽ đóng cửa, từ trong phòng truyền ra giọng nói buồn bực.

“Tại sao ngươi biết tên của ta?”

“Ta đã tra hỏi Vinh Khang.”

“Ta muốn ngủ, đừng làm phiền ta.”

“Được... Vậy trưa nay ta lại đến tìm ngươi.”

.....

Buổi trưa trong đại sảnh của khách điểm, Lý Phi Yến ngồi ăn cơm một mình trong góc, ngay lúc đang uống canh, một bàn tay đột nhiên nhảy ra vỗ mạnh lên vai nàng.

“Yến Yến.”

Phụt!...

Lý Phi Yến bị sắc nước canh.

.....

Buổi tối, Lý Phi Yến đang đứng bên cửa sổ ngắm đường phố tấp nập người qua lại, đủ loại người đủ loại môn phái đi lại nhanh nhẹn trên đường.

Ở Tư Nhất thành có quy định không được phi hành, đương nhiên quy định đó chỉ dành cho người có tu vi thấp.

Ngay lúc Lý Phi Yến đang nghĩ ngợi lung tung thì cửa sổ phía bên kia đột nhiên tự động "két" một cái mở ra, một người như con khỉ dùng cả tay chân bám trên cành cây đại thụ ở bên ngoài đang vẫy tay với nàng.

“Yến Yến... Chúng ta cùng đi chơi đi.”

Xém chút Lý Phi Yến đã hét toáng lên vì tưởng gặp ma.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Cốc cốc cốc!...

“Yến Yến, trời hôm nay rất đẹp, chúng ta cùng nhau đi dạo đi.”

“Cút!”

.....

Sáng sớm hôm sau nữa, Lý Phi Yến chậm rãi mở cửa phòng của mình thò đầu nhìn ra bên ngoài, phát hiện không có ai, nàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới mạnh dạn ra khỏi phòng, trong lòng tự nghĩ:

Chắc chắn cái đồ điên kia đã bỏ cuộc rồi, thật tốt quá!

Ngay khi Lý Phi Yến nghĩ như vậy thì đột nhiên có một thân ảnh từ lối rẽ cạnh cầu thang nhảy ra.

“Yến Yến, cuối cùng cũng đợi được ngươi.”

Lý Phi Yến tròn trăng mắt.

Gặp quỷ rồi!

Ngay lập tức, nàng quay đầu chạy lấy người.

“Yến Yến... Đừng chạy!”

.....

Mấy ngày sau, Lý Phi Yến đang ngồi ở trong... nhà xí, đột nhiên...

Ầm!

Cửa nhà xí bị người ta một cước đạp bay, Lý Phi Yến tròn mắt há mồm nhìn Vinh Cơ hai tay chống nạnh xuất hiện trước mặt.

“Yến Yến... Tìm được ngươi rồi.”

Hai giây sau.

“Khôn kiếp!”

Chỉ nghe một tiếng hét kinh thiên động địa từ trong nhà xí phát ra.

Một phút sau, trước cửa lớn của khách điểm, giọng hét đó đang rít gào phẫn nộ.

“Vinh Cơ... Bước ra đây, ta với ngươi liều mạng”

“Ha ha... Yến Yến! Cuối cùng ngươi cũng chịu chơi cùng ta rồi à.”

Quyển 1 - Chương 20: Lão đầu ở bản

Trên một con đường trong Tư Nhất thành, một lão đầu ăn mặc nhếch nhếch bần bần tay cầm bầu rượu vừa uống vừa lúc lắc lưng lay đi trên đường, đột nhiên hắn phát hiện ở trước mặt có náo nhiệt, lão đầu liền lùi tới, chen chúc thò đầu qua lỗ kẻ nào đó nhìn vào trong sân một khách điếm, chỉ thấy hai thân ảnh nhỏ bé đang ẩu đả, mặc dù hai thân ảnh này không phải tu sĩ, đánh nhau cũng chỉ dựa vào thể lực mà thôi nhưng sở dĩ lại thu hút nhiều người như vậy là vì cả hai đều là tiểu cô nương chưa đến mười tuổi vô cùng xinh đẹp khả ái, cách đánh nhau cũng rất thú vị.

Thế nhưng càng xem hai mắt lão đầu càng phát sáng, nhất là khi nhìn vào ánh mắt của hai tiểu nha đầu kia.

Lý Phi Yến tay cầm một đoạn gỗ dài như một cây trường côn, thân hình của nàng nhẹ nhàng như chim yến, bay nhảy khắp nơi, cách di chuyển cũng thay đổi liên tục, lúc thì như con báo, lúc lại như đại bàng núi xoe móng vuốt đánh tới.

Trên tay Vinh Cơ cũng có một đoạn gỗ ngắn, nàng dùng thanh gỗ làm kiếm liên tục phá chiêu công kích của Lý Phi Yến, rõ ràng có thể nhìn ra kiếm pháp của nàng rất không tệ.

Chỉ thấy Vinh Cơ bị Lý Phi Yến tấn công dồn dập, chống đỡ đều phải cố hết sức nhưng vừa đánh nàng còn vừa cười ha ha, ánh mắt cuồng nhiệt sáng ngời.

Cùng lúc đó, Lý Phi Yến tấn công chiêu chiêu đều là nhanh gọn và đơn giản nhất nhưng đều là nhắm ngay chỗ yếu mà công vào, tuy sắc mặt nàng lạnh lùng nhưng ánh mắt của nàng cũng cuồng nhiệt không kém.

“Dừng tay!”

Đột nhiên có hai thân ảnh đồng loạt xuất hiện từ hư không, bọn họ vung tay một cái, Lý Phi Yến và Vinh Cơ liền bị tách ra, bị kéo về hai hướng khác nhau, một người trong đó chính là chương môn nhân của Hoa Dương Môn, người còn lại là một trung niên nam nhân sắc mặt nghiêm khắc, hai người này đều là tu sĩ kim đan kỳ, muốn ngăn cản Lý Phi Yến và Vinh Cơ ẩu đả thật là vô cùng dễ dàng.

“Ta vừa mới ra ngoài một chút liền gây chuyện?”

Trung niên nam nhân trừng mắt nhìn Vinh Cơ, hắn chính là trưởng lão của Xích Hành Môn, vậy mà cứ phải ra mặt giải quyết rắc rối mà vị tiểu bá vương này gây ra hết lần này tới lần khác, hắn cảm thấy da mặt có chút bị tổn hao rồi.

“Không có gây chuyện mà, ta chỉ là cùng Yến Yến đối luyện mà thôi.”

Vinh Cơ ngay lập tức phản bác, chương môn Hoa Dương Môn cũng quay lại nhìn Lý Phi Yến, ánh mắt rõ ràng bất thiện, Lý Phi Yến là ai? Là kẻ không biết nhìn sắc mặt người khác sao? Ngay lập tức nàng nở nụ cười ngọt ngào nói:

“Đúng vậy, ta cùng Vinh Cơ chỉ là luyện tập một chút chuẩn bị cho Tiên Duyên Hội mà thôi.”

Vinh Cơ nghe Lý Phi Yến nói vậy, tròn mắt đảo qua một vòng, ngay lập tức chạy đến kề vai bá cổ cũng Lý Phi Yến.

“Đúng, đúng... vì chúng ta là bằng hữu mà, bằng hữu đối luyện chỉ là chuyện thường.”

Lý Phi Yến liếc mắt nhìn Vinh Cơ, âm thầm cắn chặt răng.

Vô si!

Trong khi đó Vinh Cơ lại cười mỉa mỉ.

Chương môn Hoa Dương Môn nhướng mày nhìn bọn họ, bà là chương môn một phái còn là cường giả kim đan làm sao có thể không nhìn ra mách khéo của hai tiểu nha đầu được cơ chứ, thế nhưng bà cũng không muốn làm chuyện nhiều lời, ngoài cửa lớn đang có rất nhiều người vây xem đấy, da mặt của bà đã sắp bị ánh nhìn của bọn họ mài hỏng, tốt nhất là nên giải quyết nhanh gọn.

Không chỉ mỗi chương môn Hoa Dương Môn mà cả vị trưởng lão Xích Hành Môn cũng là nghĩ như vậy.

“Được rồi được rồi, các ngươi chỉ cần nhớ kỹ trong thành Tư Nhất nghiêm cấm tranh đấu cho dù các ngươi chỉ là mấy tiểu hài tử nhưng Cửu U Giáo cũng sẽ có biện pháp trừng phạt đấy.”

Hoa Dương chương môn cổ tình hù dọa hai đứa nhỏ, nhưng sự thật là hai đứa nhỏ đánh nhau kẻ gánh chịu sẽ chính là trưởng bối các nàng. Lúc này trưởng lão Xích Hành Môn cũng nói:

“Còn ba ngày nữa Tiên Duyên Hội Lăng Xuyên sẽ bắt đầu, các ngươi yên phận cho ta.”

Nghe hai người này nói, Lý Phi Yên và Vinh Cơ gật đầu liên tục, nhóm người vây xem ngoài cửa thấy mọi chuyện đã được giải quyết, lúc này mọi người liền giải tán, chỉ có một lão đầu ăn mặc bản thủ kia là vẫn đứng đó, nhìn hai bóng dáng nhỏ đang đứng bên kia, trong mắt của lão lóe lên tia sáng kì dị, khóe môi lão nhếch lên để lộ hàm răng ó vàng, không ai biết lão đầu này đang nghĩ gì.

Ngay lúc này, lão đột nhiên quay đầu lại, ngay lập tức thấy một lão khát cái đầu đội nón cỏ, tay chống gậy, trên mặt là một bộ râu quai nón rậm rạp, bên tay kia cầm một cái đùi gà đang đứng sau lưng mình.

Lão đầu bản thủ hơi kinh ngạc, mới vừa há miệng định nói chuyện thì đã bị đối phương cho cả cái đùi gà vào miệng, ngăn chặn lời hấn muốn nói.

Sau đó, lão khát cái chống gậy đi vào một ngõ hẻm vắng người, lão đầu bản thủ lập tức chạy theo, vừa vào hẻm nhỏ thì thân ảnh hai người đồng loạt biến mất như chưa từng tồn tại.

.....

Buổi tối hôm đó:

Cốc cốc cốc!

“Yến Yến, bằng hữu của ngươi đến rồi này, đừng trốn nữa, chúng ta đi dạo chợ đi.”

Lý Phi Yên đang đã tọa trong phòng mở mắt ra, mới đầu là thần sắc tức giận sau đó lại chuyển thành bất đắc dĩ, nàng có cảm giác như thực nữ gặp phải tên lưu manh, hoàn toàn không có cách nào, Lý Phi Yên cuối cùng cam chịu.

Vinh Cơ đang đứng bên ngoài liên tục hô hoán, đột nhiên cửa mở, Lý Phi Yên ăn mặc chỉnh tề bên hông đeo túi nhỏ bước ra.

“Yến Yến, ngươi cuối cùng cũng chịu ra.”

“Hừ! Không ra ngươi sẽ ở đó la lối làm phiền ta.”

Nói xong Lý Phi Yên quay người đi, Vinh Cơ liền đuổi theo.

“Yến Yến, ngươi đi đâu?”

“Không phải ngươi nói muốn đi dạo chợ sao?”

Hai mắt Vinh Cơ lập tức sáng lên, sau đó cùng sóng vai với Lý Phi Yên rời khỏi khách điếm, trông cả hai hăng hái vô cùng.

“Ha ha... Đây là lần đầu tiên ta được đi dạo với bằng hữu đó.”

“Chẳng lẽ ngươi không có bằng hữu nào khác hay sao?”

“Không có, ngay cả huynh đệ tỷ muội cũng không chơi với ta, người ngoài thì sợ ta, có người lại muốn lợi dụng ta, tóm lại không có ai làm bằng hữu với ta cả.”

“Hừ! Ta xem vì ngươi là “Đồ Diên” nên không ai thèm chơi với ngươi.”

“Nói bậy, ta là thẳng thắn, ta không diên.”

Lý Phi Yên nhìn Vinh Cơ, thở dài nói:

“Mà nói trước với ngươi, bất kỳ ai ở gần ta đều có kết cục không được tốt, không chừng một ngày nào đó bỏ mạng cũng nên, ngươi đừng có hối hận.”

Lúc nói những lời này, trong mắt Lý Phi Yên ẩn hiện một cổ âm u.

Lệ Cơ cười cười bất cần, lạnh nhạt nói:

“Ta cũng không mấy may mắn đâu, nếu ngươi bị ta làm liên lụy xui xẻo theo thì cũng không được oán ta.”

Hai người nhìn nhau, cuối cùng mỉm cười không nhiều lời vô ít nữa.

Ai ai cũng có quá khứ của chính mình, cũng từng trải qua mất mát, chính vì thế đối với bọn họ, bằng hữu thân nhân chính là khát vọng cũng là nỗi sợ lớn nhất. Một khi đã nhận một bằng hữu thì đồng nghĩa với nhiều thêm một thân nhân.

Hai tiểu cô nương xinh xắn như vậy cùng đi dạo chợ đương nhiên sẽ làm cho người nhìn cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Cái chợ mà Vinh Cơ dẫn Lý Phi Yến tới chỉ cách khách điểm của bọn họ ở ba con đường, một cái chợ đêm duy nhất của phạm nhân trong Tư Nhất thành, nhưng theo lời của Vinh Cơ thì ở đây cũng sẽ phát hiện đồ của tu tiên giới.

“Hôm qua Vinh Khang mua được một cái phù lục cấp một ở đây đó.”

Vinh Cơ vừa nhìn ngó xung quanh vừa nói, Lý Phi Yến cũng có chút hứng thú nhìn khắp nơi, cả một con đường bày mấy trăm gian hàng nhỏ, phía dưới chỉ trải duy nhất một tấm thảm liền thành một gian hàng, người bán hàng ngồi ở phía bên trong, bên ngoài đặc mấy loại hàng hóa, có trang sức trân cẩu, có dao kéo đao kiếm đủ loại, có thảo dược khô héo nhìn không ra hình dạng, có da lông dã thú, còn có mấy chỗ bán đủ loại đồ vật hình dạng kỳ quái... Ngoài ra còn có mấy quán ăn vật nhỏ vô cùng đông đúc.

“Da yêu thú đây, đến mua da yêu thú đi.”

“Cái này mà là da yêu thú sao?”

“Vị sư huynh này, người xem cái này nếu không phải da yêu thú thì là cái gì đây? Người đã gặp da dã thú bình thường có màu lông như vậy sao?”

“Bánh bột nướng đây, hai tiểu cô nương, dùng chân nếm thử bánh bột nướng gia truyền nhà ta đi.”

“Linh thảo tiên gia đây, ăn vào một miếng có thể trừ được bách bệnh, tăng thêm tuổi thọ, mau mau đến xem.”

Khung cảnh nhộn nhịp này khiến Lý Phi Yến bất ngờ, ở một tòa thành dành cho tu sĩ mà cũng có một nơi bình dị thế này, thật là hiếm thấy!

“Thật loạn!”

“Đúng vậy, nhưng đến rồi thì chính ta cũng nên mua gì đó chứ, không thể về tay không được, đi thôi.”

Vinh Cơ kéo lấy Lý Phi Yến bước đến một quầy hàng, quầy hàng này bán rất nhiều thứ hỗn loạn, người bán là một nam nhân trung niên, thấy hai tiểu cô nương bước đến, nam nhân trung niên này liền mỉm cười nhiệt tình hô:

“Hai tiểu cô nương cứ tự nhiên xem đi, hàng của ta đều là hàng tốt, vô cùng đặc biệt nhé, như cái này, hòn đá này nhìn như bình thường như cứng rắn vô cùng, dùng đao kiếm chém vào ngay cả một vết xước cũng không lưu lại... Còn có miếng kim loại này, các người nhìn đi, dù nó là kim loại nhưng hình dạng lại giống hệt một cái lá cây, nhìn qua cứ tưởng là lá cây thật đấy.”

Lý Phi Yến nhướn mày, giơ tay cầm lấy một lá cây khô vàng trên tay nam nhân trung niên, quả thật cầm vào liền biết chất liệu chính là kim loại, cảm thấy thú vị Lý Phi Yến liền hỏi:

“Cái này giá bao nhiêu?”

“Ha ha... Tiểu cô nương thật biết nhìn hàng, được rồi, xem như mở cửa đại các đại lợi... Ta chỉ lấy của người một trăm lượng thôi.”

“Cái gì? Một trăm lượng? Người muốn cắt cổ người sao?”

Lý Phi Yến trừng mắt nhìn trung niên nhân, một miếng sắt không biết công dụng vậy mà đòi giá trên trời, Vinh Cơ cũng bày ra vẻ mặt tức giận nói:

“Đúng đó, rõ ràng là lừa người mà, người thấy chúng ta nhỏ tuổi nên muốn lừa gạt phải không? Ta sẽ la lớn cho mọi người cùng nghe.”

Trung niên nhân sắc mặt ngay lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Hừ! Hai tiểu nha đầu các người có mắt mà không biết thái son, ta đường đường là tu sĩ luyện khí kì, các người dám nói ta lừa gạt?!”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đồng loạt giật mình, liếc mắt nhìn kĩ trung niên nam nhân, Lý Phi Yến tập trung cảm quan, lập tức nhận ra người này thật sự là tu sĩ.

Nhưng Vinh Cơ lại không có cảm quan mạnh như Lý Phi Yến, nàng làm ra vẻ không tin nói:

“Người là tu sĩ tại sao còn cần ngân lượng phạm nhân làm gì, rõ ràng là lừa người.”

“Hừ! Ta là tu sĩ nhưng người nhà của ta thì không phải, thế nào, bây giờ hai người các người có mua hay không?”

Vinh Cơ và Lý Phi Yến nhìn nhau, thật ra hai người đều đến để tham gia Tiên Duyên Hội, bất kể kết quả mấy ngày nữa như thế nào cũng sẽ được thu nhận vào một môn phái tu tiên, bất quá là tùy thuộc vào biểu hiện sẽ được vào môn phái tu tiên cấp độ nào mà thôi, ngân lượng đối với bọn họ đã không mấy quan trọng nữa. Thế nhưng bất nguồn từ bản chất của nữ nhân, Lý Phi Yến vẫn cảm thấy không cam lòng, ngay lập tức chuyển sang chế độ gây thơ, cười đáng yêu nói:

“Đại thúc, ta chỉ là đứa nhỏ chín tuổi, trong người không có nhiều tiền như vậy, người xem... Hay là đại thúc người giảm giá một chút đi, có được không?”

Đại thúc trung niên nhìn Lý Phi Yến diễn trò, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ.

“Không cần đóng kịch với ta, nhìn cách ăn mặc của các người chính là mấy đứa may mắn đến tham gia Tiên Duyên Hội rồi, còn nói nghèo, định lừa ai chứ?”

Lần này đến lượt Lý Phi Yến đen mặt, Vinh Cơ ở một bên ngay lập tức nhảy ra cứu bằng hữu, nhìn một lượt trong đám hàng hóa của đại thúc trung niên, với người cảm quan không nổi bật nhưng lại có trực giác đặc biệt nhanh nhạy khác thường như nàng, liếc mắt một cái đã ngay lập tức tập trung vào một viên đá màu đỏ sẫm, không chân chừ, Vinh Cơ bắt lấy viên đá giao lên.

“Như vậy đi, chúng ta mua hai cái, mua cả hai đại thúc người xem có thể giảm giá không?”

Đại thúc trung niên nhìn hòn đá trong tay Vinh Cơ, lại nhìn cái "lá" Lý Phi Yến đang cầm, ánh mắt hơi nghĩ ngợi, cuối cùng mới lộ ra vẻ bất mãn nói:

“Thôi được rồi, mỗi loại bớt mười lượng, tổng cộng một trăm tám mươi lượng.”

Lý Phi Yến tròn mắt.

Cái gì chứ? Đây là quầy hàng đồng giá một trăm lượng sao?!

.....

Trên đường cái, Lý Phi Yến và Vinh Cơ lại tiếp tục dạo chơi, hai người sau một hồi trả giá dây dưa cùng trung niên nam nhân kia, cuối cùng cũng mua được hai món vật phẩm kia với giá một trăm sáu mươi lượng.

Lý Phi Yến đối với biểu hiện của Vinh Cơ rất là ngạc nhiên.

“Không ngờ người là công chúa mà cũng rành chuyện mua bán như vậy.”

“Hừ! Ở mãi trong cung thì buồn chán lắm, ta rất thường trốn ra ngoài chơi đó.”

“Ồ! Hai nha đầu kia hô hô hô... Đợi chút, đợi chút...”

Ngay lúc cả hai đang nói chuyện thì một lão đầu xuất hiện bên cạnh bọn họ, lão đầu ăn mặc rất bản thủ, một tay hất cầm bầu rượu, một tay lại cầm đũa gắp, cười híp cả hai mắt lộ ra hàm răng vàng ố, râu tóc đều rối bời, dính đầy dầu mỡ.

Lý Phi Yến và Vinh Cơ liền nhăn mặt, Cơ công chúa ngay lập tức ăn ngay nói thật.

“Lão đầu, sao người lại ở bản như vậy a? Thối muốn chết!”

Trên trán Lý Phi Yến đầy hắc tuyến, đưa mắt nhìn Vinh Cơ, trong đầu nàng lúc này chỉ có một ý nghĩ:

Mình quả thật kết nhầm bằng hữu rồi, rắc rối, quả là quá rắc rối!

Tuy không cảm nhận được dao động linh lực từ người lão nhưng Lý Phi Yến sớm đã biết, cảm ứng của nàng đối với tu sĩ tu vi càng cao thì càng mất tác dụng, như trường hợp môn Hoa Dương Môn vậy, nàng không cảm nhận được dao động từ tu sĩ kim đan, mà lão đầu này vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt của bọn họ như vậy, tất nhiên lão không phải là một người bình thường, rõ ràng là một tiền bối tu vi ít nhất là kim đan kỳ, thế nhưng vừa mở miệng ra thì cái “đồ điên” này liền đắc tội đối phương, thật sự là điên!

Không để cho Cơ công chúa được nói một câu thẳng thắn đến vô duyên thứ hai, Lý Phi Yến liền lên tiếng.

“Lão tiền bối này, không biết có chuyện gì không?”

Lão đầu nhìn Lý Phi Yến, cười ha ha nói:

“Không cần lo lắng, ta không có tức giận, sẽ không đánh nha đầu này đâu, ta đến là muốn nói với các người, các người rất hợp với chúng ta, hãy gia nhập môn phái ta đi.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ nghe lão đầu nói như vậy liền kinh ngạc nhìn lão.

“Ha ha... Ta xem các người căn cốt rất được, tính cách cũng rất không tồi, vô cùng thích hợp với môn phái của ta, ha ha ha...”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau trao đổi một cái, lại nhìn bộ dạng nhếch nhác của lão đầu, cả hai liền có chút ngán ngẩm, Lý Phi Yến bắt đầu đi nói:

“Tiền bối, xin hỏi, môn phái của ngài gọi là gì?”

“Hô hô... Không thể nói được.”

“Vậy môn phái của tiền bối là tiểu môn phái hay đại môn phái?”

Ánh mắt Vinh Cơ đầy nghi ngờ nhìn lão đầu, sau đó nói tiếp.

“Sẽ không phải là môn phái của khát cái đấy chứ?”

Lão đầu nghe Vinh Cơ nói vậy liền lộ ra vẻ suy nghĩ sau đó cười hô hô nói:

“Quả thật mấy tên gia hỏa cùng thời với ta đều rất thích làm khát cái.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đồng loạt sùng người.

Thật sự là môn phái của khát cái?

“Nhưng mà các ngươi yên tâm, vào môn phái của ta các ngươi nhất định sẽ không hối hận, dù địa bàn của môn phái ta coi ra không lớn gì... Nhưng mà... Nhưng mà tuyệt đối có thể chơi.”

“Tiền bối, nếu ngài không nói ra tên của môn phái ngài thì chúng ta biết phải quyết định thế nào được.”

“Aizz!... Không phải là ta không muốn nói mà là vì không thể nói, nếu không những kẻ khác sẽ nổi điên nói ta phá luật âm thầm chiêu dụ người trước, sau đó lấy cớ gây khó dễ.”

Lý Phi Yến không biết phải nói gì.

Tiền bối! Ngươi khẳng định việc ngươi đang làm không phải là chiêu dụ sao?

Trông mắt Vinh Cơ đảo vòng vòng, đột nhiên cười nói:

“Chúng ta sẽ suy nghĩ đề nghị của lão đầu ngươi, Yến Yến, chúng ta đi.”

Nói xong Lý Phi Yến liền bị Vinh Cơ lôi đi, lão đầu ở phía sau nói với theo.

“Các ngươi nhớ đó, trong Tiên Duyên Hội nhất định phải từ chối mấy cái ra về mình hay ho, bày ra tư thế thượng môn lớn mạnh kia, nhất định phải chọn chúng ta trước nha.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ tăng nhanh bước chân, chạy mất dép, bất kể sau này thế nào, hiện tại chạy mới đúng là thượng sách.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Tiên Duyên Hội bắt đầu

Ba ngày sau, Lý Phi Yến một lần nữa lên linh khí phi hành hình chiết lá kia, bởi vì hôm nay là ngày Tiên Duyên Hội bắt đầu.

Hoa Dương chương môn điều khiển linh khí di chuyển trong một đoàn đội được dẫn dắt bởi trung môn Mai Kiếm Các hướng vào sơn môn của Cửu U Giáo.

Lại nói Lăng Xuyên đại lục là do Cửu U Giáo quản lý, dưới có sáu trăm mười bốn trung môn, mỗi trung môn lại phụ trách khoảng mười tiểu môn.

Mà Hoa Dương Môn, Xích Hành Môn dưới sự cai quản của Mai Kiếm Các.

Nếu nói Tư Nhất thành rộng lớn xa hoa khiến Lý Phi Yến khó tin sợ hãi thì sơn môn của Cửu U Giáo trước mắt chính là một thế giới chỉ có trong tưởng tượng, thậm chí năng lực chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra được một khung cảnh có mức độ khổng lồ hùng vĩ như vậy.

Sơn môn của Cửu U Giáo là cả một sơn mạch khổng lồ phóng hết tầm mắt của phàm nhân cũng chỉ nhìn được một bộ phận nhỏ mà thôi, vô số ngọn núi xuyên qua cả mây, mà trên từng đỉnh núi này đều có những kiến trúc đồ sộ như được dành cho người khổng lồ, xây dựng hết sức cầu kỳ sùng sùng đứng đó, tiên khí bất phàm.

Lúc này, hơn ngàn pháp khí phi hành cùng nhau xuất hiện nhìn như một đám mây đủ màu sắc đang kéo đến.

Bay được nửa canh giờ mới đến cửa một sơn cốc cực lớn, bên trong sơn cốc có cái gì không ai biết được vì trong đó tràn ngập sương mù trắng xóa, bằng mắt thường là không cách nào có thể nhìn thấy được bên trong.

Từ pháp bảo phi hành lục tục có người đi xuống, Lý Phi Yến nhìn ra xung quanh, số lượng người tham dự Tiên Duyên Hội thật sự rất nhiều, lên đến con số gần vạn người.

Lúc này, từ trong màn sương trong cốc bay ra trăm bóng người, những người này đều mặc y phục màu xám của đệ tử ngoại môn Cửu U Giáo.

Cuối cùng bay ra là một trung niên nhân một thân y phục màu đen.

Chưông môn các phái liền tiến lên chào hỏi vị trung niên nam nhân này, sau đó bọn họ lên linh khí của mình rồi đi, trước sơn cốc cuối cùng chỉ còn lại gần vạn thiếu niên thiếu nữ.

Trung niên nhân nhìn một lượt vạn người chen chúc ngoài sơn cốc, hấn vung tay lên, mấy trăm thiếu niên thiếu nữ bất chợt bị cuốn lên không trung, bọn họ còn chưa kịp la lên sợ hãi đã đột ngột biến mất.

Lý Phi Yến tròn mắt ngạc nhiên nhìn thủ đoạn thần kỳ của trung niên nhân, trong lòng bất giác nảy sinh một tia hâm mộ.

Thật lợi hại!

Lúc này có người ngạc nhiên hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì, bọn họ biến đi đâu rồi.”

“bọn họ không cần tham gia ải này, đã được ta thu vào pháp bảo, nếu các ngươi vượt qua được Thiên Chu sơn cốc sẽ gặp lại bọn họ.”

Vừa nghe vị trưởng lão kia nói vậy, mọi người bên dưới lại nhao nhao lên.

“Vì cái gì bọn họ lại không cần tham gia chứ? Còn chúng ta thì sao?”

Trung niên nhân sắc mặt bình thản, như đã lường trước được chuyện này, hấn lạnh nhạt nói:

“Bọn chúng đã nhập luyện khí kỳ, khác với các ngươi.”

Đến lúc này không khí mới yên tĩnh lại, trung niên nhân nói tiếp.

“Đây là Thiên Chu sơn cốc, là cửa ải đầu tiên của Tiên Duyên Hội, các ngươi có mười ngày vượt qua cửa ải này, nhớ cho kỹ.”

Nói xong trung niên nhân không giải thích gì thêm đột nhiên biến mất.

Gần trăm ngoại môn đệ tử của Cửu U Giáo cũng lần lượt bay vào màn sương mù, trước sơn cốc lại bắt đầu nháo loạn lên.

Lý Phi Yến thấy người chủ trì đều đã biến mất hết, nàng cũng không như đám “hoa trong lòng kính” kia ngu ngốc ở đó chỉ biết nhiều lời nói nhảm.

Đưa mắt quan sát qua tình hình, Lý Phi Yến cảm thấy không ổn, lập tức đưa mắt tìm Vinh Cơ, rất nhanh nàng nhìn thấy Vinh Cơ đang chen lấn tiến về phía này, Lý Phi Yến nhanh chóng tiến lên kéo Vinh Cơ ra khỏi đám đông.

Vinh Cơ nhìn xung quanh, đôi mắt giảo hoạt sáng lên, nói nhỏ với Lý Phi Yến.

“Có cần ta tạo chút tác động không?”

Lý Phi Yến lôi Vinh Cơ trốn sau một tảng đá lớn, sau đó mới quay sang hỏi:

“Ý ngươi là sao?”

“Là thế này.”

Vinh Cơ giảo hoạt cười cười, đột nhiên lớn tiếng hét lên.

“Không nghe vị tiền bối kia nói sao? Chúng ta chỉ có mười ngày, các ngươi còn chần chờ cái gì chứ, đám ngu ngốc này!”

Vì xung quanh bốn bề là vách núi, tiếng hét lớn của Vinh Cơ lập tức được khuếch đại vang vọng cả khoảng đất trống trước cửa sơn cốc.

Lời Vinh Cơ vừa dứt, không khí như nổ tung.

“Đứng rồi! Chúng ta phải mau lên, chỉ có mười ngày thôi.”

“Mau... Mau đi thôi.”

Ngay lập tức ngoài cửa son cốc trở nên rối loạn, Lý Phi Yến đã sớm liệu được điều này cho nên mới kéo Vinh Cơ trốn vào một chỗ an toàn.

Cửa son cốc rộng đến ba trượng, không thể xem là hẹp, thế nhưng với số lượng chín mươi ngàn người như thế này thì cảnh chen lấn dẫm đạp lên nhau là không thể tránh khỏi.

“Ngươi la lên làm gì?”

Lý Phi Yến trừng mắt nhìn Vinh Cơ, Vinh Cơ chớp mắt ra vẻ vô tội.

“Ngươi kéo ta đi trốn không phải vì biết sẽ xảy ra chuyện này à.”

“Ta cũng không có bảo ngươi kích động đám đông thêm.”

Vinh Cơ bĩu môi.

“Ta không nói rất nhanh cũng sẽ có người khác phản ứng lại thôi.”

“Đúng vậy, ta và ngươi có thể đoán được tình hình, người khác cũng có thể, vậy tại sao người ta không lên tiếng?”

Vinh Cơ ngạc nhiên chớp mắt nhìn Lý Phi Yến, vốn dĩ là người thông minh nàng rất nhanh hiểu ra vấn đề.

“Bọn họ đợi ta lên tiếng trước.”

“Xem như ngươi thông minh, sau trận chiến dẫm đạp này, nếu có người biết được là ngươi hô hoán nhất định sẽ âm thầm ghi hận ngươi.”

Vinh Cơ trợn mắt, tức giận nói:

“Ghi hận ta thì cứ đến, ta không sợ!”

Lý Phi Yến trừng mắt liếc Vinh Cơ một cái.

“Cũng may cho ngươi, vừa rồi tình hình rối loạn, chắc sẽ không ai nhận ra là giọng nói của ngươi đâu.”

Vinh Cơ lập tức bất mãn.

“Đã vậy ngươi còn cố tình hù dọa ta.”

“Để cho ngươi một bài học, sau này đừng có nóng nảy hành động ngu ngốc.”

Trong lúc hai người nói chuyện, tình hình bên kia đã dịu đi một chút, từng bóng người xông vào màn sương mù biến mất.

Đợi qua thời gian chừng hai khắc chung, trước cửa son cốc không còn bóng người, mặt đất dưới chân ngược lại bị dẫm đến bằng phẳng.

Có không ít người bị thương sau trận chen lấn vừa rồi cũng cố gắng tập tễnh bước vào son cốc.

Lúc này, Lý Phi Yến và Vinh Cơ mới bước ra, bọn họ nhanh chóng phát hiện không ít người cũng đi ra từ chỗ ẩn nấp, số lượng chừng vài trăm người, những người này đều giống như Lý Phi Yến, không muốn làm chìm đầu đàn cho nên mới bất động chờ đợi kẻ khác tiến lên thí mạng trước, vậy mới nói, không phải ai cũng là đồ ngu ngốc.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, không một ai động.

Một thiếu niên ở gần chỗ Lý Phi Yến và Vinh Cơ đột nhiên bước ra, thiếu niên này dung mạo bình thường, trông có vẻ là người khôn khéo, tuổi tác không chênh lệch mấy với Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

Hắn không quan tâm đến những người khác, liếc mắt nhìn hai người, cười cười rồi tiến thẳng vào son cốc.

Thấy vậy Lý Phi Yến nói:

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Vinh Cơ không có ý kiến, hai người cũng tiến vào ngay sau đó.

Đợi khi bóng lưng bọn họ biến mất trong màn sương, những người khác mới bắt đầu hành động.

Thoáng chốc ngoài cửa son cốc thật sự không còn một bóng người, tình cảnh hỗn loạn trên mặt đất là minh chứng duy nhất chứng tỏ có một số lượng không nhỏ người vừa mới ở đây.

Tiên Duyên Hội chính thức bắt đầu.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Thạch tri chu

Vượt qua màn sương mờ ảo chừng mười trượng, Lý Phi Yến nhận ra bên trong sơn cốc không phải tràn ngập sương mù như nàng tưởng, màn sương mù kia chỉ như một lớp màng phủ lên sơn cốc mà thôi.

Sơn cốc này cực lớn, chẳng khác nào một khu rừng rậm, nhưng khác ở chỗ là ánh sáng không rõ ràng như ở bên ngoài, vì ánh sáng mặt trời đã bị sương mù trời nổi trên không trung che bớt đi.

Nhìn vô số đại thụ cao ba bốn trượng hiện ra trước mắt, Lý Phi Yến không khỏi hít sâu một hơi, cảm giác quen thuộc khiến nàng cảm thấy tự tin không ít. Lăn lộn trong rừng chính là sở trường của nàng.

Vinh Cơ đưa mắt nhìn quanh, hưng phấn nói:

“Yến Yến, không thấy ai hết, chúng ta đi thôi.”

Lý Phi Yến quay sang nhìn Vinh Cơ, nghi ngờ hỏi:

“Ngươi đã từng vào rừng chưa?”

Ánh mắt Vinh Cơ sáng ngời, không chút che giấu trả lời.

“Chưa từng.”

Lý Phi Yến lập tức đen mặt.

“Không có kinh nghiệm, ngươi không lo lắng à?”

“Không phải có ngươi rồi sao?! Đây là lần đầu tiên ta vào rừng rậm giống thế này, ta cảm thấy rất thú vị.”

Nhìn sắc mặt sáng lạn của vinh Cơ, Lý Phi Yến run run khoe miệng, cuối cùng nàng chỉ có thể thở dài.

“Được rồi, theo sát sau lưng ta.”

Vinh Cơ lập tức đồng ý.

“Ta biết rồi.”

Lý Phi Yến lại nói:

“Đây là cửa ải đầu tiên của Tiên Duyên Hội, nhất định Cửu U Giáo đã sắp đặt trở ngại gì đó, chúng ta nhất định phải cẩn thận.”

Vinh Cơ nghe vậy mới thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc gật đầu. Lúc này hai người nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng kéo tới, đoán biết là nhóm người phía sau đã đuổi đến, Lý Phi Yến không chần chờ nữa, quay lưng chạy nhanh vào trong rừng cây, Vinh Cơ cũng lập tức đuổi theo.

Xung quanh là vô số cổ thụ cao mấy trượng, ánh sáng bị tán cây rậm rạp che khuất làm không gian càng thêm âm u mờ tối, nhưng với cảm quan mạnh mẽ của mình, Lý Phi Yến không hề gặp trở ngại gì dù tầm nhìn bị thu hẹp chỉ thấy rõ được một trượng xung quanh.

Lý Phi Yến di chuyển như một con mèo, thậm chí không hề phát ra tiếng động nhờ vào khả năng khống chế thân thể cực kỳ tinh chuẩn, mỗi khi tiếp đất nàng đều cố tình vận người một chút giảm bớt tác động khi va chạm, tốc độ cực nhanh, với tốc độ như vậy, Lý Phi Yến không khỏi ngạc nhiên vì Vinh Cơ vẫn có thể bám sát phía sau nàng.

Tuy không có kinh nghiệm di chuyển trong rừng nhưng nhờ vào tố chất thân thể dẻo dai, tốc độ di chuyển chính là sở trường của Vinh Cơ, mà điều đáng kinh ngạc nhất chính là khả năng bắt chước của nàng, không đến một khắc thời gian quan sát, Vinh Cơ đã có thể bắt chước giống hệt cách di chuyển của Lý Phi Yến, không sai biệt một chút, vị trí đặt chân cũng hoàn toàn trùng với vị trí Lý Phi Yến từng bước qua trước đó.

Lý Phi Yến không khỏi thầm mắng một câu: Đồ quái vật!

Hai người chạy được nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy có gì nguy hiểm, thế nhưng thần sắc cả hai càng lúc càng ngưng trọng. Lý Phi Yến nhíu mày, trong lòng thoáng qua một tia bất an. Vinh Cơ đột nhiên nói:

“Yến Yến, ta cảm thấy có gì đó bất thường.”

“Ta cũng vậy.”

Lý Phi Yến tập trung tất cả cảm quan cảm nhận xung quanh nhưng lại không cảm thấy có điểm gì khác thường, càng như vậy nàng càng bất an.

“Yến Yến, dừng lại chút đã.”

Lý Phi Yến không khỏi dừng bước chân, quay đầu nhìn Vinh Cơ, lần đầu tiên nàng thấy thần sắc Vinh Cơ nghiêm túc như vậy.

“Chuyện gì thế?”

“Yến Yến, chúng ta chạy được chừng mười dặm rồi, những người tiến vào trước chúng ta đang ở đâu, sao lại không thấy ai hết?”

Lý Phi Yến gật đầu nói:

“Ta cũng đang tự hỏi đây, tuy sơn cốc này rất lớn nhưng có nhiều người tiến vào như thế, không lý nào một người cũng không gặp được, chuyện này thật sự không bình thường.”

“Theo ta thấy, với tốc độ của chúng ta, đáng ra đã sớm đuổi kịp nhóm người tiến vào trước đó mới phải.”

Trong lúc hai người đang bàn luận, đột nhiên Lý Phi Yến cảm thấy một dao động sinh mạng phát ra dưới một gốc cây cách đó vài trượng, nàng lập tức nói:

“Đằng kia có gì đó.”

Vinh Cơ cũng đưa mắt nhìn theo, nhưng ngay sau đó nàng la lên.

“Yến Yến, nhìn kia.”

Trước khi Vinh Cơ kinh hô, Lý Phi Yến cũng đã phát hiện trên đỉnh đầu bọn họ có khác thường.

Hai người cùng lúc lùi lại.

Bộp bộp!

Từ trên tán cây rậm rạp phía trên có hai con nhện toàn thân như được sinh ra từ đá xanh, thân dài gần một trượng rơi xuống đúng vào vị trí hai người đứng, kích cỡ khổng lồ gần bằng một chiếc xe ngựa, cùng ngoại hình dọa người tám mắt tám chân thô to đầy lông của chúng khiến hai người biến sắc. Tại gốc cây mà Lý Phi Yến phát hiện khác thường cũng bò ra một con tương tự.

Vinh Cơ lập tức rút ra một thanh kiếm ngắn giấu trong giày, quay đầu thấy Lý Phi Yến vẫn bất động liền hỏi:

“Yến Yến, ngươi không có vũ khí sao?”

“Hai tay ta chính là vũ khí.”

Lý Phi Yến nghiêm mặt nói một câu, sau đó rút hai sợi vải cuộn trên thắt lưng ra quấn lên bàn tay mình.

“Đồ Điên, bây giờ chúng ta biết được vì sao không thấy một bóng người rồi đó.”

Vinh Cơ nhìn nhìn ba con nhện to lớn đang di chuyển cực kỳ chậm chạp, tám con mắt trên đầu chúng như đang quan sát hai người, nàng nhỏ giọng nói:

“Chúng muốn bao vây chúng ta, Yến Yến, bây giờ tính thế nào?”

Lý Phi Yến nhìn tình hình, khẽ nhíu mày.

“Lũ nhện này không tầm thường, đánh được thì đánh, không được thì lập tức chạy.”

Ngay lúc này, ba con nhện đang chậm rãi chuyển động, đột nhiên một con trong đó mạnh mẽ nhảy lên, tám cái chân như những cái móc sắc cực kì đáng sợ giương ra đâm đến trước mặt hai người.

Lý Phi Yến đã sớm có chuẩn bị, nhanh chóng nhảy sang một bên tránh đi, trong lúc đó Vinh Cơ cũng có hành động tương tự. Ngay khi vừa tiếp đất phía bên kia, Lý Phi Yến chuyển người nhanh chóng nhảy lên, tám cái chân nhện thật quá đáng sợ, phương pháp tốt nhất để tiếp cận nó đồng thời tránh được tám cái chân chính là từ trên không, với sức mạnh của thân thể, nàng dễ dàng nhảy lên lưng con nhện, vung tay vừa định đánh lên đầu nó thì đột nhiên

nàng cảm thấy nguy hiểm áp đến. Vừa quay đầu nhìn lại, Lý Phi Yến biến sắc nhìn một cái lưới nhện màu trắng rộng hai thước đang bay về phía mình. Một trong hai con nhện đá vẫn đứng bên ngoài thấy Lý Phi Yến nhảy lên lưng đồng bạn liền phun ra một tấm lưới dẹt từ tơ nhện muốn chụp lấy nàng.

Trong lúc nguy cấp, may mắn Lý Phi Yến phản ứng nhanh, mạnh mẽ bật một cái nhảy lên không trung tránh được, nàng lộn một vòng rồi rơi xuống một cành cây cách mặt đất hai trượng, sức bật của nàng không nhỏ, con nhện dưới chân bị đập ngã xuống đất, nhưng với lớp giáp sát dày trên người, nó không hề hấn gì, lập tức đứng lên, bò sang một bên, trong lúc đó cái lưới nhện kia đã chụp lên thân cây bên cạnh, rõ ràng chúng đang phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Lý Phi Yến sắc mặt càng khó coi.

Khó chơi rồi!

Vinh Cơ chứng kiến mọi chuyện, nàng cũng nhận ra ba con nhện này linh trí cực kỳ cao, còn biết hỗ trợ lẫn nhau, nàng nghiêng răng nghiêng lợi hô:

“Yến Yến, ta đến đây.”

Ngay khi Vinh Cơ định xông qua thì con nhện đá thứ ba đột nhiên bật lên giơ chân đâm đến nàng, Vinh Cơ lập tức lùi lại tránh đi.

Ầm!

Hai cái chân nhện đâm mạnh xuống mặt đất, đâm ra hai cái lỗ sâu hăm.

Vinh Cơ tuy tránh thoát được nhưng sắc mặt nàng càng thêm khó coi, bất giác nuốt nước bọt, nếu cái chân kia mà đâm lên thân thể nàng thì sợ rằng kết cục sẽ là chết không toàn thây.

Không đợi Vinh Cơ kịp nghĩ nhiều, con nhện trước mặt lại tiếp tục giơ hai cái chân trước ra đâm đến, Vinh Cơ cố gắng né tránh, con nhện cũng không bỏ qua, sáu cái chân còn lại bò theo không bỏ.

Ầm Ầm Ầm!

Tiếng động mỗi khi cái chân kia đâm xuống mặt đất khiến người ra sợ hãi, Vinh Cơ chỉ có thể chặt vật trốn tránh. Trong lúc đó tình hình của Lý Phi Yến cũng không tốt hơn.

Thấy nàng nhảy lên cây, con nhện vừa phun lưới nhện kia cũng tiến đến, tám cái chân móc lên thân cây nhanh nhẹn bò lên. Lý Phi Yến nhìn con nhện đang đuổi tới, lại nhìn con nhện vừa bò sang một bên kia đang đứng đó quan sát hai người nàng và Vinh Cơ, sẵn sàng hỗ trợ cho đồng bọn của nó. Cách tấn công bộ ba này thật sự cực kỳ khó đối phó.

Đầu óc Lý Phi Yến xoay chuyển cực nhanh, tình hình này sợ là đánh không nổi rồi, nàng lập tức quyết định, lớn tiếng hét lên.

“Đồ điên, không đánh nổi, chúng ta chạy.”

“Người chạy trước đi.”

Vinh Cơ cực kỳ chặt vật, bị đuổi chạy một đoạn xa, cách vị trí ban đầu trăm thước, hai cái chân của con nhện kia liên tục công kích, ngay cả thời gian để thở nàng cũng không có, chỉ cần phản ứng chậm một chút, nàng sẽ lập tức bị đâm nát bấy. Lý Phi Yến thấy vậy, trong lòng thầm mẫn nhưng hành động cũng không chút chậm trễ, nàng tung người nhảy từ cây này sang cái cây khác, hai con nhện đang quan sát nàng lập tức phản ứng, ầm ầm đuổi theo bên dưới. Lý Phi Yến nhanh chóng di chuyển trên tán cây tiếp cận con nhện đang công kích Vinh Cơ.

Con nhện kia như nhận ra nguy hiểm, tốc độ công kích Vinh Cơ hơi chậm lại một chút, Vinh Cơ lập tức bắt lấy cơ hội, vung kiếm chém vào một cái chân của nó, chỉ nghe một tiếng động như chạm phải vật cứng, cả cánh tay của Vinh Cơ run theo thanh kiếm, bị đánh bật ra, trên chân con nhện kia ngược lại chỉ để lại một vết máu nhỏ.

Sắc mặt Vinh Cơ tái nhợt, cánh tay đau nhức khiến nàng càng tỉnh táo, run giọng hét lớn:

“Chúng là yêu thú, Yến Yến, mau chạy đi.”

Lý Phi Yến sớm đoán được chúng là yêu thú rồi, có linh trí như thế không phải yêu thú thì có thể là cái gì. Trong lòng Lý Phi Yến lúc này có một tia bất đắc dĩ, nàng thật sự đã xem thường Tiên Duyên Hội rồi, muốn trở thành đệ tử đại môn phái hàng đầu cả Đông Thiên đại thế giới làm sao có thể dễ dàng cơ chứ, nhưng cơ hội ở ngay trước mắt, nàng không cam tâm chấp nhận thất bại. Đưa mắt nhìn lại, thấy hai con nhện phía sau sắp đuổi đến, nàng biết nếu còn chần chờ cả hai không thể thoát thân, không còn cách nào, Lý Phi Yến cắn chặt răng, trong lòng hét lên.

Liều mạng!

Hai chân nàng dồn hết sức đập mạnh lên cành cây mình đang đứng, cành cây không chịu nổi lực lượng của nàng liền gãy lìa, còn nàng thì bất thình lình như một mũi tên, một trong hai con nhện đang đuổi đến mạnh ngẩng đầu, lập tức phun ra một cái lưới nhện, Lý Phi Yến đang ở trên không trung, vốn dĩ không thể tránh né, vù một cái bị lưới nhện phủ lấy, tuy nhiên tốc độ lao xuống không hề giảm, toàn thân nàng như mũi tên, cứ thế mạnh mẽ đâm thẳng lên đỉnh đầu của con nhện đá trước mặt Vinh Cơ.

Àm!

Thân thể to lớn của con nhện này bị đại lực đánh lên, ầm một cái đập xuống mặt đất. Phải nói Lý Phi Yến cực kỳ may mắn, suy đoán của nàng vậy mà chính xác, toàn thân con nhện được một lớp giáp cứng bao phủ đao thương bất nhập, một cú đập như thế không tính là gì, nhưng tám con mắt trên đỉnh đầu của nó thì lại cực kỳ yếu ớt, trong khi Lý Phi Yến đã dùng tất cả lực lượng của mình đâm thẳng xuống đúng vị trí tám con mắt kia, lập tức mắt nó liền bị chấn nát nát, con nhện đau đớn giãy giụa trên đất, hai con nhện còn lại như phát điên rít lên một tiếng khiến người ta lạnh gáy.

Vinh Cơ vốn đang kinh hãi sững sờ, bị tiếng rít đáng sợ này đánh tỉnh, nàng không hề chần chừ chạy đến ôm lấy Lý Phi Yến đang bị lưới nhện trói chặt sớm bị văng ra một bên, Vinh Cơ cắn răng ôm Lý Phi Yến quay đầu bỏ chạy.

Trong lúc đó, Lý Phi Yến đã hôn mê bất tỉnh.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Ô nhện

Vinh Cơ ôm theo Lý Phi Yến chạy phía trước, hai con nhện đá vẫn cực nhanh đuổi theo phía sau.

Àm Àm!

Chúng di chuyển rất nhanh, gần như là phát điên liều mạng truy đuổi, Vinh Cơ vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, sắc mặt trắng xanh, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Lý Phi Yến vẫn bị lưới nhện trói chặt, bị Vinh Cơ vác trên vai, mắt nhắm nghiền như đang ngủ, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng đã bị thương, đó chính là hậu quả của cú va chạm toàn lực khi nãy, tuy thân thể mạnh mẽ nhưng dù sao nàng cũng không phải tu sĩ, va chạm với một con yêu thú, lực phủ ngũ tạng đương nhiên chịu không nổi.

Chạy được một khắc chung, Vinh Cơ chạy vào một khoảng đất trống rộng đến mấy dặm, ở giữa là một đại thụ cực lớn, cao mấy chục trượng, tán cây che phủ chu vi cả dặm, khiến Vinh Cơ khiếp sợ chính là, trên đại thụ treo mấy ngàn cái kén, mà mỗi cái kén đang bọc lấy một người, những người này đều là người tiến vào cốc trước tiên, hiện tại bọn họ bị trói trong kén, sắc mặt bình thản như đang ngủ say, trên thân cổ thụ còn bám vào mấy trăm con nhện đá giống như hai con đang truy sát các nàng.

Rất nhanh bọn chúng phát hiện ra sự tồn tại của hai người, lập tức ồ ạt nhảy xuống, hai con nhện phía sau hiện tại cũng đã đuổi đến. Vinh Cơ vừa nhìn đã muốn hôn mê bất tỉnh, trong lòng bất giác xuất hiện một tia tuyệt vọng, nhưng sau đó, nàng ép mình loại bỏ tia tuyệt vọng kia, cho dù hiện tại nàng đã bị bao vây, đám nhện hơn trăm con từ từ áp sát. Hai mắt Vinh Cơ mở to, mạnh mẽ bỏ Lý Phi Yến xuống đất, nàng đứng thẳng, tay cầm thanh kiếm ngắn của mình, ánh mắt lộ ra một cô hào khí khó nói.

“Đến đi, cho dù hôm nay ta có chết cũng phải kéo một trong các người chết chung.”

Ngay lúc này, Lý Phi Yến đột nhiên ọc ra một ngụm máu, nàng vốn đã bị thương, lại bị Vinh Cơ thô bạo quăng xuống đất, vết thương nặng thêm, chính vì thế dù đang hôn mê, máu vẫn tự động từ miệng ọc ra, đám nhện xung quanh đột nhiên chấn động, cả đám bắt đầu lùi lại cách hai người chục mét, bắt đầu rít lên, tiếng rít như đang thị uy cũng giống như đang cầu xin tha thứ.

Vinh Cơ kinh ngạc nhìn bọn nhện không dám tiến đến gần nữa, trong lòng khó hiểu, chẳng lẽ chúng bị nàng dọa sợ? Vinh Cơ quan sát bọn nhện một lát, thấy chúng bắt đầu nằm rạp xuống đất, miệng lại rít lên khiến đầu nàng ong lên khó chịu, nàng cố gắng cúi xuống định xem xét tình hình của Lý Phi Yến, đến lúc này nàng mới nhận ra Lý Phi Yến đã ới máu.

“Yến Yến!”

Vinh Cơ giật mình, vội vàng gỡ lưới nhện mắt trên người Lý Phi Yến ra, đến lúc này nàng mới giật mình nhận ra, tơ nhện cực kỳ mềm mại, chẳng khác nào tơ lụa, trói lên người cũng không hề chặt, mất chút công sức liền dễ dàng mở ra, khiến Vinh Cơ ngạc nhiên là vừa thoát khỏi lưới nhện, Lý Phi Yến đã lập tức mở mắt tỉnh lại.

“Chẳng lẽ tác dụng của lưới nhện này là khiến người ta hôn mê?”

Lý Phi Yến vừa tỉnh lại liền nghe thấy tiếng rít chói tai, nhìn qua thì thấy mình bị một đám nhện bao vây, nàng lập tức choáng váng, kinh hô:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa hô lên, ngực lập tức cảm thấy đau nhói, khóe môi lại tràn ra một tia máu tươi, Vinh Cơ thấy vậy liền hỏi:

“Yến Yến, nguoi không sao chứ?”

Lý Phi Yến quay sang nhìn Vinh Cơ.

“Sao chúng ta lại ở đây?”

Vinh Cơ bắt đầu nói:

“Nguoi đập chết con nhện kia, sau đó liền bị lưới nhện làm hôn mê, ta mang theo nguoi bỏ chạy, không ngờ chạy một hồi lại không may chạy vào ổ nhện.”

Lý Phi Yến ngẩng đầu liền nhìn thấy mấy ngàn cái kén treo trên thân đại thụ kia, sắc mặt liền ngưng trọng, lại nhìn đám nhện nằm rạp xuống ở xung quanh mà không tấn công, chỉ ở đó rít gào, năng liên nhủ mày hỏi:

“Chúng tại sao lại như vậy?”

Hai mắt Vinh Cơ sáng lên, hắt cườm kiêu ngạo nói:

“Bị ta hù dọa nên chúng không dám tấn công chúng ta nữa.”

Lý Phi Yến không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh dị.

“Nguoi hù dọa chúng hả? Hù dọa như thế nào?”

“Hi hi... Ta nói sẽ đồng quy vu tận với một trong chúng nó.”

“Ồ!”

Lý Phi Yến nhìn đám nhện nằm rạp thành một vòng cách bọn họ hai mươi thước, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Bọn này thông minh đến mức hiểu được không muốn làm chim đầu đàn luôn à?

Lý Phi Yến cảm thấy có chút khó tin, nhưng rất nhanh nằng vứt chuyện này ra sau đầu, nguyên nhân nào cũng không quan trọng bằng việc thoát khỏi nơi này, nằng kèm nén đau đớn, lao đảo đứng dậy, để cho Vinh Cơ đỡ lấy mình rồi nói:

“Nếu chúng bị nguoi hù sợ thì cứ việc phát huy đi, chúng ta thử xem có thể thoát khỏi vòng vây hay không.”

Vinh Cơ hơi do dự rồi cắn răng đỡ Lý Phi Yến cố tình chọn một hướng chậm rãi tiếp cận đám nhện kia, ngay lập tức, đám nhện trước mặt hai người tự động lùi lại, cả hai nhìn nhau, sắc mặt vui mừng, Vinh Cơ càng có thêm tự tin, giờ kiểm tra phía trước, hai mắt canh chừng đám nhện xung quanh, hai người cứ thế từ từ vượt qua vòng vây của bầy nhện.

Đội khi ra khỏi khoảng đất trống, một lần nữa trở lại rừng cây, Vinh Cơ lập tức cõng Lý Phi Yến trên lưng, nhanh chóng chạy đi, đám nhện không có đuôi theo bọn họ, chúng cũng không tiếp tục rít gào mà bỏ trở lại cây cổ thụ, không ai phát hiện, đám nhện lúc đi chuyển lại cố tình tránh xa bãi máu mà Lý Phi Yến phun ra lúc này, cứ như đám máu kia là thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Vinh Cơ cõng Lý Phi Yến chạy đi chừng vài chục dặm mới dừng lại, lúc này cả hai đã vô cùng mệt mỏi, tìm được một con suối nhỏ nghỉ chân, Vinh Cơ lập tức cởi giày ngâm chân vào nước mát, há miệng xuyết xoa một hơi, chỉ thấy bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn phồng rộp cả lên. Thương thế Lý Phi Yến cũng đã tốt hơn một chút, hái một cái lá cây mọc nước uống một ngụm, trong lòng ngực mới cảm thấy dễ chịu, nằng lại móc từ trong túi nhỏ ra một gói điểm tâm, thứ này là Lý Phi Yến chuẩn bị từ trước, vì ở khách điểm miễm phí đồ ăn, cho nên mỗi ngày nằng đều dặn bọn họ làm chút điểm tâm mang theo như vậy, lúc rảnh rồi có thể mang ra ăn, thói quen thích ăn vặt này từ kiếp trước đã có rồi, không ngờ hôm nay nhờ vậy không cần ăn quả đại.

Vinh Cơ ngửi được mùi điểm tâm lập tức chạy đến, Lý Phi Yến trừng mắt liếc nhìn Vinh Cơ một cái, nhưng cuối cùng cũng tiếc nuối chia cho nằng một nửa, rất nhanh mặt trời gần xuống núi, ánh sáng trong Thiên Chu cốc càng nhanh chóng biến mất, không gian chìm trong màn đêm đen đặc, hai người tìm một cái cây an toàn một chút rồi trèo lên cây nghỉ ngơi.

Lý Phi Yến lập tức khoan chân tu luyện, tuy không thể nhập luyện khí kỳ nhưng tu luyện cũng giúp ít rất nhiều cho việc dưỡng thương.

Vinh Cơ lúc này đã cực độ mệt mỏi, cả một ngày vừa đánh nhau với yêu thú, vừa mang theo Lý Phi Yến chạy nhiều dặm đường như vậy đã vượt qua giới hạn của nằng, nằm trên một tán cây rậm rạp rất nhanh đã bắt giấc ngủ luôn.

Ngày đầu tiên nhập Thiên Chu sơn cốc của bọn họ cứ thế vượt qua.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Nghịch lân của Vinh Cơ

Àm... âm âm!

“Yến Yến, cô lên!”

“Cô lên cái rắm, vết thương của ta không chịu nổi rồi, sắp ối máu đến nơi, mau công ta.”

“Chết tiệt!”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ cực kỳ chật vật bị một đám bò mộng hơn mười con đuổi theo, đám bò này toàn thân lông rậm màu nâu, trên đầu có một sừng, thân thể to lớn cao đến bốn thước, từ khi tiến vào Thiên Chu sơn cốc, đây là lần thứ tư bọn họ phải bỏ chạy trốn chết, nội thương của Lý Phi Yến chậm chạp không khỏi là vì quá trình chạy trốn liên tục đụng đến thương thế, đáng thương nhất là Vinh Cơ phải mang theo Lý Phi Yến bỏ chạy mỗi khi nàng không chịu nổi.

Ngay lúc này, hai người nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện phía trước, người kia trợn mắt há mồm nhìn hai người và đàn bò mộng phía sau, Lý Phi Yến nhận ra người này, hẳn chính là thiếu niên đã tiến vào sơn cốc trước bọn họ.

Sắc mặt thiếu niên thay đổi liên tục, sau một giây kinh ngạc, hẳn không chần chờ quay đầu bỏ chạy về một hướng khác, đám bò mộng cũng thấy hắn, từ trong đàn có một nửa số lượng đuổi theo thiếu niên, nhờ vậy mà chỉ còn tám con đuổi theo hai người mà thôi.

Rất nhanh hai người nhìn thấy một con sông, Vinh Cơ không hề giảm tốc độ mang theo Lý Phi Yến nhảy xuống sông bơi qua bên kia, đám bò mộng đến bên bờ, lại không tiếp tục đuổi theo, chúng đứng ở đó liên tục rống lớn, Lý Phi Yến cảm thấy tim phổi mình đau nhức, không cẩn thận uống mấy ngụm nước, Vinh Cơ cũng thê thảm chẳng khác là mấy, lát sau hai người mới bò lên được bờ bên kia, quay đầu thấy đám bò mộng rống một hồi rồi mới không cam lòng rời đi, cả hai thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười, sau đó nằm vật ra đất thở hổn hển.

“Ta không biết chúng ta có thể may mắn thoát chết được mấy lần nữa đây.”

Vinh Cơ khổ bức nói một câu, Lý Phi Yến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một hai ngày, đợi vết thương của ta tốt hơn đã, không thể cứ thế này được.”

“Ừ! Cứ như vậy đi.”

Ba ngày sau, một nơi nào đó trong Thiên Chu sơn cốc.

“A, mọi người dậy mau, có yêu thú.”

“Sao lại có nhiều yêu thú như vậy?”

“A...”

“Có kẻ hãm hại chúng ta, có kẻ dụ yêu thú đến.”

“Khốn kiếp! Là ai?”

“Bây giờ truy cứu là ai có quan trọng sao? Chạy mau!”

.....

“Khang ca ca, cứu muội với.”

“Ngươi nghĩ ta ngu sao?”

Vinh Khang mặt kệ thiếu nữ vẫn luôn đi cùng hắn bị một con chim lớn gấp đi, hắn quay đầu bỏ chạy, từ lúc nhập Thiên Chu sơn cốc, nếu hắn không nhanh chân chạy trong lúc đám yêu thú kia đuổi bắt những người khác thì hắn sớm đã không thể đi được đến đây, lần này nhóm của hắn bị người ám toán, có kẻ dụ đến một đám yêu thú, nhờ hắn chạy nhanh do vậy một lần nữa mới giữ được mạng.

Đội khi chạy rất xa, Vinh Khang mới dám quay đầu nhìn lại, không thấy bị đuổi bắt, hắn nhếch miệng cười lạnh.

“Đã đi đến đây thì phải dựa vào chính mình, vì các ngươi ngu xuẩn mới có kết quả như vậy, đừng trách ta.”

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh nhạt đột ngột truyền đến khiến Vinh Khang giật thót.

“Ngươi đúng là đủ độc ác đó, bọn họ đã tin tưởng ngươi đến như vậy kia mà.”

Vinh Khang kinh hãi ngẩn đầu, lập tức nhìn thấy Lý Phi Yến và Vinh Cơ không biết từ lúc nào đã đứng trên cành cây trên đỉnh đầu hắn.

“Các ngươi... Các ngươi...”

“Không ngờ lại tình cờ gặp ngươi ở đây, thật là trùng hợp.”

Hai người từ trên cao thả người nhảy xuống trước mặt Vinh Khang, hắn lập tức lui lại mấy bước, ánh mắt Vinh Cơ nhìn hắn tràn đầy khinh thường, trong lúc đó, Lý Phi Yến lại liếc đến thanh kiếm màu bạc trong tay hắn.

“Ngươi nhìn các gì?”

Vinh Khang lập tức giấu thanh kiếm trong tay mình ra sau lưng, Lý Phi Yến cười cười quay đầu nhìn Vinh Cơ hỏi:

“Cùng là người hoàng tộc, vì cái gì hắn có hạ phẩm pháp khí mà ngươi lại chỉ có một thanh kiếm cùn như vậy?”

Vinh Cơ liếc mắt nhìn Vinh Khang, ánh mắt che dấu một tia buồn bã nói:

“Chắc hoàng hậu đã đi cầu phụ hoàng cho hắn.”

“Ồ! Vậy còn ngươi, không ai cầu cho ngươi à?”

Lý Phi Yến cười cười hỏi, Vinh Cơ lập tức nổi cáu.

“Chết tiệt! Ngươi im miệng cho ta.”

Lý Phi Yến trừng mắt, hừ lạnh nói:

“Như vậy không phải rất không công bằng sao? Hắn ý có mẫu hậu giúp đỡ, có gì hay ho, chẳng lẽ không ai giúp đỡ, ngươi không thể tự mình đi đòi hả?”

Vinh Cơ buồn bực, bĩu môi tự nhiên khoát tay.

“Ta không cần.”

“Hừ! Chả trách hắn ở sau lưng mắng ngươi là tiện chủng, rõ ràng do ngươi không chịu chứng minh địa vị.”

Lời Lý Phi Yến vừa nói xong, sắc mặt Vinh Cơ liền biến đổi, ánh mắt lộ ra tia phẫn nộ, Vinh Khang khiếp sợ hét lên.

“Nàng ta nói vậy, Tam muội, ngươi nghe ta nói, nàng ta muốn ly gián chúng ta, ta không có nói ngươi là tiện chủng, ta... Đừng giết ta!”

Sắc mặt Vinh Khang cực kỳ khó coi, hắn sợ hãi liên tục lùi lại, Vinh Cơ không nói một lời đã xông lên, Vinh Khang giả vờ kinh sợ, thế nhưng đợi khi Vinh Cơ tiếp cận, hắn đột nhiên vung hạ phẩm pháp khí trên tay chém về phía Vinh Cơ, sắc mặt cũng nhiều thêm vẻ dữ tợn, Vinh Cơ hơi bất ngờ một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, hừ một tiếng nhẹ nhàng tránh đường kiếm của hắn, Vinh Khang hung ác hét lên.

“Tiện Chủng, ngươi muốn nhân cơ hội giết ta chứ gì? Ta vốn đã nhìn ngươi lâu lắm rồi, tiện chủng ngươi đi chết đi.”

Vinh Khang dù gì cũng là hoàng tử, vốn từng học qua kiếm pháp cơ bản, lại có hạ phẩm pháp khí, Vinh Cơ nhất thời không thể tiếp cận được hắn, Lý Phi Yến đứng bên ngoài nhìn, ánh mắt lộ ra hứng thú, kiếm pháp của Vinh gia quả thật không tệ, tốc độ ra chiêu rất nhanh, tuy nàng không giỏi dùng kiếm nhưng trước đây cũng từng được gia gia dạy kiếm pháp, kiến thức cơ bản đương nhiên biết rõ.

Vinh Cơ không dùng đến thanh kiếm ngắn của mình, vì vũ khí phạm nhân không thể nào đối chọi lại pháp khí tiên gia được, mang ra cũng không có tác dụng gì, tuy nhiên năng lực chênh lệch thì dù có là pháp khí tiên gia cũng không bù đắp nổi, rất nhanh Vinh Cơ bắt được sơ hở của Vinh Khang, nắm tay vung ra đánh đến.

Bốp!

Vinh Khang bị đánh một cái ngã ngửa, máu mũi tuôn trào, thanh kiếm trên tay cũng bị văng sang một bên, thấy Vinh Cơ lạnh lùng bước đến, ánh mắt hắn lộ ra sợ hãi, liên tục hô:

“Đừng giết ta, đừng giết ta!”

Lý Phi Yến không khỏi nhủ thầm, đúng là hoa trong lồng kính có khác, một chút khí phách nam nhi cũng không có, không kiên nhẫn nhìn Vinh Khang nữa, Lý Phi Yến bước đến nói:

“Được rồi, khóc cái gì mà khóc, vì ngươi dám xúc phạm Vinh Cơ, thanh kiếm này chúng ta tịch thu, xem như đền bù.”

Lý Phi Yến tiến lên nhặt lấy thanh kiếm của Vinh Khang, khiến nàng thất vọng nhất là tên này bị đoạt bảo mà ngay cả dũng khí nói một câu phản đối cũng không có. Phát hiện Vinh Cơ đứng đó nhìn chằm chằm Vinh Khang, Lý Phi Yến làm như không nhìn thấy ánh mắt lộ ra sát khí kia, quay đầu bắt lấy cánh tay của Vinh Cơ rồi đi.

“Được rồi, dù sao hần cũng là nhị hoàng huynh của ngươi, trừng phạt hần như thế đủ rồi, chúng ta đi, đợi lát nữa mùi máu dụ đến một đám yêu thú thì không hay đâu.”

Vinh Cơ không nói một lời, bị Lý Phi Yến lôi đi.

Vinh Khang ngồi đó, dùng ánh mắt vừa thù hận vừa sợ hãi nhìn theo cho đến khi bóng lưng hai người biến mất.

...

“Kiếm của ngươi nè.”

Lý Phi Yến đưa thanh kiếm vừa cướp được cho Vinh Cơ, đến lúc này sắc mặt của Vinh Cơ vẫn cực kỳ khó coi.

“Không phải ngươi muốn pháp khí của hần thôi sao, xông lên đánh một phát, sau đó đoạt lấy là được rồi, làm gì mà cứ kiếm chuyện với ta chứ?”

“Bởi vì ta muốn người ra tay là ngươi.”

Vinh Cơ khó hiểu đưa mắt nhìn Lý Phi Yến.

“Tại sao?”

“Vi hần là hoàng huynh của ngươi, hần cũng thật sự đã miễn ngươi là tiện chủng, ngươi tự tay đánh hần không phải là thích hợp hơn sao?”

Vinh Cơ liếc mắt nhìn Lý Phi Yến, sắc mặt tốt lên một chút cười nói:

“Ngươi bắt bình thay cho ta?”

“Hừ! Không phải chúng ta là bằng hữu à? Lý Phi Yến ta sẽ không để kẻ khác khi nhục bằng hữu của mình.”

Ánh mắt Vinh Cơ lập tức lộ ra tia cảm động, nhào qua ôm Lý Phi Yến hô:

“Quả là tỷ muội của ta, ta rất cảm động.”

Lý Phi Yến tròn mắt.

“Cảm động cái rắm, buông ta ra, đau!”

“Ha ha... Ta quên mất ngươi còn bị thương hi hi...”

Lý Phi Yến hừ một tiếng, sau đó đột nhiên hỏi:

“Lúc đó ngươi thật sự đã định giết Vinh Khang phải không?”

Vinh Cơ hơi sững lại, không nói lời nào, Lý Phi Yến lại nói:

“Ta nhận ra rồi, nghịch lân của ngươi chính là hai chữ tiện chủng.”

Sắc mặt Vinh Cơ cực kỳ âm trầm, nhúu mày đưa mắt nghiêm túc nhìn Lý Phi Yến.

“Ngươi là tỷ muội của ta, đừng để ta nghe ngươi nói hai chữ đó thêm lần nào nữa.”

Lý Phi Yến nhướn mày cười cười, sau đó gạt đầu đồng ý, cố tình nói sang chuyện khác.

“Ngươi tự mà lo liệu đi, lần này đoạt bảo của hần, sợ rằng ngươi khó có thể sống ở Thái Nguyệt quốc nữa.”

“Hừ! Nhiều năm như vậy rồi, như thế nào ta cũng có thể sống được, sợ cái gì? Vả lại, ta đâu cần trở về cái lồng giam chết tiệt đó nữa.”

Lý Phi Yến cười cười, hai người im lặng một lát, đột nhiên nàng bình thản hỏi:

“Đồ điên, ngươi đã từng giết người sao?”

Thân thể Vinh Cơ cứng đờ, im lặng không trả lời.

Lý Phi Yến lại nói:

“Ta đã từng giết người, mà không phải chỉ giết một người thôi đâu, nhưng ta chưa bao giờ hối hận.”

Vinh Cơ hít sâu một hơi, cười nói:

“Ta cũng vậy.”

Hai người lại tiếp tục tiến lên phía trước, nhất thời không ai nói thêm lời nào.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Lưu Dục

Đến ngày thứ tư, thương thế của Lý Phi Yến cuối cùng xem như ổn định lại, nhờ thân thể cường hãn và sự kiên trì tu luyện của nàng, ít ra cũng không phải cứ chạy mấy bước là lại động chạm đến nội thương. Một ngày này, bọn họ tiến vào một cánh đồng cỏ rất lớn.

Xi xì!

Một tiếng động phát ra trong đám cỏ cao đến nửa người xung quanh làm Lý Phi Yến dựng cả tóc gáy.

“Bên trái!”

Lý Phi Yến vừa kinh hô vừa tránh sang bên phải, Vinh Cơ cũng phản ứng rất nhanh nhảy lùi lại. Lúc bọn họ tránh đi thì một cái đầu rắn to cỡ bàn tay màu đỏ thẫm lộ ra, con rắn này ẩn nấp trong cỏ cao, chỉ lộ ra cái đầu nhìn hai người, đôi mắt của nó cũng là một màu đỏ thẫm, cảm giác cực kỳ máu tanh.

Lý Phi Yến nhìn con rắn, lập tức ra hiệu cho Vinh Cơ.

“Làm đi!”

Vinh Cơ ngẩn ra.

“Làm cái gì?”

“Không phải người có thể hù dọa bọn côn trùng thú nhỏ sao? Cơ hội đến rồi, hù dọa nó giống như hù dọa đám nhện kia đi.”

Vinh Cơ trợn mắt, mặt mày vắn vẹo.

“Người nói đùa hả?”

Lý Phi Yến trừng mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Không có.”

Ngay lúc này, một tiếng kêu quái dị từ một hướng khác kéo đến, con rắn lập tức ngẩng đầu, nó bắt đầu trường ra, thân thể uốn éo quỷ dị lắc lư nhảy múa, Lý Phi Yến và Vinh Cơ ngạc nhiên quay đầu nhìn thì thấy một người đi đến. Hai người lập tức nhận ra người này, chính là thiếu niên vừa gặp mấy ngày trước.

Thiếu niên này mặc một bộ y phục sạch sẽ màu xanh, dung mạo bình thường nhưng ánh mắt sáng ngời, rõ ràng là người tinh minh, lần trước nhờ hắn thu hút đi một nửa đám bò mộng mà hai người dễ thở hơn một chút, lần này lại gặp hắn ở đây, bọn họ và thiếu niên này thật sự có duyên.

Trên tay thiếu niên cầm một chiếc lá đưa lên miệng mình thổi ra tiếng kêu, thiếu niên vừa thổi vừa liếc mắt nhìn hai người, sau đó hắn nhìn đến con rắn đang lắc lư kia, tiếng kêu đột nhiên cao vút lên, con rắn bắt đầu lắc lư trường về phía trước, thiếu niên đi theo phía sau.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lập tức đuổi theo, nhờ có con rắn kia, trên đường đi, bọn họ không gặp trở ngại nào nữa, đợi khi rời khỏi đồng cỏ, thiếu niên liền điều khiển con rắn bò trở lại đám cỏ rậm rạp, sau đó nói:

“Có chuyện hãy nói sau, phải tranh thủ thời gian lên đường.”

Nói xong hắn nhanh chóng chạy đi, hai người trao đổi một cái ánh mắt rồi cũng phóng người chạy theo. Bọn họ không phát hiện, ở một góc khuất có một

ánh mắt âm thầm quan sát, thấy ba người rời đi, người này lập tức bám theo.

.....

Dưới một gốc cây trong rừng, ba người ngồi trước một đồng lửa, đang chia quả dại ra ăn.

Đợi khi có thứ lót dạ, thiếu niên kia mới thở dài một hơi, nhìn hai người Lý Phi Yến cười nói:

“Thực có lỗi, cả ngày chạy đi, còn chưa có nói tên cho các người biết, tên ta là Luru Dục.”

“Lý Phi Yến.”

Lý Phi Yến khẽ mỉm cười xem như hữu hảo, Vinh Cơ lại sáng ngời hai mắt, hăng hái nói:

“Ta gọi Vinh Cơ, người lợi hại thật, điều khiển được yêu thú, làm bằng hữu với ta nhé.”

Luru Dục tươi cười gật đầu:

“Được, nhưng thật ra ta cũng không lợi hại gì, đều nhờ vào Mê Xà Diệp cả.”

Vừa nói Luru Dục vừa lấy từ trong ngực ra một cái lá cây màu tím, chính là phiến lá hắc đã thổi lúc ở cánh đồng cỏ kia.

Lý Phi Yến không biết phải nói gì trước sự coi mở đến hết cách của hai người này, tập trung vào vấn đề chính hỏi:

“Mê Xà Diệp?”

“Thứ này thổi ra âm thanh có thể mê hoặc linh xà ư?”

Vinh Cơ cũng tò mò nhìn phiến lá màu tím.

“Hi hi! Là phụ thân đã cho ta, cũng chính phụ thân dạy ta cách điều khiển linh xà, lúc đó chúng ta may mắn gặp Hỏa Bạo Xà, là linh thú cấp một, cũng không hung ác như vẻ bề ngoài của nó.”

“Phụ thân người nhất định rất lợi hại.”

Nghe Lý Phi Yến nói vậy, Luru Dục thần sắc liền lộ ra vẻ sùng bái.

“Đương nhiên, phụ thân ta là chủ Linh Xà Cốc, tu vi nguyên anh kỳ, đương nhiên lợi hại.”

“Nguyên anh kỳ!”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đồng loạt kinh ngạc.

“Người xuất thân từ trung môn.”

Luru Dục gật đầu, Lý Phi Yến nghĩ nghĩ rồi nói:

“Dù sao cũng đa tạ người đã cứu chúng ta.”

“Không có gì.”

Luru Dục cười cười khoát tay.

Vinh Cơ như tò mò nhìn Luru Dục hỏi:

“Người đã là nhi tử của chủ Linh Xà Cốc, vì sao vẫn chưa nhập luyện khí kỳ?”

“Ta chỉ mới tám tuổi, đâu cần phải gấp, vả lại phụ thân ta cũng không cho phép, người nói cường giả thượng môn thích những đứa nhỏ chưa nhập luyện khí hơn cả những luyện khí sĩ kia.”

Hai người Lý Phi Yến nhìn nhau, lập tức hỏi:

“Vì sao?”

“Phụ thân nói từng thượng môn đều có pháp quyết nhập môn đỉnh cấp phù hợp với đệ tử mình, người nhập luyện khí kỳ trước bằng loại pháp quyết cấp thấp, sau này sẽ gặp trở ngại trong tu luyện.”

“À.”

“Và lại, không được tham gia vào ải Thiên Chu Cốc cũng là một thiệt thòi lớn đó.”

“Ý ngươi là sao?”

“Các ngươi không nhận ra sao? Thật ra trở ngại lớn nhất của chúng ta chỉ là khu vực của Thạch Mẫu Tri Chu, chạy ra được khu vực đó, nếu không quá phé vật thì đoạn đường còn lại cũng chỉ để rèn luyện mà thôi.”

Hai người Lý Phi Yến không khỏi giật mình tỉnh ngộ, ngoại trừ lần đầu gặp phải đám nhện khó chơi kia, đoạn đường sau đó xem như không đến nỗi nào, dù đánh không lại hai người có thể chạy, đám yêu thú cũng không phối hợp tấn công khó chơi như đám nhện ban đầu, nhiều nhất chỉ đuổi theo bọn họ một đoạn xa mà thôi, chứng tỏ linh trí của chúng không bằng đám nhện.

Ba người lại nói chuyện một chút rồi tự mình nghỉ ngơi, đường sức để hôm sau lại lên đường.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Tranh đấu bắt đầu

Đêm khuya, Lý Phi Yến đang đã tọa trên cành cây, đột nhiên nàng mở mắt, bóng đêm trong Lâm Vụ sơn cốc này đặc biệt đen đặc, một chút ánh sáng cũng không có, nhưng bóng tối lại càng làm cho tính cảnh giác tăng cao, nàng cảm nhận được có gì đó dị động ở cách bọn họ không xa, Lý Phi Yến lập tức gọi Vinh Cơ và Lưu Dục.

Vinh Cơ và Lưu Dục cũng nhận ra có điểm khác thường, trong không khí truyền đến một mùi gay mũi, gần giống như mùi máu, Lưu Dục đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Có kẻ muốn hãm hại chúng ta.”

Sắc mặt Lý Phi Yến trầm xuống.

“Các ngươi đợi ở đây.”

Vinh Cơ kéo nàng lại.

“Vết thương của ngươi...”

“Ta không sao.”

Nói xong Lý Phi Yến thả người nhảy xuống đất, nàng tiếp đất bằng tứ chi nhẹ nhàng như một con mèo không phát ra tiếng động nào, cảm quan mạnh mẽ cũng là một lợi thế, dù hai mắt không thấy nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sinh vật sống xung quanh, Lý Phi Yến vừa tiếp đất đã lướt về một vị trí sau một góc cây, nàng chính xác cảm nhận được một người đang đồ cái gì đó phát ra mùi tanh ở đó. Không chần chờ, Lý Phi Yến nhảy đến, bàn tay vung lên đánh mạnh vào gáy đối phương, người này chỉ kịp rên khẽ một tiếng đã bị đập bất tỉnh, Lý Phi Yến xách cổ áo kẻ này chạy trở lại chỗ cũ.

Dù Cảm quan không mạnh bằng Lý Phi Yến nhưng hai người Vinh Cơ vẫn có thể mơ hồ nhận ra nàng đã trở lại.

“Yến Yến, bắt được rồi sao?”

“Ừm!”

Lưu Dục lập tức gấp giọng hô lên.

“Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, mùi này rất dễ thu hút yêu thú đến, mau đi thôi.”

Ba người vốn dĩ không cần thu thập cái gì, lập tức mang theo kẻ gây sự chạy nhanh rời đi.

Một nơi nào đó trong sơn cốc, ba người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn một thiếu niên chừng mười lăm tuổi bất tỉnh nằm dưới đất, ánh mắt bọn họ đều là một mảnh lạnh lùng, Lý Phi Yến ra tay hơi nặng, đến giờ hấn vẫn chưa tỉnh, đợi đến khi ánh sáng trở lại, thiếu niên kia mới tỉnh.

Thấy mình bị bao vây, thiếu niên mới đầu là giật mình kinh hãi, sau đó lạnh lùng nói:

“Hừ! Các ngươi cũng may mắn đó, không trúng bẫy của ta.”

“Ngươi là ai? Tại sao lại hãm hại chúng ta?”

Lưu Dục phần nộ hỏi, thiếu niên hừ một tiếng:

“Vì sao hả? Ngu ngốc, đương nhiên là muốn loại bỏ bớt kẻ cản đường.”

“Chúng ta cản đường ngươi?”

Lý Phi Yên nhếch môi cười lạnh.

“Nếu ta đoán không lầm, ngươi đã mười lăm tuổi, cơ hội được thượng môn tuyển trúng không cao cho nên cố tình hãm hại người như chúng ta, giảm bớt kẻ cạnh tranh.”

Thiếu niên liếc mắt nhìn Lý Phi Yên, hừ nói:

“Đúng như vậy thì sao?”

“Nói vậy chắc trên đường đi ngươi đã dùng cách này hại không ít người rồi.”

“Không cần nhiều lời, muốn làm gì ta thì cứ mặc, ta vốn dĩ không có bao nhiêu hi vọng, có thể cản đường các ngươi ta đã cảm thấy đủ vui vẻ rồi.”

Nói dứt câu, hắn đột nhiên vùng dậy, muốn bóp nát cái túi đeo trên thắt lưng mình, Vinh Cơ đứng gần thiếu niên này nhất, phản ứng cũng nhanh nhất, một chân vung lên đá vào cánh tay của hắn ta.

“A...”

Thiếu niên hét lên một tiếng, cùng lúc đó Lưu Dục cũng nhanh tay đoạt mất cái túi trên thắt lưng hắn.

“Thứ này có mùi rất mạnh, nếu dính vào người, chúng ta nhất định sẽ trở thành mục tiêu của yêu thú.”

Lưu Dục âm trầm nói, ánh mắt có chút sát khí, thiếu niên kia bị gãy tay, đau đến đầu đổ mồ hôi, nhưng bất ngờ là hắn vẫn hung hăng trừng mắt nhìn ba người rồi đột nhiên nhảy lên bỏ chạy.

Vinh Cơ trừng mắt, tính tình cô nóng nảy lại thô lỗ, lập tức đuổi theo, phi thân lên đá mạnh vào lưng hắn một cái, thiếu niên lập tức bị đá bay.

Ach!

Hắn chật vật rơi xuống đất, đau đến lăn lộn dưới đất, khiến người ta kinh ngạc chính là sau khi lăn lộn một lúc, hắn lại đứng dậy chạy tiếp. Quả thật, người có thể đi đến tận đây đều sẽ có điểm đặc biệt riêng, tên này thật sự rất lì đòn. Ba người nhất thời ngậy người nhìn thiếu niên quật cường tập tễn chạy đi.

Lý Phi Yên nhú mày cười lạnh, cuối xuống nhặt một khúc cây gãy to bằng cánh tay trên mặt đất, dùng sức ném một cái.

Vù vù!

khúc cây quay cuồng trên không trung, tốc độ cực nhanh, vèo một cái chuẩn sát đánh lên lưng thiếu niên kia.

Bốp!

“A...”

Thiếu niên hét thảm một tiếng, trực tiếp thổ huyết. Lưu Dục trợn mắt há mồm nhìn Lý Phi Yên, át lộ ra sợ hãi, Vinh Cơ không khỏi run khốc miệng, lẩm bẩm nói:

“Đây là loại sức mạnh gì vậy, ngươi đúng là quái vật.”

Lý Phi Yên trừng mắt rít lên.

“Ngươi mới là quái vật.”

Lúc này, thiếu niên đã bị nện đến bị thương nặng, hắn nằm dưới đất ho mấy tiếng liền phun ra mấy ngụm máu, sắc mặt xanh mét, hơi thở thoi thóp nhưng ánh mắt vẫn cố chấp, hung hăng trừng Lý Phi Yên, run run nói:

“Ngươi chờ đó.”

Vinh Cơ và Lưu Dục nhìn thiếu niên này, ánh mắt vậy mà lộ ra một tia thương hại, Vinh Cơ hỏi:

“Giờ giải quyết hấn như thế nào?”

Lưu Dục nhún vai không có ý kiến, Lý Phi Yến nhìn ánh mắt hung hãn, chết không sợ của thiếu niên kia, nàng nhướn mày cười cười nói:

“Mặc kệ hấn, chúng ta nhanh đi thôi, ở lại đây chỉ tốn thời gian.”

“Tha cho hấn như vậy?”

Vinh Cơ có chút không cam tâm, Lý Phi Yến cười nhạt:

“Giết hấn không có ích lợi gì, nếu sau này hấn dám gây chuyện với chúng ta, giải quyết hấn cũng không muộn màng, và lại ta muốn xem hấn còn có thể cố chấp bỏ được đến đâu.”

“Hừ! May cho ngươi.”

Vinh Cơ hừ một tiếng trừng mắt nhìn thiếu niên rồi quay đầu cùng Lý Phi Yến và Lưu Dục bước đi.

Hai mắt thiếu niên kia đỏ ngầu lên, hấn hỏn hển âm trầm nói.

“Ta là Mông Tranh, các ngươi nhớ cho kỹ.”

Ba người nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt tàn bạo tràn đầy hận ý của Mông Tranh nhưng bọn họ không có sợ hãi, bởi vì từ tối qua bọn họ đã nhận ra, mình đã chính thức bước vào vòng tranh đấu của tu chân giới, muốn bước lên đại đạo, không thể tránh được sinh ra kẻ thù.

Vài ngày sau, khi nhìn thấy một cái phi chu lơ lửng cuối sơn cốc cùng với bóng dáng áo xám của đệ tử Cửu U Giáo đứng đợi sẵn, ba người mới có cảm giác mình vừa đi qua một đoạn đường rất dài.

Lưu Dục tươi cười nói:

“Đến nơi rồi.”

“Ừ!”

Trên mặt ba người đồng loạt xuất hiện một nụ cười thỏa mãn.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Diệp Phong

Ba người Lý Phi Yến đến nơi sớm hơn thời hạn hai ngày, một đệ tử ngoại môn của Cửu U Giáo ngự khí bay đến, nhìn ba người Lý Phi Yến rồi lạnh nhạt mang theo bọn họ bay lên phi chu lớn kia. Phi chu toàn thân màu vàng kim, phát ra ánh sáng mờ, trên phi chu rất rộng rãi, có mấy trăm người đang ở đó, bọn họ đều là luyện khí sĩ được vị trưởng lão Cửu U Giáo kia thu đi, thì ra là bị thu vào phi chu này.

Ba người Lý Phi Yến được đệ tử ngoại môn đưa đến giữa phi chu, nơi đó có một cái bàn, một thanh niên ăn mặc thư sinh tay cầm sách ngồi ở phía trong, đứng bên cạnh hấn là một thiếu niên sắc mặt nghiêm cẩn chừng mười ba mười bốn tuổi, khi ba người bước xuống phi kiếm của ngoại môn đệ tử kia, thanh niên thư sinh mới ngẩng đầu nhìn lên, hấn cười cười ôn hòa nói:

“Chúc mừng các ngươi thông qua ải Thiên Chu sơn cốc, hiện tại báo tên cùng môn phái dẫn dắt các ngươi để ta lập danh sách.”

Lý Phi Yến hơi bất ngờ, nàng nhận ra một điều, sợ là đến tận lúc này bọn họ mới chính thức được xem là người đủ tư cách tham gia Tiên Duyên Hội. Lưu Dục đột nhiên tiến lên cung kính chấp tay.

“Văn bối Lưu Dục, là đệ tử Linh Xà Cốc, tham kiến Thanh Thư tiên bối.”

Thanh niên hơi ngạc nhiên nhìn Lưu Dục, sau đó cười nói:

“Thì ra là nhi tử của Lão Độc Xà, ngươi nhận ra ta sao?”

Lưu Dục thần sắc càng thêm cung kính, công người cuối đầu.

“Được diện kiến tiền bối một lần là vinh hạnh của vãn bối, vãn bối sao có thể quên.”

“À.”

Thanh niên ôn hòa cười, Lưu Dục lại quay sang thiếu niên đứng phía sau, cười cười chấp tay.

“Chào Diệp Phong sư huynh.”

Thiếu niên đưa mắt nhìn Lưu Dục, hơi gật gật đầu mà không nói gì, Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt không dấu được vẻ kinh ngạc, tên tiểu tử Lưu Dục này vậy mà có quen biết với cả cao tăng của Cửu U Giáo. Lúc này, thanh niên kia lại nhìn đến hai người Lý Phi Yến, hai người lập tức phản ứng.

“Vãn bối gọi Vinh Cơ, môn phái dẫn dắt ta là Xích Hành Môn.”

“Vãn bối là Lý Phi Yến của Hoa Dương Môn.”

Thanh niên gọi Thanh Thu tiền bối này gật gật đầu rồi cúi đầu ghi chép vào một tờ giấy màu trắng trông rất bình thường, ba người cũng không dám nói nhiều nữa, cung kính lui sang một bên. Đến lúc này, Lý Phi Yến và Vinh Cơ liền lôi kéo Lưu Dục tra hỏi.

“Vị tiền bối đó rất lợi hại sao?”

“Đâu chỉ lợi hại, ông ấy là...”

Nói đến đây Lưu Dục đột nhiên ngậm miệng, sau đó cười thâm ý nói:

“Sau này các ngươi sẽ biết thôi.”

“Vậy còn hử!”

Vinh Cơ đưa ngón tay thon dài chỉ về phía thiếu niên kia, Lưu Dục lại cười rồi nói nhỏ.

“Hử gọi là Diệp Phong, sau này các ngươi cũng sẽ biết.”

“Chết tiệt! Ngươi ra về thần bí cho ai xem.”

Vinh Cơ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt néo lỗ tai Lưu Dục, đồng hành mấy ngày, tuổi tác lại không chênh lệch mấy, Lưu Dục thậm chí còn nhỏ hơn bọn họ một tuổi cho nên quan hệ sớm đã thân thiết, không có chút cổ kị nào, Lưu Dục mặt nhăn mày nhu, lập tức cầu xin tha thứ, Lý Phi Yến cười cười lắc đầu, nàng cũng không lại hỏi nhiều, đi đến một bên ngồi xuống.

Đội không bao lâu, lại có thêm người lục tục vượt qua, tuy nhiên nếu so sánh với số lượng lúc ban đầu thì không đến một phần mười, đột nhiên Lý Phi Yến nhận ra một người quen.

Mã Thương so với trong trí nhớ của nàng đã thay đổi không ít, không biết trong Thiên Chu cốc hử đã gặp phải chuyện gì mà từ một hoàng tử kiêu ngạo hử đã biến thành một tên nhếch nhếch đi theo một thiếu niên, thanh niên thư sinh kia nhìn hai người bọn họ, thần sắc ôn hòa không thay đổi.

“Tên của các ngươi là gì?”

Thiếu niên đứng phía trước liếc mắt nhìn Diệp Phong một cái, ánh mắt đặc biệt rét lạnh, sau đó hử lạnh nhạt nói:

“Đệ tử Diệp Căn.”

Ồ!

Lý Phi Yến không khỏi cảm thấy thú vị, thiếu niên này và Diệp Phong kia cùng họ, chắc chắn có quan hệ đặc biệt nào đó, trong lúc đó, thần sắc Diệp Phong vẫn không chút biến hóa.

Mã Thương đứng phía sau Diệp Căn, một lời dư thừa cũng không dám nói, bị Diệp Căn trừng mắt một cái, sắc mặt của hử liền lộ ra phục tùng, tiến lên nhanh chóng báo danh, sau đó lui thủ theo sau Diệp Căn rồi đi, như có cảm ứng, hử quay đầu nhìn, lập tức thấy Lý Phi Yến, ánh mắt của hử như không thể tin nàng có thể vượt qua Thiên Chu sơn cốc, sắc mặt biến hóa mấy lần, sau đó liền biến thành âm trầm, cuối đầu không dám ngẩng lên. Ngay lúc này...

“Hử! Đờ không biết tốt xấu.”

Lý Phi Yến giật mình nhìn Lưu Dục, chỉ thấy Lưu Dục dùng ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn Diệp Căn, Diệp Căn dùng bước chân, quay đầu hung hăng trừng Lưu Dục.

“Ngươi vừa nói cái gì?”

Lưu Dục không hề lùi bước, ánh mắt lạnh lùng, miệng lại cười nhạo nói:

“Sao, có tật giật mình hả?”

“Ngươi nói thêm một tiếng xem.”

Diệp Cận tiến lên, ánh mắt lộ ra sát ý nhìn chằm chằm Lưu Dục, Lý Phi Yến và Vinh Cơ kinh ngạc nhìn nhau, lập tức tiến lên đứng bên cạnh Lưu Dục, Lý Phi Yến nói:

“Chúng ta đang bị giám sát, Tiểu Dục, có chuyện gì sau này hãy tính.”

“Yến tỷ tỷ yên tâm, ta biết.”

Lưu Dục hít một hơi, sau đó cười lạnh nhìn Diệp Cận, nghiêm mặt nói:

“Diệp Cận, ta ghét nhất là loại người ý thế kiêu ngạo như ngươi, đừng nghĩ dựa vào là đệ đệ của Diệp Phong sư huynh liền tùy tiện khinh người, tốt nhất ngươi nên biết điều một chút đi.”

Ánh mắt Diệp Cận khi nghe câu này xong trực tiếp như muốn giết người, hấn vung tay hung hăng nắm lấy cổ áo Lưu Dục.

“Ngươi muốn chết?!”

Lưu Dục lập tức bắt lấy tay hấn, mạnh mẽ giật ra, không hề yếu thế chút nào.

“Sao hả? Ngươi muốn động thủ sao?”

Lưu Dục tuy tính tình coi mở thường hay cười hi hi nhưng hấn cũng không phải là kẻ dễ chọc, tuy nhiên Lý Phi Yến chưa bao giờ thấy hấn lộ ra địch ý mãnh liệt như vậy, trong lòng nàng lập tức có phán đoán, sợ rằng giữa Lưu Dục và Diệp Cận này đã xảy ra chuyện gì đó trong quá khứ.

“Ngươi nghĩ ta không dám sao?”

Diệp Cận hừ một tiếng, vừa định ra tay thì đột nhiên đầu vai bị người giữ chặt, không biết từ lúc nào Diệp Phong đã đi đến đây, một tay hấn bắt lấy đầu vai của Diệp Cận, thần sắc nghiêm khắc nói:

“Không cho phép tự ý đánh nhau, nếu các ngươi dám động thủ, tư cách của các ngươi sẽ bị hủy bỏ.”

Nhìn thấy Diệp Phong, Diệp Cận càng thêm giận dữ, vùng vẫy muốn thoát ra nhưng dù hấn có làm thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay của đối phương. Vinh Cơ nhìn tình hình này, quay sang nói với Lưu Dục.

“Chúng ta đi thôi.”

Lưu Dục nắm chặt nắm tay, hừ một tiếng rồi cùng Lý Phi Yến và Vinh Cơ đi đến một chỗ khác. Lúc này Diệp Phong mới thả Diệp Cận ra, Diệp Cận trừng mắt nhìn Diệp Phong sau đó không nói gì quay đầu đi, đi được hai bước hấn quay đầu hung hăng nhìn Mã Thương đang thần thờ đứng đó.

“Còn không đi, ngươi đứng đó làm gì?”

Mã Thương run lên, cuối đầu lập tức đuổi theo. Diệp Phong không có phản ứng gì trước thái độ hung ác của Diệp Cận, trở về đứng sau lưng thanh niên thư sinh kia, hai mắt thanh niên vẫn nhìn thư tịch trên tay, miệng lại cười khẽ nói:

“Phong Nhi, ngươi quả thật là một đại ca tốt.”

“Đệ tử chỉ làm nhiệm vụ giữ trật tự của mình thôi.”

“Vậy sao? Nếu vừa rồi ngươi không ngăn cản, Diệp Cận đã ăn một rồi.”

Diệp Phong im lặng không nói, thanh niên cười cười lại cuối đầu xem sách.

“Tiên Duyên Hội năm nay quả thật thú vị.”

.....

“Dục tiểu tử, ngươi có ân oán với tên Diệp Cận kia sao.”

Lúc này thần sắc trên mặt Lưu Dục đã bình tĩnh lại, nghe hỏi hấn chỉ cười gượng hai tiếng, cuối đầu giống như đang nghĩ ngợi cái gì, sau đó buồn bực nói:

“Chút chuyện xưa mà thôi.”

Vừa nhìn hấn như vậy, hai người liền hiểu được hấn không muốn nói, Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau, hai người không nói gì nữa, tuy nhiên

trong lòng cả hai đều hiểu, chút chuyện xưa kia sợ rằng đối với Lưu Dục chẳng phải là chuyện vinh quang gì.

Khi thời hạn mười ngày đến, trên phi chu lại nhiều thêm vài trăm người, tổng lại số lượng có thể tham gia Tiên Duyên Hội chính thức chỉ có hơn tám trăm, tỷ lệ đào thải thật kinh người.

Trung niên trưởng lão hắc bào lại xuất hiện, ngược lại thanh niên thư sinh và Diệp Phong lại không biết rời đi từ lúc nào.

“Chúc mừng các người đã vượt qua ải Thiên Chu sơn cốc, hiện tại các người đã đủ tư cách đặt chân đến Thiên Linh Đài.”

Lý Phi Yên nhìn lớp sương mù trên Thiên Chu cốc bắt đầu tán dần, trong lòng không khỏi thở dài.

Vượt qua một đoạn đường mới nhận ra con đường vẫn còn dài.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Hóa thân trưởng lão

Trên đỉnh một ngọn chủ phong cực lớn của Cửu U Giáo có một quảng trường xây bằng đá đen, quảng trường này rộng hơn một dặm được xây dựng theo hình trụ, ở giữa quảng trường có một kiến trúc hình tròn cao ba trượng giống như một pháp đàn, trên pháp đàn có năm cây cột trụ vừa một người ôm màu đen. Phía trước pháp đàn có sáu cái bệ than, những bệ than này là những phiến đá màu trắng tự lơ lửng trên không trung một cách thần kỳ.

Hơn tám trăm người bước xuống quảng trường từ phi chu, ánh mắt ai nấy đều phát sáng. Lúc này có một nhóm đệ tử Cửu U Giáo mặc y phục màu xanh đen ngự khí bay đến, nhìn từ góc độ của Lý Phi Yên thì những thanh niên nam nữ này chẳng khác nào tiên nhân hạ thế, bọn họ đáp xuống đất, sau đó cung kính hành lễ với trung niên trưởng lão đứng trên phi chu, vị trưởng lão này gật gù đầu rồi không nói gì điều khiển phi chu rời đi.

Nhóm đệ tử Cửu U Giáo đưa mắt nhìn về hơn tám trăm thiếu niên thiếu nữ ngự khí đứng tại chỗ, một thanh niên bước ra nói.

“Từ bây giờ các người sẽ do chúng ta phụ trách, ta họ Nhạc, gọi ta là Nhạc sư huynh cũng được... Nơi này là đỉnh Thiên Linh Phong, Thiên Linh Đài ở ngay đằng kia, hiện tại chúng ta bắt đầu di chuyển đến đó.”

Mọi người theo chỉ dẫn của vị Nhạc sư huynh này, bắt đầu di chuyển về phía pháp đàn ở giữa quảng trường. Tất cả mọi người không ai biết, mỗi hành động của bọn họ từ khi đặt chân vào quảng trường này đều bị người giám sát.

Trong một đại điện đồ sộ của Cửu U Giáo, tất cả chương môn của mười trung môn và mấy trăm tiểu môn đều tập trung tại đây, mỗi người đều có một chỗ ngồi riêng, trước mặt là một cái bàn, trên đó có linh quả linh tửu thượng hạng do Cửu U Giáo chuẩn bị, thế nhưng tất cả mọi người lại không có ai dám vọng động, bởi vì sự tồn tại của những người ngồi phía trên tầng hai đang trôi nổi trên không trung giữa đại điện.

Trong lòng tất cả những chương môn này đều cảm thấy căng thẳng, trực giác báo cho bọn họ biết lần Tiên Duyên Hội này có gì đó không đúng, bởi vì thông thường sứ giả của thượng môn gửi đến là đệ tử hạch tâm có tu vi nguyên anh kỳ, nhưng lần này đến cả trưởng lão hóa thân kỳ cũng xuất động là thế nào chứ? Mà đáng kinh ngạc hơn nữa là ngay cả Hồn Độn Tiên Ma Tông cũng tham gia, chuyện như vậy từ trước đến nay chưa từng xảy ra. Những lão quái vật hóa thân này chỉ cần ngồi yên một chỗ thôi, uy áp vô tình lộ ra cũng đủ chấn nhiếp nguyên anh kim đan như bọn họ rồi.

Chỉ thấy phía trên tầng hai giữa đại điện, có tám cái bàn, ngồi ở giữa là một lão giả râu tóc bạc mặc hắc bào, lão giả này chính là người phụ trách Tiên Duyên Hội lần này – Thanh U trưởng lão của Cửu U Giáo. Bảy người còn lại đều là trưởng lão của những thượng môn khác gồm: Thái Ất Tiên Tông, Hồn Độn Tiên Ma Tông, Huyết Minh Cung, Quý Thi Cung, Âm Dương Cung, Hợp Hoan Giáo và Mạn Đà Giáo. Những thế lực bá chủ còn lại không xuất hiện hoặc là không có hứng thú với Tiên Duyên Hội hoặc là có thù địch với Cửu U Giáo. Tuy nhiên, có thể tề tựu tám thế lực bá chủ cùng xuất hiện như vậy là trường hợp rất hiếm có.

Trong lúc chúng chương môn ngồi bên dưới không ai dám động, tám vị ngồi phía trên lại cực kỳ thoải mái tự tại, vừa nhấp rượu vừa đưa mắt nhìn lên màn thủy kính cực lớn lơ lửng trên không trung, xuất hiện trên màn thủy kính là hơn tám trăm thiếu niên thiếu nữ đang di chuyển về phía Thiên Linh Đài, theo chỉ thị sắp xếp thành tám mươi nhóm, mỗi nhóm hơn mười người, trật tự tiến về phía trước. Thanh U trưởng lão nhìn trời một cái rồi cười nói với các vị trưởng lão khác.

“Các vị, đã đến giờ, Tiên Duyên Hội cũng nên bắt đầu.”

“Đúng đó, nhân gia ở đây chờ đến mỗi eo lăm rồi.”

Một mỹ nữ dung mạo xinh đẹp như hoa, quần áo mặc trên người lại mỏng như cánh ve, thân hình quyến rũ cứ thế nửa kín nửa hở lộ ra bên ngoài, người này chính là trưởng lão của Hợp Hoan Giáo.

“Hừ! Mối eo? Tu sĩ hóa thân khi nào lại trở nên yếu ớt đến như vậy, vừa ngồi một chút liền đau lưng mối eo, Mị Ảnh, ta thấy chắc là ngươi thiếu nam nhân cho nên mới như vậy phải không?”

Một mỹ nữ bạch y nhìn bộ dạng lẳng lơ của Mị Ảnh trưởng lão cảm thấy chướng mắt, trong tám vị trưởng lão có mặt, cũng chỉ có nàng cùng Mị Ảnh là nữ.

“Quỳnh Tiêu tỷ tỷ, Hợp Hoan Giáo chúng ta quả thật luôn thiếu nam nhân, chỉ có Âm Dương Cung các ngươi là luôn có nam nhân mà thôi, các vị sư huynh xem đi, Mị Ảnh thật đáng thương.”

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào như có ma lực, đám nguyên anh, kim đan ngồi phía dưới bất giác máu huyết sôi trào, linh lực có dấu hiệu tán loạn, cả đám chật vật điều động linh lực, cố gắng bình ổn nội thể mình. Ngược lại, nhóm trưởng lão hóa thân kỳ lại bình tĩnh như không có gì, mặt không đổi sắc nhìn Mị Ảnh và Quỳnh Tiêu đầu mắt, một vị thư sinh trung niên mặc lục y cười khẽ, tay vuốt chòm râu đen nhánh.

“Hai vị đạo hữu, ta thấy thời gian không còn sớm, cũng nên bắt đầu Tiên Duyên Hội đi thôi, những chuyện khác sau này nói lại cũng được.”

“Thái Đào đạo hữu nói phải.”

Thanh U trưởng lão gật đầu đồng tình.

Tại quảng trường, Lý Phi Yến, Vinh Cơ cũng như những người khác đang trật tự theo chỉ dẫn của đệ tử Cửu U Giáo đi về phía Thiên Linh đài, nhưng đột nhiên bọn họ cảm thấy đầu ong lên một cái, còn chưa kịp làm ra phản ứng thì cảnh vật trước mắt đã đột nhiên biến đổi, cứ như mình vừa dịch chuyển vào một thế giới khác vậy.

Lý Phi Yến kinh ngạc, trước mắt nàng chứng kiến không phải là đỉnh núi có Thiên Linh Đài mà là một chiến trường, xung quanh cũng không thấy mấy người Vinh Cơ đâu, ngoại trừ những chiến sĩ đang chiến đấu cũng chỉ còn duy nhất một người là nàng.

Rất nhanh Lý Phi Yến nhận ra, nàng như không tồn tại trong thế giới này, những chiến sĩ xung quanh chém giết lẫn nhau vô cùng thảm liệt, thế nhưng bọn họ rõ ràng không nhận ra sự tồn tại của nàng, mặc dù cảm giác vô cùng chân thực, từ âm thanh, hình ảnh cho đến cả mùi vị đều vô cùng rõ ràng, giống như là nàng thực sự đang có mặt tại đây, nhưng Lý Phi Yến vẫn đoán được vai trò của nàng cũng chỉ là kẻ đứng ngoài chứng kiến mà thôi.

Cửu U Giáo đang muốn khảo nghiệm điều gì?!

Lý Phi Yến vừa tự hỏi vừa tiến bước về phía trước, càng về sau nàng chứng kiến cảnh tượng càng thêm thảm liệt, núi thây biển máu, từng xác người chết không toàn vẹn, từng biểu cảm động lại trên mặt bọn họ trước khi chết nàng đều thấy được rõ ràng, mùi máu nồng nặc tanh tưởi xộc vào mũi khiến người ta buồn nôn. Cố gắng kềm nén cảm giác muốn nôn mửa, nàng cắn răng tiếp tục đi về phía trước.

Sau cảnh chém giết trên chiến trường, Lý Phi Yến lại phải chứng kiến cảnh tượng càng kinh khủng hơn, một tòa thành thị phạm nhân bị tấn công, quân lính vào thành liên tàn bạo giết chóc, bất kể là già trẻ lớn bé, đám quân lính kia gặp người liền giết, cảnh chết chóc lúc này càng kích thích Lý Phi Yến, con buồn nôn biến mất, thay vào đó là tâm tình phức tạp. Nàng biết, cảnh tượng như vậy không phải hoàn toàn chỉ là hư ảnh, ngoài thế tục chuyện như thế xảy ra không phải là hiếm, chiến tranh vẫn luôn là thảm khốc như vậy.

Một tráng hán giờ hai tay đứng phía trước cản bước vô ngựa bảo vệ cho thê nhi, sau đó bị chém ngã xuống trên vũng máu, một nữ nhân nhìn phu quân mình ngã xuống, nước mắt tràn mi nghẹn ngào quay lưng ôm lấy đứa con nhỏ, bị một kiếm xuyên tim, một đứa nhỏ mất đi phụ mẫu rơi ra khỏi vòng tay mẹ thất thanh khóc rống, sau đó bị vô ngựa vùi dập ngã xuống bên thi hài phụ mẫu.

Lý Phi Yến cuối đầu, đôi tay siết chặt đến run rẩy, một nỗi đau xót không nói nên lời tuôn trào trong lòng ngực, cảm giác buồn bã cô đơn phần nộ như sóng triều kéo đến cuốn lấy nàng, nàng là người mất hết thân nhân, chỉ có thể dựa vào chính mình, dù nàng có cố gắng mạnh mẽ thế nào, nỗi cô đơn và mất mát vẫn hiện diện đâu đó, cảnh tượng như vậy khiến nàng nhớ đến những ngày mưa thê lương đã cuốn mất đại tẩu cùng Tiểu Mặc. Hít sâu một hơi, để nén nỗi đau trong lòng, nàng quay đầu tiếp tục tiến bước, cố gắng không nhìn tình trạng thê thảm xung quanh, cuối cùng nàng cũng khó khăn vượt qua được tòa thành thị địa ngục này.

Tầm mắt đột nhiên nhoáng lên một cái, Lý Phi Yến kinh ngạc phát hiện trước mắt mình chính là Thiên Linh Đài, không biết từ lúc nào nàng đã vượt qua đoạn đường mây dậm, quay đầu nhìn lại liền phát hiện nàng là người đầu tiên đến được đích, những người khác đều đang chật vật tiến lên, người nào người nấy sắc mặt tái nhợt, có người quy xuống nôn mửa không ngừng, có người run rẩy ngã ngồi trên đất, cũng có người vẫn không ngừng tiến bước nhưng về mặt lại tràn đầy thống khổ, trong số đó có Vinh Cơ và Lưu Dục, ngoài ra còn có một người khác cũng không tụt lại phía sau là Diệp Cẩn, ba người bọn họ cùng một nhóm chừng mười người đều là luyện khí sĩ đang là nhóm dẫn đầu, cách Lý Phi Yến chỉ có mười mấy bước chân.

Nhìn sắc mặt tái xanh của Vinh Cơ và Lưu Dục, Lý Phi Yến có chút khản trương, lúc này thần trí của bọn họ đang bị kéo vào ảo ảnh, nàng không thể giúp được gì. Phải biết tất cả mọi người đều nhỏ tuổi, thậm chí nhiều người còn chưa từng giết người qua, cảnh tượng chiến tranh thảm khốc như vậy bọn họ làm sao có thể chịu nổi.

Khoảng cách nhìn như chỉ có mười bước chân nhưng đối với bọn họ là một thử thách lớn, sau nửa khắc mới lại có thêm người vượt qua, người này chừng mười bốn mười lăm tuổi, hẳn chính là người lớn tuổi nhất trong đám, nhưng khi thấy Lý Phi Yến đã vượt qua trước cả mình, hẳn cực kỳ ngoài ý muốn, ánh mắt không khỏi cảnh giác nhìn nàng nhưng không nói gì.

Trong lúc đó Lý Phi Yến không quan tâm đến cái nhìn của người khác, đợi khi Vinh Cơ và Lưu Dục đồng thời vượt qua, nàng mới thở phào một hơi, khoe môi lộ ra nụ cười, nhưng khiến Lý Phi Yến khó hiểu chính là, dù đã hoàn thành thử thách nhưng về mặt của Vinh Cơ và Lưu Dục không có chút vui mừng nào, ngược lại sắc mặt cực kỳ khó coi, sau đó Vinh Cơ đột nhiên chạy đến một góc nôn mửa. Sắc mặt Lưu Dục trắng xanh, cuối cùng hắn cũng

không chịu được nữa chạy đến cùng non với Vinh Cơ.

“Hừ! Rác rưởi.”

Diệp Cần đưa mắt nhìn hai người Lưu Dục, ánh mắt tràn đầy khinh thường. Lý Phi Yến không quan tâm Diệp Cần khiêu khích, nhìn Vinh Cơ và Lưu Dục chặt vật non thóc non thảo, nàng bất đắc dĩ lắc đầu, quay mặt đi không muốn nhìn bộ dạng thô lỗ của hai người đó, đồng thời tránh cho dạ dày nàng bị kích thích mà nôn theo.

Trong lúc đám người Lý Phi Yến chặt vật không chịu nổi, những nhân vật cao cao tại thượng trong đại điện uy nghiêm kia vẫn bình thản như thường.

“Tiểu nha đầu không tệ, vẫn chưa nhập luyện khí nhưng vẫn thoát ra được pháp trận ảo ảnh nhanh như vậy, rất có tiềm năng đấy.”

Thái Đào trưởng lão của Thái Ất Tiên Tông vuốt chòm râu đen của mình, cười đánh giá, Mị Ảnh như rồng mây đột nhiên lên tiếng.

“Cái tiểu nha đầu kia thật là khả ái, lớn gan như thế mới không làm mất mặt nữ nhi, còn có đứa đang nôn mửa kia cũng không đến nỗi tệ, nếu thiên phú tốt một chút là có thể làm thánh nữ của Hợp Hoan giáo chúng ta, các vị sư huynh không được giành với Mị Ảnh đâu.”

“Hừ! Làm thánh nữ của Hợp Hoan Giáo các ngươi? Ta sợ các nàng vừa nghe đã chạy còn không kịp, dung mạo xuất chúng như thế chỉ có gia nhập Âm Dương Cung chúng ta mới là không uổng gương mặt kia.”

Mị Ảnh nhún nhún mày liễu nhìn Quỳnh Tiêu, nụ cười trên mặt càng thêm quyến rũ.

“Nói vậy Quỳnh Tiêu tỷ tỷ đã quyết định thu nhận các nàng rồi à, vậy sao còn không mau thu người lại đi, dù sao mỗi người chúng ta cũng chỉ có mấy cái danh ngạch, ta sẽ chờ đến người tiếp theo vậy.”

“Ngươi...”

Mị Ảnh nói như vậy là có nguyên nhân, dù sao Lăng Xuyên đại lục cũng là sân nhà của Cửu U giáo, đến nhà người ta không thể khách lần áp chủ đoạt hết tất cả đệ tử của người ta được, mục tiêu của những trưởng lão thượng môn này chỉ nhắm đến những đệ tử có thiên phú kinh người mà thôi, đối với loại thiên tài kia, mọi người đều có quyền mời chào, quyết định như thế nào là dựa vào chính đệ tử đó, luật lệ này đã được tất cả thượng môn tán đồng và nghiêm ngặt tuân thủ, chính vì thế số đệ tử được phép mời chào của mỗi người bọn họ cũng chỉ giới hạn ở con số ba mà thôi.

Mị Ảnh nói lời này chính là cố tình gài bẫy Quỳnh Tiêu, tuy Lý Phi Yến và Vinh Cơ có thể nhanh chóng vượt qua ảo cảnh chứng tỏ tâm tính cùng tinh thần của bọn họ đủ mạnh mẽ, nhưng những vị trưởng lão này xem trọng nhất lại chính là thiên phú, chưa biết thiên phú linh căn như thế nào, Quỳnh Tiêu sao lại có thể tiêu tốn hai danh ngạch của mình được.

“Hai vị đạo hữu, Tiên Duyên Hội còn chưa kết thúc, không nên vì chuyện nhỏ mà tranh chấp với nhau làm gì.”

Thanh U trưởng lão cười nói, cố tình giải vây thay Quỳnh Tiêu, Mị Ảnh bĩu môi nhưng không nói gì, Quỳnh Tiêu lại nở nụ cười cảm kích.

“Thanh U đạo hữu, cũng không còn sớm, nên cho kết thúc ải thứ hai đi.”

Thái Đào trưởng lão lên tiếng, một nam tử vĩ ngạn một thân y phục huyết sắc cũng bình thản nói:

“Mấy tiểu gia hỏa còn lại tâm tính còn yếu, chưa trải qua sóng gió, có chờ nữa cũng không có kết quả gì, dù sao chỉ là kiểm tra nho nhỏ, không vượt qua cũng không sao, kết thúc tại đây đi.”

“Thái Đào đạo hữu, Xích Hà đạo hữu đã nói như vậy, các vị đạo hữu khác cảm thấy như thế nào?”

“Ta không có ý kiến, Thanh U đạo hữu cứ quyết định đi, Âm Dương Cung chúng ta...”

Ngay lúc này, một giọng nói lười biếng cắt ngang lời Quỳnh Tiêu.

“Nói nhảm nhiều quá, Phiên phúc muốn chết.”

(Mùa hè đến rồi, lịch đăng mỗi ngày một chương nha, các bạn nhớ đón đọc - VntHoaTinhKhoi)

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 29: Huyền Vân

Người nói là một thanh niên, một thân bạch y đơn giản, tóc đen xõa dài sau lưng, cự kỳ anh tuấn, thanh niên bình thản uống rượu cứ như người lên tiếng

vừa rồi không phải là hấn, thấy mấy người Quỳnh Tiêu âm thầm đưa mắt lạnh nhìn về phía mình, thanh niên vẫn không đổi sắc mặt, đứng đưng như không.

“Huyền Vân, ngươi nói vậy là có ý gì? Ý ngươi là nói chúng ta phiền phức sao?”

Quỳnh Tiêu lạnh lùng nhìn thanh niên, ánh mắt lộ ra một tia hận ý. Trong lúc đó thanh niên chỉ cười nhạt, không mấy quan tâm nói:

“Đúng vậy, ở đây ngươi là phiền phức nhất, nói nhảm cũng nhiều nhất”

“Ngươi...”

Mị Ảnh thấy Quỳnh Tiêu tức giận xanh cả mặt, lập tức vui sướng trong lòng, nháy mắt nũng nịu cười với thanh niên kia.

“Huyền Vân sư huynh thật là thẳng thắn.”

Thanh niên liếc mắt nhìn Mị Ảnh, ánh mắt lộ ra ghét bỏ.

“Ngươi cũng một đồng tuổi rồi, đã là một lão thái bà, còn lớn hơn ta mấy chục tuổi, dùng cái giọng điệu nổi da gà kia, ngươi không biết xấu hổ à?”

Ầm!

Cái bàn trước mặt Mị Ảnh bị uy áp của nàng ép nát thành bụi phấn, sắc mặt Mị Ảnh xanh mét, nữ nhân nào cũng là như vậy, ghét nhất người khác chế nhạo tuổi tác của mình, Mị Ảnh bị người đập trúng đuôi, làm sao có thể nín nhịn.

“Huyền Vân, lão nương liều mạng với ngươi.”

Vù!

Phía sau lưng mị ảnh đột nhiên xuất hiện một hư ảnh mơ hồ màu hồng phấn, khí tức khủng bố bao trùm cả đại điện, đám chưong môn nhân các phái ngồi bên dưới lập tức chấn động thân mình, sắc mặt lộ ra sợ hãi. Thanh U trưởng lão lập tức đứng lên hòa giải.

“Hai vị đạo hữu, xin bớt giận, dĩ hòa vi quý!”

“Đúng đó, ngươi nổi nóng với hấn làm gì, không phải ngươi không biết bọn hấn là cái dạng gì.”

Thái Đào trưởng lão cầm ly rượu nhấp một ngụm, ánh mắt liếc nhìn thanh niên lộ ra một tia khinh thường. Thanh niên đối mặt với ánh mắt muốn giết người của Quỳnh Tiêu và Mị Ảnh còn có ánh mắt bất thiện của Thái Đào, về mặt vẫn bất vi sở động, không mấy quan tâm nói:

“Cái dạng gì? Chúng ta chính là cái dạng thẳng thắn chỉ nói sự thật như vậy đó, uống cho các ngươi lúc nào cũng ra vẻ cao môn đại phái, đều là lão quái vật mấy trăm tuổi, khur khur ôm lấy cái gọi là mặt mũi nhưng sự thật mặt dày không ai bằng, chỉ vì tiếc rẻ một chút tài nguyên, chọn đệ tử đều chỉ nhìn cái gì thiên phú linh căn, thật khiến cho người ta cảm thấy buồn cười.”

“Huyền Vân, người đừng có quá đáng.”

Một trung niên nhân thân hình lực lưỡng, làn da sần sùi xấu xí nhử mày nhìn thanh niên.

“Ta có nói đến ngươi sao? Thiên Thiêm, ngươi có tật giật mình há?”

“Huyền Vân, Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi vô lại thành tính, ở chỗ này xúc phạm mọi người, ngươi muốn sao đây? Thiên phú là một loại chuẩn mực của tu tiên giới, Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi tự nhận chọn đệ tử không quan trọng thiên phú, thế nhưng bây giờ không phải cũng đứng ngồi không yên vội vã tổ chức Tiên Duyên Hội đó hay sao?”

“Thiên Thiêm đạo hữu nói không sai, ngươi ở đây cuồng ngạo khiêu khích mọi người, có nghĩ đến hậu quả hay không?”

“Hậu quả?! Ha ha... Cho dù tên ẻo là Từ Ngạn đó có ở đây, hai phu thê ngươi cùng lên thì có thể làm gì ta, bại tướng thì không nên mạnh miệng, chẳng lẽ Quỳnh Tiêu ngươi đã quên bài học rồi à, uy hiếp đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma tông ta không có kết cục tốt đâu.”

“Ngươi...”

“Quỳnh Tiêu, nếu ta là ngươi thì không dại gì cùng hấn tranh chấp, mấy tên điên này không biết nói lý lẽ đâu.”

“Xích Hà, ngươi mà cũng có tư cách nói chúng ta à, chẳng lẽ Huyết Minh Cung các ngươi rất biết nói lý lẽ hay sao? Chúng ta đều giống nhau thôi.”

“Ha ha...Ngươi nói cũng phải.”

Xích hà trưởng lão cười lên ha ha, gợn tay sờ sờ cái cằm bóng loáng không có một sợi râu nào của mình. Quỳnh Tiêu nhử mày nhìn Xích Hà trưởng lão, sau đó lại đề ý đến vị trưởng lão cuối cùng từ đầu chưa từng lên tiếng, đó một thiếu niên mặt như cương thi vô cảm ngồi đối diện, người này chính là Quý Trúc trưởng lão của Quý Thi cung. Nếu nàng và Huyền Vân động thủ, Xích Hà và Quý Trúc nhất định đứng về phía Huyền Vân, bởi vì Hỗn Độn Tiên

Ma Tông, Huyết Minh Cung và Quỷ Thi Cung là hảo hữu. Quỳnh Tiêu suy nghĩ rất nhanh, đột nhiên hai mắt sáng lên nói:

“Huyền Vân, Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi không cần đệ tử thiên phú cao vậy thì ngươi đến đây làm gì, ngươi có tư cách gì nói chúng ta.”

“Quỳnh Tiêu đạo hữu nói không sai, kẻ mặt dày vô sỉ thật sự chính là ngươi.”

Thiên Thiêm trưởng lão của Mạn Đà Giáo lập tức thêm vào, sắc mặt có chút dữ tợn.

“Ha ha... Ai nói chúng ta giống nhau, các ngươi đều muốn tìm đệ tử thiên phú tốt, ta đến cũng muốn tìm đệ tử nhưng mục tiêu không giống các ngươi, đừng đánh đồng ta với các ngươi chứ.”

“Mục tiêu khác nhau? Ngươi đừng có ăn nói hàm hồ, chứng minh thử xem.”

Thái Đào trưởng lão như rồng mây, vuốt râu khiêu khích.

“Được thôi.”

Thanh niên cười cười, bình thần giờ tay chỉ vào thủy kính.

“Hai tiểu nha đầu kia, ta nhận.”

“Cái gì?”

Mọi người đều đưa mắt nhìn thanh niên, không ai ngờ hắn thật sự sẽ tùy tiện chọn người như vậy.

“Huyền Vân, ngươi thật sự chọn các nàng mà không cần kiểm tra linh căn sao?”

Thanh U trưởng lão hơi ngạc nhiên hỏi, thanh niên vẫn lười biếng lạnh nhạt tựa vào ghế, không mấy quan tâm nói:

“Ta nhìn hai tiểu nha đầu này cảm thấy hợp mắt, bất kể thiên phú linh căn của bọn nó chỉ là trung phẩm linh căn hay tuyệt phẩm linh căn gì đó, ta đều nhận, như vậy các người có thể ngậm miệng lại được rồi, nhưng cũng nói cho các ngươi biết, dù thiên phú của các nàng như thế nào, vào Hỗn Độn Tiên Ma Tông chúng ta tương lai nhất định sẽ không thua kém đệ tử của các ngươi, cứ chờ mà mở rộng tầm mắt đi.”

“Ha ha... Thông khoái, Huyền Vân, đây là nguyên nhân ta thật sự phục Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi.”

Xích Hà trưởng lão cười lên ha hả. Quỷ Trúc trưởng lão mặt như cương thi khóe môi vậy mà cũng hơi nhếch lên. Những trưởng lão còn lại nhủ thầm, ánh mắt che dấu một tia kinh dị, tuy ngoài mặt khiêu khích nhưng bọn họ thật ra cũng biết rõ Hỗn Độn Tiên Ma Tông thật sự có thể biến đệ tử thiên phú không cao thành thiên tài hiếm có, trong quá khứ đã từng xảy ra chuyện như vậy mấy lần, rõ ràng Hỗn Độn Tiên Ma Tông có công pháp độc môn đặc biệt nào đó, tuy nhiên bí ẩn kia không ai biết được, vậy mới nói Hỗn Độn Tiên Ma Tông là môn phái thần bí nhất Đông Thiên.

“Hừ! Nhân gia cũng sẽ chờ xem, các nàng có thể biến thành thiên tài được hay không?”

“Huyền Vân, ngươi cũng nên biết, Đông Thiên đã tiến vào giai đoạn gì, tùy tiện chọn đệ tử, tương lai cẩn thận hối hận không kịp.”

Thái Đào trưởng lão hừ nói, ánh mắt che dấu một tia nghi ngờ cùng tò mò.

“Các ngươi cứ chờ xem.”

Thanh niên眯 mắt, sắc mặt lộ ra một tia tự tin, pháp tắc thiên địa xung quanh giống như vì hắn mà run động, một cỗ khí tức cường thế bá đạo bao trùm cả đại điện, hắn đột ngột đứng lên, bước ra một bước đã đột ngột biến mất như chưa từng tồn tại, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đám chưởng môn các phái ngồi bên dưới thấy cảnh này đồng loạt hâm mộ không thôi. Xuyên thấu không gian, dịch chuyển tức thời chính là năng lực chỉ khi đến hóa thân kỳ mới có thể đạt được, tốc độ siêu cường gần như vô địch. Xích Hà trưởng lão và Quỷ Trúc trưởng lão nhìn nhau, âm thầm dùng thần thức truyền âm.

“Huyền Vân hành sự hơi khác thường.”

“Hắn cố tình khiêu khích mấy người Quỳnh Tiêu để thuận lợi đoạt lấy hai tiểu nha đầu kia mà thôi.”

“Chẳng lẽ hai tiểu nha đầu đó có gì đặc biệt?!”

“Linh hồn lực của một đứa trẻ trong đó rất mạnh, nhờ thế cảm quan của nó cũng không kém tu sĩ luyện khí là bao, tâm tính của cả hai cũng rất khá.”

Xích Hà trưởng lão không khỏi kinh ngạc, Quỷ Thi cung chuyên ngự quỷ luyện hồn, bọn họ có công pháp tự động vô thanh vô tức kiểm tra linh hồn lực của kẻ khác, nếu Quỷ Trúc trưởng lão đã nói như vậy thì nhất định sẽ không sai. Mà linh hồn lực mạnh mẽ hơn người thường chỉ có hai khả năng, một là đạt được kỳ ngộ, thứ hai chính là tiên nhân chuyển thế, nhưng bất kể là khả năng nào cũng chứng tỏ rằng đứa trẻ kia có tiềm năng không thua kém cực phẩm linh căn thậm chí tuyệt phẩm linh căn là mấy. Nhớ đến những lời Huyền Vân nói khi nãy, Xích Hà trưởng lão không khỏi nở nụ cười.

Thật là đáng mong đợi!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Cuồng!

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đang đứng trước Thiên Linh đài, đột nhiên không gian trước mặt cả hai vặn vẹo một cái, hai người còn chưa kịp nhìn kỹ cái gì, cảnh vật trước mắt đã đột ngột thay đổi.

Hai người xuất hiện trong một tiểu viện ưu nhã, sương khói lượn lờ tràn đầy huyền bí.

“Chuyện... Chuyện gì xảy ra vậy?”

Vinh Cơ tròn mắt há mồm, Lý Phi Yến hơi nhíu mày.

“Chúng ta bị vị tiên bối nào đó dịch chuyển đến đây.”

Ngay khi nàng nói câu này, có một giọng cười rơi vào tai hai người.

“Vào đây đi.”

Cả hai giật mình nhìn nhau, giọng nói kia là phát ra từ trong căn phòng trúc trúc trước mặt, hơi do dự một chút, cuối cùng hai người nghe lời mở cửa tiến vào, trong phòng bài trí đơn giản, tràn đầy cảm giác phiêu hốt xuất trần. Thu hút sự chú ý nhất chính là một thanh niên bạch y cực kỳ anh tuấn đang cười híp cả mắt nhìn hai người. Lần đầu tiên nhìn thấy một nam tử tuấn tú, khí chất xuất trần như vậy, Lý Phi Yến và Vinh Cơ nhất thời hơi ngẩn ra, thanh niên ngược lại cười lên ha hả, giọng cười đặc biệt đáng khinh, cùng với dung mạo của hắn thật sự khác biệt một trời một vực.

“Còn đứng đó làm gì? Hai tiểu nha đầu các ngươi không phải rất lớn gan sao?”

“Tiền bối là...?”

Lý Phi Yến rất nhanh bình tĩnh lại, lập tức cung kính chấp tay, Vinh Cơ ngược lại nhíu nhíu mày nhìn Huyền Vân, sau đó đột nhiên lớn mật tiến tới trước mặt hắn nhìn kỹ, Huyền Vân nhướng mày, cười cười không nói, Vinh Cơ đột nhiên há hốc mồm, giờ tay chỉ vào Huyền Vân hét lên:

“Ta nhận ra rồi, điệu cười kia giống hệt lão đầu ở bản chúng ta gặp ở Tư Nhất Thành.”

Lý Phi Yến giật mình, Vinh Cơ tuy không có cảm quan mạnh mẽ nhưng trực giác của nàng bẩm sinh lại cực kỳ kinh người, do đó có nhiều chuyện nàng đặc biệt nhanh nhạy hơn cả Lý Phi Yến. Trong lúc Lý Phi Yến còn chưa kịp làm ra hành động, Cơ công chúa lại tiếp tục không biết sống chết.

“Hình dạng này chắc chắn là lão dùng ảo thuật tạo ra đúng không, ngay từ đầu ta đã nghi ngờ rồi, một mỹ nam tử tiên khí bất phàm làm sao lại có thể cười một cách đáng khinh như thế.”

Khóe môi Huyền Vân run lên, dở khóc dở cười.

“Đây là hình dạng thật của ta, lão đầu các ngươi thấy trong thành mới là ảo ảnh.”

“Không thể nào.”

Vinh Cơ sống chết không tin, Lý Phi Yến tròn mắt nhìn Vinh Cơ, sau đó bất đắc dĩ nói:

“Tiền bối thứ lỗi!”

Huyền Vân cười khỏ, lắc đầu nói:

“Chuyện này không quan trọng, ta dịch chuyển các ngươi đến đây là muốn hỏi các ngươi có đồng ý gia nhập tông môn của ta hay không? lúc ở Tư Nhất thành chỉ là ta tự mình chủ trương đến gặp các ngươi mà thôi, lúc này ta mới thật sự thay mặt tông môn muốn thu nhận các ngươi.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đồng loạt giật mình, kinh ngạc nhìn nhau, sắc mặt nghiêm túc trở lại, Lý Phi Yến cung kính hỏi:

“Vậy hiện tại tiền bối có thể cho chúng ta biết danh tính tông môn của ngài được không?”

Huyền Vân gật đầu, cười khê:

“Cần Nguyên đại lục – Hỗn Độn Tiên Ma Tông.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ cũng người, đại danh Hỗn Độn Tiên Ma Tông bọn họ đương nhiên từng nghe qua, cường đại, thần bí, được tất cả thượng môn khác kiêng kỵ tuyệt đối. Không ngờ bọn họ còn chưa kiểm tra lĩnh căn đã được một trong hai mươi một thượng môn chiêu mộ, còn là Hỗn Độn Tiên Ma Tông, nhất thời hai người đều có chút ngẩn ngơ. Huyền Vân cũng không gấp, bình thản chờ câu trả lời, Lý Phi Yến phản ứng đầu tiên.

“Tiền bối, vì cái gì ngài có ý định chiêu mộ chúng ta, ngay cả lĩnh căn chúng ta còn chưa kiểm tra xong.”

“Đúng vậy, lão đầu, tuy được một thượng môn chú ý là thiên đại may mắn, thế nhưng vì vậy mà ta thấy rất bất an.”

Huyền Vân mỉm cười gật gật đầu.

“Các ngươi có thể bình tĩnh như vậy là rất tốt, thế giới tu sĩ so với thế tục càng hiểm ác hơn nhiều, bất kỳ lúc nào cũng nên giữ lại một tia cảnh giác, đối với thất mắc của các ngươi, ta chỉ giải thích một lần, sau này khi vào đến tông môn không cần phải thất mắc vì sao.”

Nghe Huyền Vân nói vậy, cả hai lập tức nghiêm túc lắng nghe. Huyền Vân mỉm cười rồi mới nói tiếp.

“Hỗn Độn Tiên Ma Tông chúng ta được thế nhân xưng tụng là thần bí tông môn, nhưng ở sau lưng, những môn phái khác đều nói chúng ta là một đám điên khùng, tùy tiện phóng túng... Xét theo một khía cạnh nào đó lời bọn họ nói thật sự không sai, quan điểm của chúng ta không giống bất kỳ thượng môn nào cả, luật lệ cần tuân thủ cũng chỉ có hai chữ: chân thành.

“Chân” chính là luôn nhìn vào cái chân thật nhất, “thành” chính là tuyệt đối trung thành với bản tâm, Chân thành với tông môn, chân thành với gia nhân, chân thành với chính bản thân mình. Chúng ta là tông môn duy nhất có cả “Tiền” và “Ma” trong danh tự, chúng ta có thể là tiên cũng có thể là ma, chúng ta chỉ làm điều mà mình cho là đúng đắn, bất kể thế nhân nhìn chúng ta như thế nào, chỉ cần không phản bội lại bản tâm của chính mình, những thứ khác không quan trọng.

Hỗn Độn Tiên Ma Tông không có nhiều luật lệ nhưng điều đó không có nghĩa chúng ta chỉ là một đám ô hợp, sự chân thành có thể gắn kết mọi thứ, chân thành sinh ra tình thân, chân thành sinh ra dũng khí bảo vệ tình thân, đôi mắt khó khăn, chân thành cũng sinh ra những người chính trực. Đối với tông môn, thiên phú của đệ tử không trọng yếu bằng sự chân thành, ta nhìn ra được ánh mắt cực độ trung thành với bản tâm từ lần đầu nhìn thấy các ngươi, ánh mắt kiên trì không lùi bước, tự tin và cố chấp, tất cả những cái đó hợp lại chính là thứ mà chúng ta đánh giá cao nhất: Cuồng!”

Hai người Lý Phi Yến đều lâm vào trầm mặc, nhưng rất nhanh Vinh Cơ ngẩng đầu, đột nhiên hành lễ, tươi cười nói:

“Ta thừa nhận mình hơi khác người một chút, xem ra ta thật sự hợp với Hỗn Độn Tiên Ma Tông, ta đồng ý gia nhập tông môn của ngài.”

Huyền Vân nở nụ cười, gật gật đầu, sau đó tầm mắt hần chuyển sang Lý Phi Yến vẫn đang cúi đầu trầm ngâm, nhận ra ánh mắt của Huyền Vân và Vinh Cơ, Lý Phi Yến ngẩng đầu, cười bất đắc dĩ nói:

“Tiền bối, ta cũng thừa nhận mình không phải kẻ tốt đẹp gì, nếu lỡ như ta ra ngoài không cẩn thận gây chuyện lớn, không phải sẽ liên lụy tông môn sao.”

Nghe Lý Phi Yến nói vậy, Huyền Vân cười lớn không quan tâm khoát tay.

“Tông môn chúng ta ai mà không thích gây chuyện chứ? Người người đều như nhau cả thôi, thêm người nữa cũng không tính là cái gì, dù sao cả vạn năm nay chúng ta gây chuyện vô số mà chưa có ai dám chạy đến địa bàn của chúng ta mà lật nhà, các ngươi yên tâm đi.”

Khóe miệng Lý Phi Yến run lên, từ mấy lời của Huyền Vân nàng cũng có thể đoán được Hỗn Độn Tiên Ma Tông là loại tông môn như thế nào?! Nàng bất đắc dĩ nở nụ cười, cung kính chấp tay nói:

“Nếu đã có cam đoan của tiền bối, vẫn bối đương nhiên không có lý do gì mà từ chối.”

“Ha ha... Tốt quá, sau này chúng ta vẫn là đồng môn.”

Vinh Cơ vui sướng không kiềm được nhảy cẫng lên, Lý Phi Yến cười khổ nhưng trong mắt cũng không che dấu một tia vui mừng cùng chờ mong. Huyền Vân nhìn hai người, cười híp cả mắt.

Vinh Cơ quay đầu nhìn Huyền Vân, đột nhiên nghi ngờ hỏi:

“Mà lão đầu này, đây chắc chắn là hình dạng thật của ngài sao?”

“Hô hô hô... Sao? Không ngờ ta lại anh tuấn như vậy có phải không hổ hô...”

Về tiên phong đạo cốt thoảng chốc bị giọng cười vô si đáng khinh cuốn đi không còn một chút, Lý Phi Yến và Vinh Cơ vừa muốn ăn ngay nói thật khen Huyền Vân một câu “ngươi quả thật anh tuấn” thì lập tức ngậm miệng, bởi vì hình tượng anh tuấn của hắn ở trong mắt các nàng vừa mới sụp đổ.

Người này thật sự là một cường giả khiến người người kính sợ sao?

Bắt gặp ánh mắt quái dị của hai người, Huyền Vân giờ tay che miệng ho khan một cái.

“Khụ... Không cần bắt ngờ như thế, Hồn Độn Tiên Ma Tông chúng ta chính là như vậy, trước mặt đồng môn không cần làm ra vẻ cái gì, sau này các ngươi sẽ biết.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó nở nụ cười gât đầu, Huyền Vân lại nói tiếp:

“Đòi người tu tiên quan trọng nhất là không thẹn với lương tâm, không cần hối hận vì bất cứ việc gì mình đã làm trong quá khứ, chỉ cần ngẩng cao đầu rồi tiến lên là được, ra vẻ cao cao tại thượng cho ai xem chứ? Các người nên nhớ rõ điểm này.”

Ánh mắt của Lý Phi Yến và Vinh Cơ sáng lên, sau đó kiên định gât đầu, ánh mắt trong suốt như có ngọn lửa đang thiêu đốt vậy, Lý Phi Yến nghĩ nghĩ rồi cung kính hỏi:

“Tiền bối, hiện tại chúng ta không cần tham gia Tiên Duyên Hội nữa sao?”

“Các ngươi hiện tại đã là đệ tử tông ta rồi, gọi sư thúc đi.”

Huyền Vân bình thản nói, nhìn hấn chẳng khác nào một tên lông bông ngoài đường, hình tượng thật sự bị bôi nhọ nghiêm trọng, hấn nghiêng người phóng tung tựa trên ghế rồi nói:

“Hiện tại các ngươi đã là đệ tử tông ta, mấy cái Tiên Duyên Hội gì đó không cần tham gia nữa.”

Lý Phi Yến ngạc nhiên, sau đó lại hỏi:

“Ta nghe nói Hồn Độn Tiên Ma Tông trước đây không tổ chức Tiên Duyên Hội cũng chưa từng tham gia vào, lần này tại sao lại ngoại lệ?”

“À! Cũng bởi vì thời đại biến thiên, theo điển tịch ghi lại thì trong khoảng thời gian này thiên tài sinh ra lớp lớp, chúng ta cũng muốn đi xem có thật sự xuất hiện nhiều thiên tài ngàn năm có một như truyền thuyết hay không.”

Nghe Huyền Vân nói vậy, hai người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều là vẻ tò mò, trông mắt Huyền Vân đảo qua một vòng, đột nhiên nghiêm mặt nói:

“Đông Thiên đại thế giới đang bước vào vòng lập cực thịnh vạn năm xuất hiện một lần, theo ghi chép thì mỗi vạn năm sẽ có một thời đại mà thiên tài xuất hiện lớp lớp, thiên địa biến chuyển liên tục, trong tương lai sẽ xảy ra nhiều biến động, nếu không muốn bị kẻ khác dẫm lên, các ngươi phải vượt qua bọn chúng.”

Câu nói của Huyền Vân như tiếng trống đánh tỉnh hai người, cả hai đồng loạt nghiêm túc gât đầu.

“Chúng ta đã biết.”

.....

Trong một thế giới hắc ám ở một nơi nào đó trong Đông Thiên đại thế giới, thế giới hắc ám này có một người đang ngồi cạnh một ao nước nhỏ, người này một thân đạo bào hai màu đen trắng, giữa ngực thêu một cái thái cực đồ, hồ nước trước mặt người này đang yên tĩnh đột nhiên xảy ra dị động, nước theo một định luật kỳ dị xoắn lại với nhau tạo thành hình thái cực đồ đang không ngừng xoay vòng, người ngồi bên bờ hồ đột nhiên mở mắt, đôi mắt người này là một màu xám trắng kỳ dị, hấn nhíu mày nhìn dị động của hồ nước, tay vung lên đánh ra mấy cái pháp quyết, lập tức từ dưới hồ nước dâng lên một bức màn sáng, người này nhíu chặt chân mày nhìn chăm chăm bức màn sáng kia, càng nhìn thần sắc hấn càng trở nên ngưng trọng, đến cuối cùng, hấn đứng bật dậy, từ miệng hấn truyền ra một tiếng thờ dài.

“Hạo kiếp a, ta không thể để chuyện này xảy ra.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Lưu Dục và Diệt Cẩn

Đợi qua nửa ngày, Huyền Vân mang hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ trở lại đại điện, lập tức thu hút được tất cả ánh mắt của mọi người, vì lời tuyên bố như chém đinh chặt sắt của Huyền Vân mà dù chưa kiểm tra linh căn nhưng hai người vẫn thu hút được sự quan tâm của những hóa thân trưởng lão còn lại.

Trước khi đến đại điện này, Huyền Vân đã sơ bộ nói cho hai người biết mấy người này là ai, nữ nữ ăn mặc mát mẻ là trưởng lão của Hợp Hoan Giáo gọi

Mị Ảnh, vừa nhìn thấy hai người ánh mắt Mị Ảnh liền lộ ra tiếc nuối.

“Quả thật là khá ái a, lớn lên chắc chắn đều là đại mỹ nhân, ta thật tiếc.”

Nghe Mị Ảnh nói vậy, Huyền Vân mặt không đổi sắc liếc nhìn nàng một cái, sau đó bình thần ngồi xuống chỗ của mình, Lý Phi Yến và Vinh Cơ lặng lẽ đứng sau lưng hắn, những trưởng lão còn lại đưa mắt đánh giá hai người một lượt, từ khí chất trầm ổn cùng thần sắc bình tĩnh, bọn họ đều không kềm được khẽ gật đầu trong lòng, không kể thiên phú linh căn như thế nào, chỉ với tâm tính như vậy cũng đủ để được đánh giá cao rồi. Nếu không phải biết rõ thiên phú linh căn chỉ có thể được hiển lộ nhờ pháp trận, dù là tu sĩ hóa thân kỳ cũng không thể nào kiểm tra ra được, bọn họ đã nghi ngờ Huyền Vân không phải ngẫu nhiên chọn trúng hai tiểu nha đầu này mà là có sắp đặt trước.

Trong lúc này tình hình ở trước Thiên Linh Đài đang vô cùng căng thẳng, bắt đầu thí luyện đã ba mươi người, tất cả đều là trung phẩm linh căn.

Đến nhóm thứ tư tiến lên, Vinh Cơ liền nói nhỏ bên tai Lý Phi Yến:

“Ngươi nhìn kia.”

Nàng đưa tay chỉ thiếu niên chuẩn bị bước lên Thiên Linh Đài hiện rõ trên thủy kính, người này không ai khác chính là Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn ngừng đầu nhìn sáu bát đá trước mặt, lại nhìn Thiên Linh Đài dày đặc hoa văn phù trận phức tạp nhưng lại tràn ngập khí tức thần kỳ, hai mắt hắn lộ quyết tâm và dục vọng điên cuồng, mạnh dạng cất bước tiến lên Thiên Linh Đài. Đứng trước mặt hắn là một trung niên nhân, người này ban đầu giới thiệu chính là đệ tử hạch tâm của Cửu U Giáo tên gọi Triệu Uy, hắn chính là người chủ trì pháp trận.

Triệu Uy mỉm cười nhìn Diệp Cẩn hỏi:

“Ngươi tên gì?”

Sắc mặt Diệp Cẩn lộ ra cuồng nhiệt, nhưng hắn cố ra vẻ trầm tĩnh chấp tay cung kính nói

“Đệ tử gọi Diệp Cẩn.”

“Diệp?!”

Triệu Uy hơi ngạc nhiên nhìn Diệp Cẩn nhiều thêm vài lần rồi nói:

“Tốt! Hiện tại kiểm tra thiên phú.”

Diệp Cẩn hít sâu một hơi, theo sự chỉ dẫn của Triệu Uy bước ra giữa Thiên Linh đài. Triệu Uy giơ tay lên ấn mấy cái pháp quyết, ngay sau đó, phù văn rậm rạp với rất nhiều hình dạng quái dị khắc trên Thiên Linh Đài đồng loạt sáng lên.

Ở trong đại điện, Lý Phi Yến nhìn hình ảnh trên màn thủy kính mà thán hô thần kỳ, không như Ngũ Hành La Bàn của Hoa Dương Môn phải dùng đến công pháp luyện linh để kích hoạt, Thiên Linh Đài cao cấp hơn không chỉ một hai lần khi mà người thử nghiệm thậm chí không cần làm gì cả, chỉ cần đứng vào trung tâm phù trận mà thôi. Trên Thiên Linh Đài có năm cột đá màu đen như được đúc từ huyền thiết, bất chợt cả năm cột đá kia đồng loạt sáng lên ánh sáng năm màu. Thấy cảnh này mọi người cùng nhau ồ lên.

“Là Cực phẩm linh căn, tên này là cực phẩm linh căn.”

Không khí phía bên ngoài như nổ tung.

“Hắn thật sự là cực phẩm linh căn, hắn là ai?”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt có chút bất ngờ, những trưởng lão hóa thân kỳ cuối cùng sắc mặt cũng thay đổi, Thanh U trưởng lão nở nụ cười.

“Tiểu tử không tệ.”

Nói xong, hắn vung tay lên một cái, thân ảnh Diệp Cẩn ở trên Thiên Linh đài đột nhiên biến mất, đồng thời hắn đã xuất hiện trong đại điện.

Diệp Cẩn ban đầu là kinh hãi, sau đó hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, cung kính hành lễ.

“Vân bối Diệp Cẩn, tham kiến các vị tiền bối.”

“Tiểu tử ngươi cũng thức thời đó.”

Thiên Thiêm trưởng lão cười nói, đối với hắn đó là một nụ cười hữu hảo, nhưng vào mắt người khác liền khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

“Tiểu tử này không tệ, ta chọn hắn.”

“Ta cũng chọn.”

Quỳnh Tiêu và Thiên Thiềm nhìn nhau, không khí lại trầm xuống, Quỳnh Tiêu nở nụ cười, chấp tay hướng Thiên Thiềm trưởng lão nói:

“Thiên Thiềm đạo hữu, Âm Dương Cung chúng ta luôn phải giữ cân bằng số lượng của đệ tử nam và đệ tử nữ, đúng lúc chúng ta cần thêm vài tên nhóc như vậy, không biết có thể nhường cho tiểu muội không?”

“Quỳnh Tiêu đạo hữu, không phải ta không muốn nhường cho ngươi, mà dù ta có nhường thì không biết các vị đạo hữu khác có chịu nhường hay không?”

Thiên Thiềm là trưởng lão của Mạn Đà Giáo, hẳn chuyên nuôi độc thiềm (Con cóc) vô cùng đáng sợ, nếu không phải bắt đắc dĩ, Quỳnh Tiêu cũng không muốn cùng hắn tranh chấp, ngay lúc này, Thái Đào trưởng lão vuốt râu lên tiếng:

“Theo ta thấy, với thiên phú của hắn, mọi người ai cũng đều muốn thu nhận, đã như vậy cứ xem chọn lựa của hắn đi, như vậy cũng tránh mất hòa khí giữa chúng ta.”

Thanh U trưởng lão gật đầu đồng tình, sau đó nói với Diệp Cần:

“Ngươi đã nghe rồi đó, ngươi chọn lựa như thế nào?”

Diệp Cần ngẩng đầu nhìn mấy trưởng lão đại môn cao cao tại thượng trước mặt, trong mắt không khỏi lộ ra cuồng nhiệt, nhưng khi nhìn thấy hai người Lý Phi Yên và Vinh Cơ đứng sau lưng Huyền Vân, hắn không khỏi hơi bất ngờ nhíu nhíu mày, nhưng rất nhanh hắn tập trung vào các vị trưởng lão đang chờ câu trả lời của hắn.

“Vân bối tử nhỏ đã muốn được gia nhập Cửu U Giáo, xin tiền bối Cửu U giáo chấp nhận.”

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Thanh U trưởng lão lập tức tốt cực kỳ, gật đầu nói:

“Tốt, ta thay mặt Cửu U Giáo thu nhận ngươi, đồng thời hứa cho ngươi vị trí đệ tử hạch tâm.”

Nghe Thanh U trưởng lão nói vậy, sắc mặt Diệp Cần vui mừng quá đỗi, trong một tông môn vị trí càng cao tài nguyên tông môn ban cho càng nhiều.

Mấy người Quỳnh Tiêu không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, nhưng Diệp Cần đã chọn chủ nhà Cửu U Giáo, bọn họ còn có thể nói cái gì?!

Mị Ảnh nhìn sắc mặt tiếc nuối của Quỳnh Tiêu, cười nói:

“Quỳnh Tiêu tỷ tỷ không cần thất vọng, đợi lát nữa xuất hiện vài tên ẻo lả nhất định sẽ chọn Âm Dương Cung các ngươi.”

“Mị Ảnh, ngươi...”

Quỳnh Tiêu phẫn nộ nhìn Mị Ảnh, Thanh U trưởng lão lập tức đứng ra hòa giải, trong lòng hắn thực bất đắc dĩ, quan hệ của hai mươi một bá chủ cực kỳ phức tạp, lần này đến Lăng Xuyên đại lục toàn là cực phẩm, thật sự là khiến người ta đau đầu.

Trong lúc đó, Diệp Cần đang đưa mắt nhìn hai người Lý Phi Yên, ánh mắt có một cỗ địch ý, Lý Phi Yên bình thản nhìn hắn một cái, sau đó không mấy quan tâm quay đầu nhìn về phía thủy kính, Vinh Cơ thì không được trầm ổn như Lý Phi Yên, trừng mắt hung hãn nhìn lại Diệp Cần.

Đối với hành động của ba người, không thể nào tránh được mắt những cường giả ở đây, nhưng bọn họ chỉ che dấu tia thâm ý trong mắt, làm như không nhận ra.

Qua thêm một khoảng thời gian, lại xuất hiện thêm hai người thiên phú không tệ, cũng được thượng môn chú ý, cả hai người đều là nam hài tử, cả hai đều là thượng phẩm linh căn, đặc biệt đáng quan tâm là tuổi rất nhỏ, một cái bảy tuổi gọi Kha Thái Bảo, một cái thậm chí mới sáu tuổi gọi là Điều Kim Ngư.

Hai hài tử này tính cách phải nói cực trái ngược, lựa chọn tông môn cũng đối lập nhau, Kha Thái Bảo xuất thân trung môn dưới trướng Cửu U Giáo, tính cách kiêu ngạo tự phụ, hắn không chọn Cửu U Giáo mà chạy đến Thái Ất Tiên Tông, Điều Kim Ngư ngược lại yếu đuối nhút nhát, không biết hắn suy nghĩ gì, mặc kệ Âm Dương cung và Cửu U Giáo đưa ra cái giá như thế nào, hắn vẫn cố chấp chọn Quý Thi Cung, nhìn Quý Trúc trưởng lão của Quý Thi Cung mang bộ dạng thiếu niên thanh tú nhưng nước da tái nhợt, mặt vô cảm như người chết, hắn sợ đến phát khóc nhưng vẫn cố chấp quý ở đó xin được Quý Thi Cung thu nhận, bộ dạng của hắn phải nói cực kỳ khả ái, nhìn giống hệt nữ hài, quý đó mà khóc, thật sự khiến người ta động lòng, tuy nhiên Quý Trúc trưởng lão ngay cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái, cất giọng đều đều không có trọng âm:

“Ngươi không hợp tu luyện quý đạo.”

Câu nói của Quý Trúc trưởng lão đối với Điều Kim Ngư chẳng khác nào tiếng gọi của ác thú, hắn sợ đến tái xanh cả mặt, nước mắt như hai chuỗi trân châu ào ào rơi xuống, sắc mặt lộ ra tuyệt vọng. Nhìn Điều Kim Ngư sững sờ nơi đó, ngay cả Quỳnh Tiêu trưởng lão cũng không kèm được lên tiếng.

“Quý Trúc, ngươi...”

Nhưng không đợi nàng nói hết câu đã bị Quý Trúc trưởng lão đánh gãy.

“Nếu muốn tu luyện quý đạo, ngươi phải biến mình thành quý, ngươi dám không?”

Điều Kim Ngư hơi dờ dẫm một chút, sau đó hần hoàn hồn vội vàng ưng thuận, Quỷ Trúc trưởng lão liếc nhìn hần một cái, sau đó hơi gật đầu không nói câu nào.

Gật đầu vậy là sao? Gật đầu là có chịu nhận hay không a!

Ngay cả Lý Phi Yến mà cũng không kèm được gấp lên, Huyền Vân bắt đắc dĩ nói:

“Tiểu Tử, đừng có khóc nữa, hần nói vậy là đã đồng ý nhận ngươi rồi.”

Điều Kim Ngư nghe vậy vui mừng đến khóc thét, ngã ngồi trên đất, mọi người có mặt trong đại điện đều không kèm được run run khóe miệng, Lý Phi Yến và Vinh Cơ bắt đắc dĩ nhìn nhau, được Huyền Vân ra hiệu, lập tức bước ra một người một bên đỡ lấy Điều Kim Ngư đi qua một bên. Tiểu tử này khóc một hồi lâu, sau đó mới sục xùi nói:

“Đa tạ hai vị tỷ tỷ.”

Lý Phi Yến bắt đắc dĩ đưa khăn lau mặt mũi cho hần, tiểu tử này quá nhỏ, thật không hiểu hần vượt qua Thiên Chu sơn cốc bằng cách nào.

Ngay lúc này Vinh Cơ reo lên.

“Yến Yến, mau nhìn, đến lượt Dục tiểu tử rồi.”

Nghe vậy Lý Phi Yến ngẩng đầu nhìn, lập tức nhìn thấy thân ảnh Lưu Dục trên thủy kính.

.....

Triệu Uy nhìn Lưu Dục đứng trước mặt mình, mỉm cười bảo hần đi đến trung tâm Thiên Linh Đài.

Rất nhanh hào quang lại nổi lên, khiến người ta kinh ngạc chính là năm cây cột đá lại một lần nữa phát ra ánh sáng năm màu.

“Lại là cực phẩm linh căn?”

“Không phải cực phẩm linh căn vạn người chỉ có một ư?”

Lưu Dục sắc mặt không khỏi buông lỏng một chút, lộ ra nụ cười vui mừng, ngay lúc này, đột nhiên hần thấy tầm mắt của mình xoay chuyển, đợi khi nhìn rõ thì đã thấy mình đang ở trong một đại điện cực kỳ to lớn.

Ngồi trước mặt là những trưởng lão của các thượng môn, không như hai người Lý Phi Yến không biết gì, Lưu Dục từ phụ thân hần biết được rất nhiều thông tin, hần biết tám vị này là ai, khi thấy Lý Phi Yến và Vinh Cơ xuất hiện ở đây, hần không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng, nhưng khi thấy Diệp Căn đứng sau lưng Thanh U trưởng lão, ánh mắt của hần lập tức trầm xuống.

“Tiểu tử, ngươi có biết chúng ta là ai không?”

Người đầu tiên lên tiếng đương nhiên là người chủ trì Thanh U trưởng lão, Lưu Dục lập tức cung kính nói:

“Văn bối Lưu Dục, tham kiến các vị tiền bối, văn bối đã sớm nghe đến đại danh của các vị tiền bối.”

“Ồ! Ngươi chẳng lẽ là nhi tử của Lưu Tư?”

“Đúng vậy.”

“Tốt tốt, hậu sinh khả quý.”

Thanh U trưởng lão tươi cười đầy mặt, những người khác nghe đến đây lời mời chào lên đến miệng đều không nói được nữa, nhìn biểu hiện của Lưu Dục, không cần hỏi cũng biết hần chọn ai. Quả nhiên khi nghe Thanh U trưởng lão hỏi, hần đã không ngần ngại lựa chọn Cửu U Giáo.

Đợi khi đi đến vị trí phía sau lưng Thanh U trưởng lão, Lưu Dục và Diệp Căn đưa mắt liếc nhau một cái rồi quay mặt đi, cũng may ở trước mặt đông đảo mọi người, bọn hần còn biết kèm chế, không nóng nảy làm ra chuyện mất mặt. Khi Lưu Dục chuyển mắt nhìn đến hai người Lý Phi Yến, sắc mặt của hần cuối cùng cũng trở về vẻ vui mừng.

Lúc còn ở trước Thiên Linh Đài, hai người Lý Phi Yến đột nhiên biến mất, hần vẫn luôn lo lắng, hiện tại thấy bọn họ xuất hiện ở đây, còn đứng phía sau một vị trưởng lão thượng môn, hần đương nhiên có thể đoán được chuyện gì xảy ra, trong lòng không khỏi vui mừng, cả ba người đều có thể gia nhập thượng môn, không có chuyện gì tốt bằng.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32: Tuyệt phẩm băng linh căn

Thời gian trôi qua khá nhanh, đến khi hoàng hôn buông xuống, ở trước Thiên Linh Đài, cũng chỉ còn một người cuối cùng chưa kiểm tra thiên phú, một thiếu nữ khoảng mười một mười hai tuổi một thân hồng y tên là Dư Linh, khi nàng đứng trước mặt Triệu Uy, thần sắc tràn đầy quyết tâm.

Kết quả kiểm tra linh căn của nàng ngược lại khiến người ta thất vọng, chỉ là trung phẩm linh căn, bao gồm hỏa, thổ và thủy. Thiếu nữ có chút ngây người đứng yên trên Thiên Linh Đài, Triệu Uy thấy vậy không khỏi lên tiếng an ủi.

“Người cũng không cần thất vọng, dù là trung phẩm linh căn nhưng người vẫn sẽ được thu nhận vào ngoại môn của Cửu U Giáo chúng ta.”

Cuối cùng thiếu nữ cũng động, ngẩng đầu nhìn Triệu Uy, giọng nói có chút run rẩy hỏi:

“Vị tiền bối này, xin hỏi tiền bối Huyết Minh Cung có phải đang quan sát chúng ta hay không?”

“A! Đúng vậy, người định làm gì?”

Triệu Uy nhất thời không hiểu nhìn thiếu nữ này, đột nhiên nàng ta mạnh mẽ quỳ xuống, ngẩng đầu lớn tiếng hét lên.

“Tiền bối Huyết Minh Cung xin hãy nghe ta nói, tuy thiên phú của ta tệ hại nhưng ta nhất định sẽ cố gắng gấp trăm ngàn lần người khác để bù lại, nếu được tiền bối thu nhận vào Huyết Minh Cung, ta nguyện đánh đổi mọi thứ, xin hãy thu nhận ta.”

Nói xong, nàng mạnh mẽ dập đầu xuống đất, bất kể cái trán đỏ máu nàng vẫn kiên trì dập đầu, Triệu Uy ngây người nhìn nàng, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Trong đại điện, không khí yên tĩnh đến áp lực, chúng chương môn nhân các môn phái của Lăng Xuyên đại lục không khỏi đưa mắt nhìn nam tử huyết y vẫn đang nhàn nhã nhấp trà kia. Hiện tại nhìn lại, những thượng môn khác đều đã tuyển mộ được ba gã đệ tử, ngay cả Quý Thi cũng thu được một người, Hỗn Độn Tiên Ma Tông thì được hai người, chỉ có Huyết Minh Cung vẫn trống không, ngấm lại ba tông môn này đến Tiên Duyên Hội hình như chỉ để xem náo nhiệt mà thôi, bởi vì bọn họ chưa từng lên tiếng chiêu mộ người nào, Hỗn Độn Tiên Ma Tông tùy tiện chọn hai người, Quý Thi Cung không làm gì cũng có người tìm đến, hiện tại Huyết Minh Cung cũng như vậy, thiên phú của thiếu nữ kia không thể gọi là thiên tài nhưng dũng khí cùng quyết tâm của nàng không ai có thể chối cãi.

Lý Phi Yến đưa mắt nhìn hồng y thiếu nữ vẫn kiên trì dập đầu trong thủy kính, cái trán trắng nõn đã tràn đầy máu tươi, trong lòng nàng không khỏi thầm khâm phục, quyết tâm của nàng ấy thật sự rất đáng học hỏi.

Xích Hà trưởng lão của Huyết Minh Cung vẫn nhàn nhã uống trà, ánh mắt hần nhìn thủy kính như đang suy nghĩ gì đó nhưng thủy chung không lên tiếng, Quỳnh Tiêu trưởng lão đột nhiên hừ một tiếng.

“Nàng đã cố gắng đến như vậy mà người vẫn có thể dừng dừng sao? Đúng là ma đầu máu lạnh.”

Xích Hà trưởng lão lạnh nhạt liếc mắt nhìn Quỳnh Tiêu, ánh mắt bình tĩnh của hắn làm cho Quỳnh Tiêu bất giác ớn lạnh, trong một khoảng khắc không đến một phần trăm giây, nàng cảm thấy một luồng hơi lạnh cực kỳ khủng bố, dù cùng là hóa thân kỳ với nhau, nhưng nếu so về thực lực thì nàng không phải là đối thủ của tu sĩ hóa thân hậu kỳ như Xích Hà.

Ngay lúc này Huyền Vân đột nhiên cười khê nói:

“Xích Hà, khảo nghiệm của người cũng nên kết thúc đi, nàng sắp không chịu được rồi.”

Nghe Huyền Vân nói vậy, mọi người đưa mắt nhìn lên mang thủy kính, lập tức nhìn thấy sắc mặt thiếu nữ kia cực kỳ tái nhợt, máu từ trên trán chảy xuống cằm, ánh mắt nàng đã bắt đầu tan tã, nàng kiên trì thêm được một khắc rồi lăn ra ngất xỉu, Xích Hà nhếch môi cười.

“Thanh U đạo hữu, làm phiền người cho người mang nàng đi trị thương trước.”

Thanh U trưởng lão bắt đầu đi lấy đầu cảm thán.

“Xích Hà đạo hữu, người cần gì dùng phương pháp cực đoan như thế, đứa nhỏ đáng thương!”

Dù nói như vậy hắn vẫn truyền âm cho người mang Dư Linh đi chữa trị, trong lúc đó Xích Hà trưởng lão lại cười nói:

“Tu đạo vốn là con đường gian khổ, một chút khổ cực đã không kiên trì được làm sao có tư cách nói mình sẽ cố gắng nhiều hơn người khác gấp trăm ngàn lần chứ?!”

Nghe Xích Hà trưởng lão nói vậy, mọi người đều không còn gì để nói. Đột nhiên Mị Ảnh lên tiếng.

“Cuối cùng cũng kết thúc a, Huyền Vân sư huynh, hai tiểu nha đầu kia thật sự không cần kiểm tra sao?”

“Nếu đã đến được đây cũng nên để chúng ta xem mắt nhìn người của ngươi có bao nhiêu lợi hại a.”

Thái Đào trưởng lão cười cười, ánh mắt có một tia châm chọc, ngay lúc như thế Quỳnh Tiêu sao có thể bỏ qua, không kể đến ân oán nhiều đời của Âm Dương Cung và Hỗn Độn Tiên Ma Tông, bản thân phụ nữ và Huyền Vân cũng có cừ hận từ trước, nàng nhất định sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể đã kích Huyền Vân.

“Sao hả? Huyền Vân, ngươi có dám cho các nàng bước lên Thiên Linh Đài không?”

Huyền Vân hừ một tiếng, ánh mắt có chút bất thiện.

“Các ngươi đừng là nhiều chuyện, tốt thôi, kiểm tra thì kiểm tra, dù là trung phẩm linh căn ta đây cũng không ngại, đợi qua mười năm, xem đệ tử của ai lợi hại hơn, hừ!”

Nghe Huyền Vân không khách khí nói như vậy, sắc mặt ba người Quỳnh Tiêu trầm xuống, Thiên Thiêm trưởng lão lạnh lùng cười.

“Chuyện đó để sau này tính, nhưng hôm nay ta muốn xem phân xết của thiên đạo đã, ai là con cưng của thiên đạo, ai là sinh linh bị phớt lờ.”

Ý của Thiên Thiêm trưởng lão chính là muốn so sánh xem thiên đạo chiều cổ ai hơn, thiên đạo nói ra chính là một thứ mà ngay cả tu sĩ cũng không thể nhìn thấy và chạm đến, thiên đạo tồn tại khắp nơi, vận hành mọi thứ, quyết định vận mệnh của mỗi người, người có thiên phú cao thường được đánh giá là con cưng của thiên đạo, được thiên đạo ưu tiên, quá trình tu luyện dễ dàng hơn người khác rất nhiều, người thường dù có cố cách mấy cũng không thể bù đắp được điểm này, Thiên Thiêm trưởng lão chính là muốn dùng cách nói này để ép nhuệ khí của Hỗn Độn Tiên Ma Tông.

Huyền Vân nhướng mày nhìn Thiên Thiêm trưởng lão, ánh mắt bắt đầu lạnh xuống, ngay lúc này Vinh Cơ đứng sau lưng hắn đột nhiên lên tiếng.

“Sư thúc, chúng ta bằng lòng thử.”

Vinh Cơ bằng lòng bước lên Thiên Linh Đài không làm mọi người ngạc nhiên bằng tiếng sư thúc này, phải biết Huyền Vân chính là trưởng lão hóa thân kỳ, chỉ có đệ tử hạch tâm mới có tư cách gọi hắn một tiếng sư thúc, trong lòng mọi người không khỏi thầm đánh giá lại mức độ xem trọng của Huyền Vân đối với Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

Huyền Vân quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy ánh mắt kiên định của hai người, Lý Phi Yến mỉm cười nói với hắn.

“Sư thúc, người đã nói dù chúng ta chỉ là trung phẩm linh căn cũng không vấn đề gì mà phải không, chúng ta cũng muốn biết thiên đạo chiều cổ mình ở mức nào, nếu như thiên đạo không chiều cổ chúng ta, chúng ta sẽ dùng năng lực bản thân để tự chiều cổ chính mình, giống như Dư Linh tỷ tỷ kia đã nói, nàng có thể cố gắng gấp trăm ngàn lần để bù lại thiên phú thiếu hụt, chúng ta cũng có thể làm được như vậy.”

Nhìn ánh mắt trong suốt hắc bạch phân minh của nàng, ai cũng có thể nhìn ra mấy lời này tuyệt không phải chỉ nói cho chơi, một ngọn lửa cố chấp kiên định ẩn hiện trong đó. Vinh Cơ cũng cười nói:

“Lúc ta kiểm tra linh căn ở Xích Hành Môn, dựa vào mức độ phản ứng ban đầu, chương môn đã từng dự đoán thiên phú của ta rất có thể là thượng phẩm linh căn trở lên.”

Nghe nàng nói như thế, sắc mặt mấy người Quỳnh Tiêu không khỏi hơi bất ngờ, trong lòng bất giác nảy sinh một tia bất an, nhất là Quỳnh Tiêu và Mị Anh, trong hư vô như có cái gì đang muốn cảnh báo bọn họ.

Triệu Uy nhìn một nhóm thiếu niên thiếu nữ đứng phía dưới đang đưa mắt nhìn mình, hắn vừa định công bố Tiên Duyên Hội kết thúc đột nhiên có một đạo thần thức truyền thông tin vào đầu hắn, sau khi nhận được mệnh lệnh, Triệu Uy liền quay đầu hướng về không trung chấp tay nói:

“Đệ tử tuân lệnh.”

Ngay lúc này có hai thân ảnh đột ngột xuất hiện bên ngoài Thiên Linh Đài, hai người này đương nhiên chính là Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

Triệu Uy mỉm cười, thái độ so với những người tham gia trước đó khách khí hơn rất nhiều.

“Hai vị sư muội ai tiến lên trước.”

Vinh Cơ nhìn Lý Phi Yến rồi xung phong tiến lên.

“Ta trước.”

Với tính cách của Vinh Cơ, kiên nhẫn chờ đợi không phải là sở trường của nàng. Triệu Uy nhìn Vinh Cơ, cười hỏi:

“Mời báo tên họ.”

“Ta gọi Vinh Cơ.”

Triệu Uy cũng không nhiều lời nữa, lập tức mở ra pháp trận. Ba lần hô hấp sau, phát hiện khác thường đầu tiên là nhóm cường giả hóa thân kỳ trong đại điện, mọi người trừng mắt nhìn, Mị Ảnh trưởng lão của Hợp Hoan Giáo đứng bật dậy.

“Cái này là... Không thể nào!”

Ngay cả Huyền Vân cũng có chút giật mình, nhất thời hấn ngẩn ra một chút, mấy người Quỳnh Tiêu sắc mặt vặn vẹo quay đầu nhìn lại, thế nhưng khi thấy thân sắc bất ngờ trên mặt Huyền Vân, bọn họ lập tức nhận ra, ngay cả Huyền Vân cũng không ngờ được chuyện này.

Lúc đó, mấy trăm chuông môn trong đại điện cuối cùng cũng nhìn ra vấn đề, có người kinh ngạc hô lớn.

“Đây là... Đây là biến dị linh căn!”

Chỉ thấy trên Thiên Linh Đài, Vinh Cơ đứng ở trung tâm pháp trận, mà năm cây trụ màu đen kia đều đồng loạt phát ra ánh sáng màu trắng tượng trưng cho thủy linh căn nhưng đều kinh người ở đây chính là cả pháp đàn kể cả năm cây cột trụ đều đang bốc hơi lạnh, rõ ràng bởi vì bên ngoài bề mặt của chúng đều bị một tầng băng bao phủ.

Triệu Uy là tu sĩ nguyên anh kỳ nhưng lúc này cũng không kềm được mà trợn mắt há mồm, một lúc sau mới có thể run giọng hô lên.

“Tuyệt phẩm biến dị băng linh căn!”

Toàn trường chấn động.

Băng hệ là biến dị của Thủy hệ, một khi băng thủy phối hợp, cực kỳ lợi hại! Công được thủ được, biến hóa khó lường, có thể tung hoành ở một trong ba tuyệt địa Đông Thiên đại thế giới – Bắc Hải Vực, người có biến dị băng linh căn còn được gọi là hậu duệ của Băng Tuyết nữ thần – một trong hai mươi bốn thượng thần thời hỗn độn hồng hoang.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Hóa thân hiện thân

Mọi người phía trước Thiên Linh đài bị thông tin vừa nghe làm chấn động, không khí sôi trào.

Là tuyệt phẩm linh căn trong truyền thuyết nha!

Lý Phi Yến cũng ngây người một chút, vừa mừng vừa sợ xem dị tượng trên Thiên Linh Đài, ở vị trí của nàng cũng cảm nhận được khí lạnh đập vào mặt, biến dị linh căn, thiên phú đứng đầu trong tu chân giới, trăm vạn người chỉ có một.

Ngay cả Vinh Cơ cũng giật mình nhìn băng khí như thủy tinh lượn lờ xung quanh, sau đó nàng quay đầu về phía Lý Phi Yến, bộ mặt không có vui mừng, chỉ có muốn khóc. Lý Phi Yến nhíu mày khó hiểu, vẻ mặt méo mào này là như thế nào chứ?!

Ngay lúc này, một tiếng cười khẽ đầy quyền rũ vang vọng trong hư không.

“Huyền Vân, ta không chấp nhận đâu.”

Ngay sau đó, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn một nữ nhân tuyệt mỹ xuất hiện trên pháp đàn, Triệu Uy ngay lập tức cung kính hô.

“Tham kiến Mị Ảnh tiên bối.”

“Ha ha... Triệu Uy, tiểu tử ngươi giờ cũng là tu sĩ nguyên anh rồi à?”

“Hừ! Mị Ảnh, ngươi hãy thôi nói lời dư thừa đi.”

Bất chợt lại có thêm ba thân ảnh cùng lúc xuất hiện trên pháp đàn, mồ hôi của Triệu Uy đã bắt đầu đổ ra ướt lưng, hấn cung kính hô.

“Tham kiến Thái Đào tiên bối, Thiên Thiềm tiên bối, Quỳnh Tiêu tiên bối.”

Ba người cùng lúc xuất hiện nhưng không quan tâm đến Triệu Uy, tất cả bọn họ đều tập trung vào thân ảnh của Vinh Cơ, ánh mắt bọn họ tuy nhìn như bình tĩnh nhưng với trực giác bén nhạy của Vinh Cơ, nàng vẫn có thể nhận ra sự nóng bỏng và tia không cam tâm, nàng không khỏi hơi nhíu mày.

Lý Phi Yến ở phía dưới nhìn thấy cảnh này thì không khỏi lo lắng, bốn vị trưởng lão xuất hiện, nàng liền mơ hồ đoán được ý định của bọn họ, tuyệt phẩm linh căn quá hiếm thấy lại có ưu thế tuyệt đối, ngay cả hóa thân kỳ cũng có thể vứt hết mặt mũi mà lật lọng. Tuy trong lòng chán ghét hành động vô sỉ này nhưng nàng lại quá nhỏ bé so với mấy lão quái vật hóa thân kỳ, căn bản không có tư cách được có ý kiến, mà khiến nàng lo lắng nhất chính là Vinh Cơ có nói ra lời thẳng thắn đến ngu xuẩn muốn tìm chết hay không.

“Tiểu nha đầu, nhân gia thừa nhận đã đánh giá sai tiềm năng của ngươi, nếu ngươi bằng lòng đổi ý gia nhập Hợp Hoan Giáo, nhân gia hứa cho ngươi vị trí đệ tử chân truyền, thậm chí bồi dưỡng ngươi trở thành thánh nữ, có cơ hội lên ngôi giáo chủ.”

Mị Ảnh nở nụ cười thiên kiều bá mị, mị thuật đã luyện đến lô hỏa thuần thanh, ngay lúc này ba trưởng lão còn lại nhú mày hừ lạnh một tiếng.

“Dùng mị thuật với một tiểu nha đầu, ngươi không cần mặt mũi sao?”

“Ai nha!... Quỳnh Tiêu tỷ tỷ, ta đương nhiên cần mặt mũi, nhưng ta càng cần tiểu khả ái này hơn, các ngươi xem đi, khuôn mặt này vài năm nữa sẽ là một đại mỹ nhân đấy, ngay từ đầu chính là thích hợp với Hợp Hoan Giáo chúng ta nhất... Còn có các ngươi không cần ra vẻ ở đây, các ngươi nhanh chân chạy đến chẳng lẽ rất có mặt mũi à, cũng giống như ta mà thôi.”

“Ta không muốn tiến vào Hợp Hoan Giáo.”

Ngay lúc bốn hóa thân kỳ đang chuẩn bị xung đột thì bị một giọng nói tràn đầy kiên quyết chen ngang, bốn người bọn họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía Vinh Cơ, Mị Ảnh trưởng lão nhú mày.

“Tiểu khả ái, ngươi vừa nói cái gì?”

“Ta vốn đã là đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông, mà nếu như ta chưa gia nhập tông môn nào đi nữa cũng không làm đệ tử Hợp Hoan Giáo, ta không muốn làm kĩ nữ.”

Ngay lập tức, sắc mặt của Mị Ảnh âm trầm như nước, uy áp như có như không bắt đầu khuếch tán, Lý Phi Yến thấy cảnh này thật sự là muốn chửi lên, trong lòng càng lo lắng, đúng là sợ cái gì gặp cái đó, Lý Phi Yến không chần chờ lập tức chạy lên Thiên Linh Đài đến bên cạnh Vinh Cơ, vừa đến gần nàng lập tức cảm thấy áp lực kinh người từ trên người Mị Ảnh, ngay cả thở cũng không nổi.

“Mị Ảnh, ngươi muốn làm gì?”

“Hừ!”

Tam đại hóa thân thấy Mị Ảnh động sát tâm liền đồng loạt lên tiếng, đệ tử Hợp Hoan Giáo chính là như vậy, giây trước còn cùng người cười cười nói nói, giây sau liền có thể trở mặt muốn giết người.

Vinh Cơ và Lý Phi Yến sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn quật cường mím môi, thấy vậy ba người Quỳnh Hoa càng tán thưởng trong lòng, nhất là khi nhìn về phía Vinh Cơ, ánh mắt nhiều thêm một tia quyết tâm.

Ngay lúc này lại có thêm bốn bóng người xuất hiện, chỉ nghe một giọng cười có chút vô sỉ, Huyền Vân đã xuất hiện bên cạnh Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

“Đệ tử được ưu ái như vậy khiến ta cảm thấy thực nở mày nở mặt đó.”

Cùng lúc đó bốn vị trưởng lão đang đứng trong pháp đàn đồng loạt phản ứng, Quỳnh Tiêu trưởng lão đột nhiên lớn tiếng nói:

“Huyền Vân, chúng ta còn chưa hỏi tội ngươi dám phá luật âm thầm động tay động chân, can thiệp vào sự công bằng của Tiên Duyên Hội, ngươi còn mặt mũi dám nói các nàng là đệ tử của các ngươi?”

Huyền Vân nhìn ánh mắt bất thiện của bốn người Quỳnh Tiêu, cười lạnh nói:

“Các ngươi thật sự vô sỉ đến mức làm ta cảm thấy xấu hổ thay các ngươi luôn đó.”

Mấy người Quỳnh Tiêu đen mặt, bọn họ tự biết mình làm như vậy là không còn mặt mũi gì, nhưng sự quan trọng của tuyệt phẩm linh căn trong thời đại sắp biến thiên này quan trọng hơn những gì người thường vẫn tưởng, chỉ có cao tầng các thượng môn mới biết được, quan trọng đến mức có thể ảnh hưởng đến sự tồn vong sau này của tông môn, dù có mất mặt hơn nữa bọn họ cũng có thể làm.

Huyền Vân nhìn thần sắc khó coi của mấy người Quỳnh Tiêu, nở nụ cười khinh bỉ, sau đó quay sang hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ, ánh mắt có chút phức tạp, cười bất đắc dĩ nói:

“Ta thật không ngờ thiên phú của ngươi lại như vậy, thậm chí có thể khiến cho đám vô sỉ này vứt bỏ mặt mũi, ta không muốn bắt công với các ngươi, những gì cần nói ta đã nói trước rồi, Hỗn Độn Tiên Ma Tông không ép buộc bất kì ai. Vinh Cơ, ta cho phép ngươi được lựa chọn một lần nữa, nếu như bọn hần có thể đưa ra cái giá khiến ngươi động tâm, ngươi có thể rời đi cùng bọn hần, ta quyết không ngăn cản.”

Lời hần vừa ra, tất cả mọi người đồng loạt kinh ngạc, kể cả mấy người Quỳnh Tiêu trong đó, ánh mắt nhìn Huyền Vân lộ ra một tia phức tạp.

Thanh U trưởng lão thấy vậy không khỏi lên tiếng.

“Huyền Vân đạo hữu, ngươi thật sự làm vậy?”

Huyền Vân cười khoát tay.

“Đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông chúng ta sống với tư tưởng tự do, có vẻ ta đã quá nóng vội, các nàng có quyền được đưa ra lựa chọn.”

Xích Hà và Quý Trúc đứng một bên nhìn, ánh mắt nhìn Huyền Vân âm thầm lộ ra tia thâm ý, sau đó lại quay đầu nhìn thần sắc kinh ngạc trên mặt hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ, trong lòng nghĩ.

Huyền Vân, ngươi thật sự rất lợi hại a!

Sau một giây kinh ngạc, Lý Phi Yến không khỏi nhún mày, Vinh Cơ so với nàng còn kích động hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn Huyền Vân lộ ra tia bi phẫn, dù nàng là tuyệt phẩm linh căn nhưng cũng chưa từng có suy nghĩ thay đổi, Huyền Vân lại nói những lời như vậy, hẳn là không tin nàng sao? Ngay lúc Vinh Cơ muốn phát tác, đột nhiên cánh tay bị Lý Phi Yến kéo lại, nàng quay đầu liền thấy Lý Phi Yến ra hiệu dừng mạnh động, Vinh Cơ hít sâu một hơi kềm chế tâm tình, nàng nhìn về phía Lý Phi Yến, suy tư một lúc rồi đột nhiên kiên quyết lên tiếng.

“Các vị tiền bối, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ta và Yến Yến là tỷ muội đồng cam cộng khổ đi đến đây, bất kể nàng tiến vào nơi nào ta cũng đi theo.”

Lý Phi Yến trợn mắt, tức giận nói:

“Đừng có đẩy vấn đề sang cho ta.”

Lúc này Quỳnh Tiêu đã không có kiên nhẫn chờ đợi, đưa mắt nhìn Vinh Cơ, nghiêm mặt hỏi lại.

“Ngươi nói nàng chọn môn phái nào ngươi cũng sẽ chọn môn phái đó phải không?”

“Đúng vậy.”

Vinh Cơ lập tức nghiêm túc gật đầu, Quỳnh Tiêu hài lòng nở nụ cười, sau đó quay sang nhìn Lý Phi Yến.

“Ngươi gọi là Lý Phi Yến phải không?”

Lý Phi Yến bất đắc dĩ gật gật đầu.

“Lý Phi Yến, nếu ngươi gia nhập Âm Dương Cung chúng ta, dù thiên phú của ngươi có như thế nào ta cũng bảo đảm cho ngươi vị trí đệ tử nội môn.”

“Hừ! Chỉ là đệ tử nội môn có gì đáng nói, Mạn Đà Giáo ta có thể cho ngươi vị trí đệ tử hạch tâm.”

“Đệ tử hạch tâm mà thôi, Thái Ất Tiên Tông chúng ta cũng có thể cho ngươi, vả lại ta còn đảm bảo cho phép ngươi cùng Vinh Cơ học luyện đan, ngươi phải biết muốn học luyện đan ở Thái Ất Tiên Tông chúng ta là không hề dễ dàng.”

“Ha ha... Các vị sư huynh sư tỷ, muốn đoạt tuyệt phẩm linh căn mà sao lại keo kiệt như vậy chứ?! Mị Ảnh ta hứa, nếu ngươi mang theo tiểu Vinh Cơ gia nhập Hợp Hoan Giáo ta, ta đảm bảo sẽ để ngươi bá một vị trưởng lão làm sư phụ, trở thành đệ tử chân truyền.”

“Mị Ảnh, ngươi đừng có ăn nói ngông cuồng, nàng không thể nào có tuyệt phẩm linh căn như Vinh Cơ, là cực phẩm linh căn hay thượng phẩm linh căn thì cũng miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu như nàng chỉ là trung phẩm linh căn bình thường mà muốn làm đệ tử thân truyền sao? Gạt người cũng vừa thôi.”

“Hừ! Quỳnh Tiêu tỷ tỷ, tỷ muốn có được tuyệt phẩm linh căn nhưng lại quá mức keo kiệt rồi, vì Vinh Cơ, Hợp Hoan Giáo ta nguyện trả mọi giá.”

“Ngươi...”

Nghe mấy người này cãi nhau, sắc mặt Vinh Cơ lộ ra vẻ tức giận, tỷ muội của mình bị người ta xem thường, làm sao có thể đứng nhìn, vừa muốn bước lên phản bác thì cánh tay đã bị người ta kéo lại. Lý Phi Yến khẽ lắc đầu với Vinh Cơ, vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh như thường, không chỉ vậy khóe môi còn cong lên.

Huyền Vân im lặng quan sát tình hình, lại nhìn khóe môi đang mỉm cười của Lý Phi Yến cùng sắc mặt bình thản của nàng, hẳn liền nhếch mép cười đắc thắng, Xích Hà trưởng lão Huyết Minh Cung thấy vậy liền truyền âm hỏi.

“Ngươi cười như vậy là có ý gì?”

“Hừ! Muốn thuyết phục đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông mà dùng thái độ như vậy chính là ngu xuẩn.”

Xích Hà trưởng lão cười cười, đột nhiên truyền đến một câu khiêu khích.

“Hay là Huyết Minh Cung cũng mở lời nhé, ngươi thấy thế nào.”

Nụ cười trên mặt Huyền Vân cứng đờ, quay đầu trừng mắt hung tợn nhìn hai người Xích Hà và Quý Trúc.

“Bọn hần có thể lên tiếng, các người thì không, đứng yên cho ta.”

Trong lúc này, Lý Phi Yến tuy cười nhưng ý cười lại không chạm đến đáy mắt, ngược lại sâu trong đáy mắt là một mảnh lạnh lùng.

Bất chợt Lý Phi Yến quay sang Huyền Vân cười ngọt ngào hỏi:

“Vậy còn Huyền Vân tiền bối thì sao? Không biết ta có được ích lợi gì không?”

Huyền Vân nhướn mày, cười khê nói:

“Hỗn Độn Tiên Ma Tông không có tục lệ được ưu tiên, dù các người có thiên phú như thế nào đều phải bắt đầu từ cấp thấp nhất chính là đệ tử ngoại vi, hay nói đúng hơn là ứng viên trở thành đệ tử ngoại môn, khi nào các người có thể bước vào ngoại môn mới được xem là đệ tử chính thức của Hỗn Độn Tiên Ma Tông chúng ta, không chỉ mình người mà Vinh Cơ hay bất kỳ ai khác đều như vậy, nếu các người cảm thấy quá khó khăn thì bỏ cuộc đi, dù sao làm đệ tử tông ta quá khó khăn so với bọn họ, nhưng ta bảo đảm nếu các người có thể kiên trì leo lên từng bước, một ngày nào đó nhất định có thể trở thành cường giả.”

Lý Phi Yến nhướn mày, Quỳnh Tiêu lập tức chen vào.

“Lý Phi Yến, hần nói không sai, bọn hần nổi tiếng khắc nghiệt với đệ tử mới, hần không cho người chút đãi ngộ nào, rõ ràng là không xem trọng các người.”

Mị Ảnh cũng lập tức tiếp lời.

“Đúng vậy đó, tiểu Vinh Cơ, người nghe ta nói, Hỗn Độn Tiên Ma Tông nổi tiếng không xem trọng thiên phú, tuyệt phẩm linh căn như người nếu tiến vào nơi đó không phải quá lãng phí sao, nếu người gia nhập vào chúng ta, ta bảo đảm cung cấp đủ tài nguyên cho người, mà người cũng không cần hiểu lắm, đệ tử Hợp Hoan Giáo sao có thể đánh đồng với kỳ nữ kia chứ, người đừng tin bên ngoài đồn nhảm.”

Vinh Cơ mím môi không lên tiếng, chỉ im lặng chờ Lý Phi Yến lựa chọn, Lý Phi Yến cuối đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên nàng ngừng đầu, nở một nụ cười hết sức ngây thơ nói:

“Sau khi xem xét điều kiện các vị tiền bối đã đưa ra, ta quyết định vẫn không thay đổi, vẫn chọn Hỗn Độn Tiên Ma Tông.”

“Cái gì?”

Nhóm hóa thân trưởng lão đồng loạt quay đầu lại nhìn nàng, sắc mặt khó coi vô cùng, bọn họ bị một tiểu nha đầu làm bẽ mặt!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Xin đừng vội xem thường ta

Người nói cái gì?

Nhìn ánh mắt tức giận của mấy cường giả hóa thân này, Lý Phi Yến dùng vẻ mặt hết sức vô tội nói:

“Vâng, ta nói ta chọn Hỗn Độn Tiên Ma Tông.”

“Người...”

Quỳnh Tiêu tức xanh cả mặt, ánh mắt lộ ra chút sát khí, lạnh lùng nhìn Lý Phi Yến.

“Hừ! ta cho người thêm một cơ hội thay đổi ý định, Huyền Vân cũng không nói cho người lợi ít gì, người cũng không thể nào có tuyệt phẩm linh căn như Vinh Cơ, Hỗn Độn Tiên Ma Tông nổi tiếng khắc nghiệt với đệ tử mới, vào đó người cũng chỉ là một đệ tử tầm thường, chúng ta cho người nhiều lợi ít như vậy, ít ra đủ cho người tu luyện đến kim đan.”

“Các vị tiền bối, thật xin lỗi nhưng ta thích sự công bằng hơn loại đãi ngộ mà các vị nói, không phải mọi người đều nói tu tiên chính là chèo thuyền trên dòng nước ngược, không tiến ắc lùi sao? Cho dù ta không có thiên phú bằng người khác, xuất phát điểm thấp hơn bọn họ nhưng ta vẫn tin tưởng vào năng lực của chính mình, chỉ có bằng năng lực của mình leo lên thì mới có ý nghĩa. Và lại Huyền Vân tiền bối từng nói, dù chúng ta có là trung phẩm linh căn bình thường cũng không vấn đề gì, chứng tỏ dù chúng ta không có thiên phú kinh người, tiền bối vẫn đánh giá cao chúng ta, còn các vị thì sao? Nếu Vinh Cơ không phải là tuyệt phẩm biến dị linh căn, các vị có thêm nhìn đến nàng không? Chỉ với điểm đó thôi cũng đủ cho ta biết nên lựa chọn như thế

nào.”

“Ngươi...”

Mấy người Quỳnh Tiêu cảm thấy như có người vừa tác thẳng vào mặt mình một cái, cực kỳ mất mặt, cả đám lập tức lộ ra uy áp, thế nhưng Lý Phi Yên lại không cảm nhận được chút khí tức nguy hiểm nào, bởi vì không biết từ lúc nào Huyền Vân đã xuất hiện trước mặt nàng, đối mặt với khí thế của bốn vị trưởng lão hợp lại, mặt hần vẫn không đổi sắc, bình thản cười nói:

“Sao, các ngươi muốn động thủ à? Lý Phi Yên và Vinh Cơ từ lúc này đã chính thức là đệ tử ngoại vi của Hỗn Độn Tiên Ma Tông ta, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn bọn chúng.”

Không chỉ Huyền Vân, Xích Hà trưởng lão và Quý Trúc trưởng lão cũng đã tiến lên, không cần nói cũng biết thái độ của bọn họ.

Thanh U trưởng lão từ đầu không lên tiếng, thấy tình hình căng thẳng không thể không lên tiếng nói câu công đạo, đối với tuyệt phẩm băng linh căn, nói Cừu U Giáo không muốn chiêu mộ là nói dối, nhưng Thanh U trưởng lão lại không chấp nhận được việc vứt đi mặt mũi của mình, Cừu U Giáo tôn thờ Cừu U Tước, một loại chim có huyết thống phượng hoàng tràn đầy cao ngạo, so với tông môn khác, bọn hần xem trọng mặt mũi bản thân hơn nhiều, và lại đối với hành động của mấy người Quỳnh Tiêu, trong lòng của hần cũng cảm thấy khinh thường.

“Các vị, chuyện đã như vậy, chúng ta từ từ nói chuyện, không nên động thủ làm mất tình hòa khí, lại ở ngay trước mắt đám hậu bối, làm lớn chuyện cũng không giải quyết được vấn đề. Và lại ta phải nhắc cho bốn vị đạo hữu Mị Ảnh, Quỳnh Tiêu, Thái Đào và Thiên Thiêm một chuyện, danh ngạch của các người đều đã dùng hết, mỗi người đều đã chiêu mộ đủ ba gã đệ tử, theo lệ các người không thể tiếp tục tranh đoạt Vinh Cơ, hơn nữa hai tiểu nha đầu này đều đã được Hỗn Độn Tiên Ma Tông thu nhận ngay từ đầu, ta khuyên các người nên bỏ qua đi.”

Sắc mặt mấy người Quỳnh Tiêu đặc biệt khó coi, bọn họ cũng tự biết đã không còn hy vọng, nhưng nếu buông bỏ như vậy thì lại cảm thấy không cam lòng. Nhất thời bọn họ không nói được gì, cuối cùng Mị Ảnh buồn bực hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc mắt nhìn Lý Phi Yên nói:

“Tốt thôi, ta chờ xem ngươi có bao nhiêu tư cách để nói những lời đó.”

Huyền Vân lạnh lùng liếc mắt nhìn bốn người Mị Ảnh một cái, sau đó sắc mặt biến thành hòa ái, mỉm cười nhìn Lý Phi Yên.

“Tiểu Yên, ngươi là người cuối cùng rồi, để ta xem thiên đạo chiếu cố ngươi đến đâu.”

“Vâng.”

Lý Phi Yên cung kính đáp ứng, mấy người Huyền Vân lập tức đi ra khỏi pháp trận trên Thiên Linh Đài, cuối cùng chỉ còn một mình Lý Phi Yên đứng ở trung tâm pháp trận, Triệu Uy hơi tái mặt bước ra, trước ánh mắt lạnh của mấy người Quỳnh Tiêu, Lý Phi Yên không cảm thấy gì nhưng hần lại cảm thấy cực kỳ khủng bố. Ngay lúc này, Lý Phi Yên đột nhiên quay đầu nhìn mấy người Quỳnh Tiêu cười nói:

“Còn có việc này... Các vị tiền bối, xin đừng vội xem thường ta.”

Huyền Vân nghe câu nói lộ ra ngạo khí của Lý Phi Yên, hai mắt lập tức sáng lên, trong đầu hần đột nhiên xuất hiện bóng lưng cao lớn của một người, nếu so sánh ra Lý Phi Yên thật yếu ớt nhỏ bé so với bóng lưng của người kia nhưng không hiểu sao, khi nhìn thần sắc của nàng cùng nụ cười bình thản đó, hần cảm thấy bóng lưng của hai người trùng khớp một cách kỳ lạ, không kềm được hần bật cười ha hả, hai mắt sáng rực hồ lên.

“Hay! Rất hay... Một đám cây già lên mặt thôi, có gì phải sợ.”

Đám người Quỳnh Tiêu ngay lập tức đen mặt trừng mắt liếc Huyền Vân, đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông bị người chán ghét chính là vì thói phóng túng lại ăn nói khó nghe như vậy. Lý Phi Yên đứng giữa pháp trận, tuy ngoài mặt nàng có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại không như vậy, sự thật nàng là người ôn trọng nhưng trong huyết mạch vẫn có nhiệt huyết và kiêu ngạo của chính mình, bị đám trưởng lão kia xem thường sớm đã kích thích lòng tự tôn và ngạo khí của nàng, trong lòng Lý Phi Yên âm thầm nghiền răng nghiền lợi.

Ta đây là một xuyên không giả, được tên biến thái thần bí kia dùng nội đan Thái Cổ Lôi Long tế luyện qua một lần, ta không tin ta không thể có được một cái thiên phú tốt!

Trong lúc này, mấy người Quỳnh Tiêu mang tâm trạng căng thẳng kỳ quái, chính bản thân bọn họ cũng không thể nào tin được bản thân có thể vì một tiểu nha đầu như Lý Phi Yên mà cảm thấy căng thẳng, sau những chuyện vừa xảy ra, mặt mũi của bọn họ triệt để mất sạch, hiện tại nếu Lý Phi Yên chỉ là một trung phẩm linh căn bình thường thì bọn họ còn có thể vót vát lại chút mặt mũi cũng như trút được một ngụm oán khí, và đó cũng là kết quả mà bọn họ đang mong đợi.

Ngay lúc này, ba trong năm cột trụ trên Thiên Linh Đài đồng loạt sáng lên, thấy chỉ có ba loại linh căn, mấy người Mị Ảnh mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hành động thờ phào của bọn họ còn chưa kịp hoàn thành thì có chuyện bất ngờ xảy ra. Chỉ thấy hai lăng trụ còn lại đột nhiên cũng sáng lên ánh sáng màu trắng xanh, đồng thời trên đó còn lóe lên từng luồng lôi điện màu vàng, sau đó những tia lôi điện này lan ra bao phủ luôn cả ba lăng trụ tương ứng ba loại linh căn mọc thủy hỏa còn lại. Nhóm thiếu niên thiếu nữ lúc trước bị các hóa thần kỳ hù dọa không dám vọng động lúc này không khỏi xôn xao lên.

“Cái này, xảy ra chuyện gì vậy?”

Triệu Uy cảm thấy đầu óc mình hôm nay đã chịu đủ đã kích, từ tuyệt phẩm băng linh căn, tám hóa thần cường giả xuất hiện, rồi cảnh tượng hóa thần tranh chấp lẫn nhau, thậm chí chuẩn bị động thủ, hiện tại lại thêm một cái yếu nghiệt biến dị lôi linh căn, hôm nay là ngày quái quỷ gì chứ?!

Không như Triệu Uy có thể dễ dàng kết luận hiện tượng Lý Phi Yến gây ra tượng trưng cho biến dị lỗi linh căn, đám hóa thần kỳ lại vừa khiếp sợ vừa nhũn chắt chân mày, bởi bọn họ cảm thấy phản ứng của pháp trận xảy ra hơi khác với khi Vinh Cơ kiểm tra, nhưng ngoài cách giải thích giống với Triệu Uy ra, bọn họ không nghĩ ra được kết quả nào khác.

Phải biết người bình thường không hề biết rằng biến dị lỗi linh căn là một trong số những biến dị linh căn hiếm gặp nhất, trong cả lịch sử từ thượng cổ đến nay, trong điển tịch cũng chỉ ghi lại được sáu trường hợp xuất hiện biến dị lỗi linh căn mà thôi, nếu so sánh với các loại biến dị linh căn khác thì tỷ lệ chính là một trên mười, mà khiến người ta quan tâm nhất chính là bản chất của lỗi điện, lực lượng được xem là tượng trưng cho thiên đạo, bất kỳ ai bước lên đại đạo, đặt ra mục tiêu phi thăng thì nhất định một ngày nào đó phải đối mặt với thiên uy chính là lỗi kiếp.

Lỗi điện cũng giống như ngũ hành, biến ảo muôn hình vạn trạng, biến dị sinh ra vô số loại, có loại chí dương chí cương, có thể khu tâm ma, khắc tà vật, có loại cực âm cực hàn, có thể diệt sinh cơ, thôn vạn vật, lỗi điện là lực lượng đầu tiên thiên đạo sinh ra, tốc độ không thua kém phong hệ, sức hủy diệt không thua kém hỏa hệ, một loại lực lượng nếu tu luyện đến tận cùng sẽ gần như hoàn hảo vô địch. Nhớ đến đoạn miêu tả về lỗi hệ trong điển tịch cổ, mấy người Quỳnh Tiêu sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Sao có thể như vậy?!”

Điều mà bọn họ không ngờ đến nhất lại xảy ra, ngay cả Huyền Vân cũng bất ngờ không thôi, Vinh Cơ ban đầu là kinh ngạc nhưng tiếp ngay sau đó là mừng rỡ nhảy cẫng lên.

Trong lúc đó Lý Phi Yến nhìn lỗi điện bao phủ mình không khỏi vui mừng, thế nhưng sau khi nàng thấy lỗi điện đột nhiên phóng thẳng lên không trung, tắt cả tụ lại thành một quả cầu màu vàng sáng như mặt trời thu nhỏ vô số lần lơ lửng trên đầu mình, một dự cảm bất an ào đến, Lý Phi Yến đột nhiên biến sắc, lỗi điện lại muốn “ưu ái” nàng! Sắc mặt nàng khó coi cực kỳ, muốn quay đầu bỏ chạy thì đã muộn.

Àm!

Quả cầu màu vàng biến thành một luồng sấm sét màu vàng từ trên cao hung hăng giáng thẳng xuống đầu Lý Phi Yến.

Mọi người đồng loạt giật mình, Vinh Cơ khiếp sợ chạy đến hộ.

“Yến Yến!”

Trong lúc đó Huyền Vân và Xích Hà đưa mắt nhìn nhau, trong mắt toàn là kinh ngạc cùng không thể lý giải, hiện tượng lỗi điện do Lý Phi Yến kích phát ra tụ tập lại rồi công kích nàng, bọn họ chưa từng nghe nói qua, nhưng rất nhanh mọi người đều có phán đoán, đó chính là lỗi linh căn của nàng đã đạt đến mức độ hoàn mỹ, dù chưa nhập luyện khí đã mơ hồ điều khiển được lỗi điện, chỉ là không thành thực cho nên lỗi điện cứ bị hút về phía nàng mà thôi.

Lý Phi Yến mặt xám mày tro bò dậy, quần áo cháy xém, mặt mũi vụn vẹo khó coi, Vinh Cơ nhìn Lý Phi Yến như vậy liền biết nàng không có việc gì, ngược lại nhìn bộ dạng chật vật không chịu nổi này, không kềm được cười ha ha, Lý Phi Yến ngay lập tức bạo khởi gân xanh, rít qua từ kẽ răng.

“Câm miệng.”

Vinh Cơ ngay lập tức che miệng quay lưng đi, ngay lúc này, Thanh U trưởng lão đột nhiên lên tiếng nói:

“Các vị, trong lần Tiên Duyên Hội này xuất hiện đến hai tuyệt phẩm linh căn, điều đó đủ để chứng minh suy đoán của chúng ta, hiện tại ta tuyên bố, Tiên Duyên Hội Lăng Xuyên đại lục lần này kết thúc, chỉ cần là người bước lên được Thiên Linh đài đều được tiến vào Cửu U Giáo ta.”

Nghe công bố của Thanh U trưởng lão, đám thiếu niên thiếu nữ đứng bên ngoài lập tức bùng tỉnh, vui mừng hoan hô.

Mấy cái trưởng lão hóa thần kỳ mỗi người đều có một tâm trạng riêng, nhưng bọn họ cũng không chần chờ nhanh chóng rời đi, biến mất cùng Huyền Vân còn có hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Cửu U giáo chủ

Tiên Duyên Hội kết thúc, chương môn cái môn phái ngồi trong đại điện không khỏi thở dài một hơi, mấy hóa thần trưởng lão kia cũng không quay trở lại đại điện này, rất nhanh đệ tử Cửu U Giáo được phái đến sắp xếp cho bọn họ, chuyện xảy ra ở bên ngoài bọn họ đều đã chứng kiến qua thủy kính, đối với việc cùng lúc xuất hiện hai cái tuyệt phẩm linh căn bọn họ hoàn toàn không thể ngờ đến, chính vì thế ánh mắt khi nhìn về phía chương môn và trưởng lão của Hoa Dương Môn và Xích Hành Môn đều chứa tia hâm mộ.

Phải biết mỗi một đệ tử được thượng môn mang đi thi thượng môn cũng sẽ ban xuống lợi ích để bồi thường cho các tiểu môn phái bọn họ, huống chi là hai tuyệt phẩm linh căn, mà trong mắt thượng môn chỉ có một ít bồi thường không đáng kể kia lại chính là một khoảng tài phú không nhỏ đối với tiểu môn phái.

Trong lúc đó, không ai biết trong lòng mấy người Hoa Dương Môn và Xích Hành Môn là cái loại tư vị vừa vui vừa buồn cực kỳ phức tạp khiến cả đám vô cùng khó chịu, cảm giác giống như người là một tên khất cái sống lang thang ngoài đường, có người giao cho người giữ một cái hộp, người mang theo cái hộp đó cùng ăn cực, cùng ngủ khổ suốt mấy tháng, sau đó đợi khi người mang cái hộp đưa cho người khác thì người mới giật mình phát hiện trong cái hộp là một đồng vàng ngọc châu báu. Thế nhưng phát hiện ra thì cũng đã muộn, vàng ngọc châu báu đã là của người ta, người ta chỉ trả lại người một cái bánh bao là xong, nhưng cũng vui vì có được cái bánh bao tức là sẽ được một ngày không phải đói bụng, ít ra tốt hơn là không được cái nào.

Tiên Duyên Hội đến đây xem như kết thúc viên mãn.

Trong một tiểu viện tại sơn môn của Cửu U Giáo, Huyền Vân cười híp mắt nhìn hai tiểu thân ảnh đứng trước mắt mình, hiện tại Lý Phi Yến đã thay y phục rồi, không còn có vẻ nhếch nhác như lúc còn ở chỗ thí luyện Tiên Duyên, Vinh Cơ nhìn Huyền Vân với ánh mắt có chút oán, Huyền Vân lập tức nhận ra nàng tức giận, cười cười nói:

“Tiểu nha đầu, ta làm vậy là vì muốn tốt cho ngươi.”

“Rõ ràng là người không tin tưởng chúng ta.”

Vinh Cơ bĩu môi, quay mặt không nói, Huyền Vân mặt không đổi sắc cười nói:

“Ta đương nhiên tin tưởng các ngươi, vì tin tưởng các ngươi nên ta mới làm vậy.”

Lý Phi Yến nhìn hẩn, cười khổ.

“Vậy tiền bối đã thừa nhận là muốn thử lòng chúng ta.”

“Đã bảo gọi là sư thúc mà.”

Huyền Vân bắt đầu dĩ nói, nhưng Lý Phi Yến mặt vẫn lạnh nhạt không lên tiếng, bộ dạng rõ ràng là chống đối trong yên lặng, cuối cùng Huyền Vân chịu thua.

“Được rồi, xem như là ta có lỗi, ta không nên thử lòng các ngươi.”

Đối với một cường giả như Huyền Vân, nhận lỗi là một việc cực kỳ hiếm thấy, nhưng hai người không biết, đối với Huyền Vân trường lão, xin lỗi là chuyện hiếm khi xảy ra nhưng chỉ tính là với nam nhân mà thôi, hẩn vốn có hai vị sư tỷ, mấy trăm năm bị bắt cuối đầu nhận lỗi với nữ nhân đã sớm thành thói quen của hẩn, quan niệm của hẩn rất rõ ràng.

Hẩn là nam nhân, nhường nhịn sư tỷ của mình thì có làm sao?

Hiện tại đối mặt với hai người Lý Phi Yến, quan niệm của hẩn biến thành: Chỉ là hai tiểu nha đầu mà thôi, lại còn là tiểu bối của mình, bản thân mình thật sự đã làm chúng tổn thương, bất kể vì nguyên nhân gì hẩn nhường nhịn một chút cũng không có vấn đề.

Lý Phi Yến thấy Huyền Vân cười hi hi, không bài ra phong phạm trường bối áp chế mà thật tâm giải thích, hảo cảm của nàng đối với Huyền Vân và Hỗn Độn Tiên Ma Tông tăng lên một tầm cao mới. Vinh Cơ tính tình thẳng thắn, hết giận cũng nhanh, thấy Huyền Vân nhận lỗi với mình, lập tức mềm lòng, vút con giận dỗi ra sau đầu. Rất nhanh, Lý Phi Yến lại chuyển chủ đề về chuyện chính.

“Sư thúc, Tiên Duyên Hội kết thúc, có phải chúng ta phải rời đi hay không?”

Huyền Vân gật đầu nói:

“Không sai, ngày mai chúng ta lên đường trở về Càn Nguyên đại lục, các ngươi nếu có vấn đề gì cần giải quyết thì nói ra đi.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau, che dấu một tia buồn bã trong mắt nói:

“Ta có thể viếng mộ một người trước khi rời đi không?”

Vinh Cơ cũng lộ ra một nụ cười có chút quái dị, như cười nhưng lại không có ý cười.

“Ta cũng vậy, ta muốn về Thái Nguyệt quốc viếng mộ mẫu thân.”

Huyền Vân nhìn nhìn cả hai, với tư lịch của hẩn, sao có thể không nhìn ra tia mắt mác khổ sở trong mắt hai người cơ chứ? Hẩn thở dài một hơi gật đầu.

“Được, ngày mai trước khi chúng ta rời khỏi Lăng Xuyên đại lục, ta sẽ đưa các ngươi đi viếng mộ thân nhân.”

Nhận ra không khí trầm xuống, Lý Phi Yến cố tình nói sang chuyện khác.

“Đúng rồi, sư thúc, ta nghe nói tu vi của người là Hóa Thần kỳ sao?”

Vinh Cơ mở to mắt, cực kỳ tò mò hỏi, đối với mấy tiểu nha đầu như nàng, thậm chí không nắm rõ được hệ thống tu luyện của tu chân giới. Nàng chỉ biết bốn cấp tu vi đầu tiên gồm Luyện khí, Trúc cơ, Kim đan, nguyên anh mà thôi, về phần hóa thần kỳ nàng cũng chỉ mới biết gần đây.

Huyền Vân cười cười gật đầu nói:

“Đúng vậy, tu vi của ta là hóa thần kỳ.”

“Vậy sau hóa thần kỳ là cái gì?”

Lý Phi Yến cũng tò mò hỏi, Huyền Vân nhìn nàng, thâm ý cười cười rồi nói:

“Hệ thống tu luyện của tu chân giới chúng ta chia làm bảy cấp bậc: Luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hóa thần, độ kiếp, đại thừa. Luyện khí kỳ được chia mười tầng, sau luyện khí, từ trúc cơ đến độ kiếp, mỗi cấp đều chia làm bốn giai đoạn, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn.”

“Vậy còn đại thừa kỳ thì sao?”

“Bất kỳ ai vượt qua độ kiếp kì tiến vào đại thừa kỳ đều có thể xem là bán tiên, nếu không áp chế tu vi, tùy thời có thể phi thăng thượng giới.”

Nghe Huyền Vân nói khiến Lý Phi Yến đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Trong lúc đó, ngọn chủ phong của Cửu U Giáo, trong một tiểu viện cực kỳ đơn sơ, nhìn không ra chút tiên khí nào ở trên đỉnh núi, Thanh U trưởng lão cung kính đứng trước một lão giả tiên phong đạo cốt.

“Sư phụ, chúng ta thật sự bỏ qua hai tuyệt phẩm linh căn kia sao?”

“Chỉ là linh căn mà thôi, không phải chúng ta không có nhân tài, nhiều quá không khéo lại hỏng, cho Hồn Độn Tiên Ma Tông cũng không có gì, và lại bọn chúng đều bị Huyền Vân đặc mằm trước, chúng ta là gia chủ cũng không tiện làm gì.”

Lão giả vừa uống trà vừa vuốt cằm râu, lão chính là trưởng giáo của Cửu U Giáo – Cửu U Giáo Chủ.

“Sư phụ nói phải.”

Thanh U trưởng lão cung kính gật đầu, Cửu U giáo chủ lại nói tiếp.

“Và lại Huyền Vân có thể mang bọn chúng an toàn trở về Hồn Độn Tiên Ma Tông hay không cũng khó nói lắm.”

“Ý của sư phụ là...”

“Ta đoán... Âm Dương Cung, Mạn Đà Giáo đều có ân oán với Hồn Độn Tiên Ma Tông, bọn họ nhất định sẽ không trơ mắt nhìn Hồn Độn Tiên Ma Tông thu đi nhiều mằm non tốt như thế, còn Hợp Hoan Giáo cũng không phải là loại lương thiện gì, Mị Ảnh rất có thể sẽ âm thầm ra tay.”

“Sư phụ, chúng ta có nên nhắc nhở Huyền Vân đạo hữu một chút không, dù sao chúng ta cùng Hồn Độn Tiên Ma Tông cũng không có cừu hận gì, mặc dù không thể gọi là minh hữu nhưng để Huyền Vân thiếu chúng ta một ân tình cũng không tệ.”

“Ngươi sai rồi, chuyện này ta có thể đoán ra được, Huyền Vân tất nhiên cũng có thể, hấn dám làm thì tất nhiên đều đã có kế hoạch cả rồi.”

Cửu U giáo chủ vuốt vuốt cằm râu bạc trắng, ánh mắt lộ ra tia tán thưởng nói:

“Phải nói Hồn Độn Tiên Ma Tông rất giỏi dạy đệ tử, năm đệ tử của Vũ Ma Thần lão già kia không ai là không phải thiên tài, cho dù xuất thân cùng thiên phú bọn hấn như thế nào, vào tay lão đều thoát thai hoá cốt, Hòa Thánh bá đạo, Thiên Tà quý quái, Huyền Linh thâm sâu, Nguyệt Linh chân thiện, Huyền Vân cơ trí, mỗi người đều có một đặc tính và sở trường riêng, kết hợp với nhau liền biến thành một chỉnh thể hoàn hảo. Trong năm đệ tử của Vũ Ma Thần, Huyền Vân tiểu tử này được cho là cơ trí nhất, ngươi nghĩ hấn dám chống lại bốn thượng môn mà không có bố trí gì sao?!”

“Sư phụ nói phải, là đồ nhi suy nghĩ dư thừa.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, lần Tiên Duyên Hội này chúng ta cũng có thu hoạch không tệ, hai tên tiểu tử Lưu Dục và Diệp Cẩn kia ta xem cũng không sai, Diệp Phong đã bán làm đệ tử của đại sư huynh ngươi, Lưu Dục và Diệp Cẩn tuy thiên phú kém hơn Diệp Phong một chút nhưng cần thận bồi dưỡng nhất định sẽ rất không tệ, ngươi hãy xem mà chọn lấy một đứa rồi nhận hấn làm đệ tử đi, đứa còn lại thì giao cho Thanh Chân.

“Đệ tử tuân lệnh.”

Cửu U Giáo chủ nhìn nhị đệ tử của mình, đột nhiên đổi mắt nhìn ra phía xa, thờ dãi một hơi.

“Haizz!... thời đại biến thiên đến rồi, Cửu U Giáo chúng ta đã tồn tại hơn hai vạn năm, chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi, Cửu U Giáo không thể bị hủy trong tay của ta được, một vạn năm trước hai mươi ba thượng môn đã ngã xuống sáu cái đồng thời thượng vị bốn cái, năm đó Cửu U Giáo ta đã thuận lợi vượt qua kiếp nạn, chính vì thế chúng ta nhất định phải giữ vững trận thế, một lần nữa vượt qua thời đại thiên biến này.”

Nghe Cửu U giáo chủ nói vậy, sắc mặt Thanh U trưởng lão hơi biến đổi một chút rồi lập tức cung kính nói:

“Sư phụ nói phải.”

“Cố gắng bồi dưỡng đệ tử cho tốt, chúng sẽ là trụ cột của giáo ta sau này.”

“Cần tuân lời dạy của sư phụ.”

.....

Sáng hôm sau, Tư Nhất Thành, một tửu lâu bình dị hai tầng phía đông, trong góc tầng một có một nhóm thiếu niên thiếu nữ vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện.

Lý Phi Yến đưa mắt nhìn mấy người Lưu Dục, Diêu Kim Ngư và thiếu nữ liễu mạng muốn gia nhập Huyết Minh Cung hôm qua Dư Linh, mỉm cười nói:

“Mọi người không cần bi lụy như thế, cũng không phải là sinh ly tử biệt, chúng ta chỉ tạm thời chia tay trở về tông môn của mình mà thôi, đợi khi tu luyện đạt được thành tựu, nhất định sẽ có cơ hội gặp lại.”

“Yến Yến nói đúng đó, Diêu Kim Ngư, ngươi đừng khóc nữa.”

Vinh Cơ bắt đầu đi giờ khăn tay lau nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt Diêu Kim Ngư, tiểu tử này thích khóc lại nhất gan, thật không thể tưởng tượng nổi khi đến Quỷ Thị Cung hẳn sẽ biến thành cái dạng gì, Diêu Kim Ngư nhút nhít cái mũi nhỏ, mắt to nhìn mọi người.

“Sau này mọi người trở thành cường giả rồi nhớ đến thăm đệ nha.”

Dư Linh không khỏi buồn cười nhìn Diêu Kim Ngư, nhéo nhéo mũi hắn nói:

“Tại sao không thể là người đến xem chúng ta?”

Diêu Kim Ngư lại tiếp tục bi thương rồi, nước mắt như trân châu lại rơi xuống.

“Ta... Ta yếu ớt lại nhỏ như vậy, muốn thành cường giả rồi đi tìm các tỷ tỷ và Dục ca ca, không phải là đến khi ta già rồi mới được hay sao?”

Mấy người Lý Phi Yến không kiềm được nở nụ cười, tiểu tử này tuy thiên phú không tệ nhưng tính cách lại nhu nhược, nếu không nhờ có ca ca hắn bảo vệ, hẳn chắc chắn đã không thể thông qua được Thiên Chu sơn cốc. Lưu Dục bắt đầu xoa đầu Diêu Kim Ngư.

“Được rồi, nam nhân không thể động chút là rơi nước mắt, phải mạnh mẽ lên.”

Nghe Lưu Dục nói vậy, Diêu Kim Ngư thúc thích một lúc mới có thể dừng khóc được. Lý Phi Yến quay sang Dư Linh.

“Dư Linh tỷ tỷ, ngươi cũng phải lập tức đến Tây Minh đại lục với Xích Hà tiên bối sao?”

Dư Linh năm nay đã mười hai tuổi, tính cách ngay thẳng dịu dàng, rất nhanh nhẹn đã được Lý Phi Yến chấp nhận, Dư Linh khẽ cúi đầu, ánh mắt lướt qua một tia đau buồn nói:

“Đúng vậy, ở Lăng Xuyên ta cũng không còn thân nhân nào nữa, ta sẽ theo tiên bối đi Tây Minh, trong mấy năm chắc sẽ không trở lại.”

Lời Dư Linh vừa nói, Lý Phi Yến nhất thời cúi đầu trầm mặt, Dư Linh xem ra cũng như nàng, không còn thân nhân nữa rồi.

Trên lầu hai tửu lâu, ba người Huyền Vân ngồi đối ẩm, tuy rượu và thức ăn này bọn họ ăn vào cũng không có chút dinh dưỡng nào nhưng bọn họ vẫn ăn như thường.

Xích Hà trưởng lão cúi đầu nhìn, ánh mắt như xuyên qua ngăn cách nhìn mấy người Lý Phi Yến ngồi dưới lầu một, đột nhiên hắn cảm thán nói:

“Biết đệ linh căn, Huyền Vân, không hiểu vận may của ngươi ở đâu ra, tùy tiện chỉ hai tiểu nha đầu, không ngờ đều là tuyệt phẩm linh căn, tâm tính lại còn là loại thượng hạng.”

Nghe Xích Hà nói vậy, Huyền Vân cũng thở dài một hơi.

“Bản thân ta cũng không ngờ, thật sự là trùng vận cúrt chó thật.”

Quý Trúc nhìn hai người này nói chuyện, mặt không đổi sắc, cúi đầu uống một hớp rượu, hắn vẫn như thường không hé răng. Xích Hà lại nói:

“Đáng tiếc thiên phú tiểu nha đầu Lý Phi Yến kia quá tốt, Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi nhất định không nhường bộ, nếu không ta thật sự sẽ nghĩ biện pháp thương lượng, nhận nàng là môn hạ của ta.”

“Ồ! Xích Hà, ngươi muốn nhận đệ tử rồi?!”

Huyền Vân kinh ngạc nhìn Xích Hà, cả Quý Trúc cũng ngẩng đầu lên nhìn hần, Xích Hà thở dài một hơi.

“Thời đại không cho phép ta lại kéo dài, không ai biết trước chuyện gì có thể xảy ra, Huyền Vân, Quý Trúc, các người cũng nên nghĩ đến tìm truyền nhân cho mình đi.”

Lời Xích Hà như đánh động đến điểm nào đó trong lòng hai người, nhất thời trong phòng lâm vào trầm mặc, đột nhiên Huyền Vân cười nói:

“Nhưng đáng tiếc cho người thật, tiểu nha đầu Yên Yên kia bị người khác nhắm đến trước, dù chúng ta là bằng hữu ta cũng không có cách giúp người.”

Xích Hà có chút ngạc nhiên hỏi:

“Là ai vậy?”

Huyền Vân nhướn mày, ra vẻ thần bí nói:

“Vị trí đại đệ tử thế hệ này của tông ta để trống đã lâu lắm rồi, cũng đã đến lúc có người ngồi lên, Yên nha đầu chính là hần đích thân chọn.”

Xích Hà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Cả Quý Trúc mặt cương thi cũng chăm chú lắng nghe, Huyền Vân đặc ý nói:

“Ta xem chính hần cũng không biết thiên phú của Yên nha đầu kinh người như thế.”

Xích Hà và Quý Trúc đưa mắt nhìn nhau, Xích Hà lại đưa tay sờ sờ cái cằm bóng loáng của mình.

“Hần đến Lăng Xuyên là muốn tìm tàn tích của Thiên Khí Điện?”

Nghe Xích Hà nói vậy, sắc mặt Huyền Vân chuyển thành nghiêm túc, gật đầu nói:

“Không sai, nhưng hần đã tìm hơn năm năm mà vẫn không có chút manh mối nào.”

Sắc mặt Xích Hà cũng ngưng trọng lên, Quý Trúc trường lão từ đầu im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Ngay cả hần cũng không tìm ra, chẳng lẽ nó ở trong tiểu giới?”

“Rất có thể là như vậy.”

Huyền Vân gật đầu đồng ý.

“Chuyện tìm tàn tích Thiên Khí Điện rất hệ trọng, không chỉ là vấn đề của hần, tình hình không mấy khả quan, ta chỉ mong nên là chúng ta tìm ra nó trước hoặc là cứ để nó tiếp tục bị thời gian che dấu đi.”

“Người nói cũng phải.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Vô Cực - Đạo Quang

Một pháp khí hình một con rùa màu đen phi hành nhanh chóng trên bầu trời, lướt qua những đám mây trắng phau như từng khối bông khổng lồ. Lý Phi Yên cùng Vinh Cơ vô cùng say mê nhìn cảnh vật bên ngoài qua vách tường huyền hóa trong suốt từ trong bụng pháp bảo. Huyền Vân thì nhắm mắt đã tọa không quan tâm đến các nàng.

“Yên Yên, người nhìn xem, mặt biển xanh đẹp quá.”

“Ừ!”

Lý Phi Yên nở nụ cười, đây là lần đầu nàng nhìn thấy biển từ vị trí trên trời thế này, quả thật như đang đứng trên một mặt gương xanh thẳm khổng lồ, khung cảnh quả là tuyệt mỹ.

Ngày hôm đó sau khi từ biệt mấy người Lưu Dục, Huyền Vân theo lời thỉnh cầu của hai người mang bọn họ đi viếng mộ, sau đó lập tức lên đường đi Căn Nguyên đại lục, mới đó đã qua ba ngày, cái pháp bảo phi hành hình rùa này là pháp bảo hạ phẩm chuyên dụng của Huyền Vân, bên trong chẳng

khắc nào một cung điện, nhưng khiến cho Lý Phi Yến khiếp sợ thật sự chính là tốc độ của nó, so sánh với các loại linh khí phi hành mà Lý Phi Yến từng được đi nhanh hơn cả trăm lần, không đến hai ngày nó đã từ trung tâm đại lục chạy ra khỏi lãnh thổ Lăng Xuyên tiến vào Lăng Hải hải vực. Theo Huyền Vân nói, Hỗn Độn Tiên Ma Tông ở tại Càn Nguyên đại lục, cách Lăng Xuyên đại lục hai đại lục Tây Minh và Đông Âm cùng ba hải vực Lăng Hải, Bạo Hải và Nguyên Hải.

Hai ngày sau, Lý Phi Yến cũng như Vinh Cơ đều không còn nhiều hứng thú ngắm biển như trước, hai người bắt đầu đã tọa luyện khí mặc dù vẫn không giữ được một tia linh khí nào trong cơ thể. Huyền Vân đột nhiên mở mắt, hần nhìn Lý Phi Yến và Vinh Cơ đang khoanh chân ngồi ở một góc đại điện, khẽ mỉm cười tán thưởng, dù là nữ hải nhưng sự khắc khổ và quyết tâm không kém thua ai. Chợt pháp bảo phi hành rung lắc dữ dội, Huyền Vân hí mắt nhìn ra ngoài, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Lý Phi Yến và Vinh Cơ lập tức nhảy dựng, chạy đến đứng bên cạnh Huyền Vân.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngay lúc hai người vừa nói xong câu này thì ngay lập tức trợn mắt há mồm nhìn cảnh vật bên ngoài, một cái lưới khổng lồ treo giữa không trung, bao phủ phạm vi trăm dặm, pháp bảo phi hành của bọn họ thì bị vướng lại trên lưới không thể thoát ra được.

“Ha ha... Huyền Vân, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Phía đối diện đột nhiên không gian vặn vẹo, ba thân ảnh đồng loạt xuất hiện, vừa nhìn một cái Lý Phi Yến liền nhận ra được một người trong đó, trưởng lão của Âm Dương Cung – Quỳnh Tiêu. Xuất hiện cùng nàng còn có hai nam tử, một người dung mạo anh tuấn mặc y phục màu tím cùng loại với Quỳnh Tiêu, một người mặc đạo bào màu trắng, trên lưng mang một thanh trường kiếm, trước ngực có thêu hình thái cực đồ, người này dung mạo bình thường, ánh mắt cực kỳ uy nghiêm, cả người hần như tỏa ra ánh hào quang chính khí. Huyền Vân nhìn ba người này, vẻ mặt không có gì gọi là bất ngờ, cười lạnh nói:

“Âm Dương Cung quả là xem trọng Huyền Vân ta, Quỳnh Tiêu, Thiên Chu La Vồng đã bị phá hủy một lần, hôm nay sợ rằng lại bị hủy diệt ở nơi này rồi.”

“Huyền Vân, chết đến nơi mà còn nhiều lời như vậy, lần này Đạo Quang ta sẽ trừ đi tên ma đầu tội ác tày trời ngươi.”

Nam tử bạch y kia giờ tay ra phía sau chậm rãi rút thanh trường kiếm trên lưng ra, kiếm rời vỏ như mặt trời lộ rạng, ánh sáng chói mắt khiến Lý Phi Yến dù đứng trong pháp bảo cũng cảm thấy mắt đau nhói lên như bị kim châm, đồng thời nàng cảm nhận được một cỗ áp lực khiến trong lòng bất giác sinh ra cảm giác mình nhỏ bé đến cùng cực, nàng mím môi không để bản thân nảy sinh ý muốn đầu hàng, đến lúc này nàng mới biết tu sĩ hóa thân kỳ đáng sợ như thế nào.

Trong lúc đó Huyền Vân vẫn bất vi sở động, lạnh nhạt cười cười, còn mở miệng chậm chọc.

“Đạo Quang, Vô Cực Thiên Tông ngươi cũng đủ vô sỉ, có tư cách gì mà nói ta, hợp tác cùng Âm Dương Cung muốn ý đồ gì ít, ngươi còn muốn ra vẻ chính nghĩa?! Ta nhổ vào!”

“Hừ! Huyền Vân, ngươi nghĩ rằng giành được hai tiểu nha đầu tuyệt phẩm linh căn mà còn có mạng về được Hỗn Độn Tiên Ma Tông sao? Nằm mơ! Thái Nghi tiên bối của Vô Cực Thiên Tông đã dùng Luân Nghi trận bói ra, hai tiểu nha đầu này nếu để phát triển về sau nhất định sẽ là đại họa, đã như vậy sao có thể để ngươi mang bọn chúng rời đi, chúng ta buộc phải thể thiên hành đạo.”

Nam tử đứng bên cạnh Quỳnh Tiêu cười cười như gió xuân chậm rãi nói, Lý Phi Yến nghe những lời này mà không kiềm được giận quá hóa cười.

“Thật không thể ngờ tu sĩ hóa thân kỳ có những kẻ vô sỉ đến mức này.”

“Đúng vậy, thật là bỉ ổi, cái gì là thể thiên hành đạo chứ? Hành động vô sỉ còn muốn lấy lý do hay ho.”

Vinh Cơ tức giận đến thở phì phò, trợn trừng mắt nhìn ba người ở bên ngoài.

“Các ngươi chịu chết cho ta.”

Đạo Quang gầm lên một tiếng mạnh mẽ trăm một kiếm, một dãy kim quang to khủng bố cắt qua hư không ập đến như một cơn sóng thần, Huyền Vân hừ lạnh, một tay giơ lên, trên tay hần lập tức xuất hiện một đoàn sương mù màu xám trắng, đoàn sương mù nhanh chóng bay ra xuất hiện bên ngoài pháp bảo, một tia dao động từ đoàn sương mù phát ra sau đó vì một cái bành trướng gấp trăm lần, đám sương mù này đột nhiên trở nên dày đặc đen kịt như một đám mây bão, chúng tụ lại chắn phía trước pháp bảo hình rùa.

Ầm!

Luồng kim quang va chạm với đám mây đen, kim quang toái diệt thành vô số điểm sáng chói mắt, ngược lại sương mù nhìn cứ như cũng bị đánh tan nhưng thật ra nó chỉ là khuếch tán ra mà thôi, chớp mắt một cái phạm vi trăm dặm đều bị bao phủ bởi một lớp sương mù mờ ảo.

Cả ba người Quỳnh Hoa trưởng lão đồng loạt biến sắc, Đạo Quang lập tức kinh hô.

“Hai vị đạo hữu, còn chần chờ cái gì, hãy mau ra tay, Huyền Vân đã đột phá Hóa Thần Hậu kỳ, một mình ta không giết được hắn, hôm nay chúng ta nhất định không thể để hắn chạy thoát được.”

“Đạo Quang đạo hữu yên tâm, chúng ta đến đây.”

Hai người Quỳnh Tiêu đồng loạt phóng đến, xuất ra một đôi đàn tỳ bà màu xanh nhìn như được làm từ ngọc bích, hai người ngồi xuống, bắt đầu đánh đàn, chỉ thấy đàn tỳ bà sáng lên ánh sáng màu xanh, lập tức xung quanh bọn họ xuất hiện một quang trảo bao bọc bọn họ vào bên trong, từng tiếng đàn phát ra như có một luồng sóng vô hình oanh kích vào lớp sương mù đánh thẳng đến pháp bảo hình hình rùa, khiến cho màn hào quang bên ngoài run lên kịch liệt. Đạo Quang thấy vậy cũng ngay lập tức ra tay, kiếm khí trùng thiên, từng đạo kiếm ảnh với sức công phá mãnh liệt liên tục oanh kích.

Lực công kích của ba hóa thân tu sĩ vô cùng khủng bố, đủ để gọi là hủy thiên diệt địa, trong phạm vi hơn trăm dặm trời run biển gào, sóng to gió lớn, nếu không có đám sương mù trầm dậm của Huyền Vân, tình trạng sẽ còn khủng bố hơn nữa. Ba người Quỳnh Tiêu nhìn màn sáng bảo hộ của pháp bảo hình rùa run lên liên hồi mà lại mãi không vỡ sắc mặt liền khó coi, đột nhiên Đạo Quang trừng lớn mắt, kinh hãi hô:

“Hai vị cẩn thận, là huyền thuật.”

Hai người Quỳnh Tiêu đồng loạt dừng tay, nam tử đi cùng Quỳnh Tiêu nhìn xung quanh, sương mù vẫn chậm rãi lượn lờ, hần hừ một tiếng nói:

“Cũng may đã chuẩn bị trước.”

Nói xong trong tay hắn lại xuất hiện một mặt gương đồng hình dáng cổ xưa, thấy mặt gương này, Đạo Quang ngạc nhiên nói:

“Là Hạo Dương Kính!”

“Đúng vậy, linh bảo Hạo Dương Kính, nó chính là khắc tinh của huyền thuật, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hắn, không thể kéo dài thời gian, nếu để Huyền Vân có thời gian bài trận pháp, chúng ta sẽ rơi vào thế bất lợi.”

“Thật tốt quá, Từ Ngạn đạo hữu, mau dùng Hạo Dương Kính tìm kiếm tung tích của Huyền Vân đi.”

“Được.”

Trên không trung đột nhiên xuất hiện một hư ảnh Hạo Dương Kính khổng lồ đến trăm dặm, từ mặt Hạo Dương Kính khổng lồ kia phát ra quang mang màu trắng bao phủ vùng sương mù vào bên trong, Từ Ngạn trưởng lão của Âm Dương Cung trên tay cầm bản thể sáng rực của Hạo Dương Kính đột nhiên hô lên.

“Đạo Quang đạo hữu, ở hướng bắc, mau ra tay, kéo dài thời gian nữa đợi hắn bày trận pháp xong chúng ta sẽ thua mất.”

Đạo Quang mừng rỡ, ngay lập tức xuất chiêu, thanh kim kiếm trên tay hắn sáng lên, trên đỉnh đầu xuất hiện một hư ảnh kiếm khổng lồ dài trăm thước đâm thẳng lên thương khung, phía sau hư ảnh kiếm này còn có một vòng tròn thái cực cực lớn đang xoay tròn, sương mù bị sức mạnh kinh khủng mà hư ảnh này phát ra làm cho quay cuồng kịch liệt.

Hai người Quỳnh Tiêu và Từ Ngạn thấy cảnh này liền âm thầm căng thẳng, trong lòng đối với Đạo Quang lại kiên kị thêm ba phần, mặc dù bọn họ biết Đạo Quang lợi hại nhưng với sức công kích này, nếu đối lại là bọn họ thì cũng tự biết không cần nổi, cũng may Âm Dương Cung và Vô Cực Thiên Tông là hảo hữu.

“Vô Cực Kiếm Biến đệ thập nhị thức.”

Ầm!

Hư ảnh cự kiếm theo tiếng hô to của Đạo Quang mà trăm xuống, bầu trời như bị một kiếm này chém tách làm hai, hải vực phía dưới cũng xuất hiện một khe rãnh mây chực dậm, cảnh tượng kinh thiên động địa, ngay cả hai người Quỳnh Tiêu và Từ Ngạn đều phải biến sắc mặt.

Phải biết Vô Cực Thiên Tông có bốn mạch gồm: Vô Cực Lưỡng Nghi Biến, Vô Cực Tứ Tượng Biến, Vô Cực Ngũ Hành Biến và Vô Cực Kiếm biến. Trong đó Vô Cực Kiếm Biến nhất mạch là lớn mạnh nhất vì đệ tử mạch này có sức công kích tối cường trong bốn mạch. Vô Cực Kiếm Biến có tổng cộng mười tám thức, theo đó người luyện đến thức thứ mười tám đồng nghĩa với người đó đã trở thành tu sĩ đại thừa kỉ chuẩn bị phi thăng trở thành chân tiên. Mà Đạo Quang đã đạt đến thức thứ mười hai chứng tỏ hắn đã là tu sĩ hóa thân hậu kỳ.

Hai người Từ Ngạn và Quỳnh Tiêu nhìn nhau, trong mắt xẹt qua tia lo lắng và không cam tâm, không chỉ Huyền Vân mà Đạo Quang cũng đã đột phá đến hóa thân hậu kỳ, còn bọn họ vẫn chỉ là hóa thân trung kỳ, cảm giác bị những kẻ đồng lứa vượt qua không hề dễ chịu, nhưng bọn họ biết bản thân không thể trách người khác, chỉ có thể trách bản thân tư chất không bằng người, cảm ngộ yếu kém, không mượn được lực lượng pháp tắc thiên địa thì mãi mãi không thể bước chân vào hóa thân hậu kỳ.

“Ha ha... Đạo Quang, ngươi đánh đi đâu vậy a.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Hỏa thánh

Tiếng cười châm chọc của Huyền Vân đột nhiên lọt vào tai khiến ba người giật mình, lập tức quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện pháp bảo hình rùa vẫn nằm trên Thiên Chu La Vồng khổng lồ nhưng vị trí của nó lại ở phía đối diện với công kích của Đạo Quang, ba người đồng loạt biến sắc, Từ Ngạn không thể tin được hô lên thất thanh.

“Không thể nào, ta đã dùng đến cả Hạo Dương Kính, tại sao lại...”

Không chỉ ba Từ Ngạo không thể tin được mà cả Lý Phi Yến và Vinh Cơ lúc này cũng cảm thấy khó tin, hai người ở bên cạnh Huyền Vân đã chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối. Ngẩng đầu nhìn Huyền Vân, Lý Phi Yến đã chân chính kính phục cùng khiếp sợ tu sĩ hóa thân kỳ, từ công kích kinh khủng khiến nàng có cảm giác bản thân nhỏ bé đến tư cách làm con kiến cũng không có của ba tu sĩ hóa thân kỳ phe địch đến huyền thuật quý dị của Huyền Vân. Dù đối phương đã xuất ra cả linh bảo nhưng vẫn không phá nổi huyền thuật người này bày ra.

Huyền Vân cười cười không nói, đối với công kích của Đạo Quang hắn cũng rất ấn tượng nhưng dù công kích có cường đại như thế nào nhưng một khi không thể đánh trúng địch nhân thì cũng vô dụng mà thôi. Huyền Vân đột nhiên biến sắc mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên không trung, hân hoan nhún nhảy, sau đó giơ tay ra, trên tay hắn trống rỗng xuất hiện một cái bát màu đen, bên trong chứa một loại khí màu đen đang liên tục di động, ngay lúc này một tiếng hừ khẽ vô thanh vô tức vang lên bên tai ba người.

“Huyền Vân tiểu tử, đừng dùng đến Ngân Huyền Bát làm gì, với ta vô dụng mà thôi.”

Lý Phi Yến nhảy dựng nhìn ra xung quanh nhưng kỳ quái là không nhìn thấy một người nào, thế nhưng giọng nói vừa rồi lại rõ ràng truyền vào tai như người nói chỉ đang đứng bên cạnh. Huyền Vân sau một giây ngạc nhiên, hắn lấy lại vẻ mặt như thường cười khẽ nói:

“Ngay cả Thái Âm chân tôn cũng đến, xem ra Âm Dương Cung là nhất quyết muốn diệt Huyền Vân ta.”

“Huyền Vân, để mạng hai tiểu nha đầu này lại, ta tha ngươi rồi đi.”

Lúc này, bên cạnh ba người Quỳnh Tiêu đột nhiên xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mặt y phục màu vàng, dù trông hắn không đến ba mươi tuổi nhưng không ai sẽ cho rằng hắn thật sự chỉ là một thanh niên, vì ánh mắt bình đạm như bị sương mù che khuất cùng khí tức trầm trọng cổ lão của hắn không thể nào xuất hiện trên người một thanh niên được.

“Sư phụ!”

Quỳnh Hoa và Từ Ngạn mừng rỡ hô lên một tiếng, Thái Âm chân tôn nhìn hai đồ đệ của mình liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói:

“Chân giả đại đạo của Huyền Vân đã tiểu thành, không phải Hạo Dương Kính không phát huy tác dụng mà là các ngươi bị huyền thuật của hắn che mắt, không nhìn ra biến hóa của Hạo Dương Kính, các ngươi không phải là đối thủ của hắn, lui ra!”

“Đệ tử tuân lệnh!”

Hai người Quỳnh Tiêu và Từ Ngạn sắc mặt khó coi lui ra đứng một bên, Đạo Quang cũng tiến lên chấp tay hành lễ.

“Tham kiến Thái Âm tiên bối.”

“Đạo Quang... Ừm! Rất không tệ, ngươi cũng lui xuống đi.”

Thái Âm chân tôn sau khi phân phó đám người Đạo Quang thì sự chú ý lại chuyển đến pháp bảo hình rùa bị mắc vào Thiên Chu La Vồng.

“Huyền Vân, ngươi quyết định thế nào?”

“Ha ha... Thái Âm tiên bối, ngươi cũng xem thường Huyền Vân ta quá rồi, giao nộp đệ tử để cầu sinh không phải là hành động đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông ta có thể làm.”

Thái Âm chân tôn lạnh nhạt nhìn về phía pháp bảo hình rùa, ánh mắt của hắn như có thể xuyên qua pháp bảo nhìn thẳng vào Huyền Vân, một áp lực âm trầm như có như không, Huyền Vân dù thân thể căng cứng nhưng vẻ mặt cũng không hề đổi một chút, hắn vẫn cười cười như thường, thấy vậy Thái Âm Chân tôn hơi nhướng mày, cười lạnh nói:

“Huyền Vân, ngươi nghĩ là bản tọa không dám giết ngươi sao?”

Huyền Vân không trả lời, hắn chỉ yên lặng nhìn đối phương.

“Hừ! Đệ tử của Vũ Ma Thần quả đúng toàn là đứa cứng đầu giống y như hắn, nếu đã vậy bản tọa sẽ thay hắn dạy dỗ ngươi một phen.”

Thái Âm chân tôn vừa nói dứt câu thì trên bầu trời ban ngày đột nhiên xuất hiện một mặt trăng khổng lồ, từ mặt trăng kia bắn ra một cột ánh sáng màu nguyệt bạch chiếu đến pháp bảo hình rùa dính trên Thiên Chu La Vồng. Tu sĩ độ kiếp kỳ vừa ra tay, không gian lập tức run rẩy như sắp vỡ vụn.

Huyền Vân khẽ nhún nhảy, vung tay lên ngay lập tức một hộ thân linh trảo xuất hiện trên người Lý Phi Yến và Vinh Cơ, dưới áp lực của độ kiếp kỳ tu sĩ

như Thái Âm chân tôn, dù công kích vẫn còn chưa thật sự rơi xuống, pháp bảo hình rùa đã bắt đầu xuất hiện vết nứt, nếu không có sự bảo vệ của Huyền Vân, người phạm như các nàng chỉ có con đường chết, dù vậy cả hai vẫn cảm thấy kinh hãi như cũ, mặt không còn giọt máu, cảm giác hai chân nhũn ra muốn ngã quỵ, thế nhưng đứng trước tuyệt lộ, hai người tính cách quật cường không muốn khuất phục, cắn răng đứng thẳng sống lưng, Huyền Vân dù phải chịu đựng toàn bộ áp lực của ba người vẫn phải cười ha ha khen một câu.

“Tốt! Đứng trước cường địch vẫn không khuất phục mới là đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông ta.”

Lý Phi Yến không nói được lời nào, nàng đỏ mặt gất gao nhìn chằm chằm lên thương khung, trong lòng phức tạp và không cam. Ta phải chết tại đây sao?! Không, ta không cam tâm a!

Ngay lúc này, Lý Phi Yến tròn tròn mắt.

Àm!

Chỉ thấy một bàn tay hỏa diễm to như một ngọn núi lớn đột nhiên xuất hiện phía trên pháp bảo của bọn họ, nó mạnh mẽ cùng với quang trụ của Thái Âm chân tôn va chạm vào nhau sau đó cả hai cùng lúc trống rỗng biến mất vô cùng ảo diệu, phải nói tu sĩ độ kiếp kỳ không chế lực lượng hoàn mỹ đến một tia cũng không lọt.

“Thái Âm tiên bối, sư đệ của ta có sư phụ và ta đây dạy bảo rồi, không dám làm phiền đến ngài.”

Một giọng nam tử có vẻ lười biếng vang vọng cả không trung, Thái Âm Chân Tôn cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt sắc bén đảo qua xung quanh.

“Hỏa Thánh, đã đến rồi thì lộ mặt đi.”

Ngay khi nhìn thấy bàn tay hỏa diễm xuất hiện, ba người Đạo Quang sắc mặt lập tức biến khó coi đồng thời sâu trong ánh mắt còn ẩn hiện một tia sợ hãi. Ngược lại, Huyền Vân lại bày ra vẻ mặt bất mãn lăm lăm.

“Cuối cùng cũng chịu lộ diện.”

Áp lực mà Thái Âm chân tôn gây ra lúc này đã biến mất, Lý Phi Yến thầm thở phào nhẹ nhõm, nghe đoạn đối thoại vừa rồi Lý Phi Yến có thể đoán được người đến là sư huynh của Huyền Vân đồng thời còn là tu sĩ độ kiếp kỳ, nếu không cũng không khiến Thái Âm chân tôn kiêng kỵ như vậy. Hỏa Thánh vẫn không có dấu hiệu sẽ hiện thân, chỉ nghe hắn cười khẽ một tiếng rồi nói.

“Thái Âm tiên bối, cần gì tự tìm xấu hổ trước mặt tiểu bối chứ, để bọn hắn đi trước, ta sẽ bồi tiếp ngài.”

Vừa dứt lời, Thiên Chu La Vồng đang giam hãm pháp bảo hình rùa đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa màu đỏ thẫm quỷ dị vừa xuất hiện, Thái Âm chân tôn liền tức giận gầm lên.

“Hỏa Thánh, ngài dám phá hủy linh bảo của đệ tử ta.”

“Ngài cũng vừa làm tổn hại pháp bảo phi hành của sư đệ ta, ta chỉ đáp lễ một chút mà thôi.”

“Pháp bảo phi hành rách nát này làm sao có thể so sánh với linh bảo của ta chứ?!”

Quỳnh Tiêu thấy Thiên Chu La Vồng của mình bị Hỏa Thánh thiêu đốt, đau lòng liền đánh bạo hô lên, Hỏa Thánh vẫn lạnh nhạt lười biếng như thường.

“Pháp bảo hay linh bảo trong mắt ta đều là đồ chơi giống nhau.”

“Ngươi...”

Mấy người Thái Âm chân tôn nghiêng răng nghiêng lợi, nói về độ vô sỉ đáng hận thì Hỗn Độn Tiên Ma Tông là vô địch. Trong lúc đó, Thiên Chu La Vồng đã bị hỏa diễm của Hỏa Thánh đốt cháy rách nát loạn lổ, ánh sáng trên đó ảm đạm như có như không, Huyền Vân cười ha ha, từ trong pháp bảo hình rùa nói vọng ra.

“Đại sư huynh, giao lại cho ngài, chúng ta đi trước.”

Nói xong hắn phát động pháp bảo nhanh chóng bay đi, ba người Đạo Quang không cam lòng hô lên

“Thái Âm tiên bối, sao có thể để cho bọn hắn bỏ trốn.”

“Hừ! Chi là mấy con kiến mà thôi, bốn tọa chỉ tiện thể đến, nếu không bắt được thì thôi, mấy người các ngài cũng về trước đi, bốn tọa phải cùng Hỏa Thánh luận bàn một phen, xem xem Vạn Hóa Chi Vương của hắn thành tựu đến đâu.”

“Nhưng mà vận mệnh của hai đứa trẻ kia sẽ là khắc tinh của hai tông chúng ta trong tương lai.”

Đạo Quang gấp gáp hô lớn, Thái Âm chân tôn liếc mắt khinh thường nhìn hắn.

“Vô Cực Thiên tông các ngươi mỗi lần mở miệng là vận mệnh gì đó ta nghe liền đau đầu, tương lai thì để tương lai tính đi, hôm nay bốn tọa phải cùng đệ nhất thiên tài Đông Thiên thử sức.”

“Ha ha... Tiên bối đã đề cao Hỏa Thánh ta như vậy, ta cũng xin được lãnh giáo Thái Âm Thần Thuật của ngươi.”

.....

Trong lúc này, pháp bảo hình rùa đã ở ngoài trăm dặm, Lý Phi Yến không khỏi thở phào một hơi, Vinh Cơ lúc này lại ngã ngồi ra đất.

“Nguy hiểm thật, cứ tưởng là toi mạng đến nơi.”

“Ha ha ha... Có ta ở đây, các ngươi sao có thể toi mạng chứ.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ quay đầu nhìn Huyền Vân, nếu là trước đây nhất định các nàng sẽ nói mấy câu đã kích hấn, rõ ràng cứu tính của bọn họ là Hỏa Thánh, người này cũng suýt mất mạng còn gì?! Thế nhưng lúc này cả hai biết điều không dám ăn nói bậy bạ, mới vừa rồi đã chứng kiến qua hóa thân kỳ tu sĩ khủng bố, có điên mới lại đi khiêu chiến độ rộng lượng của Huyền Vân.

“Huyền Vân sư thúc, Hỏa Thánh tiên bối lúc này là đại sư huynh của ngươi sao?”

Huyền Vân nở nụ cười, gật đầu nói:

“Thế nào? Cảm thấy hấn thật oai phong?”

“Đúng vậy, Hỏa Thánh tiên bối vừa đến, ngay cả cái Thái Âm chân tôn kia cũng không dám vọng động.”

Hai mắt Vinh Cơ tỏ sáng nói, Huyền Vân liền bắt mắt.

“Hắn được ta truyền tin sớm đã đến, chỉ là không chịu lộ mặt mà thôi.”

“Hỏa Thánh tiên bối lợi hại như vậy, cũng là tu sĩ độ kiếp kỳ sao?”

“Không sai.”

Lý Phi Yến nhận được đáp án, trong mắt không khỏi hiện lên tia nóng bỏng, nàng biết độ kiếp kì gần như là đỉnh của tu chân giới rồi, vì đại thừa kỳ trong truyền thuyết đã một nửa là tiên nhân, gần như là thoát ly thế tục.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Ngoại Vi

Ba ngày sau trên Lăng Hải, pháp bảo phi hành hình rùa vẫn đang tiến thẳng về phía trước, bề ngoài pháp bảo có mấy khe nứt nhưng không đến nỗi bị phá hủy, vẫn có thể tiếp tục sử dụng.

Huyền Vân gọi Lý Phi Yến và Vinh Cơ đến trước mặt mình.

“Ngày mai chúng ta sẽ đến Tây Minh đại lục, khi đến đó sẽ có người tiếp nhận các ngươi, các ngươi sẽ cùng với nhóm đệ tử mới của Tây Minh đại lục hội hợp sau đó đi cùng bọn họ về Càn Nguyên.”

“Sư thúc, ngươi không đi cùng chúng ta?”

“Ta có việc cần làm. Được rồi, giờ nói tới chính đề, ta bây giờ nói cho các ngươi một chút chuyện ở Hỗn Độn Tiên Ma Tông, nghe cho kỹ, có thể leo được đến đâu, sau này đều chỉ có thể dựa vào chính bản thân các ngươi cố gắng.”

“Chúng ta đã biết, đa tạ sư thúc chỉ giáo.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ nghiêm túc nói, Huyền Vân cười khoát tay.

“Không cần khách khí như vậy làm gì, ta tin không lâu sau sẽ có thể vì các ngươi mà kêu ngao.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ nhìn nhau, mím môi đồng loạt gật mạnh đầu, Huyền Vân cũng gật đầu hài lòng.

“Tốt! Hiện tại ta bắt đầu giải thích cho các ngươi về cấp bậc đệ tử trong tông, đầu tiên là đệ tử ngoại vi, đệ tử ngoại vi tuy không thể chính thức gọi là đệ tử Hồn Động Tiên Ma Tông chúng ta nhưng vẫn được tông môn bảo vệ và hỗ trợ tu luyện, so với đệ tử ngoại môn cũng không khác hơn bao nhiêu, tiếp theo là đệ tử ngoại môn, khi bước chân vào ngoại môn các ngươi mới là đệ tử chính thức, trên ngoại môn là nội môn, trên nữa mới là đệ tử hạch tâm, còn đệ tử chân truyền thì không nằm trong hệ thống cấp bậc này, các ngươi tạm thời không cần biết đến.”

Nghe Huyền Vân nói, Lý Phi Yên liền có thể tưởng tượng ra môi trường trong Hồn Động Tiên Ma Tông phức tạp cùng kích thích như thế nào.

“Sư thúc, như vậy khi đến Càn Nguyên đại lục, hai người chúng ta sẽ là đệ tử ngoại vi phải không?”

“Không sai.”

“Vậy làm thế nào chúng ta có thể tiến vào ngoại môn,”

Huyền Vân nhướn mày, đột nhiên cười nói:

“Các ngươi nghĩ tiến vào ngoại môn dễ lắm sao?”

Nhìn ánh mắt thâm thúy của Huyền Vân, Lý Phi Yên và Vinh Cơ không khỏi nảy sinh bất an trong lòng.

“Các ngươi có biết Hồn Động Tiên Ma Tông chúng ta có bao nhiêu đệ tử ngoại vi hay không?”

“Cái này...”

Lý Phi Yên và Vinh Cơ lại nhìn nhau, sau đó thành thật lắc đầu, Huyền Vân thấy vậy mới nói tiếp.

“Là ba vạn.”

Vừa nghe con số này, Lý Phi Yên không khỏi kinh hãi, Vinh Cơ trợn mắt há mồm kinh hô.

“Nhiều như vậy sao?”

“Nhiều ư?”

“Thật là không ngờ Hồn Động Tiên Ma Tông có nhiều đệ tử như vậy?”

“Nói như thế cũng không đúng, các ngươi không biết, những thượng môn khác đặc biệt là nhất phái Côn Luân có số lượng đệ tử nhiều hơn chúng ta gấp đôi, Hồn Động Tiên Ma Tông chúng ta chú trọng là chất lượng, không phải số lượng, mà ngoại vi đường cũng chỉ là nơi sàng lọc đệ tử chuẩn bị tiến vào ngoại môn mà thôi, tỷ lệ người có thể đáp ứng được yêu cầu vào ngoại môn trong ngoại vi đường cũng không đến một phần ba.”

Lý Phi Yên hơi tính nhẩm trong lòng một chút, ngạc nhiên nói.

“Vậy có nghĩa là ngoại môn có khoảng gần vạn đệ tử.”

Huyền Vân gật đầu xác nhận, sắc mặt hai người bắt đầu nghiêm trọng lên, Huyền Vân lại nói.

“Mới vậy mà các ngươi đã sợ rồi sao? Nói cho các ngươi biết, tấn cấp đệ tử trong tông môn chúng ta không phải là chuyện dễ dàng gì, đệ tử ngoại môn một vạn, đệ tử nội môn năm ngàn, hạch tâm lại chỉ còn không đến một ngàn, nếu không tính đệ tử ngoại vi, Hồn Động Tiên Ma Tông chúng ta là tông môn có ít đệ tử nhất trong hai mươi một bá chủ, nhưng lại có nhiều đệ tử hạch tâm nhất nếu không tính Côn Luân.”

Nghe lời này của Huyền Vân, Lý Phi Yên trong lòng máy động, đệ tử hạch tâm một đại môn phái đều giống như Triệu Uy bọn họ từng gặp, đều là tu sĩ nguyên anh kỳ, đệ tử ít, cường giả nhiều, điều đó biểu hiện ra Hồn Động Tiên Ma Tông cường đại thế nào. Nàng từng nghe chương môn Hoa Dương Môn nói, giữa kim đan và nguyên anh có sự chênh lệch lớn như trời với đất, gần như không cách nào vượt qua, một nguyên anh có thể dễ dàng diệt trăm kim đan, đã như vậy thì không cần nói đến trúc cơ phía dưới, theo cách nói như vậy, Hồn Động Tiên Ma Tông tuy ít đệ tử nhưng tuyệt đối không hề yếu hơn bất kỳ bá chủ nào khác, thậm chí về khía cạnh cường giả bọn họ còn vượt qua những bá chủ kia.

Huyền Vân thấy Lý Phi Yên và Vinh Cơ lâm vào trầm tư, khóe môi khẽ nhếch lên.

“Vinh Cơ, ngươi hỏi làm cách nào có thể tiến vào ngoại môn đúng không?”

Nghe Huyền Vân hỏi, hai người ngẩng đầu chăm chú nhìn hần.

“Có hai cách có thể từ ngoại vi tiến vào ngoại môn, cách thức nhất là bước vào trúc cơ kỳ, đồng thời thu thập được một ngàn điểm cống hiến, cách này tuy tốn thời gian nhưng an toàn, theo ta tính toán thì sát xuất các ngươi thành công là hơn năm thành, cách thứ hai chính là tham gia Ngoại Vi đại tái.”

“Ngoại vi đại tái?”

“Ba năm một lần tổ chức ngoại vi đại tái, bất kỳ đệ tử ngoại vi nào có tu vi từ luyện khí tầng bảy đến luyện khí đại viên mãn đều có thể đăng ký tham gia,

trăm người đứng đầu sẽ tiến vào ngoại môn, lần ngoại môn đại tái tiếp theo còn nửa năm, các người hiện tại thậm chí chưa nhập luyện khí, ta xem khả năng có thể tiến vào ngoại môn trong năm nay của các người là cực thấp.”

Lý Phi Yên cùng Vinh Cơ không khỏi trầm sắc mặt, Huyền Vân nở nụ cười, đột nhiên ra vẻ cảm thán, an ủi nói:

“Sát xuất thành công rất thấp, gần như không đến một thành, ta nghĩ các người nên xem xét việc ở lại ngoại vi đường vài năm đi, xem nào... Làm đệ tử ngoại vi thì đãi ngộ không được tốt như đệ tử chân chính, nhưng ta cam đoan sẽ không thấp hơn so với đệ tử hạch tâm tiểu môn phái.”

Nghe Huyền Vân dài dòng mà sắc mặt Lý Phi Yên và Vinh Cơ đen lại, Huyền Vân đã khích tướng thành công.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 39: Tư Không Tử Tình

Tây Minh đại lục.

Một trạch viện yên tĩnh trong một tòa thành lớn ở trung tâm đại lục, không ai biết trạch viện này chính là tài sản của Hỗn Độn Tiên Ma Tông. Lý Phi Yên và Vinh Cơ bị Huyền Vân để lại nơi này cho một đệ tử nguyên anh kỳ gọi là Quách Trùng rồi chạy mất.

Theo sau một gã sai vặt vào hậu viện, mới đến trước nguyệt môn thì cả hai nhìn thấy một tiểu cô nương đang tưới hoa trong sân, Tiểu cô nương này trông còn nhỏ tuổi hơn Lý Phi Yên, chỉ chừng bảy tám tuổi, rất là xinh xắn, nổi bật với đôi mắt màu lục đặc trưng, thấy hai người đi vào, tiểu cô nương mỉm cười chào hỏi một cái, sau đó lại cúi đầu nghiêm cẩn chăm sóc hoa, Lý Phi Yên đột nhiên phát hiện trong ánh mắt Vinh Cơ có một tia sáng chói lọi hưng phấn, nàng lập tức có dự cảm không hay, bất giác run run khóe miệng.

Quách Trùng để bọn họ ở lại trạch viện này nghỉ ngơi một ngày, Lý Phi Yên cũng không có hứng thú đi tham quan, sau khi nhận phòng liền ngủ một giấc ngon lành, nàng dù sao cũng đang tuổi lớn, ngủ nhiều một chút ngực mới lớn lên được, trong lúc đó Vinh Cơ lại đi làm công việc tìm kiếm băng hữu của mình.

.....

Sáng hôm sau, Lý Phi Yên đang ngủ trong phòng thì đột nhiên có người đập cửa xông vào.

“Yên Yên, đừng ngủ nữa, ta mang Tử Tình đến rồi này.”

Sắc mặt Lý Phi Yên đen như đáy nồi, từ trên giường bật dậy, trừng mắt liếc nhìn Vinh Cơ một cái, sau đó mới quay sang nhìn tiểu cô nương bọn họ đã gặp bên ngoài đang bị Vinh Cơ lôi kéo tiến vào, Tiểu cô nương có chút xấu hổ nói:

“Thật xin lỗi! Phá hỏng giấc ngủ của tỷ tỷ.”

“Không có gì.”

Lý Phi Yên cười gượng một tiếng sau đó đứng dậy rửa mặt chải tóc, Vinh Cơ ở bên cạnh cao hứng kể lại quá trình kết bạn với tiểu cô nương kia như thế nào.

“Nàng tên là Tư Không Tử Tình, là người của một trong ngũ đại gia tộc, Tư Không gia đấy.”

“Tư Không gia?!”

Lý Phi Yên có chút ngạc nhiên, Vinh Cơ lại nói tiếp:

“Tử Tình cũng giống như chúng ta, cũng muốn gia nhập Hỗn Độn Tiên Ma Tông, nàng sẽ cùng chúng ta đến Càn Nguyên đại lục.”

“Ồ!”

Tư Không Tử Tình ngồi một bên nhìn hai người Lý Phi Yên và Vinh Cơ, không kèm được nở nụ cười.

“Hai người các tỷ thật thân thiết.”

Trong ánh mắt của Tư Không Tử Tình không khỏi lộ ra tia hâm mộ, nàng trước giờ không có tỷ muội, lúc Vinh Cơ đột nhiên chạy đến bảo nàng hãy trở thành tỷ muội của bọn họ, nàng đã không ngần ngại mà đồng ý ngay.

“Ha ha... Từ Tinh, sau này chúng ta là tỷ muội, người không cần cố kỵ cái gì, cứ thoải mái đến quấy rối Yến Yến, nàng nhiều lắm chỉ đánh người một cái mà thôi.”

“Đồ chết tiệt! Người đừng có làm hư cô nương hiền lành như Từ Tinh.”

Lý Phi Yến tức giận đá Vinh Cơ một cước, Vinh Cơ sớm đã có chuẩn bị liền lách người tránh đi, Lý Phi Yến hừ một tiếng không thèm nhìn đến kẻ điên này, nàng quay sang Tư Không Từ Tinh mỉm cười nói:

“Người tên Từ Tinh sao?”

“Vâng, rất vui được biết người, Yến Yến tỷ tỷ.”

“Khụ... Ta gọi Lý Phi Yến, sau này cứ gọi Yến sư tỷ được rồi, người không cần quan tâm đến Vinh Cơ, nếu người không muốn thì không cần ép mình đến đây.”

“Không không, ta thật sự rất vui được quen biết hai người mà.”

Tư Không Từ Tinh liên tục xua tay, ánh mắt trong sáng chân thành nói:

“Trước giờ ta chưa từng có tỷ muội, thấy các tỷ có thể thân thiết như vậy ta rất hâm mộ.”

“Có cái gì mà phải hâm mộ, sau này chúng ta đều là tỷ muội cả, muội không chê ta phiền là được.”

“Cơ sư tỷ yên tâm, ta sẽ không chê tỷ phiền đâu.”

“Ha ha... Như vậy được rồi.”

Lý Phi Yến nhìn hai người này, thở dài một hơi, cũng không có phản đối, khẽ mỉm cười gật đầu.

.....

Đến buổi trưa, ba người đi đến trong sân nội viện, lúc này Lý Phi Yến mới phát hiện một nam tử chừng ba mươi tuổi một thân y phục màu đen tuyền chấp tay đứng trong sân, người này chính là đệ tử hạch tâm của Hỗn Độn Tiên Ma Tông – Quách Trùng. Thấy ba người đi đến, nam tử khẽ gật đầu nói:

“Mọi người tập hợp đủ rồi, chúng ta xuất phát.”

Quách Trùng đột nhiên vung tay lên, ba người lập tức biến mất, bị hấp thu vào pháp bảo phi hành, sau đó bản thân Quách Trùng cũng trống rỗng biến mất theo.

Lý Phi Yến chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng một cái thì bản thân đã đứng trong một đại sảnh rộng lớn, nhìn ra xung quanh thì phát hiện nơi này tuy không xa hoa như pháp bảo hình rùa của Huyền Vân, nhưng nàng vẫn có thể đoán ra nơi này là bên trong một pháp bảo phi hành.

Quách Trùng đột nhiên xuất hiện giữa đại sảnh, nhìn ba người lạnh nhạt nói:

“Các người tự tìm phòng của mình đi, ta đã chuẩn bị lương thực cho các người rồi, ở trong phòng đấy, nên tốt nhất là ở trong phòng không cần đi lung tung, khi nào đến Đông Âm đại lục ta sẽ gọi các người.”

Nói xong Quách Trùng ngồi xuống một cái bồ đoàn trong đại sảnh, nhắm mắt đã tiến vào trạng thái tu luyện. Ba người Lý Phi Yến liếc mắt nhìn nhau.

Thật lợi hại a, nói tu luyện là tu luyện được ngay.

“Được rồi, bây giờ chúng ta tìm phòng ở, hay là ở cùng phòng nhé?!”

Nghe lời đề nghị của Vinh Cơ, Lý Phi Yến và Tư Không Từ Tinh đều không có ý kiến. Bên cạnh đại sảnh có một hành lang, rất nhanh ba người tìm thấy một dãy phòng ở, Lý Phi Yến phát hiện pháp bảo phi hành này giống như một cái lữ điếm di động vậy.

Rất nhanh ba người chọn một căn phòng ở lại, sau mấy ngày ở chung, Lý Phi Yến và Vinh Cơ mới biết Tư Không Từ Tinh không giống bọn họ, nàng đã là tu sĩ luyện khí tầng hai, nhưng nghĩ lại, nàng xuất thân từ Tư Không gia, tám tuổi luyện khí tầng hai cũng không có gì là lạ.

Một tháng sau, bọn họ dừng lại ở Đông Âm đại lục, ba người cũng không có cơ hội nhìn xem Đông Âm đại lục là nơi như thế nào, Quách Trùng đã dẫn theo một thiếu niên xuất hiện trong pháp bảo phi hành, sau đó lại gấp rút lên đường, khi giới thiệu sơ qua, ba người biết thiếu niên này tên là Tô Vân Kiều, hần rất hiền hậu ôn hòa, cũng khá ít nói. Trên pháp bảo phi hành nhiều thêm một thành viên, cuộc sống cùng trước kia cũng không có gì thay đổi, Tô Vân Kiều thích nhất mình trong phòng, không ảnh hưởng gì đến ba người Lý Phi Yến.

Pháp bảo phi hành lại tiếp tục yên lặng bay về phía Càn Nguyên đại lục. Đông thiên đại thể giới rộng lớn kinh người, khoảng cách giữa các đại lục cực kỳ xa, dù dùng pháp bảo phi hành nhưng vẫn mất gần tháng mới đến được một đại lục, trong hành trình dài này, ba người Lý Phi Yến trở nên thân thiết hơn, chính thức xem như tỷ muội, Tư Không Từ Tinh là một người rất dịu dàng tốt bụng, tuy nhỏ tuổi nhưng y thuật cùng kiến thức về thảo dược của nàng

khiến Lý Phi Yến và Vinh Cơ hăm mộ không thôi.

Trong khoảng thời gian này, Lý Phi Yến cũng biết được hoàn cảnh của Tư Không Tử Tinh ở Tư Không gia. Nàng là cháu gái ruột của gia chủ Tư Không gia – Tư Không Luân, từ nhỏ nàng đã phát huy thiên phú về thảo dược, nổi tiếng là thiên tài của Tư Không gia, nhưng đến khi phụ mẫu nàng mất tích trong một lần đến một trung giới gọi là Phi Ngõa, từ đó cuộc sống của nàng trở nên khó khăn, bị dòng chính của Tư Không gia áp bức, cuối cùng chỉ còn cách chạy ra ngoài. Hoàn cảnh của Tư Không Tử Tinh một phần nào giống với Lý gia, chính vì thế Lý Phi Yến không khỏi xúc động đồng cảm.

Một tháng sau, nhìn đại lục khổng lồ ẩn hiện nơi xa, Lý Phi Yến trong lòng dâng trào cảm xúc, cuối cùng cũng đến a, con đường phải đi lại rộng mở ra thêm, thật đáng mong đợi!

(Cuối cùng cũng hết Quyển Tiên Duyên rồi, từ chương sau là vào quyển II, mọi người đón đọc nhé!)

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Hỗn Độn Tiên Ma Tông - Càn Nguyên tuyệt địa

Càn Nguyên là một trong năm đại lục lớn nhất Đông Thiên đại thế giới, là gia viên của Hỗn Độn Tiên Ma Tông. Ở Càn Nguyên đại lục có một vùng tử địa gọi là Vụ Hải sơn mạch, nơi này vào khó ra càng khó, chính vì thế mới được gọi là tử địa, nhưng trong thế tục lại lưu truyền một truyền thuyết về một ngọn núi gọi là Thông Thiên Sơn trong Vụ Hải Sơn Mạch, tương truyền nơi đó có tiên nhân sinh sống, chính vì thế dù nguy hiểm như thế nào, mỗi năm vào ba ngày trăng tròn tháng giêng vẫn có vô số người bất chấp nguy hiểm trùng trùng tìm kiếm Thông Thiên sơn, mong có thể gặp được tiên nhân để cầu đại đạo.

Sơn đạo hiểm trở khúc khuỷu, vách núi dựng đứng, mây trắng lượn lờ, lâu lâu lại có loài chim lạ bay qua, dù cảnh đẹp như tranh nhưng nhìn một cái liền biết không phải là chốn bồng lai tiên cảnh gì, thế nhưng dù nguy hiểm nhưng trong tầm mắt mấy người Lý Phi Yến lại có thể nhìn thấy rất nhiều người đang càn thận theo sơn đạo tiến lên núi.

Quách Trùng liếc mắt nhìn bọn họ, lạnh nhạt nói:

“Đây là Thông Thiên Sơn, mỗi năm vào tháng giêng Thông Thiên Sơn sẽ mở ra ba ngày, trong ba ngày này bất kỳ người nào không đến hai mươi tuổi có linh căn leo lên được đỉnh Thông Thiên Sơn đều sẽ được thu nhận vào Ngoại Vi Đường.”

Mấy người Lý Phi Yến không khỏi ngạc nhiên, nhớ đến con số đệ tử ngoại vi kinh người của Hỗn Độn Tiên Ma Tông, bọn họ cuối cùng cũng có chút lý giải vì sao có nhiều đệ tử ngoại vi như thế.

Ngay lúc này có một pháp khí phi hành khá lớn bay qua trên đầu bọn họ, sau đó đáp xuống một khoảng trống dưới chân Thông Thiên Sơn, từ bên trong có một nhóm người mặc hoa phục đi ra, đi đầu là một trung niên nhân, bên cạnh hắn có một thiếu niên và một thiếu nữ, nhìn về mặt bọn họ cực kỳ kiêu ngạo, Quách Trùng nhướng mày, đột nhiên cười lạnh nói:

“Kim Điều Môn!”

Nhìn biểu hiện của nhóm người kia liền có thể đoán ra là đưa người đến muốn tiến lên Thông Thiên Sơn.

“Bọn họ là người của môn phái phụ thuộc Hỗn Độn Tiên Ma Tông mà vẫn phải leo lên Thông Thiên Sơn sao?”

Tư Không Tử Tinh có chút bất ngờ quay đầu hỏi Quách Trùng, chỉ thấy hắn cười lạnh một cái chậm rãi nói:

“Từ khi được tuyển chọn trong Tiên Duyên Hội do tông ta tổ chức, được tiến thẳng vào ngoại vi đường, không cần leo Thông Thiên Sơn, còn lại bất kể là ai, muốn làm đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông đều không có ngoại lệ.”

Một sự công bằng đến lạnh lùng nhưng lại cực kỳ kích thích a!

Ánh mắt mấy người Lý Phi Yến âm thầm sáng lên, ngay lúc này, Quách Trùng đột nhiên quay đầu, lạnh nhạt nói:

“Đến rồi!”

Hắn vừa nói xong thì có ba người đột ngột xuất hiện, một nữ tử thanh tú xinh đẹp cũng mặc y phục màu đen huyền như Quách Trùng dẫn theo hai thiếu niên, hai thiếu niên kia một người chừng mười tuổi, quần áo trên người rách rưới như khát cái, đầu tóc cũng bù xù nhưng vẫn không che dấu được dung mạo tuấn tú của hắn, tuy nhiên thần sắc của hắn lại cực độ lạnh lùng, dù nhỏ tuổi nhưng ánh mắt kia lại như kết một tầng băng lạnh, ngăn cản người khác

đến gần, thiếu niên còn lại thì trái ngược hoàn toàn, nhìn tuổi tác còn nhỏ hơn Tư Không Tử Tinh, một thân hoa phục mới tinh thuần một màu trắng, mặt mũi trắng nõn xinh đẹp đến nỗi khiến người oán than, nếu không nhìn kỹ thậm chí không nhận ra hắn là nam hài, trên mặt hắn là một nụ cười tỏa nắng như thu hút hết mọi ánh sáng xung quanh.”

“Trùng, ngươi đến lâu chưa?”

Nữ tử xinh đẹp kia nhìn Quách Trùng, nở nụ cười xinh đẹp động lòng người, bộ mặt lạnh của Quách Trùng lộ ra vẻ không được tự nhiên, ho khan một tiếng.

“Như Nhi, trước mặt hậu bối, ăn nói cẩn thận.”

Nữ tử gọi Như Nhi lập tức bất mãn.

“Ta gọi tên phu quân mình mà cũng không được nữa à?!”

Thấy nữ tử Như Nhi trùng mắt đẹp, Quách Trùng không được tự nhiên bắt sang chuyện khác.

“Chỗ của nàng cũng chỉ có hai tên tiểu tử này thôi à?”

“Ừm! Mấy lão đầu kia thật sự rất lười, cả một kỳ Tiên Duyên Hội mà cũng chỉ kiếm được cho chúng ta sáu cái tiểu bối mà thôi.”

Quách Trùng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ngươi biết tính cách của mấy vị sư thúc bá mà, sáu người cũng đã không tệ rồi, cộng thêm hai tên từ Tiên Duyên Hội của chúng ta tuyển ra nữa thì vừa đúng tám đứa.”

“A! Thật là đáng yêu, ba tiểu nha đầu này mà lớn lên nhất định đều là đại mỹ nhân.”

Nữ tử Như Nhi cười cười nhìn Lý Phi Yến, Vinh Cơ và Tư Không Tử Tinh.

“Chào các ngươi, ta gọi Liễu Như, là đệ tử của Trùng Ca, cũng là đệ tử hạch tâm Hỗn Độn Tiên Ma Tông, rất vui được gặp các ngươi.”

“Chào Liễu tiên bối.”

“Tiền bối cái gì, gọi sư tỷ đi.”

Đối với tính cách hào sảng của Liễu Như, mấy người Lý Phi Yến không hề bất ngờ, ngay cả trưởng lão hóa thân kỳ còn tùy tiện dễ dãi, nói gì đệ tử như Liễu Như.

Ba người Lý Phi Yến cũng thức thời gọi một tiếng sư tỷ, lúc này Liễu Như lại quay đầu chỉ vào hai thiếu niên sau lưng.

“Các ngươi làm quen một chút, sau này sẽ còn gặp mặt nhau nhiều đấy.”

Nói rồi Liễu Như chỉ vào thiếu niên khất cái mặt lạnh.

“Hắn gọi Hứa Vô Tinh, đến từ Hoành U đại lục.”

Sau đó nàng lại chỉ tiểu thiếu niên xinh đẹp bạch y kia:

“Còn tiểu tử này gọi Vũ Văn Kỳ, cũng đến từ Tiên Duyên Hội ở Hoành U đại lục, tuy nhiên nhà của hắn là ở Vũ Văn đại lục.”

“Ngươi là Tiểu Kỳ?”

Tư Không Tử Tinh đột nhiên kinh ngạc hô lên, Vũ Văn Kỳ chớp mắt to, ngạc nhiên nhìn nàng.

“Tỷ tỷ biết ta sao?”

Tư Không Tử Tinh nở nụ cười.

“Tuy ta không nhớ rõ ràng lắm, nhưng vào ba năm trước ở Phù Không Thành, chúng ta có gặp nhau, ta còn ở lại đó chơi với đệ hai tháng nữa.”

Nghe Tư Không Tử Tinh nhắc nhở, thiếu niên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hai mắt sáng lên, kinh hý hô.

“Tỷ là Tử Tinh tỷ mà mẫu thân ta hay nhắc đến sao?”

“Ừm! Được bà bà cũng thường hay kể cho ta về đệ.”

Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ là người quen cũ, quan hệ rõ ràng cũng rất mật thiết khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại hai người

này đều xuất thân từ đại gia tộc, quen biết nhau là chuyện có thể hiểu được. Quách Trùng và Liễu Như thấy vậy cũng không lên tiếng ngăn cản hai người ôn lại chuyện cũ.

“A đúng rồi, để ta giới thiệu với đệ.”

Tư Không Từ Tĩnh quay đầu nhìn Lý Phi Yến và Vinh Cơ, tươi cười nói:

“Đây là Yến sư tỷ và Cơ sư tỷ, trên đường đến đây các tỷ ấy đã chăm sóc cho ta.”

Vũ Văn Kỳ chớp mắt nhìn Lý Phi Yến và Vinh Cơ, cười nói:

“Chào hai vị tỷ tỷ, ta gọi là Vũ Văn Kỳ, mong được hai vị tỷ tỷ chiếu cố.”

“Chào tiểu đệ đệ.”

Vinh Cơ vô cùng hưng phấn áp đến vỗ vai Vũ Văn Kỳ, cười đến mắt hí thành hình trăng khuyết, Lý Phi Yến bắt đắc dĩ, Cơ công chúa rõ ràng đã xếp Vũ Văn Kỳ vào đối tượng kết giao bằng hữu rồi.

“Chào ngươi, ta gọi Lý Phi Yến, nàng là Vinh Cơ, sau này chúng ta đều là đồng môn, ngươi đã là tiểu đệ của Từ Tĩnh, không cần khách sáo.”

Vũ Văn Kỳ vui mừng gật đầu.

“Hai vị sư tỷ gọi ta Tiểu Kỳ được rồi.”

Ánh mắt Vũ Văn Kỳ sáng ngời không có tạp chất, ý cười trong mắt của hắn vô cùng chân thành tinh khiết, ngay lập tức chiếm được cảm tình của Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

Vũ Văn Kỳ cười nói mấy câu, sau đó hắn chợt nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu chạy đến lôi thiếu niên khát cái mặt lạnh kia đến chỗ ba người, Thiếu niên khát cái hơi nhũ nhũ mảy nhưng không nói gì để cho Vũ Văn Kỳ lôi đi, đến khi đối mặt với mấy người Lý Phi Yến, hắn cứng ngắc gật đầu với ba người một cái xem như chào hỏi, miệng cũng chỉ lạnh nhạt nói ba chữ.

“Hứa Vô Tình.”

Ba người Lý Phi Yến không khỏi đưa mắt đánh giá hắn một lượt, quần áo rách rưới nhưng cực kỳ sạch sẽ, tóc rối bù nhưng đen bóng như màn đêm, thần sắc lạnh lùng, đôi mắt sáng ngời hữu thần, nhìn vào mắt hắn, cả ba đều không nhìn ra được một tia dao động cảm xúc nào, nhưng lại mang đến cảm giác cực kỳ ngay thẳng chính trực. Lý Phi Yến cũng âm thầm gật đầu trong lòng.

Tên nhóc này đáng để nàng kết giao, chỉ với ánh mắt kia nàng đã có thể đoán được con người này tuyệt đối không phải là kẻ xảo trá.

“Chào ngươi.”

Ba người Lý Phi Yến cũng gật đầu chào hỏi với hắn, không nói tới Tư Không Từ Tĩnh dịu dàng thiện lương, ngay cả Vinh Cơ cũng không có ý bài xích Hứa Vô Tình.

Chào hỏi xong, bọn họ mới nhìn đến một người cuối cùng, Tô Vân Kiều tính cách cực kỳ đôn hậu, cũng cực kỳ ít nói, thấy mọi người nhìn về phía mình, hắn bước lên một bước, hơi ngập ngừng một chút rồi mới nói:

“Ta gọi là Tô Vân Kiều, chào các ngươi, nếu sau này ta có làm sai cái gì thì cứ nói với ta, ta nhất định sẽ sửa đổi.”

Mấy lời này ba người Lý Phi Yến đã nghe qua một lần rồi, nghe thêm một lần nữa bọn họ vẫn không kèm được bắt đắc dĩ, người này rõ ràng không đủ tự tin.

Vũ Văn Kỳ chớp mắt nhìn Tô Vân Kiều, sau đó cười nói:

“Chào Tô sư huynh, ngươi rất tốt, ngươi nên tự tin lên.”

Lý Phi Yến ngạc nhiên nhìn Vũ Văn Kỳ, sau đó nàng liền nở nụ cười, tiểu tử này nói chuyện cực kỳ trực tiếp nhưng cũng không có ác ý, dù sau tuổi hắn cũng còn nhỏ.

Tô Vân Kiều mím môi, lắc đầu nói:

“Không đâu, ta vẫn còn rất nhiều thiếu sót, mọi người không cần khách sáo với ta.”

Nhìn ánh mắt kiên trì của hắn, mấy người Lý Phi Yến không biết phải nói gì nữa, Vũ Văn Kỳ còn muốn nói nhưng bị Tư Không Từ Tĩnh kéo lại, hắn đành bỏ qua.

Lý Phi Yến âm thầm lắc đầu cảm thán, có đôi lúc người càng thành thật thì càng cố chấp.

Quyển 2 - Chương 41: Trịnh Lão Ma

Lúc này Quách Trùng đột nhiên lên tiếng.

“Được rồi, nếu các ngươi đã nhận thức lẫn nhau, hiện tại ta sẽ thông báo bước tiếp theo.”

Nghe vậy, mấy người Lý Phi Yến liền áp chế tâm tình, nghiêm túc nhìn về phía Quách Trùng. Nhìn sáu khuôn mặt còn lộ rõ nét ngây thơ nhưng ánh mắt lại nghiêm túc và thông tuệ cực kỳ, Quách Trùng không khỏi âm thầm tán thưởng nhưng ngoài mặt vẫn bình thản nói tiếp.

“Việc các ngươi phải làm là tiến lên Thông Thiên Sơn, sau đó cùng những người kia tiến vào Ngoại Vi Đường, ở ngoại vi đường kẻ khác không biết thân phận của các ngươi, đồng thời đãi ngộ cũng không có gì khác những đệ tử đó.”

Nói đến đây Quách Trùng âm thầm quan sát sắc mặt sáu người, khiến hắn càng tán thưởng trong lòng chính là bọn họ nghe hắn nói những lời đó cũng không xuất hiện chút bất mãn hay bất bình gì trong mắt, cả nhóm đều nghiêm túc lắng nghe.

Phải biết đi ra từ Tiên Duyên Hội, không ai không được xem là thiên tài, dù chỉ là trung phẩm linh căn đi nữa thì cũng phải có điểm hơn người, nếu không làm sao có thể trong đông đảo người tham gia vào Tiên Duyên Hội nổi lên được cơ chứ, mà thiên tài thì thường vừa tự phụ vừa kiêu ngạo, tự cho là tài giỏi, tuy nhiên nhóm thiên tài trước mắt hắn lại đặc biệt không dính vào những yếu điểm đó.

“Tuy nhiên các ngươi sẽ có một lợi thế, dù sao các ngươi đều là những người được tuyển chọn và được các trưởng lão gửi gắm kỳ vọng, chính vì thế tông môn sẽ có thí luyện bổ sung dành riêng cho các ngươi, trong suốt quá trình tu luyện của các ngươi ở Ngoại Vi Đường, lúc nào cũng có thử thách và kỳ ngộ tông môn sắp đặt sẵn, có tìm ra và hoàn thành được hay không thì phải dựa vào chính các ngươi... Được rồi, những gì ta cần nói cũng chỉ có vậy, mong là một ngày nào đó khi gặp lại, các ngươi đã không còn nhỏ yếu như lúc này.”

Thật sâu nhìn sáu người một cái, Quách Trùng và Liễu Như chậm rãi phiêu phù bay lên, Liễu Như nở nụ cười dịu dàng nói:

“Đúng rồi, phải nhắc nhở các ngươi, tốt nhất không nên để kẻ khác biết các ngươi tiến ra từ Tiên Duyên Hội, Ngoại Vi Đường ngư long hỗn tạp, cá lớn nuốt cá bé so với đệ tử chính thức trong tông còn khốc liệt hơn rất nhiều, các ngươi nhớ cẩn thận.”

Khi lời kia vừa dứt, thân ảnh hai người Quách Trùng và Liễu Như đã biến mất. Ánh mắt sáu người lúc này đồng loạt sáng rực, một ngọn lửa chấp niệm và cuồng nhiệt đã được thắp lên. Đối với sự khắc nghiệt của Hỗn Độn Tiên Ma Tông, bọn họ không ai có ý kiến, thử thách là bàn đạp để phát triển, mục tiêu của bọn họ đều ở rất cao, một chút khó khăn trước mắt không làm bọn họ chùn bước, ngược lại như được chấp thêm động lực.

Đưa mắt nhìn lại Thông Thiên Sơn sừng sững trước mặt, trong lòng mỗi người đột nhiên sinh ra thêm một thứ gọi là nhiệt huyết bất diệt.

Trăm năm sau này nếu có ai đó nghe được chuyện xảy ra dưới chân Thông Thiên Sơn ngày hôm nay, nhất định kẻ đó sẽ kinh ngạc mà thốt lên.

“Đây là định mệnh a, có lẽ truyền kỳ là bắt đầu từ đây.”

.....

Trên Thông Thiên Sơn không có cây cối, cả một ngọn núi đá khổng lồ đâm thẳng lên tận mây, sau vô số năm làm bậc thang cho những người tầm đạo Căn Nguyên đại lục, ngọn núi đá hùng vĩ này dần dần hình thành một vài sơn đạo khúc khuỷu hướng lên đỉnh núi, nhưng dù có sơn đạo thì hành trình vẫn cực kỳ nguy hiểm, số người có thể vượt qua mỗi năm không đến một ngàn, số người mất mạng ngược lại nhiều hơn số đó gấp mấy chục lần. Sáu người Lý Phi Yến thương lượng một chút liền theo đề nghị của Vũ Văn Kỳ và Tư Không Từ Tinh chọn một lối đi được xem là nguy hiểm nhất – Con đường trên vách núi.

Nhìn một con đường nhỏ hẹp chỉ vừa một người đi trước mặt, ngay cả Lý Phi Yến cũng thầm khản trương ở trong lòng. Đột nhiên nàng nhớ đến khi còn ở Lăng Xuyên, thử thách mà Hoa Dương Môn đưa ra không phải cũng là leo núi hay sao? Ngũ Tuyệt Sơn tuy hiểm trở nhưng không hung ác như nơi này, ít ra không có yêu thú rình rập khắp nơi như vậy.

Con đường này khá bằng phẳng, dù nhỏ hẹp nhưng không khó đi, chỉ có điều vị trí của nó lại cực kỳ hung hiểm, một bên là vách đá dựng đứng, một bên là vực thẳm sâu hun hút, trên đầu còn thấp thoáng bóng của mấy loại quái điều kỳ lạ mà nàng chưa từng thấy trước đây.

Thấy vẻ mặt khản trương của mọi người, Vũ Văn Kỳ liền nói:

“Theo thông tin ta biết được, con đường này là một vị tiền bối của Hỗn Độn Tiên Ma Tông vô tình dùng phi kiếm chém ra, đi theo đường này không đến một ngày chúng ta có thể đến Thông Thiên Trấn trên lưng chừng núi, có thể tiết kiệm được nửa ngày thời gian, chúng ta xuất phát từ một ngày, muốn

theo đường chính thì thời gian có chút gấp, đi đường này có thể đuổi kịp những người đi trước.”

“Nhưng con đường này có hơi mạo hiểm a.”

Tô Vân Kiều nhìn vách đá dựng đứng, càng lên trên thì càng đáng sợ, đến một độ cao nhất định thì dưới chân sẽ chính là vực thẳm, sắc mặt hần bắt đầu phát xanh. Vinh Cơ cũng nghiêm túc nói:

“Còn có đám quái điều kia, nếu chúng tấn công chúng ta thì khó mà phòng bị trên địa hình nhỏ hẹp như vậy.”

Tư Không Tử Tinh gật đầu nói:

“Chúng là một loài yêu thú cấp thấp, thường sẽ tấn công người tiến lên Thông Thiên Sơn, nhưng lực công kích của chúng không mạnh lắm, chỉ cần chú ý không để chúng đâm phải thì không có vấn đề gì lớn.”

“Tư Tinh, ngươi quên là ở đây ngoại trừ ngươi và Tiểu Kỳ ra, bọn ta đều chưa tiến vào luyện khí kỳ, đối phó yêu thú không hề dễ dàng.”

Lý Phi Yến nói mấy lời này, trong đầu lại nhớ đến mấy con Thạch Mẫu Tri Chu trong Thiên Chu sơn cốc, lần đó xem chút năng và Vinh Cơ bị bọn chúng bắt được, trong lòng nàng bất giác kiêng kỵ với bất kỳ loài vật nào gọi là yêu thú.

Tư Không Tử Tinh lắc đầu cười nói:

“Yến sư tỷ đừng lo, dù là yêu thú nhưng chúng thật sự rất yếu, với thân thủ của tỷ và Cơ sư tỷ hoàn toàn có thể đối phó được, loại yêu thú này gọi Hoàng Điều, điểm mạnh duy nhất của nó là sống theo bầy đàn, hiện tại Thông Thiên Sơn nhiều người như vậy, bầy của chúng bị phân tán, thể mạnh đã không còn nữa, và lại ta và Tiểu Kỳ đã nghĩ ra một cách qua mắt được chúng.”

Lý Phi Yến lập tức tò mò hỏi:

“Bằng cách nào?”

“Ta và Tiểu Kỳ có mang theo không ít Bạo Linh Phù, cứ cách một đoạn chúng ta để lại một cái phù, dùng phù này thu hút sự chú ý của Hoàng Điều tranh thủ thời gian cho chúng ta.”

“Cái gì? Phù lục sao? Cho ta xem qua một cái đi, ta chưa bao giờ nhìn thấy phù lục nguyên vẹn.”

Hai mắt Vinh Cơ sáng rực nhìn Tư Không Tử Tinh, nghe đến phù lục, mấy người Lý Phi Yến đều lộ ra ánh mắt tò mò, ngay cả Hứa Vô Tình cũng đưa mắt nhìn lại.

Tư Không Tử Tinh nở nụ cười rồi lật tay một cái, một tấm phù màu vàng đột ngột xuất hiện trên tay nàng. Dù không phải lần đầu tiên thấy Tư Không Tử Tinh lấy đồ vật ra từ trong nhẫn trữ vật, trong lòng Lý Phi Yến và Vinh Cơ vẫn hâm mộ không thôi.

Nhẫn trữ vật cao cấp hơn túi trữ vật rất nhiều, có thể xem là một linh khí hệ không gian dùng để chứa vật phẩm, cái nhẫn trữ vật của Tư Không Tử Tinh vốn là do phụ thân nàng để lại, không gian rộng đến gần năm mươi trượng, cực kỳ quý hiếm, giá trị liên thành.

Lý Phi Yến đưa mắt quan sát tấm phù màu vàng trên tay Tư Không Tử Tinh, tấm phù này không lớn, chỉ bằng một bàn tay, chất liệu cũng đặc biệt vượt ngoài hiểu biết của nàng, mỏng như giấy nhưng lại mềm mại trơn bóng như da thú, bên trên ẩn hiện ánh sáng màu đỏ mờ ảo, ở giữa tấm phù có khắc một loại hoa văn phức tạp gần giống như ngọn lửa, dưới cảm quan của Lý Phi Yến thì hình thái của tấm phù này hoàn toàn biến đổi, nó như một đoàn linh khí đậm đặc, linh khí xung quanh nó như bị cái gì kích thích mà bạo động không ngừng, Lý Phi Yến không khỏi trầm nghĩ: Thật thần kỳ!

Một lúc sau, sáu người xem như thống nhất quyết định tiến lên từ con đường này, đầu tiên là sắp xếp đội hình, Tư Không Tử Tinh đi phía trước, Vũ Văn Kỳ đi sau cùng, ở giữa theo thứ tự là Lý Phi Yến, Vinh Cơ, Tô Vân Kiều rồi đến Hứa Vô Tình.

Con đường nhỏ hẹp rộng một thước, sáu người tiến lên cực kỳ cẩn thận, người nào người nấy sắc mặt nghiêm trọng, nhất là Tô Vân Kiều đang cắn răng kềm chế sự sợ hãi trong lòng mình, mỗi khi một trận gió lớn thổi qua hần đều tái mặt một lần, Vinh Cơ quay đầu nhìn Tô Vân Kiều, không kềm được hỏi:

“Này, ngươi sợ hả?”

Tô Vân Kiều ngẩng đầu nhìn nàng, cắn răng lắc lắc đầu. Bộ dạng của hần rõ ràng đang gắng gượng nhưng tình hình hiện tại bọn họ không có thời gian quan tâm đến vấn đề của hần, tiếng kêu của đám Phi Điều ẩn hiện trên đỉnh đầu, gió thổi qua lại rất mạnh, nếu tổ chất thân thể không tốt rất có thể bị thổi bay. Trong nhóm Vũ Văn Kỳ là nhỏ tuổi nhất, thể nhưng hần lại là người có tu vi cao nhất ở đây, với tu vi luyện khí tầng ba, dù mới tám tuổi nhưng thân thể hần còn mạnh hơn một tráng hần phàm nhân, chút gió này không tính là gì, Tư Không Tử Tinh cũng tương tự như vậy, Lý Phi Yến thậm chí còn mạnh hơn bọn họ về mặt thể lực, nàng càng không có vấn đề. Vinh Cơ nhờ vào thân thể dẻo dai lại rèn luyện rất tốt, cũng không gặp trở ngại, Hứa Vô Tình quần áo khắt cái rách rưới đứng trong gió lớn nhìn càng thêm đơn bạc nhưng sắc mặt hần vẫn lạnh lùng như thường, ánh mắt sáng ngời cổ chấp tiến lên, không một chút chùn bước, Tô Vân Kiều tuy sắc mặt tái nhợt nhưng hần vẫn có thể cắn răng kiên trì.

Nhóm sáu người chịu đựng sự khắc nghiệt trên Thông Thiên Sơn tiếp tục tiến lên phía trước, qua một đoạn chừng một vài dặm, Tư Không Tử Tinh lại để lại trên đường một miếng phù lục, Vũ Văn Kỳ giờ tay ấn ấn mấy cái vào tấm phù, theo hần nói thì hần biết một chút phù trận, có thể dùng phù trận khống chế thời gian phát nổ của linh phù.

Àm!

Tiếng phát nổ của Bạo Linh Phù ở xa xa, sáu người chỉ thoáng nghe được một chút, tất cả tâm thần của bọn họ đều dùng để cảnh giác xung quanh.

Một canh giờ sau, sáu người đi đến một bình đài trên lưng chừng núi, bình đài hình tròn, rộng chừng ba trượng, khi nhìn thấy bình đài này, Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ cực kỳ kinh ngạc.

“Chưa từng nghe nói trên con đường này có một cái bình đài a.”

Trong lúc Vũ Văn Kỳ còn đang tự hỏi, đột nhiên giọng nói đều đều của Hứa Vô Tình vang lên cắt ngang suy nghĩ của hắn.

“Đường cụt rồi.”

.....

Thông Thiên Trấn.

Một tiểu trấn được xây dựng trên Thông Thiên Sơn, nơi này hàng năm vào ba ngày trăng tròn tháng giêng đều đặc biệt đông đúc, tiểu trấn có kiến trúc được điêu khắc từ đá, mộc mạc nhưng không kém phần tinh xảo rộng rãi, trong trấn không có hộ dân bình thường mà chỉ có vài chục tửu quán, khách điểm, trong đó nổi tiếng nhất là khách điểm Nguyên Gia.

Khách điểm Nguyên Gia là một tòa lầu cao bốn tầng, đài ngọc chỗ ngủ tuy không có gì hơn người nhưng thức ăn lại đặc biệt ngon, thậm chí có cả thịt yêu thú.

Trong một căn phòng sang trọng nhất trên tầng cao nhất của khách điểm, căn phòng này vốn không dùng cho khách, bởi vì nơi này chỉ dành cho người giám sát của Hỗn Độn Tiên Ma Tông. Quách Trùng và Liễu Như nhân nhả ngồi trong phòng, trên tay cầm một ly linh trà, Liễu Như đột nhiên nhíu mày nói:

“Ồ! Trên con đường kia từ bao giờ đã xuất hiện một cái bình đài vậy?”

Quách Trùng cũng lộ ra vẻ khó hiểu, bọn họ là cường giả Nguyên Anh kỳ, thần thức có thể bao trùm phạm vi hai mươi dặm, hai người sớm đã dùng thần thức bao phủ cả Thông Thiên Sơn, mọi hành động của sáu người đều bị bọn họ theo dõi. Ngay lúc này một giọng nói vang lên trong phòng.

“Hai phụ thê các ngươi có vẻ quan tâm đến đám nhóc kia nhỉ?!”

Hai người Quách Trùng và Liễu Như đồng loạt giật mình, quay đầu nhìn lại sau đó nhanh chóng đứng lên cung kính hô:

“Sư phụ!”

Người đến là một trung niên nhân một thân hắc y mộc mạc, dung mạo không thể xem là bắt mắt nhưng lại mang đến cảm giác thần nhiên phiêu hốt khiến người ta không dám xem thường. Trung niên nhân nhìn Quách Trùng và Liễu Như, bình thần phát tay.

“Được rồi, ngồi xuống đi.”

Nói rồi trung niên nhân tự nhiên đi đến ngồi xuống ghế, Liễu Như cung kính rót trà đưa đến tay hắn, nhìn trung niên nhân, Quách Trùng không khỏi thất sắc hỏi:

“Sư phụ, sao người lại đến đây?”

“Tên ngu ngốc nhà ngươi vẫn không tiến bộ lên chút nào, ta ở đây đương nhiên vì ta chính là Giám Sát Giả lần này.”

Quách Trùng cùng Liễu Như đồng loạt giật mình, Thông Thiên Sơn là cánh cửa đón đệ tử của Hỗn Độn Tiên Ma Tông, cao tầng sao có thể không phải người đến giám sát, tuy không bao giờ can thiệp vào bất cứ vấn đề gì trên Thông Thiên Sơn nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây trong ba ngày này đều không qua được mắt Giám Sát Giả.

Nhưng Sư phụ của bọn họ tuy tu vi là nguyên anh đại viên mãn nhưng thực lực không đơn giản như vậy, với danh xưng Trịnh Lão Ma nổi tiếng từng dùng tu vi nguyên anh hậu kỳ giết không chỉ một mà là hai tu sĩ hóa thân, sự lợi hại không cần phải nói, còn có bối phận của hắn cũng cực kỳ cao, rất nhiều trưởng lão hóa thân đều phải cung kính gọi một tiếng sư huynh, địa vị trong tông không hề thấp, nhiệm vụ Giám Sát Giả Thông Thiên Sơn thường chỉ giao cho đệ tử nội môn tu vi kim đan kỳ hay nhiều lắm thì đệ tử hạch tâm mới tiến vào nguyên anh đi làm, với thân phận cũng như tu vi của sư phụ bọn họ mà phải đi làm cái này, đây là chuyện cực kỳ bất ngờ.

Nhìn vẻ mặt khó tin của hai đồ đệ mình, trung niên không giải thích mà lại bình thản cười cười, nói một câu càng khiến cho hai người chấn động.

“Trưởng lão hội vừa mới được triệu tập.”

“Trưởng lão hội?!”

Quách Trùng và Liễu Như đưa mắt nhìn nhau, phải biết trong Hỗn Độn Tiên Ma Tông, có thể gọi trưởng lão cũng chỉ có những vị từ hóa thân kỳ trở lên,

hoặc là như sư phụ bọn họ có công hiến lớn cho tông môn nên được tiến vào hàng ngũ trưởng lão, mà Trưởng lão hội là một hội nghị tối cao triệu tập tất cả trưởng lão của tông môn, cùng nhau bàn luận về một vấn đề quan trọng nào đó, thậm chí trong số những người tham gia còn có các thái thượng trưởng lão tu vi độ kiếp kỳ và tông chủ.

“Sư phụ, đã có chuyện gì xảy ra sao?”

Trung niên bình thần nhấp trà, một lát sau mới nói:

“Cũng không có gì, chỉ là nghe mấy tên đó thông báo chính thức Hỗn Động Lục Tinh cùng Song Tinh Hộ Pháp đòi tiếp theo mà thôi.”

Nghe đến Hỗn Động Lục Tinh cùng Song Tinh Hộ Pháp, sắc mặt Quách Trùng và Liễu Như lập tức biến đổi, kinh hãi hô:

“Sư phụ, các vị sư thúc sư cô đều đã quyết định?”

“Đúng vậy, sau đó đám kia còn ép ta đứng ra làm người giám sát bọn chúng trong khoảng thời gian chưa chính thức tiến vào Tổ Sư Đường nữa.”

Nói đến đây, khóe môi trung niên nhếch lên, lộ ra một nụ cười khiến người ta dựng tóc gáy.

“Bản thân ta cũng muốn nhìn xem, đám nhóc kia có tư cách gì thừa kế tương lai của tông môn.”

Liễu Như âm thầm nuốt ngụm nước bọt, run giọng nói:

“Sư phụ, sẽ không phải là đám nhóc kia đó chứ?”

Trịnh Lão Ma liếc mắt nhìn nàng, cười cười không nói, Quách Trùng đột nhiên bùng tỉnh.

“Sư phụ, vậy bình đài kia chẳng lẽ...”

Hắn nói chưa dứt câu đã phải ngậm miệng, bởi vì trước mắt hắn, trung niên đang nở một nụ cười âm hiểm đến đáng sợ, trong lúc đó, Liễu Như đang âm thầm cầu nguyện, sư phụ nàng hành sự khó đoán lại đặc biệt khắc nghiệt, không hiểu là ai đề nghị cho sư phụ nàng làm người giám sát nữa.

Đám nhóc thật đáng thương a!

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Hoàng điều

Thông Thiên Sơn, tình hình ở bình đài trên vách núi lúc này cực kỳ căng thẳng, sáu người bị một đám Hoàng Điều bao vây, lui lại không được, trước mặt thì không có đường, tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Sao lại như vậy, chẳng lẽ thông tin là sai lệch sao?”

Sắc mặt Tư Không Tử Tinh trắng bệch, ngửa đầu nhìn một đàn mấy trăm con chim lớn đang bay lượn trên đỉnh đầu bọn họ. Vũ Văn Kỳ cũng ngây người ra đó, vẻ mặt cực kỳ hồi hận.

“Đều tại ta, chỉ vì ta đề nghị đi con đường này cho nên chúng ta mới...”

Lý Phi Yên nhìn bộ dạng hai cái có chiến lực nhất sa xúc thành như vậy, tức giận trừng mắt nhìn một cái.

“Còn ở đó nói nhảm cái gì vậy? Bây giờ hồi hận có tác dụng gì chứ, dùng thời gian đó nghĩ cách thoát thân còn có ý nghĩa hơn, và lại chuyện này cũng không thể trách được các ngươi.”

“Đúng đó, dù sao các ngươi biết chỉ là tin tức mà thôi, tin tức có vấn đề là không ai đoán trước được.”

Vinh Cơ cầm chặt pháp khí đang kiểm soát được từ tay Vinh Khang, nhìn chằm chằm đám Hoàng Điều trên bầu trời. Trong lúc đó Hứa Vô Tình và Tô Vân Kiều không nói một lời, Hứa Vô Tình nắm chặt nắm tay, dù đang trong tình cảnh như vậy hắn cũng không lộ ra chút sợ hãi nào, ngược lại trong mắt còn che ẩn chứa tia sáng phản kích, Tô Vân Kiều mím môi, sắc mặt tái xanh, nhưng ít ra vẫn giữ được tỉnh táo.

Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tinh lúc này mới bình tĩnh lại một chút, Tư Không Tử Tinh đột nhiên vùng tay lên, trước mặt nàng bay ra một đám đồ vật, một nắm phù lục, một cái chày giã thuốc to bằng cánh tay người bằng đá có khắc hoa văn kỳ quái ở phía trên, một cây gậy trúc dài hơn hai thước màu

xanh như ngọc, không biết dùng để làm gì, một thanh kiếm nhìn một cái liền nhận ra không phải vật phàm, ít ra có cảm giác tốt hơn thanh pháp khí Vinh Cơ đang dùng.

“Ta chỉ có bấy nhiêu vật dụng có thể dùng được, mọi người xem có thể dùng cái gì thì lấy đi.”

Ngay lúc này, Tô Vân Kiều đột nhiên kinh hô:

“Chúng tấn công.”

Theo tiếng kinh hô của hần là tiếng xé gió vu vu từ trên trời phóng xuống, đám Hoàng Điều nổi con to như một con đại bàng núi, toàn thân lông đen vàng hai màu, đặc biệt đáng sợ là cái mỏ chim màu vàng như được làm bằng vàng ròng nhọn hoắc, chúng đang bay lượn trên không trung đột nhiên lao xuống như mũi tên nhắm vào mấy người Lý Phi Yến.

Không có thời gian chần chờ nói nhiều, Lý Phi Yến vội vàng chọn lấy cây gậy trúc, rất nhanh nàng liền kinh ngạc phát hiện nó rất nặng, chẳng khác cơn sắt là mấy, nhưng với nàng thì trọng lượng như vậy rất vừa tay, Vinh Cơ vốn dĩ có vũ khí của mình nên không cần thêm vũ khí nữa. Hứa Vô Tình cực nhanh lấy cái chày gỗ thuốc kia, vừa cầm lên hần liền hơi nhũn mảy nhưng cũng không nói tiếng nào thủ thế chuẩn bị giáp địch, Tô Vân Kiều đứng đó, sắc mặt hần đỏ bừng, cắn răng đứng thẳng, không nhặt lấy vũ khí nhưng cũng không lùi nữa bước, Tư Không Tử Tinh thấy vậy cũng không có thời gian nói cái gì liền cầm lên thanh kiếm.

Vù...!

Đột tấn công đầu tiên kéo đến, con Hoàng Điều thứ nhất nhắm vào Hứa Vô Tình, hần cầm chặt chày gỗ, đột nhiên mạnh mẽ vung lên, cực kỳ chuẩn sát đánh vào con Hoàng Điều đã áp sát đến trước mặt, chỉ nghe một tiếng "bang", con chim kia bị đánh văng ra một bên, lao đảo một cái đâm vào vách đá, nó gãy dựa trên đất mà không thể bay lên được.

Lý Phi Yến không khỏi kinh ngạc, phải biết Hoàng Điều có tốc độ rất nhanh, Hứa Vô Tình có thể đánh trúng nó chứng tỏ sự quan sát cùng óc phán đoán của hần rất không tầm thường, lúc này cũng có một con hướng về phía nàng, Lý Phi Yến phản ứng cực nhanh, vung gậy trúc đâm lên một cái, nhìn động tác của nàng cực kỳ đơn giản, cũng không phải rất nhanh nhưng động tác đơn giản đó đã qua sự tính toán tỉ mỉ, Lý Phi Yến quan sát không chỉ bằng mắt thường mà còn bằng cảm quan mạnh mẽ, dưới cảm quan của nàng, tốc độ của Hoàng Điều giảm xuống, hay nói đúng hơn là mức độ phản ứng với chuyển động của nàng tăng lên cho nên mới cảm thấy Hoàng Điều chậm đi.

Bộp!

Gậy trúc đâm trúng vào mắt của con Hoàng Điều kia, phải nói Lý Phi Yến tính toán rất chính xác, dựa vào tốc độ lao xuống của nó cùng với ưu thế thể lực của mình, nàng quả thật có thể đâm xuyên qua mắt nó, đồng thời Lý Phi Yến cũng cảm thấy may mắn gậy trúc mình đang dùng cứng rắn cùng dẻo dai vượt qua cả mong đợi.

Trong lúc đó Vinh Cơ và Tư Không Tử Tinh cũng thuận lợi chống đỡ được, Vinh Cơ vốn đặc biệt nhanh nhạy, nàng vậy mà có thể né tránh được công kích, đồng thời vung kiếm chém về phía con Hoàng Điều vừa đâm xuống đất, đúng như Tư Không Tử Tinh nói, Hoàng Điều rất yếu, Vinh Cơ cầm pháp khí đã có thể chém lìa cánh của nó. Tư Không Tử Tinh vốn đã là luyện khí sĩ tầng hai, trên tay lại cầm thanh kiếm kia, soạt soạt hai cái đã chém chết hai con.

Trong lúc đó hai người Tô Vân Kiều và Vũ Văn Kỳ lại không có lập tức hành động, Vũ Văn Kỳ cầm một tấm Bạo Linh Phù trên tay, nghiêm mặt nhìn chăm chăm lên không trung, một tay hần liền tục chuyển động làm ra một loạt động tác kỳ quái, đợi khi kẻ địch lao đến gần, đột nhiên hần ném linh phù trên tay về phía trước, tấm phù phi ra như một mũi tên.

Ầm!

Linh phù va chạm với Hoàng Điều lập tức phát nổ, không chỉ một mà cả ba con gần đó đồng loạt tan xác.

Tiếng nổ lớn với phạm vi gần khiến mấy người Lý Phi Yến có chút choáng váng, đám Hoàng Điều còn lại không hề bị ảnh hưởng, lại tiếp tục lũ lượt lao xuống, mấy người Lý Phi Yến phản ứng chậm nửa nhịp, một con áp đến gần Vinh Cơ, ngay lúc nguy cấp Tô Vân Kiều đột nhiên lao ra, hần không có vũ khí tấn công mà dùng thân thể trực tiếp va chạm với con chim kia, hần và nó đồng loạt bắn ngược ra, Vinh Cơ tránh không kịp bị Tô Vân Kiều đụng vào, cả hai cùng ngã lăn ra, khiến người ta kinh hãi chính là Tô Vân Kiều không có bị thương, làn da màu đồng của hần chỉ bị xước một chút..

Ngay lúc này Vũ Văn Kỳ lại thả ra thêm một tấm linh phù.

Ầm!

Tiếng động lớn chấn động khiến vách đá đều run lên, Lý Phi Yến cố gắng chống lại xung động bạo tạc từ vụ nổ, đột nhiên nảy ra chủ ý, quay đầu lớn tiếng hỏi:

“Tiểu Kỳ, ngươi có thể phóng phù xa hơn nữa hay không?”

Vũ Văn Kỳ lau mồ hôi trên trán nói:

“Không được, sức của ta không đủ, không thể phóng xa hơn.”

“Vậy ngươi có thể dấn phù vào thứ khác để Hứa Vô Tình đánh lên cao, như vậy tâm công kích cùng số lượng bị hạ cũng nhiều hơn.”

Vũ Văn Kỳ kinh ngạc, sau đó mừng rỡ nói:

“Chú ý rất hay!”

Tư Không Tử Tình hơi lo lắng hỏi:

“Tiểu Kỳ, linh lực của ngươi có thể kiên trì được không?”

“Miễn cưỡng có thể được.”

Vừa nói Vũ Văn Kỳ vừa nhặt một hòn đá rồi dánh Bạo Linh Phù lên, sau đó ném về phía Hứa Vô Tình.

“Hứa sư huynh.”

Hứa Vô Tình không nói lời nào, vung chày gỗ đập mạnh một cái, Bạo Linh Phù phát ra ánh sáng vàng như một mũi tên lửa phóng thẳng lên không trung.

Ầm!

Nhìn gần chục con Hoàng Diệu bị nổ thành thịt vụn, mấy người Lý Phi Yến không khỏi mừng rỡ, Tư Không Tử Tình nói:

“Yến sư tỷ, ta cũng có thể làm được, chúng ta giúp Tiểu Kỳ và Hứa sư huynh.”

“Được, Vinh Cơ, Tô Vân Kiều, các người hỗ trợ, đừng để con nào công kích đến đây khi chúng ta chuẩn bị.”

“Đã biết!”

Vinh Cơ và Tô Vân Kiều bò lên, đứng ở phía trước, Tư Không Tử Tình và Vũ Văn Kỳ liên tục phát động Bạo Linh Phù, Hứa Vô Tình cùng Lý Phi Yến phụ trách đánh về phía đám Hoàng Diệu đang bay lượn phía trên, thỉnh thoảng có một vài con thoát được muốn công kích bọn họ thì Vinh Cơ và Tô Vân Kiều sẽ cố gắng ngăn cản.

Ầm! Ầm...!

Tiếng nổ phát ra liên tục trên Thông Thiên Sơn, có một số người trên núi nghe được tiếng động, bọn họ chỉ lộ ra vẻ sợ hãi sau đó cố tình tránh xa, không một ai dám đến gần.

Mấy người Lý Phi Yến cứ thế chặt vật chống chọi, nhưng khiến bọn họ phát khổ chính là tiếng nổ lại thu hút thêm nhiều Hoàng Diệu hơn nữa, mà quan trọng là linh lực của Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tình cũng có hạn, dù kích hoạt Bạo Linh Phù không tốn nhiều linh lực nhưng phải kiên trì thời gian dài là không thể nào.

Sắc mặt Tư Không Tử Tình và Vũ Văn Kỳ đã trắng bệch như tờ giấy, Vinh Cơ và Tô Vân Kiều cũng thê thảm không chịu nổi, Vinh Cơ liên tục thở hổn hển, đứng mà còn không vững, áo của Tô Vân Kiều cũng rách nát vì bị công kích nhiều lần, mặc dù ngoại trừ bị trầy xước ra hần không bị thương gì nhiều, nhưng hần cũng đã sắp kiên trì không được, mồ hôi tuôn ra như tắm, ngay cả là Lý Phi Yến cũng cảm thấy mệt mỏi, hai tay mỏi nhừ, chỉ có Hứa Vô Tình là thần sắc vẫn không mấy thay đổi nhưng hơi thở của hần đã có chút rối loạn, tay cầm chày đá khẽ phát run, bọn họ đã kiên trì hai canh giờ, đã sắp đến giới hạn.

“Yến sư tỷ, xin lỗi, ta không kiên trì nổi nữa!”

Da mặt Tư Không Tử Tình đã lộ ra sắc xanh, lưng lay sắp ngã, Vũ Văn Kỳ cũng không khá hơn, hần run giọng nói:

“Linh lực của ta đã cạn, chúng ta xong rồi.”

Lý Phi Yến quay đầu nhìn lên không trung, đàn Hoàng Diệu lại chuẩn bị công kích, lúc này nàng cũng không biết phải làm gì, tình cảnh chính là bị ép đến tuyệt lộ rồi.

Ngay lúc này Hứa Vô Tình đột nhiên bước lên một bước, hần ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên không trung, ánh mắt cố chấp như đang bùng cháy, dù bộ dạng của hần lúc này thực nhếch nhác, quần áo vốn đã rách rưới, lại thêm mồ hôi ướt đầm, tay cầm chày đá đang liên tục run run nhưng ánh mắt kia lại chói sáng hơn bao giờ hết. Nhìn ánh mắt kiên quyết kia, trong lòng Lý Phi Yến trào lên cảm xúc mãnh liệt: Buồn bực, khâm phục, xấu hổ.

Nàng là ai chứ? Chẳng lẽ so sánh ra nàng còn không kiên trì bằng tên nhóc này hay sao?

Nhiệt huyết bắt đầu sôi trào, một cổ cổ chấp điên cuồng bùng nổ trong lòng Lý Phi Yến, bất kể kết quả như thế nào, nàng cũng không thể bỏ cuộc, dù trong hiểm cảnh nhưng nếu nàng chưa bỏ cuộc thì vẫn chưa phải là thất bại, nàng vẫn còn đứng được đây này, đám chim chóc chết tiệt kia sẽ không đánh bại nàng dễ dàng như thế.

Lý Phi Yến hít sâu một hơi, đứng thẳng sống lưng, cầm chặt gậy trúc, sẵn sàng giáp địch, bình tĩnh hỏi:

“Vinh Cơ, Tô Văn Kiều, các người còn có thể đứng vững nữa không?”

Đưa mắt nhìn Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình vẫn không bỏ cuộc, thậm chí tiến lên phía trước che trước mặt mọi người, trong lòng bốn người Vinh Cơ bất giác run lên, không chỉ Vinh Cơ và Tô Văn Kiều mà cả Tư Không Tử Tình và Vũ Văn Kỳ cũng cố gắng đứng lên, nghiêng răng nói:

“Chúng ta vẫn còn đứng được đây.”

Lý Phi Yến cười cười, nụ cười có chút ác liệt.

“Tư Tình, Tiểu Kỳ, việc các người cần làm hiện tại là nhanh chóng hồi phục linh lực, còn có, Bạo Linh Phù còn đủ chứ?”

“Yến sư tỷ yên tâm, Bạo Linh Phù chính là phù lục ta chế tạo nhiều nhất, trên người ta còn giữ lại không ít, không có vấn đề.”

Vũ Văn Kỳ lật tay lấy ra một xấp phù lục, Lý Phi Yến thấy vậy mới yên tâm, nghiêm túc nói tiếp.

“Đường thoát thân duy nhất của chúng ta lúc này chính là diệt hết Hoàng Điều trên Thông Thiên Sơn hoặc là khiến chúng sợ hãi mà bỏ qua chúng ta, các người chuẩn bị đi.”

Nghe kế hoạch của Lý Phi Yến, mấy người Vinh Cơ không khỏi run khỏe miệng, giết hết Hoàng Điều trên Thông Thiên Sơn? Cái này quá mức kinh khủng rồi, nhưng nghĩ lại quả thật không còn đường nào khác, quay về đường cũ không được, địa hình nhỏ hẹp không thể phòng thủ, sự thật nếu không có binh đài rộng rãi bọn họ sớm đã không chống chọi nổi.

Trận ác chiến lại tiếp tục, mấy người Lý Phi Yến gần như là liều mạng, đứng một vòng bảo hộ Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tình, trong lúc đó hai người cũng đang liều mạng hồi phục linh lực, bất chấp tổn hại kinh mạch, trực tiếp dùng linh thạch cố gắng hồi phục càng nhanh càng tốt.

Hoàng Điều là yêu thú sống thành bầy, chúng tấn công cũng theo kiểu bầy đàn, tập hợp rồi tấn công theo từng nhóm, mấy người Lý Phi Yến nhờ vậy mà có chút thời gian để thở sau một đợt tấn công dồn dập, hai khắc thời gian sau sắc mặt bọn họ cực kỳ tái nhợt, ngoại trừ hai người Tư Không Tử Tình và Vũ Văn Kỳ ra, tất cả đều là một dạng sức cùng lực kiệt, trên người còn xuất hiện thương tích khi cố gắng che chở lẫn nhau, ngay cả Lý Phi Yến hiện tại cũng gần như mất khống chế với thân thể, hai cánh tay tê dại, mồ hôi ướt đầm toàn thân.

Ngay lúc này, Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tình mở mắt, vừa nhìn một cái hai người đồng loạt kinh hãi, chỉ hai khắc đồng hồ mà binh đài đã nhuộm đầy máu Hoàng Điều, xác chết của chúng nó có ở khắp nơi, Hoàng Điều bị Bạo Linh Phù giết chết trực tiếp tan xác cháy đen rơi xuống vực nên không tạo nên cảm giác máu tanh gì, còn hiện trạng lúc này đã chính thức tiến vào loại giết chóc máu tanh thật sự, mùi máu xông vào mũi cực kỳ nồng nặc, cả hai đưa mắt nhìn bốn người Lý Phi Yến, trong lòng âm thầm run động, dù trên người dính đầy máu nhưng vẻ mặt bốn người vẫn giữ được bình tĩnh, chặt vật mà vẫn kiên trì đứng vững nhìn chằm chằm bầu trời. Trong bốn người chỉ có Tô Văn Kiều xem như là sạch sẽ nhất, tuy nhiên nửa thân trên của hắn đã xích lỏa, xuất hiện trên làn da màu đồng là từng vết xước rướm máu, hán xuất thân Đông Á đại lục, là sân nhà của Ma Đạo Cung nổi tiếng sản sinh vô số quái vật hình người có thân thể biến thái, hai người Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tình cũng từng nghe nói qua, nên không như Lý Phi Yến cảm thấy bất ngờ gì.

“Các người đã hồi phục linh lực rồi sao?”

Vinh Cơ thấy Tư Không Tử Tình và Vũ Văn Kỳ tỉnh lại liền vui mừng hỏi:

“À! Đã gần như hồi phục rồi, chúng ta có thể tiếp tục.”

Tư Không Tử Tình gật đầu, đứng dậy, lại lấy ra một cái Bạo Linh Phù, hai mắt lộ ra tia kiên quyết, ngay lúc này, đột nhiên Vũ Văn Kỳ kinh ngạc reo lên.

“Khoang đã, mọi người nhìn xem”

Vũ Văn Kỳ chỉ chỉ trên mặt đất, mấy người Lý Phi Yến khó hiểu cuối đầu nhìn một cái, lập tức nhận ra có điểm khác thường, binh đài này thì ra không phải là binh đài tự nhiên, ban đầu không ai chú ý nhưng hiện tại bọn họ nhận ra trên binh đài có những khe rãnh xuất hiện theo một trật tự đặc biệt, nhờ máu của đám Hoàng Điều bị giết nhuộm lên mà những khe rãnh lộ ra rõ ràng, nhưng với loại ngay cả luyện khí còn chưa đến như Lý Phi Yến, dù nhận ra không bình thường nhưng cũng chẳng hiểu đường rãnh kia có ý nghĩa gì.

Ngay lúc này Hoàng Điều đã tập hợp xong, bắt đầu tiến hành công kích, Lý Phi Yến không có thời gian quan tâm đến thứ mình không biết, những người khác cũng hành động tương tự, chỉ có Vũ Văn Kỳ là vẫn cuối đầu nhìn chằm chằm dưới chân, hắn nhìn một hồi hai mắt đột nhiên sáng lên, run giọng kinh hô:

“Chúng ta có cơ hội thoát thân rồi, đây là một cái truyền tống trận.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Truyền Tống Trận

“Truyền tống trận?!”

Lý Phi Yên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nàng cảm thấy bức xúc lên một cái, mạnh mẽ đập vào đầu một Hoàng Diệu, trong đầu lại đang nghĩ đến cái gọi là truyền tống trận, nàng đã từng nghe đến nhưng chưa từng được thấy, hôm nay không ngờ lại tình cờ đứng trên một truyền tống trận.

“Tiểu Kỳ, kiểm tra xem truyền tống trận này dùng được hay không?”

Vũ Văn Kỳ gật đầu, hần bắt đầu chạy vòng quanh bình đài nghiên cứu, Vũ Văn gia nổi tiếng về phù văn trận pháp, Vũ Văn Kỳ đường đường là nhi tử của gia chủ Vũ Văn Gia, những thứ khác không nói, trận pháp chính là sở trường của hần.

“Tiểu Kỳ, thế nào rồi?”

Vinh Cơ thở hắt ra, nàng đã gần đến cực hạn chịu đựng. Vũ Văn Kỳ hơi nhíu nhíu mày sau đó nói:

“Cái này còn dùng được nhưng đệ không biết nó sẽ đưa chúng ta đi đâu.”

“Bất kể đi đâu cũng tốt hơn chỗ này, Vũ Văn sư đệ, người nhanh lên a.”

Tô Văn Kiều lần này dứt khoát một cách hiếm thấy, nhìn số đông Hoàng Diệu lại công đến, sắc mặt hần cực kỳ khó coi.

“Đừng vậy, nếu còn kéo dài, chúng ta sẽ trở thành mồi của chúng mất, lập tức khởi động truyền tống, nói cho ta chỗ gắng linh thạch.”

Tư Không Tử Tinh không chần chờ lật tay một cái, trên tay xuất hiện mấy viên đá to bằng ngón tay cái màu xanh như ngọc bích, thứ đó chính là linh thạch trong truyền thuyết, dù nhìn thấy linh thạch xuất hiện ở trước mắt, Lý Phi Yên lại không có thời gian suy nghĩ nhiều, nàng nhảy lên đập vào một con Hoàng Diệu đang phi hướng Vinh Cơ.

Vinh Cơ thật sự đã đến giới hạn, thể lực bị rút sạch, Lý Phi Yên vội vàng đỡ lấy nàng, Hứa Vô Tình thấy vậy tiến đến che phía trước hai người chống trả lại một con Hoàng Diệu khác, sắc mặt của hần cũng đã trắng bệch, cả người đau nhức mỗi một nhưng hần vẫn cắn răng không rên lấy một tiếng, Vũ Văn Kỳ nhìn tình hình không ổn, vội vàng chỉ đạo Tư Không Tử Tinh.

“Bên phải của tỷ ấy, trong góc có vết lõm, chính là chỗ đó.”

Tư Không Tử Tinh không chần chờ chạy đến vị trí Vũ Văn Kỳ chỉ, lấy một viên linh thạch khảm vào một vết lõm sâu dưới lớp tro bụi. Vũ Văn Kỳ cũng không rảnh rỗi, bản thân hần chạy đến một góc khác, cũng xuất ra linh thạch của mình lấp lên những vết lõm trên bình đài, trong lúc đó Lý Phi Yên đỡ Vinh Cơ đến một bên, bản thân đứng phía trước cùng Hứa Vô Tình chống trả công kích liên tục của đám Phi Diệu.

“Tô Văn Kiều, bảo vệ Vinh Cơ.”

“A! Yên sư tỷ cứ giao cho ta”

Tô Văn Kiều nghe lời chật vật chạy đến, hai chân hần đã có chút phát run nhưng cố gắng kiên trì bảo vệ cho Vinh Cơ đang thoát lực nằm ở phía sau, Vinh Cơ nhìn nhìn, dù không cử động được nhưng nàng vẫn còn có thể cười.

“Tiểu tử người hình như lớn tuổi nhất ở đây còn gọi nàng là sư tỷ nữa, người thật không có tiền đồ gì cả.”

Tô Văn Kiều kinh ngạc, hần quay đầu liền nhìn thấy nụ cười khô hài của Vinh Cơ, lập tức đỏ mặt xấu hổ, lắp bắp nói:

“Ta... Ta rất yếu, hơn nữa...”

Vinh Cơ hừ một tiếng, không cho hần nói hết, có chút khinh bỉ nhìn hần.

“Trong bốn người chúng ta, người là bị thương ít nhất, còn nói mình yếu.”

“Ta...”

Tô Văn Kiều nghẹn lời, hần vốn là kẻ không giỏi ăn nói, nhất thời không biết phải nói gì, lúc này đột nhiên truyền đến giọng nói buồn bực của Lý Phi Yên.

“Đồ Diên, người cảm miệng cho ta, còn người nữa, Tô Văn Kiều, người nhìn đi đâu đó, lo mà xem chừng đám chim thối tha kia kia.”

Trong lúc nguy cấp như vậy mà còn có tâm trạng nói nhảm! Lý Phi Yên buồn bực cực kỳ.

Dù bọn họ đã quen với cách công kích của Hoàng Diệu, chống trả thuận lợi hơn trước rất nhiều, gần như là một kích liền giải quyết được một con, nhưng số lượng Hoàng Diệu thật sự quá nhiều, lực lượng bên mình lại tổn thất, lúc này gần như chỉ có hai người nàng và Hứa Vô Tình là chủ lực.

Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ sau khi phục hồi linh lực không cần bọn họ bảo vệ, có thể vừa chạy quanh bình đài kích hoạt truyền tống trận vừa tự bảo vệ mình nhưng Lý Phi Yến vẫn phải khổ sở chống đỡ một cách cố sức, lỗ tai nghe mấy lời vô bổ của Vinh Cơ và Tô Vân Kiều, tâm trạng nàng càng thêm tệ.

Ngay lúc này, Hứa Vô Tình đang cùng Lý Phi Yến cường chống ở phía trước sau khi đập bay một con Hoàng Điều thì đột nhiên ngã quỵ.

Àm!

Chày đá bị hấn chống trên đất, hấn nửa quỳ nửa ngồi há miệng thở hổn hển, hai tay không ngừng run rẩy, lúc này Lý Phi Yến đã hiểu vì cái gì tay hấn lại run đến thế, chày đá chỉ to bằng cánh tay kia vừa chống trên đất đã phát ra một tiếng động như một tảng đá lớn đập mạnh xuống, sức nặng sợ là không nhỏ, mà Hứa Vô Tình đã liên tục dùng chày đá kia mấy canh giờ, ngay cả Lý Phi Yến cũng phải thâm khâm phục trong lòng.

Ý chí của tên nhóc này thật sự rất kinh khủng!

Hứa Vô Tình cuối đầu thở mấy hơi sau đó run run muốn đứng dậy, tiếp tục chiến đấu, Lý Phi Yến không kềm được nói:

“Ngươi nghỉ ngơi chút đi.”

Hứa Vô Tình bình tĩnh nhìn nàng, lạnh nhạt nói:

“Một mình ngươi chống không nổi, chỉ cần thêm chút thời gian thôi.”

Lý Phi Yến hơi ngạc nhiên sau đó cười nói:

“Đúng vậy, chỉ cần thêm chút thời gian thôi.”

Có một số chuyện không cần nhiều lời, Lý Phi Yến cũng không khuyên nữa, bởi nàng biết có khuyên cũng vô dụng, và lại tình trạng của nàng so với Hứa Vô Tình cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, tuy thể lực kinh người nhưng cái gì cũng có giới hạn, nàng đã sớm không cảm nhận được thân thể mình, hành động tất cả đều là dựa vào bản năng và tinh thần chống đỡ.

“Xong rồi.”

Tiếng reo to của Vũ Văn Kỳ cùng ánh sáng màu xanh bùng sáng lên dưới chân đối với mấy người Lý Phi Yến lúc này chẳng khác nào nghe thấy âm thanh của tiên giới, một cỗ hạnh phúc không nói nên lời trào dâng trong lòng bọn họ, sắp thoát khỏi địa ngục rồi, thật hạnh phúc đến muốn khóc a.

Nhưng truyền tống trận muốn hoàn toàn khởi động cần chút thời gian, như cảm nhận được vấn đề, đám Hoàng Điều trên bầu trời đột nhiên kêu lên, như được ai ra lệnh đồng loạt lao xuống như một trận mưa tên, nụ cười trên mặt Lý Phi Yến lập tức vụt tắt, nhìn mấy trăm Hoàng Điều điên cuồng lao xuống, nàng chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, không chỉ mình Lý Phi Yến, tất cả mọi người gần như là có cùng một biểu cảm kinh hãi, cho dù có dùng Bạo Linh Phù cũng chẳng kịp nữa.

Ngay lúc nguy cấp, Vũ Văn Kỳ đột nhiên chạy đến phía trước, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn.

“Khốn kiếp!”

Vừa hét xong từ trên tay hấn liền bay ra một tấm phù màu xanh, tấm phù kia bắt đầu sáng lên, đồng thời huyết sắc trên mặt Vũ Văn Kỳ cũng rút dần đi.

Vù!

Một bức màn chắn màu xanh từ tấm phù phát ra che chắn cả bình đài vào bên trong.

Àm... Âm ầm...!

Hoàng Điều va vào màn chắn phát ra tiếng động dồn dập như tiếng mưa được khuyết đại nhiều lần khiến da đầu mấy người Lý Phi Yến tê dại.

“Tiểu Kỳ.”

Vũ Văn Kỳ đột nhiên té xỉu, không cần đoán cũng biết nguyên nhân là vì tấm phù màu xanh kia. Nhưng không đợi bọn họ kịp chạy đến thì ánh sáng trên bình đài đột nhiên bùng lên dữ dội, mắt hoa lên một cái, một cảm giác ghệt thở cùng đau đớn bao phủ bọn họ, đầu óc lại cảm thấy kịch liệt chấn động, cảm giác dùng truyền tống trận thật không mấy tốt đẹp a.

.....

Một huyết động mờ tối, rộng chừng năm sáu thước, chỉ có ánh sáng mờ phát ra từ mấy viên đá màu trắng ở trên vách động.

“Hò...A!”

Tiếng kêu khẽ cùng tiếng vật nặng rơi xuống đột nhiên xuất hiện trong động phá vỡ sự tĩnh mịch. Tư Không Tử Tinh bò dậy, dựa theo ánh sáng mờ trong huyết động đưa mắt tìm kiếm xung quanh, nàng lập tức nhận ra ngoại trừ nàng, năm người còn lại đều ở trong tình trạng hôn mê.

Tư Không Tử Tinh kinh hãi, vội vàng chạy đến kiểm tra từng người, sau khi kiểm tra phát hiện năm người đều còn sống, chỉ là bị hôn mê mà thôi, lúc này nàng mới yên tâm, lại nhìn ra xung quanh nàng liền nhận ra bọn họ bị truyền tống đến một huyệt động u ám tràn đầy cảm giác âm lãnh, sâu trong huyệt động lại hung hút tối tăm, nàng không khỏi lo sợ trong lòng, một lát sau, nàng cố gắng kềm chế nỗi sợ của bản thân, chọn một chỗ bằng phẳng khô ráo rồi mang từng người một tập trung lại đó.

Tư Không Tử Tinh Xuất thân Tư Không gia, sở trường chính là y dược và trồng linh thảo, tuy nhỏ tuổi nhưng kiến thức của nàng lại không thể xem thường, dựa vào phán đoán của nàng, Vũ Văn Kỳ bất tỉnh là vì hao hết linh lực, còn mấy người Lý Phi Yến là vì bị chấn động mạnh trong lúc bị truyền tống lại thêm kiệt sức mà hôn mê, dù sao bọn họ đều còn là phàm nhân.

Tư Không Tử Tinh lấy từ nhẫn trữ vật của mình ra một vật nhìn như một cái lư hương nhỏ bằng bàn tay màu đen, nàng chỉ mới chạm vào một chút thì từ trong lư hương bùng lên một ngọn lửa màu vàng cam, ngọn lửa xuất hiện làm cái lạnh trong huyệt động có giảm bớt đôi chút, sau đó nàng lại lấy ra thêm một bình ngọc nhỏ, từ trong đó nàng lấy ra mấy viên dược hoàn phát ra mùi thơm ngát như mùi trái cây chín rồi cho mấy người Lý Phi Yến mỗi người ăn một viên, sau cùng nàng đi đến bên cạnh Vũ Văn Kỳ, lấy ra một bình ngọc khác, đổ ra một viên tròn màu đen tương tự nhưng lại không có mùi vị gì bỏ vào miệng hắn.

Làm hết mọi chuyện Tư Không Tử Tinh mới buông lỏng sắc mặt, nàng thở dài, co mình ngồi xuống một bên, cũng không dám nghỉ ngơi mà im lặng cảnh giác xung quanh.

Nửa canh giờ sau, Vũ Văn Kỳ là người đầu tiên tỉnh lại, phát hiện cả nhóm đang ở trong một huyệt động âm u, hắn lập tức sợ hãi, cùng Tư Không Tử Tinh trao đổi một chút, hai người quyết định chờ đợi mấy người Lý Phi Yến tỉnh lại rồi mới tỉnh tiếp.

Thời gian sau đó hai người đều là thay phiên nhau trông chừng.

Mãi đến bốn canh giờ sau mấy người Lý Phi Yến mới lần lượt tỉnh lại, vốn dĩ với tình trạng của bọn họ không thể nào tỉnh lại sớm như vậy nhưng nhờ có Tư Không Tử Tinh cho bọn họ ăn linh dược cho nên không chỉ tỉnh lại mà còn hồi phục lại thể lực.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Âm trùng

Nhìn huyệt động mờ tối sâu hun hút, mấy người Lý Phi Yến bất giác cảm thấy cực kỳ căng thẳng, thoát chết từ bọn Hoàng Điều lại không biết mình bị truyền tống đến nơi nào, cũng không biết chờ đợi bọn họ ở phía trước là cái gì.

“Chúng ta phải nhanh chóng thoát khỏi đây, nếu tốn quá nhiều thời gian, chúng ta không thể đúng thời hạn leo lên đỉnh Thông Thiên Sơn, như vậy biết làm thế nào bây giờ?”

Nghe Vũ Văn Kỳ lo lắng nói, sắc mặt mọi người lập tức khó coi, Vinh Cơ nghiêng răng.

“Không phải Thông Thiên Sơn mỗi năm đều mở ra một lần sao? Đợi năm sau chúng ta lại leo.”

“Vinh Cơ nói không sai, và lại hiện tại chúng ta lâm vào cảnh này, vốn không còn cách nào khác.”

Lý Phi Yến thờ dài lắc đầu, cuối cùng, bọn họ quyết định tiến sâu vào huyệt động. Trên vách động có những viên đá phát sáng mờ mờ khiến mấy người Lý Phi Yến cảm thấy cực hứng thú.

“Thứ phát sáng kia là thứ gì vậy?”

Tư Không Tử Tinh là người có kiến thức nhất ở đây nhưng cũng lắc đầu nói:

“Muội chưa bao giờ nhìn thấy loại đá này.”

“Đệ cũng vậy.”

Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ đều không biết, không cần nói những người khác nữa. Vinh Cơ không kềm được chạy đến một bên vách động, dùng kiếm cạy ra một viên đá màu trắng to cỡ ngón tay, bị lấy ra khỏi vách động ánh sáng phát ra từ viên đá kia càng rõ hơn.

“A, các ngươi xem này, nó rất lạnh.”

Tất cả đều tò mò đi đến, đúng như Vinh Cơ nói, viên đá phát sáng này lạnh như băng.

“Thứ này không chừng có giá trị, mang ra ngoài tìm người hỏi là biết thôi.”

Vũ Văn Kỳ hào hứng đề nghị, Tư Không Tử Tinh vui vẻ nói:

“Ta có nhẫn trữ vật, có thể chứa rất nhiều.”

Lý Phi Yên nhìn thần sắc nhiệt tình xuất hiện trên mặt Vinh Cơ, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Chúng ta không có thời gian, không nên lấy quá nhiều.”

“Đã biết.”

Sau đó, bọn họ đều tự mình đi đào một mớ đá phát sáng sau đó đưa cho Tư Không Tử Tinh cất giữ, một lúc sau cả nhóm đành tiếc nuối bỏ qua, tuy nhiên số lượng đào được cộng lại cũng hơn trăm khối.

Tiếp tục tiến vào huyết động tối mờ, tầm nhìn bị thu hẹp chỉ còn hai thước xung quanh, dù có ánh lửa phát ra từ lư hương của Tư Không Tử Tinh, nhưng vẫn không xua được cảm giác âm lãnh, rất nhanh bọn họ nhận ra vấn đề, càng tiến lên không khí xung quanh càng lạnh, độ ẩm trong không khí cũng tăng cao.

“Các ngươi không sao chứ?”

Vinh Cơ đưa mắt quan tâm nhìn mấy người Lý Phi Yên bắt đầu phát run, ngay cả luyện khí sĩ như Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ cũng không ngoại lệ, ngược lại Vinh Cơ mặt không đổi sắc, bộ dạng không chút bị lạnh, Lý Phi Yên không khỏi cảm thán trong lòng.

Đúng là băng hệ linh căn có khác!

Lại tiếp tục tiến lên, thời gian trôi qua, bọn họ không biết mình đã đi bao lâu rồi, không gian vẫn u ám như vậy, Vũ Văn Kỳ không khỏi run run nói:

“Chúng ta đi được bao lâu rồi nhỉ?”

“Không biết.”

Ngay lúc này, Lý Phi Yên đột nhiên hô lên.

“Khoang đã.”

“Có chuyện gì vậy?”

Tô Vân Kiều căng thẳng nhìn Lý Phi Yên, Tư Không Tử Tinh đột nhiên sợ hãi gấp giọng nói:

“Có... Có sâu a.”

Nàng đã là tu sĩ luyện khí, thần thức có thể phóng ra ngoài, so với mắt thường càng thêm rõ ràng.

“Là Âm Trùng.”

Vũ Văn Kỳ hô lớn, lúc này bọn họ đều đã nghe được tiếng động dưới chân, tiếng động nhom nhóp ẩm ướt khiến người ta dựng tóc gáy, sắc mặt Lý Phi Yên cực kỳ khó coi, nàng bất giác lui về sau một bước, Vinh Cơ quay đầu đứng lúc nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc.

“Yên Yên, ngươi sợ?!”

Lần đầu tiên nàng thấy Lý Phi Yên lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Ta không sợ, ta chỉ chán ghét thôi.”

Nhóp nháp, nhảy nhụa, nhun nhút, những thứ đó vừa nghĩ đã khiến nàng bất giác ớn lạnh, Không chỉ có nàng, sắc mặt Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ cũng tái nhợt, bất giác đã lui về giữa đội hình.

“Mọi người cẩn thận, thứ này có độc, còn là loại chuyên hút máu, nếu bị chúng cắn một cái sẽ bị tê liệt ngay, và lại chúng còn có thể phệ linh, linh khí hộ thể không có tác dụng với chúng.”

Vũ Văn Kỳ vung tay lấy ra một cái linh phù, linh phù này màu trắng, hần vừa phóng ra thì linh phù đột nhiên phát sáng mãnh liệt, như một mặt trời trắng xuất hiện trong huyết động, vừa lấy lại được tầm nhìn, bọn họ lập tức đồng loạt rung mình, sắc mặt lộ ra kinh hãi, không biết từ lúc nào, bọn họ đã bị bao vây bởi hàng vạn con sâu đen to chừng bàn tay nhun nhút trường đến, cảnh tượng khiến người ta choáng váng thật sự.

Lý Phi Yên bất giác run lên, tưởng tượng đến cảnh bị thứ kia bám vào người, nàng lập tức không khống chế được toàn thân run rẩy, cố gắng điều chỉnh tâm tình của chính mình, gấp giọng hỏi:

“Tiểu Kỳ, có cách nào đối phó với chúng không?”

Sắc mặt Vũ Văn Kỳ tái nhợt, lúc lắc cái đầu.

“Trong điển tịch đệ từng xem không có ghi lại a.”

Nhận được đáp án này, sắc mặt Lý Phi Yên càng thêm khó coi, bỗng nhiên Hứa Vô Tình đưa tay chỉ về sâu trong huyết động, vẻ mặt của hắn vẫn bình tĩnh như thường, trong tình hình này hắn chính là người bình tĩnh nhất.

“Thứ đằng kia, có phải truyền tống trận không?”

Theo lời của hắn, mấy người Lý Phi Yên liền đưa mắt nhìn sâu vào huyết động, vượt qua một rừng âm trùng quả thật có một cái bình đài tương tự ở trên Thông Thiên Sơn, tuy nhiên nhìn đám Âm Trùng dày đặc cản ở trước mặt, da đầu bọn họ không khỏi tê dại, bất chợt đám Âm Trùng di chuyển nhanh hơn, chúng bắt đầu tràn lên cả vách động, bò ngược lên đỉnh huyết động, che kín cả phía trên, sau đó chúng ồ ạt buôn xuống, nhảy về phía sáu người.

Lý Phi Yên trợn to mắt, cảm thấy sau lưng mát lạnh, trong đầu ong lên một cái, bất giác giờ gậy trúc trên tay lên.

Ba... Ba ba...!

Gậy trúc trên tay Lý Phi Yên xoay chuyển không ngừng, phát ra tiếng xé gió vù vù, tất cả Âm Trùng nhảy về phía này đều bị đánh bay, trong đầu Lý Phi Yên lúc này trống rỗng, nàng chỉ có một ý nghĩ:

Chết cũng không để thứ ghê tởm này bám vào người.

Thậm chí Lý Phi Yên không nhớ được nếu bị bám vào người thì nàng thật sự sẽ bị hút hết máu rồi chết thật, nàng chỉ biết chống trả theo bản năng, gậy trúc trên tay vung nhanh đến độ chỉ nhìn thấy được tàn ảnh, những gì biểu hiện lúc này chính là cực hạn năng lực của Lý Phi Yên.

Mấy người Vinh Cơ trợn mắt há mồm, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Lý Phi Yên hung mãnh đến như vậy. Tuy nhiên bọn họ cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, Hứa Vô Tình lớn tiếng nói:

“Tiến về phía trước, Lý Phi Yên chắn phía trên, chúng ta hỗ trợ xung quanh.”

Cả nhóm không có thời gian dè dặt, lập tức hành động, Hứa Vô Tình đột nhiên cởi áo khoác rách trên người ra, bao bọc lại đôi chân lộ ra da thịt sau cái quần rách rưới của hắn, sau đó cầm chặt chày đá, Vinh Cơ và Tư Không Từ Tình cầm kiếm, Vũ Văn Kỳ lấy từ nhẫn trữ vật ra một cây quạt giấy làm vũ khí, Tô Văn Kiều thậm chí không cần dùng vũ khí mà trực tiếp dùng chân tay.

“Yên Yên, bình tĩnh chút, ngươi có nghe Hứa Vô Tình nói gì không?”

Vinh Cơ không khỏi lo lắng hét lớn, Lý Phi Yên hơi tỉnh táo lại một chút, khàn khàn nói:

“Ta nghe rồi.”

Cả bọn cứ thế chậm chạp tiến về phía trước, một trận chiến kịch liệt lại mở màn. Trong lòng sáu người cực kỳ buồn bực, bị quần công, phải chật vật chống trả lẫn thứ hai trong ngày bởi hai loài khác nhau, bọn họ cảm thấy thực nghẹn khuất, và cứ thế trút tất cả nghẹn khuất lên đám Âm Trùng nhiều kinh người xung quanh.

Khoảng cách đến truyền tống trận càng lúc càng thu lại, sức lực của bọn họ cũng càng rút đi, tuy nhiên hai mắt bọn họ đều đã đỏ lên lộ ra sự điên cuồng, chẳng ai quan tâm giữ thực lực, điên cuồng đánh đập, đâm đá, dẫm đạp lên Âm Trùng mà tiến lên, Lý Phi Yên thậm chí đã không còn cảm giác gì, ngay cả ghê tởm cũng biến mất, còn lại chỉ là sự phẫn nộ cùng cực.

Thời gian trôi qua, một đường tiến lên của bọn họ để lại một lọn nhầy nhụa xác chết của Âm Trùng, quả thật sinh vật sống theo bầy đàn chỉ có ưu thế về số lượng mà thôi, năng lực đơn thể lại cực kỳ yếu ớt, dùng sức dẫm một cái cũng có thể giết chúng.

“Chỉ còn một chút nữa thôi, mọi người, cố gắng kiên trì.”

Vũ Văn Kỳ thờ hồn hèn nói, Lúc này toàn thân bọn họ đều đã ướt mồ hôi dù không khí xung quanh lạnh chẳng khác gì mùa đông, đột nhiên Tư Không Từ Tình kêu thảm một tiếng, chân nàng không biết từ lúc nào bị ba bốn con Âm Trùng bám lên, ống quần bị bọn chúng găm nát lấp ló da thịt trắng nõn, bọn chúng gắp được da thịt mềm mại sau có thể bỏ qua, lập tức mở cái miệng tròn cắn vào, Tư Không Từ Tình thân là luyện khí sĩ, đã sớm dùng linh khí hộ thể nhưng đúng như Vũ Văn Kỳ nói, đám "sâu" này có thể phệ linh, chúng vừa chạm vào một cái linh khí lập tức tán loạn, tuy nhiên sau khi bị cắn, nàng vẫn có thể điều khiển linh khí trong cơ thể tự động chống lại độc tố.

Tư Không Từ Tình bị cắn nhưng không lập tức tê liệt, mắt thấy vì nàng gặp bất trắc mà nhịp điệu phối hợp của mọi người bị gián đoạn, đám Âm Trùng bắt được từ khe hở ồ ạt kéo đến, bò lên chân bọn họ. Nàng cắn răng giờ một bàn tay lên, từ trên đầu ngón trở xuất hiện một đoàn sáng màu xanh lục, đoàn sáng nhộn nhạo từ trên tay Tư Không Từ Tình rơi xuống đất, sau đó bằng tốc độ kinh người một đám dây đẳng gai mọc ra sau đó sinh trưởng thần tốc, rất nhanh đã giống như một cái kén bao phủ mấy người bọn họ vào bên trong, tạm thời ngăn cản thế công như nước lũ của đám Âm Trùng, đồng thời dây đẳng gai vẫn không ngừng lại mà tiếp tục sinh trưởng bành trướng ra xung quanh, thoáng chốc trong phạm vi ba trượng huyết động đã tràn ngập đẳng gai.

Từ Không Từ Tinh sau khi xuất ra thủ đoạn lợi hại nhất của mình sắc mặt đã biến thành màu xám trắng, giống như Vũ Văn Kỳ lần trước, cạn kiệt linh lực, lại thêm chất độc của Âm Trùng, nàng lập tức thoát lực ngã xuống. Hứa Vô Tinh đứng phía sau thấy vậy liền giơ tay đỡ lấy nàng, Từ Không Từ Tinh tuy chưa hôn mê nhưng đã không thể cử động.

Trong lúc đó, Lý Phi Yên nhìn mấy con Âm Trùng đã kịp thời bò lên trên chân mình, nàng xanh mặt liên tục nhảy dựng làm cho bọn chúng rơi xuống, sau đó nàng vội vàng đâm chết bọn chúng, mấy người Vinh Cơ cũng có hành động tương tự, nhìn Từ Không Từ Tinh đã đánh mất khả năng chiến đấu, lại quay đầu xuyên qua khe hở giữa vô số đẳng gai, nhìn về phía bình đài có truyền tống trận chỉ cách bọn họ có hơn mười trượng, còn có đám Âm Trùng lại đang lúc nhúc cố gắng bò qua lớp đẳng gai, không lâu nữa thôi bọn họ liền không thể an toàn nữa.

Hai mắt Lý Phi Yên đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tiểu Kỳ, chuẩn bị Bạo Linh Phù.”

“Hà?! Yên sư tỷ, nhưng chúng ta đang ở trong huyết động.”

Bạo Linh Phù có sức công phá cao nhưng không gian trong huyết động lại hẹp, cho Bạo Linh Phù nổ ở đây bọn họ rất dễ bị kéo vào phạm vi công kích, thậm chí có thể bị nổ chết luôn.

“Đẳng gai mà Từ Tinh tạo ra giống như một cái kén bao bọc chúng ta, cũng giống như một lớp khiên bảo vệ, chỉ cần chúng ta có thể đưa Bạo Linh Phù bay ra ngoài.”

“Đúng vậy, nhưng đưa Bạo Linh Phù ra ngoài bằng cách nào?”

“Ta sẽ ném Bạo Linh Phù bay qua đó.”

Lý Phi Yên đưa tay chỉ vào khe hở giữa rất nhiều lớp đẳng gai chằng chịt, sắc mặt Vinh Cơ biến đổi, việc Lý Phi Yên vừa nói có độ khó cùng nguy cơ không nhỏ, nên nhớ nếu như Lý Phi Yên thất bại, không ném Bạo Linh Phù ra bên ngoài được, vậy người chết chính là bọn họ.

“Yên Yên, người... Người có chắc không?”

Không chỉ mình Vinh Cơ, tất cả đều đồng loạt đưa mắt nhìn Lý Phi Yên, trong lúc đó Lý Phi Yên lại nở một nụ cười rất đáng đánh đòn.

“Không chắc, nhưng các người còn cách nào khác ư? Hoặc là ai nắm chắc thì có thể thử. Tiểu Kỳ, người có thể không?”

Vũ Văn Kỳ sợ hãi, vội vàng lắc đầu, hần dù sao cũng còn nhỏ tuổi, đứng trước nguy cơ lớn, hần không dám thử.

“Người không dám nhưng ta có thể thử.”

Lý Phi Yên cực kỳ nghiêm túc nhìn mọi người.

“Làm đi.”

Hứa Vô Tinh nghiêm mặt nói, ánh mắt của hần không hề có chút do dự nào, ba người Vinh Cơ cũng nhìn nhau, sau đó đồng loạt gật đầu với Lý Phi Yên, vốn không ai có thể nắm chắc làm tốt hơn, cho nên bọn họ đều lựa chọn tin tưởng giao tính mạng vào tay nàng, Lý Phi Yên mỉm cười, trong lòng cũng căng thẳng, nhưng nàng cũng biết đó là cách duy nhất nàng có thể làm.

Vũ Văn Kỳ lập tức xuất ra Bạo Linh Phù, dáng vào một viên đá phát sáng, sau đó đưa cho Lý Phi Yên, Bạo Linh Phù đã được phát động, linh khí đang bắt đầu chấn động dữ dội, Lý Phi Yên không có thời gian để chần chờ, mồ hôi lăn dài trên trán nhưng hai mắt Lý Phi Yên lại cực kỳ tập trung, nhìn chăm chăm khoảng trống nhỏ kia, nàng nhìn không chỉ bằng mắt thường mà tất cả cảm quan của nàng cũng đang toàn bộ tụ đến vị trí đó, những thứ xung quanh nàng bắt đầu mờ dần đi, chỉ duy nhất khoảng trống chừng nửa bàn tay xuyên qua tầng tầng lớp lớp đẳng gai là trở nên rõ ràng, sau một cái hô hấp, Lý Phi Yên đột nhiên vung tay, dùng sức ném một cái, viên đá phát sáng nhỏ bằng ngón tay cái mang theo Bạo Linh Phù xuyên qua mười tám lớp đẳng gai xen kẽ nhau và một cái bay ra ngoài.

Vù! Âm!...

Vừa thoát ra ngoài thì ánh sáng của Bạo Linh Phù cũng đúng lúc bùng phát, sáu người đều không kịp nhắm chặt mắt, sau đó chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên đẫm thẳng vào tai khiến đầu óc đau nhói, kèm theo đó là một lực lượng bạo tạc như một trận sóng lớn ập đến, bọn họ bị bắn ngược về phía sau, va vào lớp đẳng gai sau lưng, bị gai nhọn đâm đến mình đầy thương tích.

Lý Phi Yên cảm thấy đầu óc quay cuồng, tầm mắt nhòe đi, trong đầu lúng búng không nghe được gì nhưng ít ra nàng còn có ý thức, chặt vật bò dậy, phải mấy cái hô hấp sau tầm nhìn của nàng mới trở lại, vội vàng nhìn ra xung quanh, lập tức thấy mấy người Vinh Cơ bộ dạng cũng thê thảm không kém nhưng may mắn là không có ai bị thương quá nghiêm trọng, phía trước mặt bọn họ cũng đã gần như sạch sẽ, Âm Trùng bị nổ thành thịt vụn, Lý Phi Yên không khỏi vui mừng, vội vàng nói:

“Mau, chúng ta mau đến truyền tống trận.”

Nghe vậy, cả nhóm không hề chần chờ dùng hết sức chạy về phía bình đài, Tô Văn Kiều và Vũ Văn Kỳ chạy phía trước mở đường, Lý Phi Yên và Vinh

Cơ bực hậu, Hứa Vô Tình ôm Tư Không Tử Tình đi ở giữa.

Chạy đến được bình đài, Vũ Văn Kỳ không chút chần chờ lấy linh thạch nhanh chóng khởi động, đợi khi truyền tống trận được kích hoạt, bức tường đằng gai phía sau duy nhất còn lại cũng bị phá, Âm Trùng ồ ạt kéo đến chỗ bọn họ, tuy nhiên bọn chúng đã chậm, ánh sáng màu xanh lóe lên, mấy người đứng trên đó đều đồng loạt biến mất.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.